

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

Неформално за света на наемните убийци!

ЛИЧНА ОХРАНА

... Разстоянието между живота и смъртта....

ГРЕГ РУКА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ГРЕГ РУКА ЛИЧНА ОХРАНА

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Мъжът със странното име Атикъс Кодиак има фирма за охрана на ВИП-ове, която развива добър бизнес. Той е особено грапав мъжага, типичен бодигард. Скоро работата му го сблъсква с необикновен клиент. Всъщност клиентка. Известна е с кодовото име Драма. Тя е в неофициалния списък на десетте най-добре платени убийци в света. Но някой е решил, че кариерата ѝ трябва да приключи. По дирите ѝ е особено изобретателен убиец с прозвището Оксфорд. Драма изнудва Атикъс Кодиак, за да ѝ помогне срещу Оксфорд. Но твърде бързо Атикъс ще разбере, че железните правила за работа с клиенти не бива да се нарушават!

Майсторска творба на един от най-уникалните гласове в жанра. „Лична охрана“ съчетава хайтек динамика със светкавична и неумолима бруталност.

*Посвещавам тази книга на Нунцио Андрю, който
присъства на раждането на Алена.*

*Благодаря за всички истории, които ми разказа, и за
тези, които ще ми разкажеш.*

*Името ми е Мълвейни
и то е толкова известно,
че хората го произнасят шепнешком.
Има ли по-голяма награда?*

*Ричард Томпсън,
„Кралицата на Куксфъри“*

ПРОЛОГ

Доста по-късно си дала сметка, че всичко станало като на репетиция.

Но иначе си било чисто убийство. Предварително замислено ликвидиране на мишената, наречена Оксана Журковска.

От начина, по който ми го описа, някак успях да вкарам в картината и онези детайли, които бяха пропуснати. Върнах ги по местата им — с цялата им плътност и колорит, с всичките миризми и звуци. Представих си ясно общите умивални, усетих парата от душовете, чух как водата капе по сивите теракотени плочки на пода. Замъглените огледала бяха мътни като листове ламарина и по нищо не приличаха на стъкла с едностранно сребърно покритие. Дългата редица порцеланови умивалници край стената беше маркирана с ръждивите петна под тръбите. Влажният въздух бе наситен с миризма на белина и сапун, капчици кондензирана пара падаха на пода и се превръщаха в лъкатушещи вадички към канализационния отвор в центъра на помещението.

Според нейния разказ денят бил слънчев, но аз кой знае защо виждах някаква тежка сянка на пода откъм високите, никога неотваряни прозорци с матирани стъкла високо горе до тавана. Според мен събитията са се развили през зимата, навън е било ужасно студено. Но в нейните спомени времето бе пролетно.

Кабинките били без врати, затова избрала най-отдалечената от входа. Стъпила върху тоалетната чиния, за да не се виждат краката ѝ. Давала си ясна сметка, че укритието не е особено надеждно, но всъщност било без значение, тъй като Оксана винаги използвала умивалника до входа. Дори била готова да изчака, ако той случайно се оказвал зает. Оксана просто обичала този умивалник, тъй като неговите кранове изпускали водата с най-високо налягане в сградата.

Изчакала Оксана да затвори вратата и да пусне водата, вслушвала се в скърцането и пропукването на старите тръби.

Пристъпила към действие едва когато дочула характерните звуци, съпътстващи миене на зъби.

Сподели с мен странното чувство, което изпитала — сякаш се намирала в просторен и празен киносалон, а на екрана се развивали собствените ѝ действия. Разбирала много добре своите подбуди и намерения, но не била в състояние да ги свърже с конкретното си поведение. Действала активно и целенасочено, но вътре в душата си не чувствала абсолютно нищо.

Спомни си, че това ѝ се сторило много любопитно.

С четката за зъби в уста, Оксана Журковска се вцепенила от изненадата. Първият удар я отхвърлил към ръба на умивалника и изкарал въздуха от дробовете ѝ. Вторият довел до сблъсък на челото ѝ с плочките до огледалото. Последвали трети, четвърти, пети, докато по стената блиснала кръв, примесена с паста за зъби. Розовата пенеста смес бавно се плъзнала надолу. Жертвата не издала нито звук...

Спряла едва когато усетила, че главата на Оксана е изгубила твърдостта си и черепът е хлътнал под ударите. Отдръпнала се назад и оставила тялото да се свлече на пода.

Пред мен призна за странното усещане, което я обзело — сякаш се опитвала да разбие някаква особено твърда тиква.

Тялото на жертвата било абсолютно неподвижно. Лявата ръка направила няколко конвулсивни движения — сякаш под командата на кукловод, после застинала.

До слуха ѝ бавно достигнал шумът на водата, която продължавала да шурти в умивалника. Протегнала ръка да я спре и в същия миг видяла отражението си в огледалото. Напуканата му повърхност била опръскана с кръв. Минало време преди да осъзнае, че е оплискана и самата тя. Кръвта била навсякъде — по ръцете и по лицето ѝ, по предната част на блузката ѝ...

Съблякла дрехите си и ги сложила на радиатора, за да бъдат топли. После влязла под душа и издържала, без да помръдне, докато леденостудената вода бавно станала вряла.

Каза ми, че в онзи момент не усещала почти нищо. В главата ѝ имало само едно желание — да махне кръвта от себе си. Спомни си как се чудела какво да направи с блузката. В крайна сметка решила да я хвърли в пещта и да си избере нещо подходящо от гардероба на

Оксана. Всички в сиропиталището носели еднакви дрехи, затова никой нямало да забележи. Само че новата блузка се оказала доста широка.

Все пак Оксана била голямо момиче — на цели десет години.

Докато тя самата била едва на осем, при това доста дребничка за възрастта си...

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Изненада ме не толкова пепелникът, колкото силата и точността на удара.

Като малка тази Скай Ван Брандт очевидно беше тренирала софтбоул, а може би и нещо по-сериозно. Имам предвид гимназиалните ѝ години, още преди да бъде „открита“ и превърната в едно от „Петдесетте най-красиви лица“ на списание „Пийпъл“ — при това за две години поред; преди да получи две номинации за „Оскар“ и една статуетка „Златен глобус“. С това не искам да кажа, че младостта се е разделила с нея. Нищо подобно. Жената в другия край на хотелската стая беше едва на двадесет и две.

Поне така твърдеше рекламният ѝ агент.

Скай е красива, много красива. Има дълга руса коса с едва доловими червеникави оттенъци, големите ѝ очи са дълбоки и чувствени — сякаш поръчани специално за любовните сцени, които никога не минават без мечтателно премрежване. Долната ѝ устна е лекичко пухкава и още по-лекичко обърната навън. Това ѝ придава едва забележима нацупеност, която критиците развълнувано наричат „неотразима“ и „палава“. Няма смисъл да добавям, че зъбите ѝ са съвършени, явно поддържани от зъболекар артист. Накратко казано, Скай е от онези жени, които винаги изглеждат прекрасни — и когато крещат, и когато се смеят...

В момента тя крещеше, при това срещу мен.

— По дяволите, Атикъс! Вземи ми багажа!

— Не мога, госпожице Ван Брандт — отказах за трети пореден път.

Скай пусна куфара, за който ставаше въпрос, и се втурна към мястото, където я очаквах — на две-три крачки от входната врата. Намирахме се в дневната на президентския апартамент на хотел „Ел Президенте“ в Ел Пасо, Тексас, а това означаваше, че ще ѝ се наложи да преодолее значително разстояние. Аз пък имах достатъчно време да се отместя от пътя ѝ, но не си направих този труд, тъй като дълбоко в себе си бях сигурен, че върша това, за което ми плащат, а дори и нещо

отгоре. Беше започнал осмият ден от шестдневната ми командировка на територията на голяма филмова къща за заснемане на кадри, които кинаджиите наричат „снимки на терен“. Задачата ми беше да осигуря персонална охрана на Скай по време на въпросните снимки, срещу което щях да получа по две хиляда долара на ден плюс надница от киностудията. Тъй че поне за момента изпълнявах ролята на персонален бодигард на Скай Ван Брандт...

Но не и на персонален носач.

И този ангажимент беше въздух под налягане като почти всички останали. Надувка, фукарлък и нищо повече. Но си беше работа, за която ми плащаха и аз подхождах напълно сериозно към нея. А това автоматично изключваше изпълнението на заповедта на Скай Ван Брандт, която настояваше да вдигна безбожно скъпите ѝ куфари и сакове марка „Тъми“ и да ги сваля във фоайето.

Скай спря на около метър от мен, сложи ръце на кръста си и ми предостави възможност да разгледам отблизо потрепването на палавата ѝ долна устничка, което би трябвало да е индикация за бяс. Въпреки безспорната си красота, грациозност и неотразимо присъствие на екрана тя беше дребна жена — с цели трийсет сантиметра по-ниска от моите метър и осемдесет и пет. Зъбите ѝ проблеснаха застрашително, споменатата вече палава устничка се разтегли в зловна гримаса и от нея се разнесе нещо, което приличаше на змийско съскане:

— Аз ти плащам, затова ще правиш каквото ти казвам!

Показалецът ѝ се стрелна по посока на багажа с такава ярост, сякаш искаше да бръкне в нечие око. Въпросният багаж се състоеше от три части: вече споменатият куфар плюс два сака — малък и доста обемист, снабдени с дълги колани за носене през рамо. Бяха от черна кожа, претъпкани с дрехи, сценарии, козметика и комплекти модерни еликсири и хомеопатични лекарства — неизменните атрибути на всяка съвременна вещица.

— Вземи багажа и го свали до колата! — заповяда тя.

— Знаете, че не мога да го направя, защото ръцете ми трябва да са свободни — поклатих глава аз. — Изчакайте пиколото да...

— Мамка му! — побесня мадамата. — Ти разбираш ли к'во ти се говори, бе?! Веднага вдигай шибаните сакове!

Изчаках я да свърши и да си поеме дъх, после кротко рекох:

— Не.

Скай вдигна ръка и аз реших, че ще ме зашлеви. Но в същия миг тя се завъртя и хукна към вратата, ругаейки на висок глас. Речникът ѝ беше толкова цветист, че неволно ме върна назад във времето — към годините, прекарани в армията. В каква ли посока биха променили рейтинга си хората от „Пийпъл“, ако можеха да чуят нейните бисери от сорта на шибаняк лайнояд или вмирисан пръдлив гъз?

В мига когато се изравни със скъпото писалище, върху което лежах факс, мултифункционален телефонен апарат и облечен в кожа хотелски указател, тя грабна пепелника и без никаква пауза или предупреждение го запрати по мен. Въпросната вещ беше малка, направена от плътно стъкло с остри ръбове, с изненадващо добри аеродинамични качества. Нямах никакво време за реакция и едва успях да извъртя глава. Ударът попадна в челото ми и контактите ми със света временно прекъснаха. За част от секундата изпитах чувството, че съм в нокаут и трябва да се подчиня на земното притегляне, но после реших, че ако се опра на стената, може би ще имам някакъв шанс да се задържа на крака.

Когато най-сетне проблемът с равновесието отпадна, установих, че обилната кръв от челото ми кротко запълва лявата ми очна кухина. Усещах нещо средно между парализа и прекомерна тежест в мускулите, трябваше ми време, за да вдигна ръка, да сваля очилата и да почистя това, което ми пречеше да виждам. Но колкото по-енергично почиствах областта около окото си, толкова по-бързо го покриваше прясната кръв. В крайна сметка се отказах от тези безплодни действия, върнах очилата на мястото им и се опитах да фиксирам клиентката.

Скай Ван Брандт стоеше до дивана с отпуснати ръце. В изражението ѝ нямаше нито страх, нито какъвто и да било намек за разкаяние.

— Вземай този багаж, ебалник! — сладко пропя тя.

— Напускам!

Портиерът ми повика такси за летището. По пътя дотам държах носната кърпа притисната до веждата си. Всеки побойник знае, че лицевите рани кървят страшно много. В един момент успях да зърна физиономията си в огледалото за обратно виждане, както и

любопитните очи на таксиджията. Раната над лявата ми вежда не беше дълбока, но кожата беше сериозно разцепена и положително имаше нужда от няколко шева.

Когато най-сетне пристигнахме, оставих на човека една двайсетачка бакшиш, влязох в терминала и вдигнах глава към мониторите да открия първия полет към някое от летищата в района на Ню Йорк. Оказа се, че в момента викат пътниците за Нюарк, а след тридесет минути имаше полет до летище Кенеди. Наредих се на опашката и се опитах да не обръщам внимание на любопитните погледи. Не знаех дали ме зяпат заради кръвта, или просто ме бяха познали. Разбира се, това в случая беше без всякакво значение.

— Трябва да направите нещо за тази рана — промълви човекът зад гишето. Каза го с типичния за Тексас мек изговор, а по лицето му личеше искрена загриженост.

— Ще направя — рекох. — Като се прибера у дома.

Предадох сака си на багаж, като не забравих да декларирам личното си оръжие вътре. Клетъчният ми телефон иззвъня точно когато човекът зад гишето взе кредитната ми карта. Изключих го, поех бордната карта от ръката на служителя и се насочих към транзитната зона. Срещу чудовищно надута цена се снабдих с пакетче лепенки „Бендейд“ в малкото магазинче за сувенири. Влязох в мъжката тоалетна, избрах едно огледало и огледах пораженията. Нямах особени поводи за оптимизъм, тъй като кръвта беше оплескала не само половината ми лице, но и голяма част от яката на ризата ми. Слава Богу, че кръвотечението почти беше спряло. Изглеждах уморен и посърнал, от фигурата ми се излъчваше нещо неприятно. Това вероятно се дължеше на изкуственото осветление.

Пуснах топлата вода, почистих се, доколкото беше възможно, след това с джобното си ножче нарязвах по-едриите лепенки на дълги тесни ивици с намерението да ги използвам вместо шевове. Оказа се, че закрепването им е доста болезнена операция, но раната все пак се затвори. Бях сигурен, че съм се сдобил с дружка на стария белег на бузата, който получих преди две години след удар с приклад на пистолет. Опитах се да си спомня времето, когато по лицето ми все още нямаше белези, после си дадох сметка, че вече съм на тридесет. Завъртях крана докрай и се заех да почистя очилата си. Прокарах пръсти през косата си, докоснах двойката обеци на лявото си ухо и

тръгнах към портала за отвеждане към самолетите. Успях да се промуша през него миг преди някакъв униформен да му удари ключа с убеждението, че всички пътници отдавна са по местата си.

Съседът ми се оказа бял мъж на тридесет и няколко, облечен в тъмносин костюм и с вратовръзка на зелени и сиви ивици. До скъпите му мокасини стърчеше част от кожено куфарче за лаптоп, пъхнато под предната седалка. По всичко личеше, че е бизнесмен в командировка, и имах всички основания да се надявам, че няма да ме безпокои. Промъкнах се покрай него с цената на известни усилия, сгънах се на седалката до прозорчето, а след това — благодарение на допълнителна серия гърчове — успях да заема положение, което можеше да се нарече неудобно, но не и откровено болезнено... Останахме на покритото с бетон летище още цели четиридесет и три минути — напълно достатъчно за острата болка от интимното randevu с онзи пепелник да си покани няколко приятелчета и да организира бурен купон в главата ми.

Когато започнахме да набираме височина, извърнах очи към прозорчето, отвъд което бързо се смалвяваше Тексас. В изтерзаната ми глава лекичко се избистри един доста мъчителен и силно неприятен въпрос: как и кога бях успял да заприличам на човек, от когото се очаква да носи куфарите на жена като Скай Ван Брандт?

Обадиха ми се през февруари — около пет месеца преди тези събития. Зимата беше гадна, с изобилие от дъжд и мокър сняг, а вятърът хапеше с такава ярост, че човек неволно си го представяше с остри зъби. Хапеше непрекъснато, ден и нощ... Бях настинал, чувствах се ирационално самотен. Няколко седмици по-рано моята приятелка Бриджит Логън, която ми забраняваше да ѝ викам „гадже“, беше заминала на санаториум, а сестричката ми Ерика Уат — още почти бебе, се записа да учи в Нюйоркския университет и се премести в студентско общежитие. Така останах сам в апартамента, който двамата държахме под наем и който сега изведнъж ми се стори огромен като пещера.

Бях се изтегнал на дивана в дневната на Дейл Матсуи и вяло спорех с Натали Трент по въпроса дали сме изпаднали чак дотам, че да пускаме обяви във второразредните търговски списания. Лежах на дивана на Дейл, защото от известно време използвахме за офис

жилището му в Куинс. А причина за спора с Натали беше опасността фирмата ни всеки момент да фалира.

— Знаеш ли друг начин за привличане на клиенти? — попита Натали. — Защото без клиенти бизнесът ни е умрял.

— По мое мнение охранителни фирми, които рекламират в предлаганите от теб издания, не вдъхват особено доверие — казах аз. — А след като се ангажираме да пазим живота на някого, доверието е нещо особено важно.

— Не ставай глупав! Ние градим доверие, като пазим клиентите си. А за да намерим тези клиенти, трябва да пускаме реклами.

— Не — рекох аз.

— Но „Сентинел“ рекламират!

— Значи и ние трябва да го правим, така ли?

Тя ме погледна намръщено и аз осъзнах, че ножът опира до кокала. Отношенията ми с Натали са доста объркани. Когато се запознахме, тя излизаше с най-добрия ми приятел. После този приятел умря, а тя обвини мен за смъртта му... По-късно се сдобрихме, а с течение на времето, съвсем неусетно, започнахме да спим заедно — инцидентно, разбира се, в продължение на почти година. Фактът, че приятелството ни оцеля след всичко това, е доказателство както за неговата сила, така и за нашия изключителен инат.

И все пак споменаването на „Сентинел“ беше гадно. Защото „Сентинел Гардс“ е най-голямата охранителна фирма в Манхатън и се управлява от Елиът Трент, бащата на Натали. Докато нашата компания „КТМХ Секюрити“ се роди отчасти и поради разрива между Натали и скъпия татко, а ние с нея обичахме да се смятаме за алтернатива на старомодните охранителни фирми като „Сентинел“. По мое мнение това беше цел, която си заслужава усилията, а освен това допадаше и на Натали.

Проблемът обаче е там, че персоналната охрана е изключително затворен бизнес, в който всеки познава всички. Работата идва главно по линията на препоръките — или от доволни клиенти, или от други агенции в бранша. Но поради факта, че бяхме нова фирма без предишни клиенти, която според бързо разпространените слухове не се радва на благословията на Елиът Трент, никой в бранша — от „Сентинел“ надолу — не искаше да ни препоръчва на когото и да било.

Надигнах се на лакът и погледнах към Натали, която бе извърнала намръщената си муцунка към прозореца и се опитваше да види какво има в задния двор. Навън дребни снежинки се въртяха някак неохотно над ливадата, а Дейл — настанил се в другия стол — ме гледаше с неодобрението на ядосан родител. Познавах го отпреди Натали — бяхме заедно в казармата, служихме в една и съща рота. Без съмнение той е най-добрият човек, когото познавам. Един наистина безкористен и щедър приятел...

Точно затова се разтревожих от неодобрението в погледа му.

— Знаеш какво искам да кажа — подхвърлих на Натали.

— Не обичам да ме сравняват с баща ми!

— Не правех това, Нат!

Тя се извърна към мен, зеленикавите ѝ очи бяха замислени. Натали е почти на моята възраст, висока и стройна, а червеникавата ѝ късо подстригана коса разкрива ясно чертите на лицето ѝ, линията на шията и брадичката. Във фирмата сме четирима и сме напълно равни — Натали Трент, Дейл Матсуи, Кори Херера и аз, — но когато работим, парада командвам аз, а Натали е мой заместник. Добра е колкото мен, ако не и повече.

— Известно ли ти е, че в момента живеем на кредит? — рязко попита тя.

— Болезнено известно — кимнах.

— А наясно ли си, че този кредит е почти изчерпан?

— Да.

— В такъв случай ме запознай с възможностите, които имаме, Атикъс. Ще продължаваме ли да чакаме да звънне телефонът? Или ще направим нещо за себе си — например серия от реклами и обяви?

— Вторият въпрос може да се окаже несъществен — промърмори Дейл. — Може да не ни стигат парите за реклами — или поне за реклами, от които бихме имали някаква полза. Нуждаем се от едър клиент, най-добре някоя корпорация.

— Нямам намерение да чакам! — тръсна глава Натали. — Трябва да направим нещо!

— Съгласен съм — рекох.

— Какво?

— Нямам представа.

Телефонът иззвъня миг преди очите ѝ да се превърнат в чифт ледени кинжали. Дейл отиде да вдигне, а Натали отново потъна в съзерцание на задния двор.

— За теб — протегна ми слушалката Дейл.

— Кой е?

— Сержант Робърт Мур от двайсет и втори полк на британските специални части САС... Помниш ли го?

Скочих и почти преобърнах масичката за кафе, за да докопам час по-скоро слушалката.

— Робърт?

— Атикъс! Как си, приятелче? — Връзката беше толкова добра, сякаш Мур се обаждаше от отсрещния ъгъл, а не чак от Англия. — Добър ли е светът към теб?

— Имам оплаквания, но едва ли ще искаш да ги чуеш — отвърнах с гримаса. — Какво има?

— В неподходящ момент ли се обаждам? — разтревожи се Робърт. — Ако искаш, ще звънна по-късно.

— Не, не. Няма нищо.

— Звъня в апартамента ти и телефонният секретар ми даде този номер. Не знам дали си чул, че напуснах специалната част.

— Това е новина! — възкликнах аз.

Смехът му прокънтя в ухото ми.

— Прецених, че вече съм твърде стар да тичам през блатата в пълно бойно снаряжение. Идва ден, когато зайците започват да те побеждават и тогава човек се замисля за оттегляне. Всъщност вече съм в твоя бизнес.

— Сериозно?!

Натали и Дейл не отделяха любопитните си погледи от лицето ми. Разтворих длани просто да им покажа, че не знам повече от тях.

— Абсолютно сериозно — каза Мур. — И се случи така, че след две седмици един мой клиент ще прекоси голямата вода, за да изнася някакви лекции. Псевдополитически анализи, много снимки и интервюта, такива работи... Питам се дали не можеш да ме отмениш в част от задълженията.

— Дай ми датите — рекох аз и дадох знак, че ми трябва лист хартия и нещо за писане. Натали ми подхвърли някакъв каталог, забравен на масата, а Дейл ми подаде флумастер.

— В края на месеца — отговори Мур. — От двадесет и пети до трети март. Свободен ли си?

— Напълно.

— Значи не е нужно да си проверяваш в тефтера, а? — засмя се Мур.

— Не, знам си ангажиментите наизуст — отвърнах аз, докато изписах с едри букви думичката РАБОТА и я показах на колегите си. — Някакви подробности?

— Дай ми номер, на който да ти пратя материалите по факса. Вътре има всичко — дати, маршрути и прочее. Прегледай ги, а после ми се обади да обсъдим условията.

— Чакай малко — рекох аз, затиснах мембраната с длан и попитах: — Имаме ли факс?

— Имаме — кимна Дейл.

Отместих дланта си и повторих цифрите, които Дейл ми продиктува.

— Кога искаш отговор?

— Можеш ли да ми звънеш утре? — отговори с въпрос Мур.

— Дадено.

— В такъв случай до утре. Наздраве!

Оставих слушалката и се обърнах да споделя добрата новина. Оказа се, че няма с кого, тъй като Дейл и Натали бяха вече в кабинета в дъното на коридора. Дейл проверяваше дали факс-машината е заредена с хартия, а Натали я гледаше така, сякаш всеки момент щеше да започне да рецитира Омир. Когато влязох, погледът ѝ бавно се отдели от апарата и се спря върху мен.

— Е?

— Робърт Мур е напуснал Специалните части и е станал охранител. Идва по работа в Ню Йорк и иска да му помагаме. Детайлите ще пристигнат по-късно.

— Кой е клиентът?

— Не каза.

— Да се надяваме, че е някой, който може да си плати.

— Да се надяваме...

Натали прехапа долната си устна. Миг по-късно факсът издаде звук, наподобяващ блеене, а после забръмча. Броени секунди по-късно от утробата му започнаха да изскачат листове мазна хартия. Дейл ги

взимаше от подноса, а Натали грабна първия още преди да съм прочел каквото и да било.

— Лейди Антония Ейнсли-Хънтър — обяви тя. — Мур охранява лейди Ейнсли-Хънтър!

— Бих казал, че тя може да си плати — промърморих аз.

Натали ми удари един в рамото, но аз дори не помръднах.

Едва двадесет и три годишна, лейди Ейнсли-Хънтър беше един от най-изявените защитници на детските права в света, основателка на движението „Заедно сега“, породило се във Великобритания в приблизително същата форма, която имаше и популярното американско движение „Гласувай с рок“. Глад, насилие, експлоатация, невежество — това са злините на първо място в списъка на „Заедно сега“. Освен това организацията работеше в тясно сътрудничество с УНИЦЕФ и МОТ за постигане на своите цели, ръководена много добре от енергичната лейди Ейнсли-Хънтър. Тя бе руса, красива и изненадващо невинна на вид въпреки безспорния опит, натрупан в хода на мисията ѝ. При интервюта говореше с лекота както за любимите си групи, храна и филми, така и за смъртността на децата в третия свят и инцидентите, свързани с домашно насилие.

Медиите наистина бяха влюбени в нея — както в Обединеното кралство, така и в Щатите. Именно тази популярност я превръщаше в сила, с която трябва да се съобразяват — тя носеше послание.

Но популярността я превръщаше и в мишена, тъй като лицето ѝ бе добре познато на всеки психопат, жаден за изява.

През следващите три седмици потънахме в подготвителна работа. Огледахме абсолютно всички ситуации, за които се сетихме, просто за да бъдем максимално сигурни. И четиримата бяхме наясно, че Мур беше хвърлил спасителен пояс на КТМХ, и нямаше да го изпуснем. Това беше големият ни шанс, последната възможност да демонстрираме уменията си, да покажем на всички, че владеем занаята не по-зле от тях.

А зрители щеше да има в изобилие, в това бяхме абсолютно сигурни.

Но не знаехме кои ще бъдат те.

С Натали започнахме щателно изследване на местата, които щеше да посети лейди Ейнсли-Хънтър — от хотелите и ресторантите до официалния вход на Обединените нации. Правехме снимки, чертаехме схеми, напъвахме си мозъците да измислим какво най-лошо би могло да се случи и каква да бъде нашата реакция. Тренирахме акции по проникване и измъкване на клиента, стигнахме дори дотам да тренираме допълнително за точна стрелба. Само през последната седмица на февруари, непосредствено преди пристигането на лейди Ейнсли-Хънтър, двамата с Натали изстреляхме общо около две хиляди куршума с личните си оръжия.

Докато ние се занимавахме с базисната подготовка, Дейл и Кори работеха върху маршрутите, планираха по един или няколко резервни варианта за всяко придвижване и ги обхождаха многократно. Във всеки момент и независимо къде се намираха те знаеха къде е най-близката болница и полицейски участък, в главите им бяха запечатани най-кратките пътища дотам. Минаваха по тези пътища както денем, така и след залез-слънце, изучаваха характеристиките на трафика — най-вече на кои места могат да очакват задръстване и как да се измъкнат от него. Кори ремонтира, поднови и излъска оборудването ни до безупречно състояние. Дори плати от джоба си за нови батерии на радиостанциите.

Това беше най-добрата подготвителна работа, която някой от нас беше вършил някога. И когато лейди Ейнсли-Хънтър, Мур и останалите от антуража ѝ най-после кацнаха на летище Кенеди, ние ги посрещнахме спокойно, подготвени за абсолютно всякакви изненади, самоуверени, но и предпазливи. Бяхме абсолютно сигурни, че знаем какво правим.

За съжаление стана така, че всичко се окажа без значение — подготвителната дейност и оборудването, двете хиляди изстреляни патрона и продължителният обход на маршрутите, чисто новите батерии на радиостанциите...

В крайна сметка опряхме до късмета.

До шибания тъп късмет...

Поканите започнаха да се трупат още преди самолетът да кацне в Ню Йорк. Най-различни известни личности искаха да осъществят контакт с дамата, канеха я на вечери и концерти, в изискани клубове.

Тя отказваше на всички, но с необходимата любезност. Изпращаше им своите съжаления и благодарности, след което добавяше, че предпочита да си остане в хотела и да работи.

И така до момента, в който Карсън Флийт я покани на премиерата на новия си хит, „Дългият път надолу“, в който наред с други звезди участваше и Скай Ван Брандт.

— Ще отиде със сигурност — каза Мур, след като прочете поканата. Прегледът на пощата беше част от задълженията му. — Страшно си пада по филмите на Флийт.

— Това няма ли да ни създаде проблеми? — попитах аз.

— Няма. — Той поклати глава. — Поканата включва филма и лек коктейл в „Пастис“ на Девето авеню. Тя със сигурност ще отиде и там, а после ще я приберем. Най-късно в два ще си бъде в леглото, защото много-много не си пада по купоните.

— За което сме ѝ изключително признателни.

— Ако ти и Нат минете по маршрута, ще я уведомя, че ще има пълна охрана.

— Още тази вечер ще го направим — кимнах аз. — Веднага след като се приготви...

— Хубаво — изправи се Мур. — Не очаквам усложнения.

Въвеждането мина безупречно.

Извеждането обаче се оказа коренно различно.

Използвахме две коли. Дейл управляваше първата, пътници бяхме аз, Мур и самата лейди Ейнсли-Хънтър. Втората, зад волана на която беше Натали, се движеше плътно след нас и взеше Кори и личната секретарка на лейди Ейнсли-Хънтър — млада жена на име Фиона Честър. Лимузините се бяха наредили на опашка чак до ъгъла. След потеглянето на поредната знаменитост организаторите се обаждяха по радиостанцията на следващия шофьор и той паркираше пред входа. Ние с Дейл обаче нямахме доверие на организаторите и затова чакахме обаждането на Мур.

— Спящата красавица излиза след тридесет секунди — обади се по радиото той.

— Прието — отвърна Дейл и плавно потегли.

Аз включих своя преподавател и съобщих новината на Кори. Натали потвърди приемането ѝ още преди да спрем пред входа. Изскочих навън и отворих задната врата точно срещу мястото, където свършваше червената пътека. Очите ми внимателно опипаха обстановката. Натали и Кори заеха позиция от двете страни на опънатите велурени възета, зад които се блъскаха фотографите и ловците на автографи. Блеснаха светкавици.

Слушалката в ухото ми тихо пропука.

— Спящата красавица излиза — съобщи Мур.

— Прието.

В същия момент те се появиха в другия край на червената пътека и закрачиха към нас. Лейди Ейнсли-Хънтър се усмихваше и махаше на зяпачите, а Мур вървеше редом, почти притиснат до нея. Последва нов взрив от светкавици, изведнъж се разнесоха викове. Папараците се бяха сбили, неколцина от тях изведнъж изскочиха на пътеката. Лявата ръка на Мур се стрелна към рамото на лейди Ейнсли-Хънтър и рязко я дръпна. Тя изведнъж се оказа сгушена в прегръдката му, а той решително се втурна напред, пробивайки си път с рамо. Аз останах на мястото си и наблюдавах огромните усилия на Нат и Кори да осигурят свободен коридор.

Появиха се ченгета, намесиха се и зяпачите. Изведнъж тротоарът се изпълни с хора, които се блъскаха и дърпаха. Скоро ситуацията се влоши, размахаха се юмруци. Внезапно Мур се свлече на колене, после падна като подсечен. Беше поразен от случаен удар с лакът на някакъв фотограф, който изненадващо го улучи в челюстта. В продължение на една ужасно дълга секунда лейди Ейнсли-Хънтър остана абсолютно сама, закована по средата на червената пътека, на която се вихреха разгорещени схватки.

Втурнах се към нея, пробивайки си път с яко блъскане и епизодични юмручни удари. В слушалката ми проехтяха виковете на Мур, който зовеше за незабавна евакуация.

Лейди Ейнсли-Хънтър забеляза протегнатата ми ръка и се вкопчи в нея. Аз я придърпах към себе си и се огледах накъде да тръгна.

— Спокойно, тук съм. Не се притеснявайте!

— Истински ад! — промърмори тя.

— Дръжте се — добавих по пътя към колата.

В следващия миг Кори се разкрещя като луд:

— Пистолет, пистолет!

Казваше се Самюел Джеписън. По-късно научихме, че е на четиридесет и три години, наскоро изписан от Белвю, където изкарал курс на лечение с диагноза параноидна шизофрения. Когато ченгетата най-сетне успели да изтръгнат някакви що-годе разбираеми показания, станало ясно, че Джеписън е престанал да взема лекарството си четири дни преди пристигането на лейди Ейнсли-Хънтър в Ню Йорк. Арестуваният обяснил, че искал да попречи на британската корона да възобнови претенциите си към бившите колонии. Според него лейди Ейнсли-Хънтър била член на екипа за тайни операции на Обединеното световно правителство и е пристигнала в Ню Йорк със задачата да прелъсти кмета и да привлече за каузата си градското управление на полицията.

Джеписън така и не обясни откъде се е сдобил с оръжието — полуавтоматичен пистолет „Лама“, модел IX, с пълнител за седем 9-милиметрови патрона, произведен в Испания. Макар и зле поддържан, с видими следи от ръжда по дулото и затвора, пистолетът беше напълно годен за употреба.

Ако оръжието беше друго, нещата със сигурност щяха да се развият съвсем различно. Но Джеписън извади своя „Лама“ и благодарение на този прост акт се случиха страшно много неща, всъщност всичко...

Когато Кори изкрещя за втори път думата „пистолет“, ръката ми легна върху рамото на лейди Ейнсли-Хънтър и го натисна надолу. Надявах се, че Мур я е инструктирал за такива случаи — просто да клекне, а не да се просне по очи. Второто би направило бързата й евакуация абсолютно невъзможна. Тя се наведе с намерението да направи именно това, но после — за нейна благородническа чест — явно си спомни инструктажа и само приклезна. В същия миг засякох Джеписън.

Заел типичната поза „самотен стрелец“ с протегнатата напред въоръжена ръка, той летеше право към нас и крещеше някакви обидни слова, които аз така и не схванах. Стомахът ми се сви до размерите на топче за игра. Нямах време да посегна към собственото си оръжие. Всъщност нямах време за нищо. Ясно си спомням какво си помислих в

този ужасно кратък и същевременно безкраен миг — ако Джеписън застреля лейди Ейнсли-Хънтър, любимият ми костюм от „Брукс Брадърс“ ще бъде оплискан с кръв, а аз няма да имам пари дори за химическо чистене, защото след убийството на клиентката ми със сигурност ще отпадна от бизнеса и ще фалирам.

Той разкъса веригата бягащи хора, а аз изскочих пред него и хванах пистолета с лявата си ръка. Целта ми беше да докопам копчето за изваждане на пълнителя и да не допусна ударникът да падне и да изстреля патрона в цевта. Това съвсем не беше никакво осъзнато и премислено действие — по-скоро беше предизвикано от сляпа паника и от желанието ми на всяка цена да предотвратя изстрела от ръждясалото дуло...

Силата, с която стиснах пистолета, принуди Джеписън да прилепи ръка към тялото си. Аз моментално се възползвах от това и плъзнах свободната си ръка надолу с намерението да го докопам за лакътя и да извия ръката му зад гърба. В този момент усетих някаква вибрация на метал в дланта си, миг по-късно пистолетът вече не беше в нея. Направих опит да го докопам отново, притискайки дясното му рамо с лявата си ръка. Този път успях да хвана лакътя му и с едно рязко завъртане го забих в пътеката с главата надолу. Завъртането беше достатъчно силно, за да извади рамото на Джеписън, който нададе силен рев.

В секундата, когато ръцете ми бяха свободни, измъкнах пистолета си и бързо го завъртях към тълпата.

— Влизайте в колата! — извиках на лейди Ейнсли-Хънтър. — Бързо!

Тя скочи и се втурна по пътеката. Аз я последвах, като продължавах да се озъртам за друг евентуален нападател. Многобройните светкавици откъм фоторепортерите ме принудиха да присвия очи. Лейди Ейнсли-Хънтър се плъзна на задната седалка. Аз побързах да вляза след нея и да затръшна вратата, после буквално легнах отгоре ѝ, за да я прикрия. Двигателят работеше и потеглянето ни беше въпрос на стотни от секундата. Дейл стъпи на газта и извика нещо в микрофона си.

— Всичко е наред, чисти сме! — обърна се да ме осведоми той. — С Мур и останалите ще се срещнем направо в хотела.

Надигнах се и протегнах ръка на лейди Ейнсли-Хънтър. Очите ми бързо опипаха тялото ѝ в търсене на някакво нараняване, което в суматохата може би бях пропуснал. При силен приток на адреналин човек може да се движи и с куршум в тялото. Никак не ми се щеше да се появим в хотела и едва тогава да открием, че би трябвало да караме към болницата.

— Страхотно! — рече лейди Ейнсли-Хънтър.

— Моля да ме извините — отвърнах. — Добре ли сте? Наред ли е всичко?

— Добре съм, господин Кодиак.

Свалих ръцете си от нея и се дръпнах встрани. Тя беше поруменяла и все още дишаше тежко, но доколкото можех да преценя, казваше истината.

— Връщаме се в хотела — съобщих ѝ аз.

— Чух. Скоростта, с която ни вози господин Матсуи, едва ли е подходяща за появата ни на прием...

На лицето ѝ се появи лека усмивка.

Сетне положи ръце на бедрата си, наведе се напред и повърна.

Посегнах да прихвана косата ѝ и в същия момент усетих, че в другата ми ръка има нещо. Нямах представа какво е то.

Когато напъните станаха сухи, лейди Ейнсли-Хънтър отблъсна ръката ми и се изправи. По бузите ѝ се стичаха сълзи, примесени с грим. Посегна да си избърше носа с голи пръсти, но аз я изпреварих и ѝ подадох носната си кърпичка.

Тя енергично се изсекна, попи влагата от очите си и направи нов опит да се усмихне.

— Съжалявам.

— Няма за какво. Това беше напълно нормална реакция.

— Страхувам се, че оплесках цялата кола.

— Нищо, Дейл ще я почисти.

Усмивката ѝ беше едва забележима, но все пак я имаше. Добър знак. После очите ѝ се сведоха към лявата ми ръка.

— Какво е това?

— Не съм съвсем сигурен... — Разтворих длан и се втренчих в правоъгълното желязо, дълго около десет сантиметра. — Май е пълнител.

— Пълнител ли?

— От пистолета на онзи луд — поясних аз.

— От какво?! — обади се от предната седалка Дейл.

— Предпазителят на пълнителя вероятно се е освободил по време на борбата. А самият пълнител се е озовал в дланта ми, но аз съм бил твърде възбуден от хода на събитията, за да го усетя.

Лейди Ейнсли-Хънтър се наведе напред и отново се възползва от носната ми кърпа. Като се изправи, каза:

— Добра работа. Не знаех, че може да се разглоби пистолет в ръката на въоръжен с него човек.

— О, той е майстор! — проточи Дейл. — Планирал го е предварително!

— А откъде знаеш, че не съм? — сбърчих вежди аз.

— Стига, приятелче, познаваме се...

Самолетът се снижаваше към летище Кенеди, а аз гледах как последните лъчи на залеза се плъзгат по Рокауей. Красива гледка, която би трябвало да запомня, рекох си. Много по-ценна от десетки метри видеозаписи или планини от художествени снимки, които се доближават до истината, но никога не могат да я пресъздадат изцяло.

Камерите са виновни за това, което вкара мен и другите от КТМХ в орбитата на хора като Скай Ван Брандт, Карсън Флийт, а дори и лейди Антония Ейнсли-Хънтър. Статичните фотографии и безкрайните видеоматериали, които безжалостно излагаха на показ върха на ловкостта, който демонстрирах при разглобяването на пистолета на Джеписън, при това седна ръка...

Цветната снимка, която се превърна в корица на списание „Тайм“ за една седмица, беше запечатала най-характерните мигове на целия екшън: Джеписън лети към плочките с главата надолу, аз съм над него с пистолет в едната ръка и пълнител в другата, а лейди Ейнсли-Хънтър припка към чакащата кола...

В дните след покушението срещу благородната дама бяхме буквално затрупани с молби, търсеха се всички услуги, които предлагаме — от нормална охрана до участие в демонстративни представления и молбата на някакъв откачен, който искаше да отлетим за Айдахо за една седмица, за да научим частната му милиция на основните похвати при персоналната охрана. Този, естествено, го зачеркнахме, но на почти всички останали отговорихме положително.

Започнаха да ни канят в популярни предавания, сред които имаше и едно-две с национален обхват. Появихме се в токшоута на Чарли Роуз, а веднага след това и на живо с Лари Кинг. Списание Ню Йорк отпечата уводен материал за нас, озаглавен „Новата сигурност“. За илюстрация използваха една снимка на Натали (безспорно най-добре изглеждащата от всички нас), която тичаше, а отдолу пишеше „Прикрий ме!“.

Вече не работехме в жилището на Дейл в Куинс, а си наехме просторен офис в Манхатън, в квартала на някогашните печатници оттатък Уест Вилидж и съвсем близо до входа на тунела Холанд. Бяхме почти богати и със сигурност се чувствахме добре. Имахме повече работа, отколкото можехме да поемем, и от известно време насам Натали и Дейл настояваха да наемем нови хора, защото не можехме да смогнем...

Преуспявахме, каквото и да означаваше това.

Шибаният ми късмет!

2.

Часът беше девет и шест минути, когато таксито ме стовари пред блока в Мъррей Хил, където живеех. Отключих входната врата и отворих пощенската кутия. Беше празна. Хукнах нагоре по стъпалата, вземайки ги по две наведнъж. Когато влязох, до слуха ми достигна мелодичният глас на Елвис Костело, на фона на който се чуваха и други. Те обаче утихнаха щом затръшнах входната врата. Заклучих и хвърлих сака си в спалнята, която беше странно разположена непосредствено вдясно от входното антре. А когато се обърнах, видях как Бриджит Логън излиза от всекидневната, разположена в дъното на коридора.

На лицето ѝ се появи усмивка и на мен моментално ми стана по-добре. Умирам за усмивката на тази жена. Страшно много обичам начина, по който се разтяга устата ѝ, а долната ѝ устна прави една особена, много приятна чупка. Но веднага трябва да добавя, че аз си умирам за всичко, свързано с нея, при това по много и различни начини... От обещата на лявата ѝ ноздра до татуировката на дясното ѝ бедро. Тя е по-висока от мен с два-три сантиметра, със стройна фигура и бледа кожа, на фона на която особено добре изпъкват черната коса и сините ѝ очи. Казано с две думи, тя е страхотна мадама — най-страхотната в света. Веднага ще добавя, че това е силно пристрастна оценка, но просто не мога да предложа друга. Познаваме се от горедолу три години. За това време успяхме да се влюбим, да ни писне един от друг, да направим серия от самостоятелни и комбинирани усилия да провалим връзката си, а накрая отново да се съберем, безсилни пред чувството за взаимно привличане. Само преди година почти не си говорехме...

Но нещата се променят. Когато Бриджит приключи с курса на лечение, прекарвахме все повече време заедно. Постепенно започна да се застоява у дома повече, отколкото в собствения си апартамент в Челси. В банята има отделна лавица за тоалетните ѝ принадлежности, две от чекмеджетата в скрина са за нейното бельо, а книги и музика от

личната ѝ колекция постоянно пътуват от единия край на града до другия.

През май я попитах защо не се премести при мен завинаги и да сложим точка, но тя отговори, че положението я устройва, прекрати всякакви дискусии с изявлението, че не желае да бъде притискана. С искрен глас ме помоли да не развалям всичко.

И аз се постарях да не го развалям.

Ухилих се и казах:

— Здравсти, скъпа, прибрах се у дома...

Усмивката ѝ се разшири. Затича се към мен, аз също направих няколко крачки. Срецнахме се пред кухненската врата, устните ни се сляха. После тя се отдръпна, а аз зарових лице в рамото ѝ. Останахме прегърнати. Беше облечена с черно боди, кожата ѝ беше топла и излъчваше аромат на билковия сапун, който неизменно присъстваше в банята.

— Никога повече не ми казвай това! — прошепна тя. — Ама наистина никога!

— Да вървим да си легнем — предложих на рамото ѝ аз.

— Хм... — Устата ѝ се приближи до ухото ми, зъбите ѝ изтракаха в обещанията ми.

— Звучи изкусително, но имаш компания...

Пуснах я, наместих очилата си и видях Натали, която любопитно ни наблюдаваше от другия край на коридора. Беше облечена с панталон и блейзър и не изглеждаше особено щастлива. Явно идваше направо от работа.

— Здравсти, Нат.

— Атикъс...

Отворих хладилника и измъкнах бутилка бира. Предложих и на дамите, но те отказаха. Дръпнах една яка глътка направо от шишето, седнах на един от кухненските столове и свалих вратовръзката си.

— Това автограф от Скай Ван Брандт ли е? — любопитства Натали.

— Има страхотен удар — промърморих аз, положих вратовръзката си върху масата и направих опит да я пригладя с длан.

— Следобед се обади мениджърът ѝ, крещеше като луд — осведоми ме Нат. — Твърди, че си я зарязал. После слушалката пое

Скай. Попита къде си, ще се върнеш ли... Стори ми се доста разстроена.

— Тя е актриса — промърморих аз. — И може да се разстрои от всичко, включително и от лошо положен грим.

— Всъщност е кинозвезда — поправи ме Натали. — По-късно се обади и агентът ѝ, който също не пропусна да ми вдигне скандал. Каза, че Скай не може да работи по този начин, каквото и да означава това. Самата Скай пък позвъни да провери дали съм се свързала с теб, след което и тя ми се разкрещя.

— Бях си изключил телефона.

— И аз така си помислих. Като ѝ казах, че не съм успяла да се свържа с теб, тя ме дари с няколко цветисти епитета, при това в доста интересни комбинации. След това пак се обади мениджърът да каже, че си уволнен. Вместо заключение ще кажа, че не знам какво се е случило в Ел Пасо, но цял следобед бях подложена на словесни атаки от Скай Ван Брандт и компанията ѝ... Ще бъдеш ли така любезен да ми разкажеш какво се случи, Атикъс? Признавам, че съм страшно любопитна.

— Знаеш, че не бих си тръгнал ей така, без причина — промърморих аз.

— Знам — кимна Натали. — Знам също, че Скай Ван Брандт е отвратителна кучка, а ти би трябвало да приключиш с нея още преди два дни. Тя ли ти причини това? — Пръстът ѝ с отлично поддържан маникюр се насочи към челото ми.

— С помощта на един пепелник — уточних аз.

— Но защо? — попита Бриджит.

— Защото отказах да ѝ нося багажа.

Двете жени се спогледаха, после Бриджит се разкикоти.

— Много хубаво — поклатих глава. — Радвам се, че те развеселих, но на мен никак не ми беше весело. Освен болката, причинена от изстрел с пепелник от масивно стъкло, аз почти загубих съзнание. На всичкото отгоре бях лишен и от зрение, тъй като очите ми се напълниха с кръв...

— Бедничкият! — съжали ме Бриджит.

Не ѝ обърнах внимание и насочих вниманието си към Натали.

— Тя направи всичко възможно да ме провали.

— И затова я заряза без охрана, така ли? — присви очи тя.

— От какво да я охранявам? — ядосах се аз. — От болки в гърба?! Скай Ван Брандт не се нуждае от лична охрана, а от бавачка, Нат! Мен ме използваша да се фукаат, това е всичко. И в интерес на истината ще добавя, че не бях уволнен, а сам напуснах.

— Това ще се отрази зле на бъдещите ни ангажименти — загрижено промълви тя.

— Едва ли, ако имаш предвид ангажименти от същия характер — отвърнах аз. — На тия ще им изпратим нормална фактура, но с предупреждението, че ако се разсмърдят, ще си имат работа с адвокатите ни.

— Ще ги съдиш ли? — попита Бриджит.

— Не, разбира се. По този начин обаче няма да посмеят да ни компрометират. Но ако все пак направят някакъв опит в тази посока, веднага ще ги заплаша с граждански иск за физическо насилие.

— Охо! — промърмори Бриджит, обърна се към Натали и подхвърли: — Да знаеш, че наистина е бесен!

— Тук си дяволски права! — изръмжах аз.

— Но ще трябва да се овладееш — побърза да се намеси Натали. — Утре точно в един в офиса ще дойде клиент, който държи да се срещне лично с теб.

— За реална работа ли става въпрос? — попитах.

Натали ми хвърли скептичен поглед, но не каза нищо.

— Работа, за която сме се обучавали — поясних аз. — А не поредното шибано шоу с разни напарфюмирани красавици!

— Това ли вършим според теб?

— Не си ли съгласна?

— Разбира се, че не съм! — отвърна Натали. — Но сега не е време да го обсъждаме. Чао, ще се видим утре!

— Ще те изпратя — изправи се Бриджит.

Останах сам в кухнята. Двете жени си размениха няколко реплики на вратата. Натали и Бриджит се познаваха отдавна, още преди моята поява на хоризонта. Доколкото ми е известно, някогашните им отношения са били доста бурни, но с течение на времето различията са избледнели. Довърших бирата си в момента, в който бравата изщрака. Когато Бриджит се появи в кухнята, аз се бях изправил пред умивалника и плакнех бутилката.

— Е, приятелче — промърмори тя, — какво ще правим с шибаното ти настроение?

— Нищо ми няма на настроението.

— Вярно, бил си и по-мрачен...

— Не започвай пак, моля те.

— Но със самосъжалението определено куцаш — не обърна внимание на репликата ми тя. — Направо си далеч от рекорда.

— Помолих те да не започваш! — леко повиших тон.

— Не си ме помолил, а ми каза да не започвам, макар че отлично знаеш каква ще бъде реакцията ми. — Тя се облегна на стената и скръсти ръце пред гърдите си: — Пак те питам: какво искаш да правим?

— Искам да взема душ. Искам да хапна нещо, а след това да си легна.

— И това е всичко, така ли?

— Е, предпочитам да не правя сам тези неща...

— В такъв случай имаме проблем, защото аз вече ядох.

— Мога да мина и без вечеря.

— Значи проблемът е решен.

Малко след полунощ двамата едновременно открихме, че спестяването на вечерята не беше добра идея. Станахме от леглото, навлякохме някакви дрехи и се насочихме към кухнята. Сварих вода за билковия чай на Бриджит, а на себе си налях чаша сок. После се настанихме от двете страни на масата и задъвкахме хляб и сирене, гарнирани с малко белени ябълки. Бриджит беше със същото боди, а надолу бе намъкнала един чифт от моите гащета. По ръцете ѝ ясно личаха белезите — болезнено подути и набъбнали. Тя проследи погледа ми и поклати глава:

— Добре съм.

— Знам, че си добре — въздъхнах. — Те просто ме натъжават...

— Белезите имат подобно свойство — кимна тя. — И ти имаш един-два, които ме карат да изпитвам същите чувства.

— Сега вече си имам и трети.

— Скай Ван Брандт не си е извоювала правото да ти оставя белези — тръсна глава тя. — По тази причина този ще зарасне без да оставя следи.

Сложи парче чедър върху резенче ябълка, лапна го, а след това го поля с глътка билков чай. Проговори отново едва когато преглътна:

— Но не тя е причината за лошото ти настроение...

— Какво ще кажеш за досадата, обхванала работническата класа?

— Опитай пак — поклати глава тя.

Разклатих боровинковия сок в чашата си и промърморих:

— Не би трябвало да я зарязвам тая Скай... Това ме притеснява, но не знам дали повече от самия факт, че приех работата. Предварително знаех, че е менте, но въпреки това се навих.

— Парите, предполагам — подхвърли Бриджит. — Сигурно са били добри.

— Не го направих за парите.

— Тогава може би заради мечтата да изчукаш една звезда?

— Моля?!

— Не в буквалния смисъл, глупако. Просто те е обзело желанието да се поотъркаш в лукса. Има нещо много привлекателно в целия този блясък.

— Блясъкът отдавна е помръкнал, поне за мен — поклатих глава аз. — Отдавна съм разбрал как живее другата половина от хората и съм установил, че това не ме интересува. Не, не е това...

— Тогава защо?

Довърших сока си и забих очи в празната чаша.

— За да върша нещо, предполагам.

— Има и по-добри начини да се бориш със скуката.

— На мен ли го казваш?

Тя допи чая си, разчисти масата, изгаси лампата и се върна в леглото. Когато спим заедно, Бриджит има навика да се свива на кълбо, да притисне гърба си в мен и да потъне в непробуден сън. И сега го направи. Аз обаче имах известни затруднения. Измина доста време преди да се отпусна и после още цял час до дългоочакваната дрямка.

После усетих как Бриджит ме ръчка, отворих очи и веднага ги затворих, ослепен от ярката светлина на утринното слънце. Причината да ме събуди беше новината, че ме търсят от ФБР.

3.

— Колко пъти ще правим едно и също? — обърнах се към специален агент Скот Фаулър.

— Проклет да съм, ако знам — отговори той. — Вероятно докато им се свършат въпросите. Хайде, влизай...

Заех мястото на пасажера, а той изчака да си закопчая колана и едва тогава се включи в оживеното движение на Лексингтън авеню. Лятното утро беше необичайно хладно и малкото минувачи, решили да излязат по фланелка и къси панталони, крачеха забързано — като хора, които отчаяно искат да се стоплят.

Скот явно се чувстваше добре, макар че много пъти бях чувал определението му, според което всичко под двайсет градуса влиза в категорията „ужасен студ“. И двамата бяхме родом от Калифорния, но Скот беше израснал в южната ѝ част, където хлапетата по-често са на уиндсърф, отколкото на сушата. По тази причина просто не можеше да забрави огромните вълни на тихоокеанското крайбрежие. Той е с четири години по-голям от мен, носи очила и обеци на двете уши. В общи линии има вид на човек, който винаги е готов да зареже сериозните неща и да хукне към плажа. Дори и когато е облечен в костюм — винаги сив или тъмносин, — човек трудно би могъл да допусне, че работи във ФБР.

— Бил си в командировка — подхвърли той. — Красивата Скай... Добра работа е свършила.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Има го във вестника. „Ослепителната звезда Скай Ван Брандт и известният специалист по персонална охрана Атикъс Кодиак са засечени да се прегръщат в хотел «Грей Мос Ин» в околностите на Ел Пасо, Тексас“...

— Стига бе! — зяпнах аз. — Къде го пише?

— „Поуст“, страница шеста. На задната седалка е...

Скот се ухили, сякаш току-що бе хапнал нещо адски вкусно и напълно забранено.

— Бриджит знае ли?

Извих се да взема вестника, който се оказа услужливо прегънат на страницата със светските клюки. Видях малка снимка на Скай за документи, текстът гласеше горе-долу това, което бе казал Скот, плюс добавката „Рекламният агент на Ван Брандт отрича за някаква връзка между двамата“.

— Това е пълна измислица!

Фаулър се изсмя и направи ловка маневра, за да излезе на платното, което водеше към ФДР^[1].

— Ясно е, че си измислят всичко отначало докрай — рече той. — Най-малко ти си човекът, който ще се остави да го хванат да се гушка с някого в хотел „Грей Мос Ин“.

— Почакай до утре — кисело промърморих аз. — Положително ще излезе материал, че сме се изпокарали в хотел „Последна раздяла“!

— О, съжалявам да го чуя! — мазно проточи Фаулър. — Двамата със Скай сте толкова сладки!

— Млъквай и си гледай пътя! — срязях го аз и хвърлих вестника обратно на задната седалка. — Случило ли се е нещо?

— Нямам идея. Шефът току-що ми съобщи, че момчетата от „Анализи“ пак искат да си поговорят с теб, и ме помоли да те закарам.

— Само толкова?

— Ако знаех повече, щях да ти кажа, Атикъс — сбърчи вежди Скот. — По всяка вероятност за старите истории. Някой някъде е открил нещо, а сега момчетата се надяват ти да ги осветиш.

— Пак ли? — мрачно промърморих аз.

— Пак — кимна Скот.

Паркирахме в подземния гараж и Скот ме поведе към сградата. Във фойето ми издадоха временен пропуск на външен посетител, прекараха ме през металдетектор и чак тогава ме пуснаха в асансьора към офисите на ФБР. Вече бях добре запознат с това, което някога ми изглеждаше непроходим лабиринт от коридори и завои. Минахме покрай портретите на президента, главния прокурор и директора, прекосихме коридора, покрит с мокет на сиво-сини квадратчета, разминахме се с неколцина агенти и секретарки и най-сетне стигнахме до заседателната зала, която познавах от предишните си визити.

Вътре вече ни чакаха. Този път бяха шестима — доста повече от друг път. Трима от петимата мъже бяха насядали около голямата маса,

а двама се бяха разположили на столове край стената. Имаше и една жена, също на масата. Мъжът на председателското място беше около петдесетгодишен, с латиноамерикански черти и малка купчина папки пред себе си. Още преди да проговори аз реших, че е от ЦРУ, Агенцията за национална сигурност или Държавния департамент, макар че той едва ли щеше да се представи като такъв. Вдясно от него седяха други двама азиатци. Вляво беше жената — чернокожа, към петдесетте. Когато дойде нейният ред, заговори с подчертан южноафрикански акцент. Мъжете до стената бяха бели, но не успях да ги разгледам добре, тъй като осветлението угасна и презентацията започна.

Това беше екипът от „Анализи“, който рядко се събираше два пъти в един и същи състав. В рамките на единадесет месеца ме призоваваха за шести път и това адски ме дразнеше. Първите два пъти се траеше: нещата все още бяха нови и интересни, а аз изгарях от желание да се включа в битката с международната престъпност, при това с всичко, което притежавам. Но сега, въпреки постоянните промени в състава на групата, ролите си оставаха едни и същи. Аз моята отдавна си я знаех наизуст...

Мъжът начело на масата се изправи.

— Благодаря за присъствието ви, господин Кодиак — каза той. — Аз се казвам Мариета и съм представител на Държавния департамент.

Кимнах. Всички без Скот ме дариха с изпитателни погледи, сякаш щяха да ме купуват. Бях облечен в изтъркани джинси и тениска, върху която бях наметнал старото си армейско яке. Лепенките шевове с форма на пеперуда, които бях сложил на тялото си предната вечер, отдавна бяха паднали, няхах време дори да се избърсна. Вероятно изглеждах доста мизерно за професионален специалист по охраната и приличах по-скоро на квартален бандит, навлязъл по погрешка в чужда територия.

Изобщо не ми пукаше, разбира се. След като всички бяха решили да играят някаква роля, аз също щях да го направя.

Мариета представи жената като специален пратеник на главната квартира на Интерпол в Хага, а азиатците от дясната му страна се оказаха представители на Южнокорейското разузнавателно управление. Двамата до стената не бяха споменати — сигнал, че и

всички останали трябва да сторят същото. Което със сигурност означаваше, че са шпиони.

След представянето Мариета премина на презентацията, използвайки тънък черен лаптоп, свързан с дигиталния проектор на масата. Думите му бяха предназначени само за тримата от неговата страна на масата.

— Господин Кодиак е специалист по персонална охрана във фирма със седалище тук, в Ню Йорк. Преди по-малко от година той оглави екипа за охрана на мъж, наречен Джеремая Пъф. Този човек се оказа мишена на член на Десетката, известен с псевдоним Драма. Забележителното в случая не е свързано единствено с факта, че господин Кодиак успя да опази живи себе си и своя клиент, а по-скоро с многократните контакти между него и Драма. Повечето от тях са били осъществени по телефона, но има и три на живо, единият от които в собствения дом на господин Кодиак...

Тримата до него пак се извърнаха да ме погледнат. Помахих им с ръка и ги дарих с усмивка. Мариета пропусна да им каже, че преди да си побъбрим в моя апартамент, Драма ме съблече по бельо и през цялото време на разговора държеше пистолета си насочен към мен. А в тапицерията на дивана още си стои дупката от предупредителния изстрел.

— До ден-дневен господин Кодиак е единственият останал жив след контакт с Драма — добави Мариета. — Такива са сведенията на международните полицейски и разузнавателни институции. Приема се, че господин Кодиак притежава изключителни познания относно работата на Десетката и...

Изключих, за да не му дам възможност да усети отвращението ми. Аз съм експерт по Десетката точно толкова, колкото Скот е член на групата „Бийч Бойс“. Просто те бяха наели Драма да убие човека, когото аз пазех. Не обичах да говоря на тази тема, партньорите ми също. Бяхме оцелели по чудо, без дори косъм да падне от главите ни. Споменаването на това име сякаш беше предизвикателство срещу съдбата, сякаш искахме да я измъкнем от незнайните ѝ дълбини, за да внесе смут и объркване в живота ни.

Членовете на Десетката бяха хладнокръвни убийци, призраци на модерния свят, които убиваха без колебание или грешка, далеч от замъгляващите съзнанието пристрастия и емоции. Вършеха го за пари

и бяха достатъчно добри, за да предлагат услугите си срещу милиони. За тях не се знае почти нищо, освен няколко псевдонима, куп слухове и два-три анемични и подлежащи на съмнение факти. Дори самото наименование беше подвеждащо, тъй като се отнасяше за десетте най-добри на теория, но никой не можеше да каже дали това е реална бройка, нито пък кой къде стои в тази класация. Би могло да се окаже, че зад това наименование се крият трима или петдесет души...

Хората не обичат да признават факта, че убийствата и смъртта са постоянен спътник на борбата за власт, любим похват на правителства и международни организации. Десетката е неизбежен и напълно логичен резултат от този похват — всеки от нейните членове е бил обучаван по правителствени или военни програми, усъвършенствал е уменията си в някоя армия или специална правителствена организация. Което означава, че в някои случаи организациите преследват членове на Десетката с помощта на същите хора, които са ги обучавали. И няма нищо чудно, ако сведенията за групата са неточни, прибързани или безполезни. Това прави членовете на Десетката още по-опасни просто защото малкото факти, които се откриват на фона на тоталната липса на информация, винаги ще се приемат с подозрение.

Още по-лошо е, че никой не може да усети кога и къде ще се появи член на Десетката. Обикновено това става ясно едва след като убиецът вече се е оттеглил и е оставил поредния труп, но дори и в такива случаи няма стопроцентова сигурност. Искате да отстраните нежелан свидетел? О, колко жалко... Току-що стана ясно, че е починал в съня си, вероятно от удар. Депутат, който пречи на бизнеса ви? Но той не е ли онзи високоуважаван джентълмен, когото откриха мъртъв в дома му, прегърнал голото тяло на младата си любовница? Автомобилни катастрофи, фатални падания, тайнствени болести, необяснимо изчезване, трагични пожари... По всичко личи, че Десетката може да предизвика всичко това по поръчка според предпочитанията на клиента.

Драма беше една от тях. Веднага ще си призная, че се бях посрал от страх. След сблъсъка с нея имах едно-единствено желание — да взема верните си приятели и съдружници Дейл, Кори и Натали, да се натоварим на първия кораб за Антарктида и никога да не помислим за

връщане. Спря ме единствено тъжното прозрение, че и това няма да ни помогне.

Ако Драма пожелае смъртта ни, мъртви сме.

Разбира се, това не ни попречи да изпаднем в дълбока параноя през първите няколко седмици след охраната на Пъф. Натали замина за Франция с оправданието, че отдавна се канела да отскочи до Париж, където беше завършила колеж. Кори подбра жена си и сина си и хукна към Еквадор, на гости на някакъв роднина. Дейл и приятелката му Итан прекараха четири седмици на колела, кръщавайки пътешествието си „Търсене на Америка“. А аз останах в града и се преструвах, че всичко е наред.

Нищо не се случи и ние постепенно си отдъхнахме. Но когато се появи Крисчън Хейвъл и започна да ни иска интервюта за бъдещата си книга, нервността ни веднага се завърна. Хейвъл беше криминална репортерка на Ню Йорк Дейли Нюз, която успя да научи някои неща във връзка с охраната на Пъф, превърна ги в сензационен вестникарски материал, а накрая реши да напише книга за това. Книгата все още не беше излязла, а доколкото чух, последното ѝ работно заглавие беше „Драма: един поглед в света на персоналната охрана и убийствата“. По мнението на запознати, а и на моите колеги, авторката беше успяла да пресъздаде сравнително точно всичко, което се беше случило. Доколкото бях осведомен, тя не си беше направила труда да ни промени имената, а това означаваше само едно: след излизането на книгата ни очакваше доста неприятно обществено внимание.

Това, естествено, важеше и за Драма, но аз никак не желяех да мисля в тази посока.

Бях дълбоко убеден, че нашата компания още диша само защото опасната дама ни възприема като безвредни досадници. Това ме устройваше напълно.

Мечтаех ситуацията да си остане такава завинаги, без никакви промени.

След встъпителните думи Мариета насочи вниманието на присъстващите към прожекцията на дигиталните снимки. В ослепително бялата рамка на екрана започнаха да се редуват едрозърнести разузнавателни кадри, придобити Бог знае как. Първият комплект съдържаеше снимки на Драма, макар че на повечето от тях се виждаше нещо като сиво петно с цици. Почти всички снимки бяха

черно-бели, извадени от охранителни камери или направени от голямо разстояние с помощта на телеобектив. Но имаше и една-две цветни.

Тя е доста висока жена — вероятно колкото мен. Очевидно здрава, със спортна фигура и тегло около шейсет и пет килограма. При последната ни среща косата ѝ беше руса и свободно падаше до раменете. Но върху снимките, които се редуваха на екрана срещу мен, това подлежеше на непрекъсната промяна — както и всичко друго, свързано с външния ѝ вид. Доколкото си спомням, очите ѝ бяха сини. Но тя беше изключително ловка в осъществяването на малки и на пръв поглед незабележими промени, които отстраняват почти напълно вероятността от разпознаване. Същевременно обаче беше ясно, че не прибъгва до пълна дегизировка с латексови маски и тежък грим. На четири от фотографиите беше с очила — диоптрови или слънчеви, винаги различни. Но рамките им неизбежно бяха подбирани така, че да скриват или променят формата на лицето.

Мариета показва снимките в тяхната последователност, като най-скорошната остави за края. Тя беше направена броени минути след моята среща с нея. В центъра стоеше противопожарен автомобил, паркиран пред някаква сграда на Бродуей. Авторът, случаен турист, бил привлечен от възможността да заснеме екип на нюйоркската противопожарна служба в действие. Драма беше попаднала в кадъра съвсем случайно, придвижвайки се на север по Бродуей. Беше ясно, че не подозира за присъствието на камера, тъй като не беше скрила лицето си.

Кратко изщракване и диапозитивът се смени с нов кадър, който се оказа само увеличение на предишния. Компютърът бе направил необходимото и рамката се изпълни с фигурата на Драма. Това беше единствената наистина добра снимка от цялата купчина. Специалистите на ФБР бяха успели да обработят оригинала по начин, който предлагаше максимална яснота. Жената беше хваната в полупрофил и гледаше право пред себе си. В дясната си ръка държеше слънчеви очила, а облеклото ѝ се състоеше от бежов панталон и черен, небрежно разкопчан блейзър. Косата ѝ беше права, тъмноруса и сравнително къса. Устата ѝ беше леко разтворена, сякаш говореше нещо, а леко разтеглената горна устна намекваше за зараждане или угасване на усмивка...

Тази снимка бях виждал и преди, но не преставах да се питам какво ли означава изражението върху лицето на жената. Малко преди да я щракнат, тя се беше опитала да убие с бомба мен, Дейл и Пъф. Имаше вероятност да си е мислила, че ние вече сме мъртви, и това да ѝ е донесло удовлетворение. А може би удоволствие или гордост от добре свършената работа...

Лаптопът изписука и екранът се изчисти. Настъпи кратка пауза, след която Мариета попита дали има въпроси. Жената от Интерпол изглеждаше адски заинтригувана от факта, че съм се срещал с Драма очи в очи.

— Как се случи това? — попита тя.

— Бях нападнат от нея директно в жилището си.

— Но защо? Защо просто не ви е ликвидирала?

— Беше сложила микрофони в апартамента, а ние планирахме именно там основните моменти от операцията. Жив ѝ бях полезен...

— И тя разговаря с вас, така ли? Колко време?

— Десетина минути.

— Защо?

— Моята хипотеза е, че съм се прибрал малко след като е сложила скритите микрофони и тя е искала да ми отвлече вниманието, да ми попречи да видя, че нещо в апартамента е разместено. Освен това е искала и да ме стресне. Със същата цел — да получи психологическо предимство — бяха и по-голямата част от телефонните ѝ обаждания.

Двамата корейци размениха няколко фрази на собствения си език, после единият попита:

— Можете ли да определите произхода ѝ?

— Не. Английският ѝ беше безупречен, подчертано литературен. С едва забележим средноатлантически акцент, което ще рече, че не е изключено да се окаже и родният ѝ език.

— Нещо за обучението ѝ? — попита другият кореец.

— Според мен някога се е занимавала с лична охрана, но не знам никакви подробности.

— На колко години е според вас?

— Горедолу моя възраст, което ще рече началото на тридесетте. Това е само предположение.

— С коя ръка предпочита да си служи?

— С дясната.

— Можете ли да кажете дали е зависима от технологиите? — попита жената от Интерпол.

— Не. Според мен използва всичко, което ѝ е подръка, при това го използва добре. Ако може да свърши работа с изострен кол, положително ще го направи. Същевременно се справя и с най-съвременни технологии. Предавателите, които беше включила към електрическата ми мрежа, бяха дълги около два милиметра, а широки само един... Освен това сама си прави експлозивите.

Интерпол хареса обясненията ми и си записа нещо в бележника.

— Разговаряли сте десет минути. Бихте ли коментирал персоналната ѝ изява?

— Пусна една-две шеги, доста соленички — свих рамене аз. — Изглежда се наслаждаваше на словесните игри. По онова време ние — имам предвид екипът ни — работехме по версията, че тя има партньор, но по-късно стана ясно, че грешим. Това определено я развеселяваше, поведението ѝ беше почти кокетно...

Всички присъстващи бяха заковали погледи в мен и очакваха да продължа. Причина за вниманието им беше думичката „кокетно“. Винаги когато я употребявах, хората ме гледаха така, сякаш крия нещо, сякаш се е случило нещо повече... Разговорът с Драма не приключи с търкаляне в сеното, а с порция електрически ток от порядъка на 120 000 волта от специалната палка в ръката ѝ, който ме остави в любовно настроение доста време след оттеглянето ѝ.

Въпросите запълниха по-голямата част от следващия час и покриха всичко — от оборудването на Драма до подробностите за неговото използване; от успешния начин, по който ние бяхме използвали техниката срещу нея, до очевидните провали. Корейците проявиха голям интерес към нашите контраразузнавателни процедури и поискаха да се запознаят с характеристиките на апаратурата на Драма, монтирана в жилището ми.

Когато приключихме, дамата от Интерпол подаде на Мариета диск, който беше вкарал в компютъра, а запечатаните на него изображения изплуваха на екрана.

— Искаме да погледнете лицата на някои хора — обърна се към мен Мариета. — Кажете, ако някое от тях ви е познато...

— Няма да се получи — казах. — Вече на няколко пъти разглеждам подобни албуми, но не открих познати лица.

— Знаем това — кимна Интерпол. — Но ще ви помоля да не ни разочаровате...

Фотографиите бяха четиридесет и седем, всички без изключение направени със специални разузнавателни средства. Сниманите мъже и жени вероятно бяха заподозрени като членове на Десетката. Бяха от различна етническа принадлежност, но преобладаваха белите.

Не открих познати лица — точно според предварителната си прогноза.

Интерпол извади от куфарчето си лист хартия и го сложи на масата пред себе си.

— Ще ви прочета списък от имена. Кажете, ако някое от тях ви е познато, или ако Драма го е споменала пред вас...

— Дадено.

— Поншардие, Клод. Известен още като Дюпюи, Жан-Клод, Бреда и Марлон... Прякор Пожарникарят...

— Не.

— Халком, Бенджамин. Известен още като Танцьора...

— Не.

— Ебъртин, Дженифер или Гарза, Тери... С едно „р“ и едно „и“. Известна и като „Лилит“...

— Не.

— Рей, Рейви. Също така Мунес, Роберто, наричан Гомес...

— Онзи от „Семейство Адамс“?

Тя вдигна глава от списъка и недоумяващо ме погледна:

— Какво?!

— Моля за извинение, забравете — махнах с ръка.

— Палиос, Андреас, или Бен Хавар, Саймън. Известен още като Лоурънс...

— Не.

Тя хвърли намръщен поглед към Мариета и бавно върна списъка в куфарчето си. Понечих да я попитам как са стигнали до изброените кодови имена и дали наистина вярват, че членовете на Десетката са ги използвали помежду си. Не си представях как Драма ще вдигне телефона на Лилит да ѝ разкаже за последната си жертва със строшени вратни прешлени, а след това ще я попита каква е цената за употребата

на кола бомба. Кодовите имена се използват от представителите на закона за кръщаване на разузнавачите — просто за да сложат етикет на хора с отдавна изгубена самоличност, които предпочитат истинските им имена да бъдат забравени.

Главите в противоположния край на масата се събраха за кратко съвещание, устните напрегнато зашепнаха. Обърнах се да погледна Скот, който сви рамене. Прокашлях се, но съвещанието продължи. Наложих се да повторя, този път по-високо.

— Да? — вдигна глава Мариета.

— Беше ми много приятно, но трябва да тръгвам — рекох.

— Разбира се — кимна той и стана на крака. — Благодаря за времето, което ни отделихте.

— Удоволствието беше мое...

Скот стана и ме последва към изхода. Миг преди вратата да се затвори зад нас, чух Интерпол да пита Мариета вярно ли е, че имам интимна връзка със Скай Ван Брандт.

[1] Популярно съкращение на булевард „Франклин Делано Рузвелт“ в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

4.

Скот беше достатъчно любезен да ме върне обратно в офиса. Ясното синьо небе от предиобеда беше далечен спомен, в момента над града висеше някаква мрачна сивота, от която се процеждаше вода.

— Не беше чак толкова зле — промърмори той, докато завиваше по Канал стрийт.

— За теб със сигурност — кимнах аз. — Но май ти прекъснаха дрямката...

— Фактически не бях заспал — оправда се той. — Искрах само да ми починат очите...

— Кои бяха онези двамата до стената?

— Избери си три букви от азбуката, подреди ги по определен начин и си готов — изгледа ме многозначително Скот.

Напуснахме Канал стрийт и веднага потънахме в оживения трафик по посока на тунела Холанд. Скот заобиколи квартала, стигна до Хъдзън и паркира срещу голямата сграда, в която се помещаваше кантората на КТМХ. Някога тук е имало сериозна печатница, в приземните помещения са били монтирани модерни за времето си печатарски преси. Днес тази дейност в Манхатън отдавна е мъртва и погребана, а единадесететажната сграда беше в процес на сериозно обновяване. Беше собственост на църквата „Света Троица“, която правеше всичко възможно да подобри вида ѝ. В момента се надстрояваха още два етажа и трите страни на фасадата бяха оковани от метално скеле.

Скот ме изчака да слеза, подхвърли, че скоро ще ми се обади, и потегли. Тръгнах да прекосявам уличното платно и бях улучен от тежки капки конденз, изпускани от климатиците на съседните сгради. Влязох във фоайето и установих, че докато съм бил в Ел Пасо, са успели да го боядисат. Въздухът все още тежеше от миризмата на прясна боя. Спрях да чакам асансьора в компанията на няколко младежи, повечето от тях бяха курсисти в школата по обществено хранене на шестнадесетия етаж. Учудих се от необичайното за началото на работния ден оживление, но справката с часовника ме

осведоми, че часът е един и шест минути и хората се връщат от обедна почивка...

Кабината пристигна и аз влязох вътре заедно с курсантите. Повечето от тях бяха чернокожи и латиноамериканци, които оживено си говореха за разни кулинарни специалитети. Напуснах ги на петнадесетия етаж и бавно се насочих към масивната дървена врата в дъното на коридора. В средата ѝ беше закрепена лъскава месингова табела с надпис КТМХ „Секюрити“. Вратата беше отключена, в чакалнята нямаше никого — дори и секретарка. Това изобщо не ме учуди. От доста време няхаме късмет в търсенето на човек, който може да се оправя едновременно с телефона, приемането на съобщения, инцидентното писане на документи и посрещане на посетители. По тази причина бюрото на рецепцията рядко биваше заето.

За момент останах неподвижен, напрягайки слух по посока на коридора. После езичето на бравата меко изщрака и пред очите ми се появи Кори Херера. В ръцете си държеше кутия с понички, а устата му беше пълна с една от тях.

— Защо не си в Ел Ей?

Отговорът потъна в поничката, но главата му кимна достатъчно ясно, за да го последвам. Кантората е толкова просторна, че всеки от нас разполага с отделен кабинет. Всички са приблизително еднакви — с високи тавани и големи прозорци, тъй че няма за какво да се караме. Освен това разполагаме с помещение за кафе, стая за архивите, заседателна зала, килер и две тоалетни, в едната от които има душ. Плюс още три празни стаи, с които просто не знаем какво да правим. Стените са боядисани в бяло, а на пода е поставен шведски ламинат имитация на дърво, който е съвсем като истински паркет, но за разлика от него не се драска. В общи линии кантората ни е едно доста приятно място и аз се изкушавам да мисля, че първото впечатление на госта е свързано с топлината и уюта, а не с усещането за официално учреждение.

Кори се насочи към помещението за кафе, остави кутията на масата, преглътна поничката и едва тогава отговори на въпроса ми.

— Върнахме се тази сутрин.

— Виждам — кимнах аз. — Но нали трябваше да останете там и през следващата седмица? — Кори и Дейл бяха заминали за

Калифорния малко преди аз да отлетя за Ел Пасо, поканени за технически консултанти от известна филмова компания, ангажирана в снимките на поредна суперпродукция. Според получените разяснения това означавало да учат младите актьори как да държат по най-реалистичен начин фалшивите си пистолети. — Случи ли се нещо?

— Не. Просто свършихме по-рано и компанията ни освободи. — Кори отвори бюфета и извади чиния и три високи чаши. В машината за кафе на плота имаше пълна каничка, от която се разнасяше свеж аромат. — Дейл не успя да се измъкне достатъчно бързо... В момента си е у дома, а аз реших да отскоча и да проверя дали всичко е наред...

— И да направиш кафе със свежи понички — допълних аз.

— Не са за мен — поклати глава коллегата ми. — Ще ми помогнеш ли с каничката? Ръцете ми са заети...

Взех кафето и го последвах обратно в коридора. Реших, че най-вероятно ще се озовем в кабинета на Натали.

— Какво е станало с челото ти? — подхвърли през рамо той.

— Взех участие в една инициатива срещу пушенето.

— Натали спомена, че си имал страхотен скандал със Скай Ван Брандт...

— Между мен и Скай Ван Брандт никога не е имало нещо друго — уверих го аз. — Къде е Нат?

— В твоя кабинет. Ако още не си се досетил, посрещаме клиент...

— Е, сетих се. Кой е клиентът? Пак ли поредната разглезена рокзвезда, която иска някой да й изхвърля боклука от хотелската стая? Или кинознаменитост, нуждаеща се от допълнителен чифт ръце за гъделичкане на егото?

Кабинетът ми беше срещу този на Натали. Кори спря пред вратата и намести чинията в ръцете си. Той е с петнадесетина сантиметра по-нисък от мен, има тяло на борец и гарвановочерна коса. А усмивката му създава впечатление за човек, който няма нито един враг на Божия свят. Но в момента тази усмивка липсваше, а в погледа на черните му очи се долавяше гняв.

— Отвори вратата...

Изпълних молбата му и натиснах бравата, без да извърщам глава.

— Само не ми казвай, че пак е някоя гадна кучка — промърморих аз.

— Не е гадна кучка — отговори вместо него лейди Антония Ейнсли-Хънтър. — Разбира се, ако забравите за едно повръщане на пода на колата ви...

— Колко време ще останете? — обърнах се към Мур.

— О, само днес. Довечера пътуваме обратно.

— Доста кратко пътешествие...

— Нейно благородие имаше една среща в ООН.

Натали, Кори и аз едновременно се обърнахме да погледнем лейди Ейнсли-Хънтър, която се беше разположила на стола до Мур и току-що бе лапнала доста голямо парче старомоден шоколад. Хванахме я с издути бузи и леко поруменяло от неудобство лице, което се опита да скрие зад разперените си пръсти. Челюстите ѝ усилено работеха, а с другата ръка ни показва, че предпочита да гледаме някъде другаде.

— Очевидно там не са ѝ предложили понички — отбелязах аз.

— Само чай — направи гримаса Мур.

— Не е нещо, на което да обръщаме внимание — обади се даматата. — Беше съвсем обикновена среща.

— Обикновена среща, но в ООН — кимна Кори. — Сещам се, че само преди една седмица имах ангажимент там...

— Аз също — добави Натали. — Генералният секретар е член на фенклуба на книгата, в който членувам и аз. Наложих се да се отбия и да му оставя един списък със заглавия...

— Те ме поднасят, Робърт — оплака се лейди Ейнсли-Хънтър. — Накарай ги да престанат!

— Ей, я престанете да поднасят нейно благородие! — престорено ни се скара Мур.

— Нашите деди са вдигнали революция за това право — изтъкнах аз. — Да не лапа такива големи зальци, след като не иска да я поднасят!

— Проклети колониалисти! — направи гримаса лейди Ейнсли-Хънтър. — Нима не си дават сметка, че разговарят с член на кралското семейство и наследствена благородница в Обединеното кралство?

— Знаят, но не им пука — отвърна с въздишка Мур.

— Може би ще проявят по-голямо уважение, като научат, че съвсем скоро ще бъде назначена за посланик на добра воля в ООН.

— Може би — кимна Мур. — Нали, момчета?

Аз погледнах Кори, той се извърна по посока на Натали, която пък косо стрелна мен. После бавно кимнахме в знак на съгласие.

— Ще ни свърши работа — благосклонно отрони Натали.

Лейди Ейнсли-Хънтър се усмихна, а ние ѝ поднесохме поздравленията си. Личеше, че е малко смутена от тази чест, и трябваше няколко пъти да я подканим, докато обясни, че „Заедно сега“ работи съвместно със Специалната комисия за правата на децата към ООН и назначението ѝ е предложено в знак на благодарност за заслугите ѝ. Новината все още не била стигнала до медиите, а реалното ѝ встъпване в длъжност щяло да стане до три седмици.

— Кое е причината да сме тук — пое инициативата Мур. — Опитах се да я разубедя, но нейно благородие настоя да ангажирам точно вашата фирма, която трябва да помага при персоналната ѝ охрана. При същите условия като последния път...

— За предпочитане без появата на разни шизофреници — игриво добави благородната дама.

— Каква ни е програмата? — обърнах се аз към Натали.

— Можем да я вместим — увери ме тя.

— Значи сте ни наели.

— Страхотно! — усмихна ми се лейди Ейнсли-Хънтър. — Ще ви оставя да обсъдите подробностите с Робърт, а останалите каня на един закъснял обяд.

Станахме в знак на почит към клиентката с благородническа кръв, след което Кори и Натали се насочиха към килера склад, за да си вземат радиостанциите и останалото оборудване. След малко се появиха със сака, леко издути от оръжието под тях. Тръгнахме към входната врата. Мур си уговори среща с тримата за по-късен час, след което лейди Ейнсли-Хънтър се приближи да ми каже довиждане с лека целувка по бузата.

— Страшно се радвам, че приехте — сладко се усмихна тя. — Опасявах се, че ще се окажете прекалено зает.

— За вас никога не сме прекалени заети — отвърнах с галантен поклон.

Двамата с Мур ги изпратихме до асансьора, изчакахме потеглянето на кабината и едва тогава се прибрахме обратно в офиса. Наляхме си кафе, аз взех лаптопа и се настаних на дивана. Мур седна

на същия стол, на който беше седял преди малко, запали цигара и започна да говори. Обсъдихме всичко, което щеше да бъде необходимо за изпълнение на задачата. Не познавам по-дисциплиниран човек от него. Това вероятно се дължи на дългогодишната му служба в британските специални части, които по мнението на повечето специалисти в бранша са най-добрите командоси в света, а може би и на факта, че е чернокож и цял живот е принуден да се бори с предразсъдъци. Годишите му са малко повече от четиридесет, двадесет от които е прекарал на тежка военна служба. Това си личи по лицето му, набраздено от дълбоки бръчки. Дори и след като се беше прехвърлил на работа в цивилния сектор, той продължаваше да носи косата си подстригана късо, като на морски пехотинец.

— Петдневен престой в Манхатън — поясни Мур. — Обичайните пресконференции и лекторски ангажименти, макар че след официалното обявяване на назначението положително ще бъдем засипани от молби за участие в обществени изяви. Аз ще се опитам да запазя нещата под контрол, а за евентуалните промени ще те уведомя...

— Къде ще отседне дамата?

— В „Едмънтън“. Знаеш ли го?

— О, да, в Сентрал Парк.

— Ще ангажираме един апартамент на осемнадесетия етаж.

— Защо толкова високо?

— Защото тя харесва апартаментите на „Едмънтън“, а те започват от дванадесетия нагоре.

— Колко души ще бъдат с нея?

— Ами личната ѝ секретарка — една млада кобилка на име Фиона Честър, която се надявам, че помниш — и аз...

— Само тримката? — погледнах го изненадано над компютъра.

— Нейно превъзходителство смята това за достатъчно красноречиво.

— Нямаш представа колко свежо ми звучи! — засмях се аз.

— Имам, имам — поклати глава приятелят ми. — Вече хвърлих едно око на днешния Поуст...

— Ще ни трябват ли допълнителни охранители?

Мур дръпна от цигарата и изпусна дима през ноздрите си.

— Честно казано, не знам — направи лека гримаса той. — Но усещам как професионалната параноя продължава да ми се пречка...

Това изявление бе възнаградено с кимане от моя страна, тъй като прекрасно знаех какво означава. В случай че парите, времето и външният вид бяха без значение, и двамата с Мур щяхме да се обявим в полза на тоалет от кевлар за лейди Ейнсли-Хънтър и дузина гардове, сред които да има медицински персонал.

Той тръсна пепелта си във вече празната чаша от кафе.

— Нивото на евентуалните заплахи срещу нея беше много ниско, особено след установяването на примирие в Северна Ирландия. Тогава най-голямата заплаха идваше от ИРА, но вече не е така. От време на време получава по някое писмо и това е всичко...

— Какви са тези писма?

— О, стандартните откачалки, почти всички са на сексуална основа. Фантазмагории и сценарии, но в повечето от тях няма дори намек за насилие. Препращам ги на Скотланд Ярд, така сме се разбрали.

— Искам да ги видя, всичките без изключение. Плюс имената на авторите, които са идентифицирани.

— Няма проблем.

Набрах на клавиатурата още няколко бележки, после ги показах на Мур. Той ги изчете, направи една-две промени и някъде около четири следобед планът беше готов. Казах му, че още на другата сутрин започваме предварителната подготовка, а той обеща да ни държи в течение за нещата около него, особено ако бъде прието участие в допълнителни обществени изяви. За цената се разбрахме в рамките на пет минути, но едва след като го ядосах с опит да му направя отстъпка.

— Хич те няма като бизнесмен, Атикъс! — скара ми се Мур. — Трябва да ни дадеш цената, която наистина струваш!

— Предложих ти отстъпка, защото станахме известни благодарение на вас — отговорих аз.

— А не би трябвало — сбърчи вежди той. — Хайде, давай истинската тарифа и да приключваме. Утре ще ти преведа аванс.

— Шест хиляди на седмица, плюс разходите.

— Какво ти става бе, човек? — ококори се той. — Трябва да искаш поне десет и прекрасно го знаеш!

— Не мога да повярвам, че спорим на подобна тема! — започнах да се ядосвам аз. — Осем хиляди и това е окончателната ми оферта! Или я приемаш, или се отказваш!

Той прие и аз извадих една празна бланка от стандартните ни договори. Попълнихме нужните параграфи и се подписахме. Направих ксерокопие и му го подадох, а оригиналът остана за нашия архив. Мур стана да си върви и аз го изпратих до вратата.

Върнах се зад бюрото, сложих договора в съответната папка и се разшетах. Махнах празните чаши и чинията, измих всичко на мивката в стаята за кафе, изхвърлих остатъка от кафето в каничката и избърсах плота. После се върнах в кабинета и се настаних зад писалището. Светлините бяха изключени, сенките започнаха да се удължават. Вляво от мен, точно срещу дивана, бяха окачени рамки с корици на списанията Тайм и Ню Йорк, плюс няколко първи страници на различни ежедневници. От мястото ми в полумрака вестникарските снимки приличаха на онези чернобели кадри, които ми бяха прожектирали сутринта. Образите им бяха неясни, в различни оттенъци на сивото.

Когато светлината стана твърде слаба и вече не виждах нищо от обзавеждането на кабинета, аз се завъртях заедно със стола и насочих поглед навън. Трафикът ставаше все по-интензивен, колите на входа на тунела приличаха на стадо, бързащо да се прибере у дома, светлините им хвърляха червено-бели отблясъци върху лъскави каросерии в различен цвят. От време на време се чуваше звукът на клаксон или сирена, но те само подчертаваха спокойното ежедневие на големия град.

Замислих се за Антония Ейнсли-Хънтър. Много я харесвах, бях наистина впечатлен от начина, по който оползотворяваше живота си. Изпитвах гордост, че съм я охранявал.

И дважд по-горд, че ми беше оказала доверието да я охранявам отново.

5.

Десет дни по-късно Дейл и аз работехме в заседателната зала. Поредната временна секретарка натисна бутона на интеркома, който се намираше на работното ѝ място в приемната. Цяла сутрин бяхме обсъждали степента на риска в района на колежа „Де Уит Клинтън“ в Бронкс, където лейди Ейнсли-Хънтър щеше да говори на втория ден от визитата си. Речта ѝ пред студентите трябваше да бъде произнесена в голямата аудитория на колежа, а след нея беше планирана кратка среща с членовете на местната организация на „Заедно сега“. Дейл и аз вече бяхме обходили района с кола, проверявайки всички улици с достъп до сградата на колежа, а после го обиколихме пеша. По време на втория оглед направихме около три дузини снимки и начертахме карта на района. Пътном оставихме филмчето за проявяване в един пункт за бързо обслужване и отидохме да хапнем.

Когато се прибрахме обратно в кантората, отделихме време за обсъждане. Искахме да определим не толкова най-краткия, колкото най-безопасния маршрут до колежа и обратно. Дейл прикрепяше с кабарчета току-що проявените снимки на корковата дъска в дъното на залата, а аз прелиствах атласа „Хагстром“ с петте нюйоркски предградия и си записвах в бележника точния маршрут. Натали и Кори бяха в „Едмънтън“ за поредния оглед на етажите.

Когато интеркомът зажука, натиснах бутона с върха на писалката си и разсеяно промърморих:

— Да...

— Господин Кодиак? — прозвуча гласът на новата. — В приемната ви очаква госпожица Крис Хейвъл. Няма назначена среща, но твърди, че иска да ви предаде нещо...

— Бас държа, че иска — промърмори Дейл, докато притискаше с палец поредното кабарче.

— Ей сега идвам — отвърнах в мембраната и пуснах копчето.

— Ще се обидя сериозно, ако е донесла копие само за теб — промърмори Дейл.

— Ако е донесла копие само за мен, имаш пълно право да се обидиш — отвърнах аз.

Тя чакаше права в началото на коридора и се усмихваше. За последен път я видях преди около седем месеца, но ми се стори същата. Едва когато се приближих, усетих нещо ново, което се излъчваше от нея. Късата ѝ коса беше в творчески безпорядък, а кожата ѝ имаше онази особена гладкост, която се придобива или от здравословен начин на живот, или от редовно посещение на скъпи салони за красота. Това, което знаех за нея, подсказваше по-скоро второто. От рамото ѝ висеше безформена торба от черна кожа — очевидно скъпа италианска вещ — и това беше нещо ново. По-рано мъкнеше торба от брезент в маслинозелен цвят с логото на „Кмарт“ отгоре. В лявата ръка държеше книжна пазарска торба.

— Благодаря за вниманието — каза Крис. — Май трябваше да си запиша час за среща, нали?

— Мога да ти отделия десет минути, без това да предизвика апокалипсис — уверих я аз и ѝ направих знак да ме последва в кабинета. Тя веднага се насочи към малката ми галерия на стената и се зае да изучава съдържанието на рамките. Аз се настанях зад писалището и зачаках да свърши. Накрая тя се тръшна на дивана като уморена тийнейджърка. Кожената торба шльопа на пода, а книжното пликче зае място на масичката за кафе. Ръката ѝ потъна вътре и се появи обратно с няколко пакетчета, старателно увити с хартия за подаръци.

— Това ли е? — попитах.

— О, да.

Ръката ѝ отдели най-горния пакет и го хвърли към мен с лекотата, с която се хвърля фрисби.

Вътре имаше екземпляр от книгата ѝ с твърди корици. Обложката беше матирано черна, върху нея се очертаваха две сребърни театрални маски с релефен печат. — Трагедията и Комедията. В лявото око на Трагедията проблясваше кървава сълза. На гърба на обложката имаше цитати от хора, за които никога не бях чувал — от „Разтърсващо! Страхотни откровения!“ до старото колкото света заклинание „Възможно най-добрата книга по темата, която е била написана някога!“

Подписът ѝ личеше на заглавната страница под посвещение, което гласеше:

На Атикъс

Благодаря ти, че почти ми откъсна главата!

— Пак заповядай — промърморих. — Следващия път ще вложа повече усилия!

— То било страшна работа да измислиш посвещение! — рече тя и потупа малката купчина пред себе си. — Ти беше лесен, но все още нямам представа какво да напиша на Кори и Дейл... Те тук ли са?

— Дейл работи в заседателната зала, а Натали и Кори са извън офиса. Ако искаш, остави ми техните копия и бъди сигурна, че ще им ги предам...

— Май имате доста работа — отбеляза тя.

— Така е.

— В такъв случай ще ти ги оставя — реши тя, облегна се назад и вдигна краката си върху масичката, вероятно за да разсее надеждите ми, че скоро ще си тръгне. — Опитах се да бъда честна с вас, но сега искам да чуя мнението ви...

— Ще го чуеш — рекох аз, затворих книгата и я оставих до телефона. — Имаш ли представа как вървят продажбите?

— Книгата ще излезе на пазара чак в понеделник, но тиражът с твърди корици вече е разпродаден по предварителни заявки — обяви тържествуващо тя. — Издателят ми вече поръча нови петдесет хиляди копия с твърди корици, можеш ли да повярваш? И говори за включване в списъка на бестселърите на Таймс с такава сигурност, сякаш това ми се случва всеки ден!

— Впечатлен съм — промърморих аз.

Тя поклати глава и направи неопределен жест с ръце. Вероятно искаше да ми каже „почакай, още нищо не си видял“.

— Нещата буквално излизат от контрол. Сдобих се с литературен агент, който току-що продаде втората ми книга, а издателят я иска по възможно най-бързия начин. На всичкото отгоре получих аванс — направо смущаваща сума! Имам и агент, който се занимава с делата ми в Холивуд. Тази сутрин ми позвъни с една оферта за филмови права,

пред която авансът за книгата изглежда като стотинките, които намираме в канавката.

Едва сега разбрах, че това, което бях взел за самодоволство, си беше най-обикновен шок.

— В понеделник тръгвам на турне. Предстоят ми радио- и телевизионни изяви, разговори на живо и в интернет чатове. Телефонът на агента ми прегря от молби за интервюта и други подобни глупости. Очаквам да се събудя, Атикъс. Очаквам някой да звънне и да ми каже, че е станала ужасна грешка, че са имали предвид друга книга, а не моята, че става въпрос за друга Крис Хейвъл.

— Радвам се за теб — рекох, но в гласа ми липсваше искреност. Крис веднага го усети, лицето ѝ за миг се разкриви в болезнена гримаса.

— Не съм използвала истинските ви имена — умолително рече тя. — Всичките ги промених.

Обзе ме огромно облекчение, сякаш от гърдите ми се махна железопътен вагон.

— Това ли те тормозеше? — втренчи се в мен тя.

— Това — признах с въздишка. — Благодаря ти, Крис.

— Може би още е рано да ми благодариш. — И тя поклати глава. — Защото те има в страницата с признателността — теб и всички останали, споменавам и името на фирмата. Всеки внимателен читател ще разбере за какво става въпрос, но...

— Това ще го преживеем.

Хейвъл свали краката си от масата и изправи гръб на дивана.

— Изплаши се, а?

— Само при мисълта за още реклама ми става лошо и кръвта ми изстива.

— Такава ли е работата? — вдигна вежди Крис. — Значи не ти пука, че тя ще... — Ръката ѝ направи недвусмислено движение — сякаш стреляше с пистолет.

— Не, вече не.

Тялото ѝ се изправи на ръба на дивана и застина.

— Наистина ли?

— Не би имало смисъл. Вече е късно да се спре книгата, следователно единствената друга причина да ни преследва би била

жаждата за мъст. Аз обаче мисля, че в нейния свят такива страсти не съществуват.

Хейвъл се замисли над думите ми, въздъхна и отново се облегна назад.

— По време на писането имаше един-два момента, когато наистина умирах от страх — промърмори тя. — Както си работех върху някой пасаж, изведнъж проумявах, че това е истината; че докато описвам поредния епизод, тя е някъде там, навън... Тя и другите. Беше ме страх да излизам, беше ме страх да си стоя у дома, беше ме страх да контактувам с други хора, беше ме страх да стоя сама...

— Това ми е познато.

— Сигурна съм — кимна тя.

В продължение на секунда-две мълчахме и сякаш съпреживявахме чувството на страх.

— Предполага се, че вече трябва да работя върху следващата — промърмори след известно време Хейвъл. — Върху следващата ми книга. Искат я за вчера, искат да бъде продължение на първата, да се говори за същите неща. Искат още една книга за Десетката.

— Желая ти успех в събирането на материал — рекох.

— Благодаря, но хранех тайна надежда, че може би ще ми помогнеш — подхвърли тя.

Не казах нищо.

Хейвъл извърна глава към снимките на стената и тихо промълви:

— Искам да говоря с нея.

Потиснах желанието да се изсмея с цената на доста усилия.

— Прекрасно зная как звучи — кимна с въздишка тя. — Но тя два пъти е разговаряла с теб, нали? Значи идеята не е чак толкова налудничава.

— Напротив, идеята е напълно налудничава — уверих я аз. — Повярвай ми, Крис, не можеш да вземеш интервю от тази жена. Просто не мога да си представя, че тя ще се съгласи да дава интервю на когото и да било.

— Чувал ли си нещо за нея след оная работа с Пъф?

Каза го така, сякаш Драма е бившето ми гадже, с което сме си останали приятели.

— Абе ти луда ли си? — погледнах я с искрен интерес.

— Помислих си, че ако случайно се чуваш с нея, може би ще ме уредиш — невъзмутимо отвърна тя, стана и пристъпи към фотографиите на стената. — Готова съм да ѝ платя за времето, което ще ми отдели...

— Ти май не чуваш какво ти говоря. Не съм я чувал, не съм говорил с нея. И не искам да говоря с нея. Откровено не го препоръчвам и на теб...

— Не искам препоръките ти, Атикъс — поклати глава Крис. — Зная какво искам. Това би било едно смайващо интервю, част от една страхотна книга!

— Съжалявам, не мога да ти помогна.

— Тоест не искаш...

— Тоест нито съм я виждал, нито съм я чувал, Крис — поясних аз. — Нека спрем дотук, моля те.

Тя обърна гръб на снимките и се втренчи в лицето ми.

— Казваш, че не е влизала в контакт с теб, така ли?

— Държиш се точно като федералните — смръщих се аз. — Не, не е влизала.

Гримасата ѝ беше съвсем бегла и при следващия въпрос нямаше и следа от нея:

— А ще ми кажеш ли как аз да вляза в контакт с нея?

— Вече ти обясних, че...

— Чух какво ми обясни, но в момента имам предвид нещо друго. Например да я наема, разбираш ли? Как бих могла да го сторя?

Погледът ми със сигурност е бил далеч по-красноречив от думи. Тя го издържа спокойно, после сви рамене, върна се при дивана и започна да събира книгите си.

— Мога да се оправя и сама — рече. — Попитах те с надежда да спестя малко време...

— Крис — тежко отроних аз, — повярвай ми, не бива да правиш това. Още преди да си започнала, онези от Десетката ще разберат коя си. По това време вече ще знаят за първата ти книга и ще бягат от теб като от огън. Ще извадиш голям късмет, ако просто те пренебрегват.

Дясната ѝ ръка оправи презрамката на чантата, устата ѝ се разтегли в усмивка.

— Страхът не е причина за бездействие.

— Не е зле да изследваш първопричината на този техен страх. Чувството за самосъхранение е абсолютно валиден мотив...

— Не ме разбираш, Атикъс — поклати глава Крис Хейвъл и тръгна към вратата.

— Слушай, Крис... — направих последен опит аз.

— Или публикуваш, или загиваш! — войнствено заяви тя и завъртя бравата. — Такива са правилата на играта.

— Досието на лудите — рекох аз и тръснах папката върху бюрото на Бриджит Логън.

— На такова ли ти прилича? — вдигна глава тя.

— Моля?

Бриджит въздъхна и посочи нагоре. Намирахме се в кабинета ѝ, който беше част от офиса на детективската кантора „Агра & Донован“. Свита в стола, тя гледаше не мен, а осветителното тяло, разположено точно над бюрото ѝ. Вдигнах глава и очите ми с недоумение се спряха на полусферата от матирано стъкло, прикрепена към тавана. В центъра ѝ личеше главичката на солиден месингов болт, който я придържаше към мазилката.

— Абажур — рекох.

— Ясно, че е абажур — кимна тя. — Но на какво ти прилича?

— На гатанки ли ще си играем? — изгледах я аз. — Прилича на абажур!

— Нямах никакво въображение — установи тя.

Бутнах папката още малко напред и тя почти се изравни с клавиатурата пред нея. Не беше най-дебелото досие на луди, с което се бях занимавал, но вътре бяха събрани доста интересни неща. От силата, с която я плъзнах по повърхността на бюрото, белите листове вътре се разтвориха като току-що разпечатано тесте с карти за игра.

— С любезното съдействие на Ню Скотланд Ярд — промърморих. — И благодарение на Робърт Мур.

— Какво прави този разбойник от САС?

— Бивш разбойник от САС — уточних аз.

— Добре де, какво прави този бивш разбойник?

— Разчита на нас да опазим клиента му по време на официална визита в прекрасното ни градче. Искам да се залавяш за работа, при това веднага!

— Срокове ли имаме? — вдигна вежди тя.

— Слушай какво ще ти кажа, госпожичке! — изръмжах аз. — Тук съм в ролята на работодател, който иска да ви наеме като подизпълнител на проект, свързан с охранителни действия, а не като мъжа, който те забавлява нощем!

— Не се ли надценяваш? — погледна ме с леко презрение тя, но все пак зае нормално положение и отвори папката. — Това тук минало ли е през проверка?

Кимнах и заех свободния стол срещу нея.

— Мур или някой от хората му проверяват пощата. Когато нещо не им хареса, предават го на полицията и престават да се занимават с него. Това пред теб е копие на официалното досие, придружено от бележките на Мур.

Бриджит продължаваше да прелиства страниците.

— Дотук има забележително малко антиирландски настроения — установи тя. — Предполагам, че вече си ги прегледал...

— Да, прегледах ги.

— Има ли нещо, към което би искал да насочиш вниманието ми?

— Отбелязал съм писмата, които ми направиха впечатление.

Тя намери маркираните с картончета листове, извади ги от папката и ги пръсна върху бюрото. После опря лакти на плота и обхвана брадичката си с шепи. Четеше бавно и внимателно. Бях маркирал четири писма, които заслужаваха по-специално внимание. Трите бяха на сексуална основа, като две от тях бяха подписани, при това от един и същ автор. И двете бяха конструирани с романтични фрази — поне в началото, след което авторът започваше да описва какво би искал да направи с лейди Ейнсли-Хънтър и езикът рязко се влошаваше. Описанията му не носеха конкретни белези на насилие, но тонът ставаше все по-горчив и по-агресивен. Третото писмо беше анонимно и описваше с графични детайли желанието на автора да извърши убийство на сексуална основа, предшествано от съответното изнасилване. Становището на Скотланд Ярд беше, че авторът на първите две е различен от автора на третото.

Четвъртото писмо представляваше саркастична смъртна заплаха, в която авторът твърдеше, че на няколко пъти е бил достатъчно близо, за да го направи. Беше споменато и нападението на Джеписън с

добавката, че „никой не може да бъде охраняван непрекъснато, през цялото време“.

Устните на Бриджит се превърнаха в тънка черта.

— Стигна до месомелачката и бургията, нали? — подхвърлих аз.

Тя кимна и продължи да чете, а ръката ѝ се спусна по посока на чекмеджето. Помислих, че ще извади писалка или маркер, но на плота се появи кутийка бонбони с канела, три от които изчезнаха в устата ѝ.

Когато най-сетне приключи с четенето, Бриджит вдигна глава и отдели двете подписани писма.

— Тези ме безпокоят най-много — промърмори тя.

— Нали те бяха с пощенско клеймо от Кънектикът?

— Да, от Хартфорд. А подписът гласи „С обич, Джоузеф Кийт.“ Не Джо, а Джоузеф. Знаем ли кой по дяволите е този Джоузеф Кийт? Разполагаме ли с някакви сведения за него?

— Не. Точно затова искам да ви наема.

Дражетата в устата ѝ простенаха под натиска на здравите зъби.

— Кога пристига лейди Ейнсли-Хънтър?

— В понеделник.

— И ще остане пет дни?

— Да.

— Ясно, залавям се за работа. Ти говори ли със специален агент Дюд?

— Фаулър каза, че с удоволствие ще отскочи до Хартфорд в твоя компания.

— Веднага ще му позвъня — кимна тя и протегна ръка към телефона. — Но ако замина за Хартфорд, няма да ме има поне два дни. Това означава, че ще се наложи да отскочиш до апартамента ми, за да прибереш пощата и да полееш цветята. Разполагате ли с подкрепления?

— Както винаги, когато приближаваме крайния срок...

Тя прекъсна набирането на номера, за да успее да заобиколя бюрото и да я целуна по бузата.

— Би трябвало да ми подадеш данните за тоя Кийт още преди две седмици! — намръщи се престорено.

— Папката дойде едва тази сутрин. Мур е имал известни затруднения при осигуряването на копията...

— Времето е малко, Атикъс.

— С толкова разполагаме — свих рамене.

— Сигурна съм, че нейно благородие ще бъде страшно доволна да го чуе. Особено след като лайното попадне във вентилатора...

6.

— И тъй, къде е този тип? — попита Мур.

— Там е работата, че не знаем — отвърнах аз.

В слушалката настъпи тишина, нарушавана от тихо пропукване. Оттатък океана Мур обмисляше това, което беше чул от Натали и от мен. Беше неделя, рано следобед, един ден преди пристигането на лейди Ейнсли-Хънтър. Но ние с Натали бяхме в офиса за последно обсъждане, а Дейл и Кори отидоха в Куинс за окончателна проверка на превозните средства и специализираното оборудване.

— Мислех, че ФБР също го издирва — обади се най-сетне Мур.
— Няма ли някакъв резултат?

— Продължават да търсят.

— И?

— Нищо, Робърт! — повиших тон аз. — Просто продължават да търсят. Изпратих в Хартфорд Бриджит Логън и Скот Фаулър. Успели да открият жилището му, но него го нямало. До този момент нямам сведения, че се е върнал.

— Исусе!

Нова пауза. Надигнах чашата с кафето си, но само за да установя, че течността вътре е леденостудена. Въпреки това я изпих.

— Добре — обади се с въздишка Мур. — Все пак ще задам шибания въпрос... Изпаднахме ли в параноя?

— Трудно е да се каже — пое инициативата Натали. — Логън е разговаряла със съседите и научила, че някъде до началото на миналата седмица Кийт си е бил у дома. Потърсила го на работното му място — някаква агенция за набиране на временна работна ръка, — но оттам ѝ казали, че предишния петък си прибрал чека и взел двуседмичен отпуск заради някакво пътуване...

— Исусе! — повтори Мур. — Сега остава да ми кажеш, че притежава и пушка...

— Ако има такава, не е регистрирана — отговорих аз. — Според справката на ФБР Кийт не притежава огнестрелни оръжия.

— Това все пак е добра новина. Друго?

— Има и друго, но то няма да ти хареса... Бриджит хвърлила едно око на апартамента му...

— По законен начин?

— Не разполагам с подробности. Вътре било пълно с литература за „Заедно сега“ и нейно благородие. Бриджит твърди, че колекцията е направо внушителна, но според нея не е боготворене.

— По-точно?

Натали прелисти бележника си.

— Снимки, журналистически материали, изрезки. Фотокопия на статии, писани от лейди Ейнсли-Хънтър — включително и на неотдавнашното комюнике за печата, с което тя съобщи за назначението си като посланик на Обединените нации.

Стенанието, което долетя от репродуктора, сякаш се бе изтръгнало от призрак, а не от жив човек.

— Какво означава, че не е боготворене?

— Че не пали свещи и не й отправя молитви — отговорих аз.

Натали направи гримаса, с която много сполучливо имитира вероятната физиономия на Мур.

— Бриджит се е сдобила със снимка на Кийт — продължих аз. — Потвърдена от съседите. Вече я размножихме, в момента ФБР я разпраща.

— Това ли е всичко?

— Няма кой знае какво друго да се направи. Кийт не е извършил престъпление и ние не разполагаме с достатъчно законови средства да го притиснем. Бриджит търси информация за миналото му, но все още не е открила нищо, което да ни насочи към бъдещите му намерения. Налага се да работим с това, с което разполагаме...

— Имаш ли доверие на Логън?

— Ако има нещо за откриване, тя ще го открие, Робърт — тихо, но убедено отвърнах аз. — Вярвам й напълно.

Този път паузата беше толкова продължителна, че се запитах дали не е прекъснала връзката.

— Много добре — промълви най-сетне Мур. — Сега искам професионалното ви мнение... Да отложим ли визитата?

Натали направи болезнена гримаса, а аз леко кимнах. Излишно беше да казваме каквото и да било, тъй като бяхме на едно и също мнение, при това много категорично.

— Нейно благородие ще приеме ли евентуална препоръка за отлагане? — попита Натали.

— Само ако сме абсолютно сигурни. Ако не ѝ кажем, че имаме определени страхове относно личната ѝ сигурност, тя ще настоява да не отлагаме. Разбира се, аз мога да споделя с нея нашата загриженост, но ако не я доведе до припадък от страх, това със сигурност ще я изнерви. И няма да я откаже от пътуването.

— Значи ние трябва да решим, така ли? — попитах аз.

— Не, това решение в крайна сметка ще го взема аз — отвърна Мур. — От вас искам честно да ми кажете какво е вътрешното ви чувство, онова под лъжичката...

Моето вътрешно чувство, онова под лъжичката, определено ми казваше, че преди малко не трябваше да се нагълтам с гадното студено кафе. Започвах да се чувствам адски несигурен. Който и да беше шибаният Джоузеф Кийт, той изведнъж се сдобил с властта да управлява не само моя живот и този на колегите ми, но и на хората, които ни бяха наели... Искях тази работа, бях убеден, че ще я свърша добре. И изведнъж всичко се обръща наопаки, защото някакъв луд си пада по една млада дама, която никога не е срещал, и същият този луд вероятно желае да причини зло на младата дама, обладан от известни само на него зли духове. В същото време ние разполагаме само с няколко косвени доказателства, че Кийт се готви за нещо и толкоз. Нищо конкретно...

Натали очевидно чакаше аз да отговоря пръв.

Наведох се към репродуктора, изкашлях се лекичко и казах:

— Утре ще чакаме нейно благородие.

Отговори ми тихият смях на Мур.

— Тя ще бъде много доволна да го чуе.

— Ще ѝ кажеш ли останалото? — попитах.

— На този етап би било излишно емоционално бреме. Пожелай ни приятно пътуване, приятел...

Връзката прекъсна и аз изключих репродуктора. Натали приключи със записките си, остави бележника и се протегна. Тялото ѝ се изви наляво, после надясно, ръцете ѝ останаха високо вдигнати над главата. След няколко такива движения изпусна въздуха от гърдите си и отново зае нормално положение.

— За момент имах чувството, че ще му кажеш да отложи — промърмори тя.

— За момент и аз имах същото чувство.

— Но после?

— После си спомних, че точно затова ни плащат. Ако лейди Антония Ейнсли-Хънтър има желание да посети Голямата ябълка^[1], да разгледа забележителностите и да изпълни мисията си, нашата работа е да ѝ осигурим всичко това с минимален риск за нейната сигурност.

— Далеч по-лесно би било, ако клиентите ни плащат, за да ги заключим в някоя стая под денонощна охрана...

— Предпочитам да ги оковем във вериги в Люсит — подхвърлих аз.

— Не става, ще се задушат — поклати глава Натали и в същия миг телефонът върху бюрото ми започна да звъни.

— Сигурно, но в замяна на това ще бъдат съвършено запазени — кимнах аз и вдигнах слушалката. — Ало? Кой е? И защо звъните на служебния ми телефон в неделя следобед?

— Защото съм долу пред вратата, но тя е заключена — отговори Скот Фаулър. — Моля те да я отключиш и да излезеш навън.

— А защо трябва да го правя?

— В центъра се нуждаят от присъствието ти.

Едната вежда на Натали леко се повдигна, а аз отвърнах:

— В момента съм малко зает...

— Оценявам го, но въпросът е спешен — рече Фаулър.

— Колко спешен?

— Достатъчно спешен, за да не ти кажа нищо повече, Атикъс! — отсече агентът. — Все пак говоря по клетъчен телефон!

Промяната в гласа му беше такава, че аз още веднъж съжалих за студеното кафе, което толкова лекомислено погълнах.

— Добре, слизам.

Светлините в заседателната зала вече бяха на минимум. Край голямата заседателна маса седяха двама мъже, чиито профили едва-едва се очертаваха от призрачното сияние на лаптопа пред тях. До компютъра имаше малък проектор с екран от течни кристали, на който в момента на влизането ни се беше запечатала идиличната картина на

синьо небе, обсипано с бели купести облаци. Същата картина, но значително увеличена, се проектираше и върху отсрещната стена.

— Моля, седнете, господин Кодиак — покани ме мъжът, който боравеше с техниката. Гласът му беше тих, но някак напрегнат.

— Какво става?

— Сам ще разберете — обади се другият мъж. Неговият глас беше по-висок и по-гърлен. — Настанявайте се...

Хвърлих поглед към Скот, но видях единствено отражението на белите кълбести облаци в очилата му. Той ми направи знак да се подчиня. От нотката на извинение в поведението му заключих, че не е очаквал такова посрещане, но и не му пука кой знае колко. Насочихме се към столовете в средата на масата. Аз посегнах да издърпам един от тях, но ме спря напрегнатият глас.

— Изчакайте навън, агент Фаулър. При произнасянето на фамилията на Скот долових лек бостънски акцент. — Вие не сте оторизиран да присъствате на този брифинг.

За момент приятелят ми имаше вид на човек, който е готов да спори, но после ме потупа по рамото, промърмори едно „ще бъда отвън“ и тръгна към вратата.

Останах прав, докато излезе и бравата изщрака зад гърба му.

— Седнете, господин Кодиак — обади се още веднъж вторият глас.

— Съвсем като в роман на Том Кланси — рекох. — Много съм впечатлен. Защо не запалите лампите?

— Още е рано — каза първият глас. — Седнете.

Помислих си дали да не организирам малък правостоящ протест, но в крайна сметка се отказах. Едва ли щях да спечеля нещо повече от болка в краката, затова довърших операцията с издърпването на стола и седнах. Лаптопът изцвърча в момента, в който заех позиция. Небето и облаците изчезнаха, заменени от ясно цветно изображение на някаква сграда, която приличаше на склад. Пространството около нея беше запълнено от огромни яркооранжеви контейнери. Средният беше с отворени врати, а над входа му светеше ярка луминесцентна тръба. В дъното, над покривите на подредените в линия контейнери, небето имаше цвят на презряла слива.

— Тази снимка е направена снощи в Далас — обясни първият глас. — Компания за даване под наем на складови пространства,

наречена „Тотал Сторидж“. Снимката е дело на градското полицейско управление в Далас.

Ново цвърчене и външният кадър бе сменен от изглед на контейнера. Цветовете бяха живи, но тъмни. Вероятно бяха преекспонирани или недоекспонирани — такива са повечето снимки, направени на местопрестъпления. Контейнерът беше голям и до половината запълнен с кашони и каси с различна големина. Върху част от кашоните бяха изписани марки, които познавах — Тошиба, Сони, Zenit, — но повечето не бяха маркирани. Това не беше от значение, защото вниманието на фотографа е било насочено не към кашоните, а към трупите.

Бяха три, всичките на мъже. Горедолу на една и съща възраст — малко под и над тридесетте, облечени в обикновените за Тексас дрехи, които познавах добре от визитата си в Ел Пасо. Каубойски ботуши, дънки и тениски, а единият беше облечен и с дънково яке. И тримата бяха застреляни.

Подът беше плавно наклонен към канализационен отвор в средата на контейнера. Това изключваше задържането на течности под и около кашоните. На ярката светлина кръвта изглеждаше като паяжина от ръждиви вадички, устремили се към канала.

Единият от мъжете се прокашля, после лаптопът отново изцвърча и този път видях на екрана снимка в едър план на мъж с латиноамерикански черти. Той беше застрелян в главата под остър ъгъл. По-голямата част от черепа му липсваше. Изглежда го бяха гръмнали от близко разстояние, а може би и от упор.

— Хоакин Естебан Алесандро — обади се вторият глас.

Познатото цвърчене извести смяната на кадъра. На екрана се появи бял мъж, застрелян с минимум четири куршума. Убиецът очевидно бе пуснал един отвесен ред от близко разстояние, тъй като дупките започваха от слънчевия сплит и свършваха в лицето. Две от тях бяха мръсносиви на цвят и разкриваха оголени кости. На пода, вдясно от разперената му ръка, лежеше захвърлен револвер.

— Ричард Монтроуз — обяви гласът. — Той не е получил контролен изстрел...

Кадрите се смениха и на стената се появи последният от убитите. За разлика от предишните двама той лежеше по очи. Кадърът беше възтъмничък, но все пак се виждаше, че фаталният куршум е

проникнал отзад, в основата на черепа. Вероятно е бил екзекутиран в позиция на колене.

— Майкъл Ортез — обяви вторият глас.

Компютърът изцвърча за последен път и на екрана се върна синьото небе с пухестите облачета.

— Не познавам никого от тях — обях аз.

— Обратното би ни учудило — реагира първият глас. Всяко негово включване звучеше така, сякаш току-що е изкачил тичешком няколко етажа. — Оръжието на престъплението е открито край жертвите. Деветмилиметров „Смит&Уесън“, модел деветдесет и девет, без отпечатъци.

— И трите жертви имат криминални досиета — поде вторият глас. — Даласката полиция ги подозира за серия от взломни кражби, извършени през последните две години. Електроника, автомобили, бижута, оръжие — всичко, което може да се намери пазар, но без наркотици. До момента на убийството им се причисляват по-скоро към групата на престъпниците, които не прибегват до насилие. Следите ли мисълта ми?

— Следя я — кимнах аз. Странно как действа мозъкът, рекох си. Показват ми три фотографии, две от които свидетелстват за грубо насилие, но в съзнанието ми се запечатва третата — точно онази, на която жертвата не лежи в останките на пръснатия си мозък...

— В хода на разследването полицията откри редица крадени вещи — поде отново първият глас. — Но колекцията съвсем не е пълна. Предполага се, че липсват вещите, които са продадени непосредствено преди снощното убийство...

— И няма нито пистолети, нито амуниции, нали? — подхвърлих аз.

— Точно така. Не е открито никакво оръжие. Този факт има различни обяснения — оръжието да е скрито на друго място, да е вече продадено, да е прибрано от убиеца след извършването на престъплението. Всички тези предположения, както и евентуалните комбинации между тях, са приемливи.

— Това място не се ли охранява по някакъв начин? — попитах аз.

— Порталът се отваря с код, но това едва ли е представлявало кой знае каква пречка — поясни вторият глас. — Статични камери са

монтирани пред офиса, на портала и в началото на всеки ред контейнери. За съжаление камерата, в чиято зона попада отвореният контейнер, е била извадена от строя.

— Но? — погледнах го въпросително.

— Но полицията се е сдобила със снимка, направена от камерата на портала — отвърна първият глас.

Лаптопът издаде пореден птичи призив и на стената се появи черно-бяла снимка, вероятно свалена от касетата на охранителната камера. На нея се виждаше отдалечаващ се пикап марка GMC, следван от седан без отличителни белези, който приличаше на форд торъс. Маркировката в ъгъла на кадъра сочеше 23.49 часа вчерашна дата. Камерата е била монтирана вдясно от портала, ако човек влиза през него. Шофьорите на двата автомобила не се виждаха.

— Снимката е направена в момента на проникването — поясни първият глас. — Направихме всичко възможно да избистрим изображението и не открихме нищо насочващо...

— Но? — повторих аз, този път по-скоро на себе си. Вече знаех какво ще последва. Всъщност знаех го от мига, в който Скот дойде да ме вдигне от офиса, въпреки че беше неделя.

— Но имаме по-голям успех при снимката при излизането.

Чик-чирик, и фордът отново се появи, този път с муцуна към камерата. Тръгваше си сам. Таймерът сочеше 00:08 днешна дата.

Страничното стъкло откъм шофьора беше свалено и зад него се виждаше някаква фигура, по-скоро част от фигура. Сякаш шофьорът е знаел за камерата и се е постарал да остане извън нейния обхват.

Кадърът изчезна, но бе подменен с максимално едрозърнесто увеличение.

— Това тя ли е? — попита вторият глас.

Беше си сложила очила с телена рамка, които малко приличаха на моите. Прическата ѝ пак беше променена — този път косата ѝ беше подстригана толкова късо, че позволяваше да се види формата на черепа ѝ. Но това не беше нищо повече от символична дегизировка. Без съмнение жената на снимката беше същата, която броени минути по-рано беше убила тримата мъже в контейнера; жената, която миналото лято се беше опитала да убие мен, Дейл и Пъф... Без никакво съмнение!

Щракнах с пръсти по посока на снимката и сянката на ръката ми за миг запълни екрана.

— Здравсти, Драма!

Тя не вдигна ръка да ме поздрави. Нямаше как да го направи, защото това беше само снимка.

Факт, от който изобщо не се почувствах в безопасност.

Онзи с бостънския акцент се представи като Елис Грейсли. Беше мъж на около петдесет, черната му коса започваше да губи битката с настъпващата сивота, беше късо подстригана добре и поддържана. Записките си водеше с автоматична писалка „Монблан“, а въпросите си задаваше с любезна усмивка. Разбира се, тази усмивка беше тотално неискрена и изобщо не стигаше до очите му. Приятелчето му се представи като Матю Боулс и по моя преценка беше поне с двайсет години по-млад от Грейсли. И двамата бяха с костюми, но Боулс явно беше по-изискан, тъй като не разхлаби възела на вратовръзката си дори за миг.

И двамата се представиха като служители на ЦРУ. Преценявайки това, което видях, няхах никакви причини да се съмнявам.

— Тя влезе ли в контакт с вас? — зададе първия въпрос Боулс.

— Този въпрос ми се задава втори път за една седмица — отговорих аз. — Повярвайте, че ако беше влязла в контакт с мен, вече щяхте да го знаете. Защото щях да креция толкова високо, че целият шибан град щеше да разбере...

— Втори път през тази седмица?

— Първия път ми го зададе позната журналистка...

Боулс протегна ръка да опипа вратовръзката си, но това доведе единствено до допълнително затягане на възела.

— Крис Хейвъл?

— Май вече сте я прочел, а?

— Книгата ще бъде истински бестселър — подхвърли с усмивка Грейси. — Всички я прочетохме. Наистина е страхотна.

— Защо Хейвъл е искала да разбере дали сте имали контакт с Драма? — Всяка от думичките в този въздълъг въпрос беше изречена от Боулс с вече познатия напрегнат шепот.

— Искаше да разбере дали мога да ѝ уредя интервю с нея. Отвърнах, че не мога. А вие май намекувате, че Драма е на път за

Манхатън...

— Ще повярвате ли, ако ви кажа, че не знаем? — разшири се за миг усмивката на Грейси. — Може вече да е тук, но ние не разполагаме с абсолютно никакви сведения. Знаем със сигурност само едно — че я няма в тази стая!

— Мислите ли, че изпълнява задача? — попитах.

— А вие как мислите? Особено след като видяхте снимките от онзи контейнер?

— Мисля, че е на лов, но с удоволствие бих приел твърденията ви, че греша — промърморих аз.

— Утре започват охранителна дейност за лейди Ейнсли-Хънтър, а само преди около петнадесет часа Драма е гастролирала в Далас. Това са фактите. Сам направете заключенията.

— Правя ги, но не ми харесват — рекох с въздишка.

— Нямаме официално потвърждение, че Драма е излязла на лов. Нито пък че обект на лова ѝ би могла да бъде клиентка. Това помага ли ви?

— Не особено.

Боулс откачи лаптопа от дигиталния проектор и започна да го намества в куфарчето. Не след дълго дръпна ципа и разтвори най-горната папка от купчината пред себе си. Корицата ѝ беше покрита с внушителни червени печати с тъпи предупреждения за строго секретни и представляващи държавна тайна материали. Извади отвътре голяма снимка и я плъзна по масата към мен. Седях прекалено далеч от тях, за да мога да я разгледам добре. Наложих се да стана и да заема стола до Боулс.

— Виждал ли сте този човек? — попита ме той.

На снимката беше запечатана групичка от осем мъже в полувоенни униформи, сред които личаха и ловни бричове. Всичките бяха бели, на възраст от дваисет до към петдесет и няколко. Фигурата на човека, от когото се интересувах Боулс, беше оградена с червено. Беше висок и едър мъж — някъде към метър и осемдесет и стотина кила. Косата му беше започнала да пада, а на горната му устна личаха тънки, добре поддържани мустачки. Всички на снимката държаха оръжия — пушки с дълги цеви, най-вече карабини и помпи. Изключение правеше именно отбелязаният, чиито ръце бяха свободни.

— Кой е той?

— Виждал ли сте го някога? — повтори въпроса си Боулс, при това без никаква промяна в интонацията.

— Не, доколкото мога да си спомня.

Боулс побърза да си прибере снимката, а аз вдигнах глава към Грейси. Онзи само сви рамене, сякаш за да каже, че и той не познава мъжа.

— Кой е той? — отново попитах аз.

— Може би колега на дамата — задъхано процеди Боулс.

— Искате да кажете член на Десетката?

Той най-сетне бе привършил с подреждането на куфарчето си, а Грейси завъртя капачката на своя Монблан и го тикна в джобчето на самото си. Беше ясно, че никой от двамата няма намерение да ми предложи някакви сведения.

— Кажете, че владеее ситуацията — промърморих аз. — Кажете, че правите всичко възможно да я засечете.

— Ние владеем ситуацията и правим всичко възможно да засечем Драма. — Декларацията на Грейси беше изречена ясно и отчетливо, а в приятелската му усмивка долови обезпокояващи признаци на съчувствие. — Вие си вършете работата по охраната на лейди Ейнсли-Хънтър, но ще очакваме да ни уведомите, ако случайно научите нещо за нашата обща позната...

— Това ли е всичко?

— Да, приключихме, поне засега. Не можем да ви кажем нищо повече, точно както и вие не можете да ни информирате за нещо ново... Ако Драма случайно се появи в обсега на радара ви, моля ви да съобщите на специален агент Фаулър. Той ще има грижата да ни уведоми. За всичко останало приемете стандартните ни съвети: дръжте главата си ниско и не отлепвайте гръб от стената...

Грейси млъкна и се изправи. Боулс се поколеба една секунда, после ми протегна ръка през масата. Аз погледнах първо ръката му, после него, задавайки си въпроса дали този млад мъж счита кратката ни среща достойна за едно ръкостискане.

След още една секунда Боулс си прибра ръката, взе нещата си и последва Грейси към изхода. Миг преди да излезе спря, обърна се и тихо промълви:

— Съжалявам...

Това ми прозвуча като искрено съболезнование за бъдещи провали.

[1] Популярно название на Ню Йорк. — Б.пр. [↑](#)

7.

Натали беше в кабинета си и сравняваше направените през седмицата снимки с картите на бъдещите ни маршрути. Влязох, без да чукам, и сухо се разпоредих:

— Обади се на Дейл и Кори и им кажи веднага да дойдат тук!

Видът ми, а най-вече тонът, с който беше издадена заповедта, я накараха да преглътне въпросите. Без нито дума повече се обърнах, влязох в собствения си кабинет и вдигнах телефона. Мур го нямаше у дома. Оставих му съобщение на секретаря да ми се обади веднага, след което опитах с клетъчния телефон. Там ме посрещна традиционната покана за гласова поща и аз повторих молбата си. Натали влезе тъкмо прекъсвах връзката.

— Какво се е случило?

— Предпочитам да не говоря преди идването на останалите.

— Нещо във връзка с лейди Ейнсли-Хънтър?

— Нека почакаме и другите, Нат.

Очите ѝ пробягаха по вътрешността на кабинета, главата ѝ кимна:

— Ще поръчам вечеря...

— Добра идея.

— Между другото, обади се Бриджит.

— Какво каза?

— Мисля да изчакаме и другите — поклати глава Натали.

За момент останахме неподвижни, заковали блесналите си погледи един в друг. Бавно осъзнах, че се държа като задник. Едновременно с това си дадох сметка, че болезнената топка в стомаха ми беше изпратила разузнавателни патрули нагоре към главата — вероятно да провери дали не може да заеме позиции и там.

— Днес, точно осем минути след полунощ, Драма е била засечена в Далас, Тексас — изрекох на глас. — Убила е трима мъже в някакъв склад, като по всяка вероятност е прибрала оръжието, което те са държали там...

Натали зяпна и в продължение на няколко секунди не можеше да издаде нито звук, отваряйки и затваряйки уста като риба на сухо.

Знаех какво иска да попита и добавих:

— Видях само снимки. Няма доказателства, че е тръгнала насам.

— Но би могла да го направи, нали?

— Възможно е — кимнах. — Но малко вероятно.

Тя продължаваше да ме гледа с опулени очи. В един момент усетих, че всъщност не гледа мен, а нещо зад лявото ми рамо.

— Какво има?

— Щорите са вдигнати.

Обърнах се към прозореца зад бюрото и моментално осъзнах, че гърбът ми е бил изложен на показ. От мястото си можех да открия поне една дузина подходящи местенца за снайперист. Усетих първия полъх на завръщащата се паника — онова особено чувство, гадно и лепкаво, което имах през първите няколко дни след изчезването на Драма. Изведнъж изпитах непреодолимо желание да клекна и да се скрия под бюрото.

— Но тя не преследва нас! — успях да се овладеея.

— По книжарниците се е появила книга, за която сигурно знае — поклати глава Натали. — Всички говорят за нея. По радиото чух най-подробен преразказ на сюжета — как някакви щури специалисти по лична охрана попречили на една професионална убийца да си свърши работата...

— Въпреки това не виждам защо би тръгнала да ни преследва.

— Спусни щорите, Атикъс.

— В Далас тя е проявила небрежност и е позволила да бъде снимана. Доста странно за професионалист като нея. Би трябвало да знае къде са разположени камерите...

— Тя не прави нищо без причина. А сега има съвсем основателни причини да се насочи към нас. Налага се да потърсим Хейвъл.

— Но защо е решила да ни покаже, че действа? Би трябвало да е наясно, че ще разберем това. Не може да е тръгнала след нас или Крис, не може да преследва и клиентката ни...

— Тя си пада по игрите, Атикъс...

Чух стъпките на Натали по килима. Гласът ѝ остана тих, но думите ѝ започнаха да набират скорост:

— Спусни щорите! Знам, че това е моята параноя... Твоята са колите, но аз винаги ще се плаша от снайперистите. Затова те моля, Атикъс: спусни щорите, ако обичаш! Спусни ги веднага!

Погледнах през прозореца, предпазвайки очите си с длан срещу лъчите на залязващото слънце. Нищо по околните сгради не свидетелстваше, че някой дебне да ми види сметката. Долу змията на оживения трафик продължаваше да се вие към и от тунела Холанд, който водеше към Джърси.

— За Бога, Атикъс!

Спуснах щорите и се обърнах. През процепите проникваха остри като кинжали снопове светлина, които хвърляха оранжево-златисти отблясъци в затъмнената стая. Натали се беше изместила от прага, а изражението на лицето ѝ искрено ме изненада. Познавах я от много време, бил съм свидетел на повечето от емоциите, които я бяха вълнували — разбира се, само онези, които неволно е показвала: нервност, тревога, дори страх. Но никога не я бих виждал ужасена.

— Всичко е наред, Нат — промърморих.

— Не е наред — поклати глава тя. — Не можем да го направим още веднъж.

— Тя разполагаше с цяла година. Защо точно сега? Ако причината е в книгата, защо сега, когато вече нищо не може да я спре?

— Трябваше да отменим пътуването. Хайде пак да се обадим на Мур.

— Направих опит да го открия, но не успях. Оставих му съобщение. Всичко ще бъде наред.

Тя ме погледна с онази топлота, която родителите пазят за любимо, но наивно дете.

— Ти си луд, Кодиак.

— Вярно е, но дяволът е на моя страна. Няма разлика от това, което правихме по-рано днес — ситуацията е същата като с Кийт. Нищо повече от косвени доказателства, които не могат да ни попречат да си свършим работата.

— Не можеш да ги сравняваш — поклати глава Натали. — Между двете ситуации няма нищо общо. Кийт е потенциален нападател, за когото дори не знаем дали е склонен към насилие. Съвсем другояче стоят нещата с Драма: тя е професионален убиец и ние добре знаем на какво е способна.

— Убиецът също е нападател, Нат — отвърнах аз. — Само дето по-добре си върши работата. Разполагаме с достатъчно доказателства за манията на Кийт по отношение на лейди Ейнсли-Хънтър, макар и тя да не включва непременно насилие. А по отношение на Драма нямаме дори това. Не вярвам, че е тръгнала да ни преследва, нито пък че преследва лейди Ейнсли-Хънтър.

Челюстите ѝ видимо се стегнаха.

— Тогава защо ЦРУ намира за необходимо да те предупреди, че тя е в страната?

Този въпрос вече си го бях задал, но нямах отговор. Вероятно по тази причина го подминах и подхвърлих:

— Това е без значение. Гледаме напред, вършим си работата и пазим клиентката си. Ако се случи най-лошото, със сигурност ще изпозастреляме сума народ.

— Или доста от нас ще бъдат изпозастреляни — затвори очи Натали, изчака известно време, за да прогони страха, и добави: — Вероятно си даваш сметка, че наистина си луд, нали?

— По този въпрос никога не съм спорил — рекох. — Какво ти каза по телефона Бриджит?

— Пътува за Филадельфия, където ще разпита брата на Кийт... Каза, че ще се обади, ако научи нещо съществено...

— Ясно, добре. Ето, виждаш ли? Ситуацията е под контрол.

— Да, бе, под пълен контрол — промърмори тя, тръгна към вратата, после спря. — Извинявай за това, което ти казах...

— Няма нищо — поклатих глава. — Като си помисля за нея, аз също умирам от страх!

Натали се намръщи и се насочи към кабинета си, а аз — към заседателната зала. Вътре беше тъмно. Запаших осветлението чак когато спуснах щорите.

Дейл и Кори се появиха в шест и двадесет, оправдавайки се с трафика.

— Неделни шофьори, нали знаеш? — изръмжа Дейл. — Бас държа, че ги бяха пуснали на пътя с единствената цел да ме вбесяват!

— Де да беше само това — поклати глава Кори. — В един момент бях сигурен, че се готви да изхвърли някакъв нещастник от пътя!

— И без малко да го направя! — кимна Дейл, после се удари в гърдите и добави: — Прекрасно знам как!

— Всички ние се гордеем с теб, майсторе — уверих го аз. — Насочете се към заседателната зала, моля. Поръчали сме вечеря...

После рязко се обърнах и залостих входната врата, като едновременно с това включих и алармата. Искрено вярвах, че Драма няма да тръгне срещу нас, но в предохранителните мерки нямаше нищо лошо. Макар че ако наистина бе решила да дойде в кантората, нашите системи за сигурност най-много щяха да я раздразнят...

Присъединих се към колегите и леко кимнах на въпросителния поглед на Натали. Дейл и Кори вече се бяха настанили на масата и ровеха в кутийките с тайландска храна, която беше пристигнала малко преди появата им. Натали пристъпи към дъската и нанесе няколко последни щрихи на диаграмата, на която беше начертала маршрута ни от улицата долу до хотел „Едмънтън“. А дотам щяхме да стигнем през кухнята и товарния асансьор. На масата лежаха и други карти, притиснати от преспапиета с рекламни надписи. На корковата дъска и стената около нея бяха забодени снимки и написани на ръка бележки.

Кори плъзна една сода към мен и промърмори:

— Хайде, казвай за какво си се разбързал толкова!

Отвинтих капачката и спрях очи върху мехурчетата въглероден двуокис, който започнаха да изскачат на повърхността при нарушаването на херметизацията. После тихо съобщих:

— Днес следобед Фаулър отново ме заведе при момчетата от „Анализи“.

— Научи ли някои готини прякори? — подхвърли с усмивка Дейл.

— Нямаше нови — поклатих глава аз.

Звуците от поемането на храна се прекратиха.

— Ох, мамка му! — рече Кори.

Приеха го по-добре от мен и Натали, рекох си. Или повече ги бива в прикриването на страха. Не ме прекъснаха нито веднъж, докато им предавах наученото от Боулс и Грейси.

Когато приключих, разговорът се завъртя около налагащите се промени в светлината на тази нова информация и какво да правим със самата нея. Отново бе повдигнат въпросът за прекратяване на операцията — този път от Кори.

— Може би вече е късно — отвърнах аз. — Направих опит да се свържа с Мур веднага, но успях само да пратя послание, на което все още никой не ми е отговорил. Предполагам, че са в движение — към Хийтроу, а може би вече и във въздуха.

— Значи им изпращаме бумеранга в момента, в който се приземят — тръсна глава Дейл. — Посрещаме ги на летището според програмата, но не им позволяваме да напуснат самолета.

— Кое то ще бъде най-разумният ни ход, в случай че Драма наистина иска да ликвидира лейди Ейнсли-Хънтър — обади се Натали.

— Но ти не си убедена дали иска, така ли? — попита Кори.

Аз побързах да се намеся.

— Според мен Кийт продължава да бъде главната заплаха за нея. За Драма не знаем нищо друго, освен че нощес е била в Далас и е ликвидирала трима мъже. Мисля, че ще постъпим панически, ако от това направим заключението, че иска да ликвидира клиентката ни или нас.

— В случая говорим за един от членовете на Десетката — напомни Дейл. — А Драма наистина има основания да бъде ядосана. Книгата на Хейвъл се продава на всеки ъгъл...

— На нея изобщо не ѝ пука заради книгата.

— Това никой не знае.

— Мислиш, че реагираме панически? — извърна се към мен Кори.

— Не казвам, че не бива да се тревожим — уточних аз. — Но трябва да разглеждаме нещата в перспектива, трябва да си припомним всичко, което знаем...

— Например факта, че Кийт е обсебен от лейди Ейнсли-Хънтър — подхвърли Кори.

— Има ли нещо по-ново в тази връзка? — направи гримаса Дейл.

— Чакаме информация от Бриджит. Докато не я получим, ще работим с това, което вече знаем. Промяна няма.

Разчистих масата от храната, която остана, вдигнах таблата и я занесох в хладилника, след което пуснах машината за каничка свежо кафе. Върнах се в заседателната зала, където още известно време обсъждахме различни теории, свързани с вероятното поведение на Драма и Кийт. После, от седем до към единадесет, направихме пълен и подробен преглед на оперативните си планове, изчиствайки и най-

незначителните детайли. За начало на операцията определих шест нула-нула сутринта, сборен пункт в офиса. Оттук щяхме да тръгнем за летището, където щеше да кацне лейди Ейнсли-Хънтър със своя антураж. След това се заехме да сгъваме и прибираме всички планове, карти и чертежи. Дейл отиде да ги заключи в касата, аз се заех да изчистя дъската, а Кори и Натали отскочиха до склада, откъдето се върнаха с четири предпазни жилетки.

— Кевлар — поясни Кори и ми подаде едната. — Подаръкът, който винаги е актуален...

Прибрах се малко след полунощ и направих бърза обиколка на апартамента, включвайки всички възможни източници на осветление. Искях да установя дали бъркотията, която се разкриваше пред очите ми, беше същата, която бях оставил сутринта. С известна изненада открих, че Бриджит е доста разпилян човек и оставя на всевъзможни места книги, вестници и компактдискове, но в същото време дрехите, които държеше в спалнята, бяха винаги акуратно сгънати и подредени. Между напрегнатата работа, свързана с подготовката за визитата на лейди Ейнсли-Хънтър, и вродената разсеяност на Бриджит, съществуваха куп неща, които трябваше да бъдат свършени.

Но дори и при тези обстоятелства всичко изглеждаше на мястото си. Свалих самото и жилетката си, окачих ги на закачалката в антрето и едва тогава влязох в спалнята, където държах кутията с пистолетите. Доста се рових из кухненските чекмеджета преди да открия комплекта часовникарски отвертки, които използвах да оправям очилата си. Въоръжих се с най-голямата и най-плоската от тях и започнах систематична проверка на стаите, разглобявайки всеки контакт и ключ за осветлението. Искях непременно да открия специалната апаратура, ако има такава. Когато охранявахме Пъф, Драма бе успяла да вкара в апартамента малък, хранен от мрежата предавател, който беше монтирала в кухненския контакт, най-често използван за кафеварката. Съмнявах се, че отново ще прибегне до същия прием, но исках да бъда сигурен.

Не открих нищо, с изключение на известно количество изсъхнали миши изпражнения и една отдавна опразнена черупка на паяк.

Свърших с ключовете, седнах на кухненската маса и започнах проверка на телефоните. Спрях чак когато забелязах какво е станало с ръцете ми. Ноктите ми бяха изпочупени от битката със стенните контакти, а кокалчето на средния пръст на дясната ми ръка кървеше, здравата ожулено в мазилката. В днешно време има стотици начини за прехващане и подслушване на телефонни разговори, независимо дали става въпрос за стационарни или клетъчни телефони. При това почти никой от тях не изисква монтаж на специализираната апаратура на място. На практика нямаше никакъв смисъл да разглобявам телефоните — ако в някой от тях има бръмбар и аз го махна, това съвсем не ми гарантира, че линията става сигурна. И обратно — липсата на бръмбар не означава, че линията не е прехваната на друго място, далеч извън апартамента.

Докато претеглях доводите за и против, телефонният секретар най-сетне привлече вниманието ми. Мигащата лампичка показваше, че имам съобщение. Протегнах ръка да го пусна, но в същия миг иззвъня телефонът.

— Още си буден, а? — попита гласът на Мур. — Какво означават всичките ти съобщения?

— По открита линия ли говориш? — попитах аз.

— Да. Ако искаш осигурена линия, ще се наложи да почакаме...

— Няма смисъл — поклатих глава аз.

— Доколкото разбирам, нашата ситуация е претърпяла известно развитие?

— Да. Гаджето при теб ли е?

— Наблизо е, но не може да ни чуе — уклончиво отвърна Мур. — Какво става? Да не се открил нещо ново около Кийт?

— Не около него — отвърнах аз, после с няколко максимално алегорични слова му описах положението с Драма. Ако въпросната дама наистина ме подслушваше, със сигурност си умираше от смях.

— Откъде получи тази информация? — попита Мур. Гласът му прозвуча не толкова загрижено, колкото гневно.

— От служители на Компанията.

— Странно.

— Накратко казано — да — съгласих се аз.

— Искам да кажа, че не съвпада с това, което получих по моите канали — поясни Мур. — Преди да се прибера тази вечер, проверих

цялата налична информация, с която разполагат моите хора в Интерпол и Шести отдел. Получих известни сигнали, но те нямат нищо общо с девойката Драма. Според тях акция е предприел друг изпълнител — някакъв тип, когото наричат Оксфорд и който се намира в Щатите, някъде по Източното крайбрежие. Не се знае дали е излязъл на лов, или просто сменя позиции...

— Нима искаш да кажеш, че трябва да се съобразяваме с двама професионалисти? — сбърчих вежди аз.

— Те са най-малко десет, ако случайно си забравил — меко ми напомни Мур. — И обикновено ловуват...

Изведнъж почувствах страшна умора.

— Господи, Робърт! — промърморих.

— Бях решил да споделя тази информация едва като кацнем и се срещнем очи в очи, но съобщенията ти звучаха доста настоятелно.

— Тогава може и да са били настоятелни, но сега са на ръба на паниката. Какъв е тоя Оксфорд?

Мур издаде кратък съскащ звук, после примирително подхвърли:

— Това ще почака, докато кацна при теб.

— Гаджето е наблизно и може да те чуе? — досетих се аз.

— Може и така да се каже.

— Доверяваш ли се на източниците си?

— Чакай малко — отвърна той и в слушалката настъпи тишина, прекъсвана единствено от лекото съскане на откритата линия. Изведнъж реших, че се обажда от самолета и двамата с клиентката му вече са някъде над Атлантическия океан. Когато най-сетне отново взе слушалката, нищо в поведението му не показваше, че е имало някаква пауза. — Познавам тези хора от години. Да не говорим за твоята приятелка. Доколкото се простират познанията ми, тя е потънала в неизвестност веднага след последния ви танц. А ти доверяваш ли се на своите?

Размислих в продължение на около две секунди, после му съобщих:

— Видях снимките...

— Които лесно могат да бъдат фалшифицирани — добави забързано и с леко притеснение в гласа Мур. — Не мислиш ли, че е страхотно удобно Компанията да сподели своите наблюдения с теб само двадесетина часа преди пристигането ни?

— Мисля. Но предвид характера на информацията аз се почувствах длъжен да я споделя с теб. Не виждам как може да се промени вече планираната операция. Освен ако не прецениш, че представлява основателна причина да се откажем.

— Не я виждам в подобна светлина — увери ме Мур. — Според мен ситуацията не се е променила и заплахата номер едно продължава да бъде Кийт...

— Съгласен съм.

— Ще звънна на моите хора още един път да проверя дали няма нещо ново...

— Но се съмняваш да има, нали?

— Да, наистина се съмнявам. Операцията остава без промени, Атикъс.

— Ще й го кажеш ли?

— А ти гламав ли си?

— Всички това ме питат. Хайде чао, скоро ще се видим.

— Лека нощ — рече Мур.

Оставих слушалката, после върнах отвертката в кутията и я пяхнах обратно в чекмеджето под мивката. Напълних една чаша с вода от чешмата и бавно отпих. Не преставах да се питам дали решението ни е правилно, дали няма да ни отведе към нещастieto. Относно разузнавателните сведения бях по-склонен да вярвам на Мур, отколкото на двамата мъже, които днес бях видял за пръв път в живота си. А Мур беше ПБ на лейди Ейнсли-Хънтър и отговорността му за нейната сигурност беше по-голяма от нашата. Забравих да ви кажа, че на нашия жаргон ПБ означава „персонален бодигард“. Ако той е на мнение, че операцията може да се осъществи, значи е взел предвид всички интереси на клиентката си. А този Оксфорд, който е да е той и независимо каква е мисията му, не представлява чак такава заплахата, че да принуди Мур да се откаже от презокеанското пътуване в компанията на нейно превъзходителство.

Разбира се, имаше и една подробност: Мур бе служил в британските специални части, а там не се занимават с обучение на бодигардове, въпреки че имат специална Програма за ВИП-защита. В подразделенията на САС обучават бойци — „завършени бойци“ според терминологията на Мур. А между боеца и бодигарда има огромна разлика. Част от тяхната работа се припокрива, но задачите, които

изпълняват, са коренно различни. А Мур не беше от хората, които се отказват лесно — това го знаех от личен опит. Разбира се, това не означаваше, че се отнася лекомислено към заплахите. Беше по-скоро другото — непоколебимото му убеждение и вяра в собствените способности, абсолютната увереност, че в крайна сметка ще се справи с всяка ситуация, в която попадне.

Изпих още няколко глътки и тръгнах към спалнята. Пътъом отново забелязах мигащата лампичка на секретаря и най-сетне натиснах бутона за възпроизвеждане. Съобщението беше от Бриджит. Беше оставила номер с категоричното нареждане да се обадя „независимо от късния час“...

Часовникът на кафемашината показваше два и осемнадесет, но аз без колебание изпълних заповедта и набрах цифрите. Още на второто позвъняване приятен глас ме осведоми, че хотел „Ембъси Суитс“ във Филаделфия е на мое разположение. Поисках да ме свържат със стаята на Бриджит Логън. Нещо прещрака и няколко секунди по-късно отново прозвуча сигнал. Тя вдигна между третото и четвъртото позвъняване.

— Хmmm...

— Хей, аз съм.

— Тъмно е — промърмори тя, а след това каза и още нещо, което сигурно означаваше да почакам. Чух как телефонът падна от поставката си, чух и шум от движения. Кратка пауза, после звук от течаща вода. Нови крачки и слушалката най-сетне беше вдигната.

— Ти знаеш ли, че е два и половина бе, човек? — сприхаво попита Бриджит.

— Само два и дваисет, освен това казваш да ти се обадя независимо от късния час.

— Казах го, вярно е — простена тя. — А сега се опитвам да си спомня защо съм го казала!

— Защото съм ти липсвал.

— Не беше това — каза тя, а гласът ѝ премина в прозявка. — Аха, сега си спомних. Джоузеф Кийт има брат на име Луис. Тази вечер разговарях с него. Много се безпокои за братчето си...

— В какъв смисъл се безпокои?

— Луис Кийт твърди, цитирам, че Джозеф бил луд по лейди Антония Ейнсли-Хънтър още от колежа.

— Къде е учил?

— В Общинския колеж на Филадельфия. Членувал в местния филиал на „Заедно сега“. Според Луис брат му се бил кандидатира за председател на местната организация не един, или два, а цели четири пъти! И винаги е губил.

— Това вкарва ли го в категорията на недоволните работници?

— Не, категорията му е по-друга. След последната му неуспешна кандидатура за председател се е стигнало до блокиране на членството му в организацията. А малко по-късно е бил изключен от нея...

— Подробности, моля — натъртено рекох аз.

— Още не разполагам с такива — отвърна Бриджит и отново се прозя. — В неделя канцеларията на колежа не работи. Утре сутринта отивам, ще видя какво може да се направи. Но има и още нещо... Не знам какво е, но може би ще хвърли известна светлина...

— Продължавай.

— Луис Кийт каза, че брат му вярва в прераждането. Преди една година, някъде около Деня на благодарността, Джоузеф споделил, че бил женен за Ейнсли-Хънтър...

— Женен ли? — изненадах се аз.

— Да, но преди пет-шест хиляди години, в древна Шумерия^[1]...

— В Шумерия значи — промърморих.

— В древна Шумерия — натърти тя. — Луис ми призна това, второто, с известна доза неудобство, но...

— Но първото ти го съобщи без никакво неудобство, така ли?

Тя пренебрегна въпроса ми и продължи:

— От казаното стана ясно, че Джоузеф е бил не само съпруг на Антония, но и монарх. Двамата били кралска двойка. След което Луис добави — тук отново ще цитирам това, което съм записала, че „сексът с нея бил страхотен!“...

Заковах поглед във вратичката на хладилника. Преди два месеца Ерика ми подари един комплект „магнитна поезия“, който бързо се превърна в хит сред гостите ми. А Бриджит си играеше с него часове наред, размесвайки и подреждайки различните думички. Окото ми се спря на словосъчетанието „хубаво, но без ориз“...

— Виж ти!

— Аха... За да си го спомня след шест хиляди години, сексът наистина трябва да е бил нещо изключително!

— Ясно. Значи му хлопа дъската.

— Вероятно му хлопа дъската — поправи ме Бриджит. — Да вярваш в прераждането не означава, че си превъртял.

— Добре, приемам — рекох. — Разбери защо са го изключили от дружеството.

— Това ще е първата ми работа утре сутринта. А на теб как ти мина денят, разбойнико?

— Ако взема да ти разказвам, ще мине поне един час — отвърнах. — А ти вероятно искаш да спиш.

— Тц... Лежа си със слушалката до ухото. Ако ми станеш досаден, само ще клюмна.

— В леглото ли си?

— Аха. При това гола... Хайде, разкажи ми приказка!

Разказах ѝ как е минал денят ми. Тя не клюмна.

Когато свърших, само промърмори:

— Прибирам се у дома!

— Защо? Там вършиш добра работа и сигурно ще разбереш още много неща за Кийт...

— Защото се страхувам за теб!

— Недей. И без това в момента нищо не можем да направим. А и Мур е на мнение, че тези приказки за Драма са пълна глупост.

— Мур не може да ме впечатли по начина, по който впечатлява теб — отвърна тя. Чух как се движи в леглото и вероятно се изправя на лакът. — Драма вече те посети веднъж — пак когато беше сам в проклетия апартамент. Не искам да се повтори. Ще се прибера да те пазя.

— Ще ти кажа това, което казах и на останалите, Бриди — промърморих с нежелание. — Дори да се е раздвижила, Драма няма да дойде тук.

— А аз ще ти кажа това, което останалите би трябвало да ти отговорят, Атикъс! Няма начин да предвидиш какво ще направи или няма да направи тя. От това, което си ми разказвал за нея, стигам до заключението, че тя нарочно те е взела на мушката и едва ли те е забравила.

— Беше ме взела на мушката, защото аз ръководех операцията — възразих аз. — Ако действително иска лейди Ейнсли-Хънтър, тя няма да дойде тук, защото това би означавало да разкрие картите си. Кое то пък означава, че единствената друга причина за появата ѝ би трябвало

да е лична. Но тъй като ни остави на мира след онази бъркотия с Пъф, склонен съм да допусна, че не приема нещата лично. И това отношение не се е променило след книгата на Хейвъл.

— О, майната ти! — тихо рече тя. — Не мога да те понасям, когато започнеш да редиш логичните си предположения. Ама наистина не мога!

— Всъщност го правя доста рядко.

— Тук си прав. Искам да бъдеш внимателен, това е всичко.

— Ще бъда — обещах аз. — Но и ти също. Сега гледай да заспиш, а утре пак ще си поговорим.

— Не се безпокой за мен.

— Нещата са двупосочни, скъпа... Ти ми казваш да бъда внимателен, а аз започвам да се безпокоя за теб.

Мълчанието ѝ изведнъж ми се стори изпълнено с тревога. После тя тихо попита:

— Наистина ли така става?

— Нещо лошо ли казах? — разтревожих се аз.

— Късно е, Кодиак. Уморена съм. Драма може би вече ти се точи... Извини ме, ако тонът ми ти се е сторил неподходящ...

Пожела ми лека нощ и затвори.

Легнах си с мисълта, че телефонът никога не ми е бил приятел и никога няма да бъде...

[1] Древна държава в Месопотамия на територията на днешен Ирак, съществувала някъде около 5000 г. преди новата ера. — Б.пр. ↑

8.

На другата сутрин се събрахме малко преди шест, екипирани с кевларени жилетки. Преди да се заловим за преките задачи, аз съобщих новината за Оксфорд.

— Мур разполага с достоверна информация, според която още един член на Десетката е напуснал леговището си и е тръгнал към нас...

— Исусе Христе, двама ли са вече? — промърмори Натали. — Да — кимнах. — На тоя му викат Оксфорд. Но има и една добра новина...

— Нейно благородие е отложила визитата си? — с надежда попита Кори. — Защото е дала обет и е постъпила в манастир в Горна Волта?

— Е, не е чак толкова добра — поклатих глава аз. — Източниците на Мур не споменават нищо за Драма. На практика тя е била извън обръщение почти цяла година.

Тази информация беше приета със съответната порция обмисляне, после Дейл вдигна глава:

— Значи сведенията на Мур относно Драма се свеждат до липса на такива...

— Кое е по-добро от видяното вчера при Грейси и Боулс — веднага го засякох аз.

— Следователно нещата опират до това на кого ще повярваме...

— Точно така.

— Кое то отново ни връща на въпроса защо ЦРУ си прави труда да ни информира за раздвижването на Драма — подхвърли Натали.

— Вярно.

Всички се бяха втренчили в мен така, сякаш очакваха да добавя още нещо. И аз го направих:

— Хайде да се залавяме за работа.

Двамата с Натали се заехме с последната проверка на оръжията и радиостанциите, а Дейл и Кори тръгнаха към гаража на ъгъла, където държахме автомобилите. След малко повече от половин час те се

увериха, че всичко около тях е наред, и в седем без четвърт вече пътувахме към Джърси. Натали и Дейл се качиха в мерцедеса, а аз и Кори взехме лексъса. И двете коли бяха собственост на фирмата, със специално усиленни конструкции. Мерцедесът беше по-тежък, но и двете бяха оборудвани с брони, амбразури за автоматично оръжие, неподлежащи на спукване гуми и автоматична противопожарна система, като прибавим фабрично усилените шасита и непробиваемите от куршуми стъкла.

Кори седна зад волана и подкара след Дейл, който поведе колоната. Трафикът за излизане от града беше толкова тежък, колкото и този към центъра. Голям брой камиони, които снабдяваха със стоки центъра на града, предпочитаха да прекосят острова напъясно и да използват тунела Холанд, защото така избягваха няколко транспортни такси. А това променяше нещата и за нас — когато си затиснат от три четирилонни камиона и нямаш път за измъкване, едва ли има някакво значение дали колата ти е бронирана или не...

Аз бях нащрек и непрекъснато оглеждах платното в двете посоки. Най-сетне отминахме Нюарк и завихме по шосе 280. Чакаше ни почти двучасово пътуване въпреки майсторското шофиране на Дейл, който поддържаше максимална скорост и използваше всяка пролука в трафика. Нищо лошо, ако пристигнем на летището по-рано. Но закъснението беше недопустимо. Бях сигурен, че Мур няма да позволи на лейди Ейнсли-Хънтър да си покаже носа извън самолета преди да сме заели позиция, но не ми се искаше да го карам да чака.

От радиото прозвуча изненадващо ясният глас на Натали:

— Дейл казва, че всичко е наред, движим се спокойно и без компания...

— Прекрасно — рекох аз.

— Ей, Кори — извика Дейл. — Я провери кокалчетата на Атикъс. Би трябвало вече да са побелели...

— Няма начин — отвърна Кори. — Това би означавало да отделя очи от пътя, а той да изпадне в бяс!

— Гледай си пътя, да те вземат мътните! — изръмжах предупредително аз.

— ЕТА^[1] след около сто минути — докладва Дейл. — Край.

Кори се ухили и премести пръстите си върху волана. Отминахме Уест Ориндж и картината от двете страни на магистралата постепенно

започна да приема пасторален вид. Индустриалните зони на Джърси бяха останали зад нас. Маршрутът беше подбран така, че да ни води към няколко летища едновременно — както големи, така и малки, предназначени единствено за частни самолети. Това беше направено с единствената цел да заблудим или поне да озадачим евентуалните си преследвачи. Веднага след Парсипани завихме на север по Шосе 287. Големият резервоар Бунтън остана на изток от магистралата. Тук трафикът не беше толкова оживен и за един къс отрязък вдигнахме до сто и двайсет. Нищо зад гърба ни не говореше за наличие на опашка.

— Как спа? — обади се по някое време Кори.

— Добре, но недостатъчно дълго — отвърнах. — Говорих с Бриджит и два часа се изнизаха... А ти?

— Общо взето, добре. В рамките на един час успях да установя, че жилището ми е чисто... Добро постижение, нали?

Засмях се, а Кори кимна с глава.

— Значи и ти, а?

— И аз — отвърнах. — Какво каза Есме?

— Ами, какво да каже... Докато проверявах детската стая, бебето се събуди и Есме ме попита какви ги върша, по дяволите. Казах, че само проверявам сигурността на жилището ни.

— Но не си й казал за Драма?

Той направи гримаса и поклати глава.

— Това би я лишило от сън, а тя трябва да си почива. Ти каза ли на Бриджит?

— Да, но при нас ситуацията е друга. Наели сме я и тя работи по случая, затова трябва да бъде информирана.

След кратка пауза Кори направи още една гримаса и промърмори:

— Не ми харесва да спестявам разни неща на жена си...

Зачудих се какво да му отговоря, но от неудобното положение ме спаси клетъчният телефон. Беше Бриджит.

— Здравсти! Никога няма да се сетиш къде съм...

— В Общинския колеж на Филадельфия — отвърнах.

— Охо, наистина те бива! — В гласа й нямаше нищо, което да напомня за снощното напрежение между нас. — Фактически се намирам в офиса на охраната на колежа, където току-що разговарях с началника Джордж Абрега. Той беше любезен да сподели с мен някои

детайли от поведението на господин Джоузеф Кийт за периода преди да завърши въпросния колеж.

— Например?

— Например че господин Кийт е бил изключен.

— Това ни е известно.

— Но не знаехме причините...

— Вярно. Защо е бил изключен?

— Защото е внесъл оръжие в клас.

— Какъв вид оръжие?

— Нож.

— Какъв вид нож? — попитах аз, без да обръщам внимание на любопитните погледи на Кори. — Джобен, сгъваем, кама?

— Ами обикновен нож, който е бил конфискуван и в момента е пред мен — отвърна Бриджит. — Един от онези дългите, с назъбено острие — дето ги показват по филмите. Има дълга дръжка с подвижен капак, под който могат да се скрият разни дребни неща...

— Какво е правил с този нож?

— Размахал го по време на събрание на „Заедно сега“. Конкретни заплахи не е отправял към никого, но това било напълно достатъчно да го изритат. В този колеж са безкомпромисни към притежанието на оръжие.

— Разумно. Да разбирам ли, че срещу него не са били повдигнати обвинения?

— Да. Господин Кийт не е обжалвал изключването си, което сочи, че е осъзнавал незаконните си действия.

— Друго?

— Това се е случило едва преди две години и се надявам, че някои от присъствалите на онова събрание все още учат в колежа... Мисля да се поогледам и да потърся местата, на които се събират членове и привърженици на „Заедно сега“.

— Добре.

— Ти на работа ли си?

— В момента се придвижваме.

— Ако открия нещо интересно, ще ти се обадя.

Тя прекъсна разговора, а аз пъхнах телефона в предното джобче на якето си.

— Е? — подхвърли въпросително Кори.

— Преди две години Кийт размахал нож в колежа — обясних аз.
— Затова е изключен.

— Предразположение към насилие.

— Може би. А може би обикновено фукане пред приятели.

— Стига бе! — направи гримаса Кори. — Дори за миг не вярваш на подобна версия, нали?

Навлязохме в общината Пасаик и магистралата съвсем опустя. В един момент на платното бяха само нашите две коли и аз започнах да се отпускам. Мерцедесът отби от главния път и ние го последвахме при знак с нарисуван самолет. Започнахме изкачване по дълъг склон, обрасъл с рядка горичка. Намирахме се в една от най-пустите местности на щата Ню Джърси. Дванадесет минути по-късно пред нас се появи периметърът на летище Грийнууд Лейк.

Идеята да не се използва нито едно от големите международни летища в района беше на Мур, който остана изключително доволен от предварителната работа на Натали и Кори. Те бяха обиколили всички по-малки летища в района на Ню Йорк и Ню Джърси, но по различни причини ги бяха отхвърлили. Най-често срещаната пречка беше невъзможността на пистите да поемат приземяването на малък реактивен самолет. Но на Грийнууд Лейк беше възможно, при това беше сравнително усамотено. Ние пътувахме по най-заобиколния маршрут, но на връщане щяхме да минем по друг, далеч по кратък. Кори и Натали се бяха погрижили лично, за да осигурят безпроблемното ни присъствие в района на летището.

Лейди Ейнсли-Хънтър беше пристигнала в Съединените щати преди около три часа с полет от Хийтроу до бостънското летище Логън. Не беше кацнала в Ню Йорк от съображения за сигурност. След като преминали през митницата и емиграционните власти, Мур, нейно благородие и Честър (личната асистентка на знатната дама) изчакали да се качат на борда на специално чартиран „Лиър“ за последния етап от пътуването. Когато Мур ми съобщи за това решение, аз си помислих, че стремежът му към максимална безопасност се приближава до параноята, но сега вече не бях толкова сигурен.

Летището беше в такова състояние, сякаш от разрухата го делиха броени дни. Малкият терминал с отдавна затворено кафене беше превърнат в хангар за някакъв ярко нашарен ДС-9, който по всяка

вероятност отдавна е бил изкормен от всичко, което става за продажба. На стоянката отпред бяха паркирани няколко едномоторни и двумоторни витлови машини, а по-нататък по протежение на основната писта се виждаше ниската правоъгълна сграда на още един хангар. Подминахме терминала и излязохме на бетонната стоянка. Дейл натисна спирачките на мерцедеса, Натали изскочи навън и се затича към ниския хангар до пистата. След по-малко от минута се появи, следвана от двама младежи на не повече от двадесетина години. И двамата бяха облечени в комбинезони с избелели орли на гърба, под които пишеше „Чартърни линии Орел“.

Слушалката в ухото ми пропука и Натали каза:

— Кулата съобщи за заход. Очакваме кацане след три минути.

— Прието.

Натали се качи обратно в мерцедеса, а младежите с комбинезоните започнаха да отварят двете крила на портала. Докато се плъзгахме покрай тях, единият ни махна с ръка. По изражението му личеше, че отлично знае кои сме.

— Какво сте им казали? — обърнах се към Кори.

— Но кого?

— На тези двамата. Когато сте идвали тук с Натали...

— Нищо. Представихме се като част от охранителен екип, който трябва да поеме ВИП-пътници.

— Но тоя те позна!

— Не мен човече. Позна Натали.

— Май трябваше да си боядиса косата — промърморих аз.

— Нищо нямаше да постигне — поклати глава Кори. — При нея ефект може да има само ако качи двайсет кила и ги вкара в значително по-свободни дрехи.

— Ще й предам думите ти.

— Направиш ли го, ще бъда принуден да те убия! — изгледа ме заплашително Кори.

Малко по-късно излязохме на пистата. Кори паркира до мерцедеса — носът на колата бе насочен към полето, а моторът продължи да работи. В огледалцето за обратно виждане проследих фигурите на двамата младежи с комбинезоните, които бавно тръгнаха към нас.

— Те ще пренесат багажа — каза Кори.

— Знам — отвърнах аз, разкопчах предпазния колан и излязох да посрещна Натали, която беше тръгнала към нас. Дейл, както и Кори, остана зад волана. Въпреки боботенето на двете коли до слуха ми достигна свистене на реактивни двигатели, което бързо се усилваше.

— Готов ли си? — попита Натали.

Кимнах. Наистина бях готов — въпреки всичко, което се беше случило дотук, или което предстоеше да се случи. Чувствах се уверен в себе си, беше ми добре. Едно от предимствата на работата с малък екип колеги е липсата на каквито и да било съмнения относно качествата и способностите им. При всяка охранителна мисия настъпва момент, в който подготовката и предварителното планиране отстъпват място на самото събитие — с всичките му неочаквани случайности, които ни съпътстват в обикновения живот. Много дребни и незначителни са нещата, които можем да контролираме, и вероятно по тази причина ние отдавна сме упражнили този контрол, при това в максимална степен. От този момент бяхме в положение „играта започва“, което означаваше, че трябва да сме готови да посрещнем всяка изненада и евентуално усложнение.

Самолетът докосна далечния край на пистата, изпод колелата излетяха синкави облачета, моторите се включиха на реверс и басово забучаха. Скоростта му бързо намаляваше. Двамата с Натали останахме неподвижни, докато елегантният „Лиър“ се плъзгаше покрай нас, убивайки и последните останки от стремителността си. За миг си помислих, че няма да спре навреме, ще напусне пистата и ще се забие в гористия хълм отвъд нея. Но всичко беше наред: машината стигна до края на пистата, обърна и бавно започна да се връща към нас.

Натали почука по покрива на мерцедеса, Дейл потегли срещу самолета и спря странично на товарния отсек. Кори осъществи подобна маневра и лексът зае позиция от другата страна. Натали изчака спирането на колите, след което се обърна и махна на двамата младежи, сочейки към фюзелажа. Ние останахме на място и наблюдавахме как те отварят багажния отсек и започват да прехвърлят куфари и кашони към мерцедеса. Напълниха го догоре след четири курса, но в багажното на самолета имаше още куфари.

Натиснах бутончето в ръката си и се наведох към микрофона, закрепен на ревера ми.

— Кори, налага се да използваме и багажника на лексъса...

— Ясно — отговори той.

Натали инструктира младежите да натоварят останалия багаж във втората кола. Скоро всичко приключи и двамината веднага се насочиха обратно към портала. Багажниците останаха отворени. Аз пристъпих да ги затворя — първо на лексъса, после и на мерцедеса. Очите ми механично обходиха близките околности. Не се виждаше жива душа, ако не броим двете момчета, които продължаваха да крачат към портала.

Слушалката в ухото ми леко пропука, после в нея изведнъж се появи гласът на Мур:

— Проба, проба, говори Хук. Как ме чувате? Край!

Отговори гласът на Натали, също придружен от леко пропукване:

— Чуваме те високо и ясно, Хук.

— Разбрах. Уенди и Питър са готови.

Натали се обърна да ме погледне и аз вдигнах палец. Тя кимна и отново се включи в мрежата:

— Тинк даде зелена светлина.

Вратата на самолета се плъзна встрани, стълбичката пъргаво се разгърна. Аз изчаках Натали да заеме позиция и отворих десните врати на мерцедеса.

— Обектът слиза, обектът слиза! — съобщи по радиостанцията Мур.

Натали изтича нагоре по стълбичката и зае позиция на крачка от входната врата. В пролуката се появи фигурата на Фиона Честър — дребна жена, наближаваща тридесетте, с къса и къдрава кестенява коса. Беше облечена в дълга черна вълнена пола, която със сигурност беше доста неудобна за месец юли. През рамото си бе преметнала компютърна чанта, а в лявата си ръка държеше малък сак. Колебанието ѝ продължи само докато прецени наклона на стъпалата, после започна да слиза по тях, придружена отблизо от Натали. Секунди по-късно стъпиха на пистата и Натали я побутна към отворените врати на мерцедеса. Честър се качи и побърза да се премести в далечния край на седалката. Натали се върна обратно, но този път остана до стълбичката.

На прага се появи Антония Ейнсли-Хънтър. Беше облечена в дънки и зеленикава риза, над която беше наметнала тънко бежово яке.

Тръгна по стълбите без никаква пауза, с ниско наведена глава. Мур изскочи от утробата на самолета и побърза да я последва. Натали направи крачка напред в мига, в който кракът на нейно благородие докосна бетона на пистата.

Аз продължавах да наблюдавам периметъра. Направи ми впечатление, че двамата младежи с комбинезоните се бяха спрели пред хангара и зяпаха насам. Всичко останало беше застинало в някакъв неестествен покой.

Натали се оттегли встрани едва на петдесет сантиметра от отворената врата на колата. Аз също се отдръпнах, продължавайки да оглеждам околността. Лейди Ейнсли-Хънтър се качи в колата, следвана от Мур, който внимателно затвори след себе си. Аз хвърлих последен поглед наоколо и се качих отпред. Кори потегли в мига, в който вратата се захлопна след мен, Дейл стори същото. Двете коли бързо набраха скорост, която на пресечката със спомагателната писта вече надвишаваше стоте.

— Всичко изглежда наред — обади се Дейл.

— Гледай си пътя — срязах го аз.

— Браво, бе!

Включих радиостанцията в колата, секунда по-късно Кори потвърди, че имаме връзка с лексъса. Усетих с цялото си тяло как Мур се отпуска зад мен.

— Всичко наред ли е? — попита лейди Ейнсли-Хънтър.

— Абсолютно — отвърнах аз.

— В такъв случай мога да кажа, че се радвам да ви видя, „Тинкър“ — каза тя, пресегна се през седалката и ме дари с нещо като прегръдка.

— И аз се радвам, Уенди.

— Нещо ново? — обади се Мур, който продължаваше да се озърта.

— Дреболии. Ще те запозная с тях, след като хвърлим Уенди в „Едмънтън“...

Той се завъртя на седалката по начин, който му позволяваше да срещне очите ми в огледалото, но не каза нищо. Минута по-късно отново се беше обърнал назад и внимателно оглеждаше пътя. Лейди Ейнсли-Хънтър попита Честър за нещо, свързано с вечерната програма. Асистентката извади няколко гъсто изписани листа хартия и

двете продължиха да си говорят тихичко, докато колите изскочиха на Шосе 287. Натали включи радиостанцията и започна да докладва за промените в трафика, които биха довели до евентуално забавяне.

Час и половина по-късно най-сетне се добрахме до града. Прекосихме моста „Джордж Вашингтон“ и започнахме да се спускаме по магистралата Уест Сайд. Последните пет километра до хотел „Едмънтън“ изминахме за половин час, тъй като се наложи да прекосим задръстения център. Последвахме лексъса, който направи една обиколка на квартала и спря пред служебния вход откъм Централ Парк. Натали изскочи навън още преди колата да спре. Аз я изчаках да подсигури входната врата и също слязох. После се разделихме на екипи и се задействахме. Мур, Натали и аз преведохме лейди Ейнсли-Хънтър през кухнята, докато Дейл, Кори и Честър заобиколиха и влязоха през парадния вход, където направиха официалната регистрация и се погрижиха за разтоварването на багажа. Един-двама готвачи се обърнаха да ни изгледат, но повечето служители не ни обърнаха никакво внимание. Явно се бяха нагледали на такива сцени, тъй като в „Едмънтън“ често отсядаха знаменитости, а охраната им беше правила какви ли не маймунджилъци.

— Чувствам се много важна персона — призна лейди Ейнсли-Хънтър, докато служебният асансьор ни издигаше към осемнадесетия етаж. — И страшно притеснена...

— Ако желаете, можем да ви настаним в „Холидей-Ин“ на Таймс Скуеър — подхвърлих аз.

Асансьорът спря и Натали изскочи навън, за да провери коридора. Миг по-късно се върна с новината, че Кори вече е отворил апартамента. Четиримата направихме нещо като каре и едновременно се насочихме към номер 1822, който представляваше четиристаен апартамент с хол и камина. Мур накара лейди Ейнсли-Хънтър да седне на дивана в хола, а Кори тръгна обратно към фойето, за да инспектира пренасянето на багажа. Аз и Натали хвърлихме по един последен поглед на стаите. Ако в тях имаше нещо, представляващо заплаха, то очевидно беше скрито така, че да не можем да го засечем. Примирени с този факт, ние се върнахме при Мур и нейно благородие. Минута по-късно се появи и останалата част от компанията, придружена от пиколо с тежко натоварена количка.

Честър даде бакшиш на човека и го отпрати, а Мур затвори след него и сложи резето. През следващите десет минути разпределяхме багажа по стаите, след което лейди Ейнсли-Хънтър обяви, че иска да си подремне, призовавайки и Фиона да стори същото.

Мур и аз ги изчакахме да се оттеглят по стаите си и се спогледахме. Той бавно кимна и аз вдигнах телефона да поръчам сандвичи и безалкохолни. Очите ми проследиха как Мур дърпа ципа на сака си и започва да зарежда няколко резервни пълнителя за своя браунинг. Когато оставих слушалката, той отново бръкна в сака, но този път извади не патрони, а някаква тънка папка, която кацна върху масичката за кафе. Изчака ме да си намеря място между колегите и освободи ластика, с който беше пристегнатата папката. Вътре имаше пачка фотокопия, които на пръв поглед съдържаха официални рапорти и снимки.

Пръстите му сърчно разровиха листовете и измъкнаха една снимка.

— Запознай се с Оксфорд — лаконично процеди той и я вдигна пред очите ми.

Оказа се, че това е същата снимка, която ден по-рано ми бяха показали Грейси и Боулс — онази с фалшивия боен взвод. Мъжът, който агентите на ЦРУ бяха оградени с червено кръгче, тук беше отбелязан с жълт сигнален маркер.

— Кучи син! — рекох аз.

— Истинско име неизвестно — обяви Мур. — Идентифициран като член на Десетката от четиринадесет години.

Подадох снимката на Натали, която внимателно я разгледа преди да я пусне по-нататък по масата.

Мур извади още няколко снимки — повечето от тях цветни фотокопия от различни местопрестъпления.

— Идентификационната снимка е най-малко на четири години, въпреки че Интерпол я разпространи едва миналия септември. Направена е в Хърватска. Наричат го Оксфорд, защото първата му екзекуция през 1987 г. е на мафиотски бос от Кеймбридж, наречен Кепър. Ето го...

Показалецът му почука по едно черно-бяло фотокопие, на което беше запечатан мъж около шейсетте, проснат на една страна в леглото

си. Около шията му имаше примка, вързана за горната рамка на леглото. В близост се виждаха телевизор и видеокасетофон.

— Инсценировката иска да внуши еротично самозадушаване — продължи Мур. — Във видеото е открита касета с доста необичайни записи на контакти между хора и различни представители на животинското царство. Изключително обидно, тъй като между другите си специалности професор Кепър е преподавал и християнска етика.

— Казахте, че бил мафиотски бос от Кеймбридж — напомни му Натали.

На лицето на Мур се появи нещо като усмивка.

— Не особено сполучлива шега — промърмори той. — Един от детективите го нарекъл работа на „човек от Оксфорд“...

Никой не се засмя.

Останалите снимки също се предаваха около масата. На тях бяха запечатани актове на грозно насилие, жертвите винаги бяха повече от една и винаги свързани с някакви сексуални извращения. Трупове бяха овързани с въжета или вериги, кълцани или надупчени с нож. Снимките бяха толкова кървави, че приличаха на кадри от филм на ужасите.

— Сами виждате стила му — каза Мур. — Смятат го за специалист по особените случаи — когато убийството не е достатъчно и трябва да бъде придружено от някакво садистично унижение. В „работата“ му неизменно присъства сексуален мотив — или защото такава е патологията му и му помага да се настрои, или защото сексът почти винаги е сензационен и скандален. А може би и двете... В повечето случаи се възползва от вече установени отношения, включително и интимни, но никога не отказва да започне и от самото начало. По принцип постановките му не са особено издържани, но щом фактите станат известни на обществеността, медиите са свършили „оксфордската“ работа вместо него и репутацията на жертвата е тотално унищожена...

Настъпи тишина, снимките все още минаваха от ръка в ръка. Накрая се върнаха при Мур, който ги събра на тесте и хвърли кос поглед към вратата на лейди Ейнсли-Хънтър. Говорехме на нисък глас, почти като съзаклятници, и въпреки това погледът на Мур към затворената врата ме накара да се почувствам виновен. Спестявахме някои факти на клиентката си, но го правехме за нейно добро. Беше

по-добре за момента да не знае някои неща, вместо да бъде безпричинно парализирана от ужас.

— Защо е пристигнал тук според вашите хора? — попита Дейл.

— Преди два дни един подслушвателен пункт е прихванал телефонно обаждане, което би трябвало да мине през Рим, но по неизвестни причини е било осъществено през Лондон — отговори Мур. — Не разполагам с подробности от разговора, но те са чули достатъчно, за да ме предупредят, че Оксфорд се е насочил към Съединените щати.

— Но няма конкретни данни, че целта му е именно тя, така ли? — попита Кори.

— Няма, но тя е твърде вероятна цел — отвърна Мур. — Просто защото не понася търговците на плът, особено когато плътта е детска... Това са хора с пари, които при всички положения биха желали не само да ѝ затворят устата, но и да я дискредитират.

В стаята отново настъпи тишина. Мур затвори папката и я прибра в чантата си. На вратата се почука. Беше човекът от румсървиса. Дейл отвори и подписа фиша, а Натали вкара количката с храната. Всички без мен се струпаха около масата. Засъскаха с капачки на сода и други напитки, нарязаха сандвичите.

Изваках ги да се върнат по местата си и казах:

— Вчера агенти на ЦРУ ми показаха снимка на Оксфорд, но без да го идентифицират с това име. Защо?

— Събиране на информация? — подхвърли Кори. — Може би са искали да разберат дали го познаваш...

— Но това означава, че би трябвало да имат достъп до източниците, които има Робърт — възрази Натали. — Кое то на свой ред значи, че имат основателни причини да вярват за новата мисия на Оксфорд, чиято мишена може би е лейди Ейнсли-Хънтър.

— Със сигурност знаят нещо, което не са споделили — поклати глава Дейл. — И то е свързано с Оксфорд или с Драма. Може би става въпрос за някаква връзка между тях.

— Каква например?

— Ами например, че работят заедно — вметна Кори.

— Добре — кимна Дейл. — Но веднага възниква въпросът вероятно ли е това? Ние със сигурност знаем, че Драма работи сама — нещо, което не е изненада за човек с нейната „професия“.

— Ако Оксфорд е тръгнал на лов за нейно благородие, той със сигурност ще ловува сам — тръсна глава Мур. — А за Драма изобщо не е известно да е работила с партньор.

— Няма как да е известно, защото тя няма партньор — отсякох аз.

— По-скоро не може да бъде партньор — възрази Кори. — Но спокойно може да работи с някого по отделна задача.

— Отстраняването на нейно благородие със сигурност струва скъпо — каза Натали. — Ако допуснем, че тарифата за един член на Десетката е милион долара, за двама сумата ще бъде поне двойна.

— Някои хора ще приемат тази цена за изгодна — рече Кори.

Натали се намръщи, обърна се и хвърли празната кутийка от сода в кошчето зад бюрото.

— По този въпрос съм склонна да се съглася с Атикъс — каза тя. — Драма и Оксфорд не работят заедно. Начинът им на работа го изключва.

— Но това би обяснило защо и двамата са тръгнали за Ню Йорк — подхвърли Дейл. — Разбира се, ако наистина е така...

— Изобщо не сме сигурни дали някой от тях е тръгнал за Ню Йорк — поклати глава Мур. — Имаме информация, че Оксфорд е тръгнал за Щатите, но не знаем точно къде. А ако повярваме на информацията, която са подхвърлили на Атикъс, проблемът ни е все същият... Нали го знаете нашия проблем, деца? Знаем точно толкова, колкото да ни се подкосят краката, но информацията не стига за предприемането на конкретни действия.

— Знаем също така, че Десетката постоянно работи за запазване на анонимността си — добави Натали. — Ако дадена задача се поеме от двама души, анонимността им отива на кино. Защото трудностите не се удвояват, а се умножават многократно. Когато действат сами, Драма и Оксфорд могат да правят промени в плановете си така, както им се струва разумно. Но ако се обединят в екип, пред тях ще изскочат куп нови и най-различни проблеми, сред които и комуникацията. А колкото по-често комуникират, толкова по-голяма става вероятността да бъдат разкрити или парирани. Рискът става много по-голям. Дори да приемем, че и двамата са тръгнали да изпълняват задача, че и двамата са се насочили към Ню Йорк, че мишената им е една и съща, ние пак не можем да бъдем сигурни, че ще действат заедно.

Кори изпъшка, после кимна в знак на съгласие.

— Сега се сещам и за още нещо — обади се Дейл. — Ако Оксфорд действително е тръгнал на лов за лейди Антония, той ще трябва да я привлече сама на мястото, което е избрал за удара. Нали стигнахме до заключението, че той цели не само физическото ликвидиране на жертвата, но и гавра с човешкото ѝ достойнство? Което означава, че ще трябва да направи нещо изключително гадно, след което жертвата ще изглежда наистина зле. Вече знаем, че при него насилието е сексуално. Но за да се получи, той трябва да остане насаме с нея.

— Трябва му и подготовка — добави Кори. — Сериозна подготовка. Имам предвид не само декорите, но и евентуален втори участник.

— Това не е задължително — поклати глава Натали. — Спокойно би могъл да използва някого от нас.

Всички зяпнахме.

— Наистина е така — леко се усмихна тя. — Бодигардът като фон за гавра с една британска благородница... Звучи много добре, а и всеки от нас може да изиграе ролята.

— Не става — поклатих глава аз. — Оксфорд ще предпочете лейди Ейнсли-Хънтър да изиграе ролята на насилника, а не на жертвата. Но при нашите отношения с нея това би изглеждало крайно неубедително. А ако Оксфорд реши да използва обратния сценарий — някой от нас да се е нахвърлил върху нея, — нейно благородие автоматично ще се превърне в мъченица.

— Но този някой от нас ще изглежда доста зле, нали? — притеснено се прокашля Дейл.

— Добра мисъл — похвали го Натали. — Значи Оксфорд не преследва нея, а нас. Защо?

— Може би Драма го е наела — подхвърлих аз. Казах го на шега, но никой не се засмя.

Мур се прокашля, изчака малко, а след това попита дали разполагаме с нова информация за Кийт.

— Логън се обади от Филаделфия — кимнах аз. — Джоузеф Кийт се оказа доста интересен тип. Разполагаме с документираното му изказване, според което преди няколко хиляди години той и нейно благородие били съпрузи в древната държава Шумерия. Бил е

изключен от Общинския колеж на Филадельфия заради притежание на нож.

— Използвал ли го е срещу някого?

— Не, но по всяка вероятност е щял да го направи. Подробности за конкретното събитие липсват.

— Разпространена ли е снимката?

Натали бръкна в джоба на блейзъра си и подаде на Мур една от плакатните снимки, които бяхме приготвили.

— Разполагаме със сто и петдесет копия, които ще бъдат разпространени в съответните региони, най-вече в полицейските участъци — поясни тя.

Мур заби поглед в снимката. Изтече почти цяла минута преди да я обърне и да прочете информацията на гърба. Бяхме прекарвали оригинала през мастиленоструен принтер, който възнагради усилията ни с изключително добро качество на репродукцията. На гърба отпечатахме точни инструкции, за в случай че Кийт бъде засечен някъде. Те бяха по-скоро категорични, отколкото сложни — ако някой засече лицето Джоузеф Кийт, незабавно да уведоми охранителния екип. Никакви контакти с него, само наблюдение до нашата поява на мястото.

Устните на Мур се разтеглиха в лека усмивка.

— Много кукленско, много чистичко! — рече той.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна Натали. — Ще го включим в сметката.

Мур прибра разпечатката в чантата си и смени темата:

— По време на полета проведох стандартен инструктаж на нейно благородие и госпожица Честър. Не им беше за първи път, но никога не е излишно да се повторят най-важните моменти. Искан да бъда абсолютно сигурен, че са разбрали какво се иска от тях — пълно подчинение и бързо изпълнение на нашите заповеди, особено когато сме в движение.

— Честър се справи много добре със слизането от самолета — отбеляза Кори. — Правила ли го е и друг път?

— Не точно по този начин, но тя схваща бързо — отвърна Мур.

— Откога е лична асистентка на лейди Ейнсли-Хънтър? — попита Дейл.

— Проверена е, не се бой — ухили се Мур. — При това лично от мен. На този пост е вече почти година. Ако е агент на някой от Десетката, значи изчаква прекалено дълго и е адски предпазлива.

Дейл вдигна ръце и сви рамене, след което преминахме на другите актуални въпроси — на първо място бяха плановите за вечерта. В осем и тридесет лейди Ейнсли-Хънтър трябваше да присъства на официална вечеря с представители на Обединените нации, която щеше да се състои в една от консулските резиденции на организацията. Веднага след вечерята трябваше да я върнем в хотела, за да може да си почине. На другия ден предстоеше голямата шумотевица с официалното съобщение, пресконференциите и всичко останало.

Уверих се, че всички са приключили с храната, и изтиках количката в коридора. Когато се върнах, Мур вече го нямаше. Беше се оттеглил в стаята си за кратка почивка. Дейл и Кори излязоха да проверят колите, а аз и Натали останахме сами в просторния хол.

Наоколо царуваше онази особена, някак сънлива тишина, която е характерна за платените места за почивка. Натали заби нос в приложението на списание Ню Йорк, което ни беше предоставено заедно с телефонния указател и описанието на услугите, предлагани от хотела. Аз извадих един от плакатите и започнах да изучавам физиономията на Кийт.

Изглеждаше абсолютно нормален. Черна коса, кафяви очи, леко остър нос, който трудно можеше да се възприеме като отличителен белег. Изражението на лицето му беше ведро, сякаш се готвеше да се усмихне, но фотографът бе натиснал копчето милисекунда по-рано.

Оставих плаката настрана и въздъхнах. Натали ме погледна над списанието и меко промълви:

— Отпусни се, всичко ще бъде наред.

— Двама от Десетката и един самотен луд, а ти ми казваш да се отпусна! Май наистина не ти пука!

— Току-що започнахме — напомни с лека въздишка тя.

Аз кимнах, но за себе си бях убеден, че напрежението ми не се дължи на скорошния старт.

Питах се как ще завърши всичко това.

[1] Estimated Time of Arrival — предполагаем час на пристигане, военен термин. — Б.пр. ↑

9.

В хотела дежурехме на смени. Моят ред дойде през нощта след официалното обявяване на назначението в ООН. Трябваше да спя на дивана в хола. Изтеклият ден беше твърде изтощителен, а диванът предлагаше достатъчно удобства. Спах дълбоко, но въпреки това се събудих рано, вероятно от сподавените ругатни на Фиона Честър.

Тя се беше настанила на бюрото в хола, разпределяйки вниманието си между включения лаптоп, факса до лявата ѝ ръка и телефона вдясно. Бях чувал, че започва да работи рано, но въпреки това останах изненадан да я видя будна в този час. Зад пердетата току-що беше започнало да се разсъмва, но външният вид на Честър говореше съвсем ясно, че от доста време е на крак. Светлината на настолната лампа беше достатъчна, за да се види, че е облечена за излизане, с безупречно положен грим. Посегнах към очилата си, а тя продължи да разговаря по телефона. Личеше, че се опитва да говори тихо, но раздразнението ѝ постепенно вземаше връх.

— Да, тя получи техните уверения... Не, това е неприемливо. Нейно благородие ще... Моля, какво казахте?

Надигнах се до седнало положение и спуснах краката си на пода. Честър ме усети, извинително се усмихна и побърза да се завърти със стола така, че да не гледа полуголото ми тяло. Бях си легнал по гащета, които побързах да скрия под панталоните, и навлякох ризата си. Разговорът на младата дама ставаше все по-разгорещен и скоро тя съвсем престана да обръща внимание на високия си тон.

— Те обещаха, дявол да го вземе! Не, не... Моля да ме изслушате! Не ви заплашвам! Но най-наистина ви моля да предадете на Орин и брат му, че не съм жената, за която трябва да тревожат!

После затръшна слушалката с огромно отвращение, сякаш размазваше голяма и особено гадна хлебарка.

— Кои са Орин и брат му? — попитах.

— Музиканти. Рокзвезди. Идиоти.

— Трябва ли да съм обезпокоен от това?

— Не. — Честър стана, пригладя полата си в морскосин цвят и се насочи към стаята на лейди Ейнсли-Хънтър. Минавайки покрай мен, тя съчувствено подхвърли: — Съжалявам, че ви събудих...

— И без това трябваше да ставам след час-два — успокоих я аз.

Вероятно се беше усмихнала, но аз не видях лицето ѝ, тъй като вече чукаше на вратата. Изчака една секунда, после се шмугна вътре, а аз се заех да превърна отново дивана в място за сядане. Подредих възглавниците и се огледах за менюто на румсървиса. Поръчах две канички кафе, още две с гореща вода за чай, плюс чаша портокалов сок и помъкнах чантичката, с тоалетните си принадлежности към банята.

Когато излязох, Честър отново седеше зад бюрото и пишеше нещо на лаптопа. Изправена до нея, лейди Ейнсли-Хънтър говореше по телефона. За разлика от личната си асистентка, тя очевидно се беше събудила току-що. Косата ѝ беше порядъчно разбъркана, а тялото ѝ беше увито в един от хотелските халати със златната емблема на „Едмънтън“ над сърцето. Когато се обърна да ме погледне, изражението на лицето ѝ беше доста по-различно от това, което познавах.

Беше много ядосана.

На вратата се почука и аз отидох да отворя. Вкарах количката на румсървиса, сложих всички резета и едва тогава си сипах кафе в една голяма чаша. Лейди Ейнсли-Хънтър затвори телефона и двамата с Честър едновременно се обърнахме към нея. Аз исках да науча причините за лошото ѝ настроение, докато асистентката просто очакваше заповеди.

В продължение на повече от минута нейно благородие не ни обърна никакво внимание. Свела очи към плота на бюрото, тя беше потънала в размисъл.

— Какво имаме по програма за тази вечер? — попита най-сетне тя и леко се извърна към Честър. Не мога да кажа, че в гласа ѝ имаше особен интерес.

— Лекция в „Сара Лоурънс“ — обадох се аз и след любопитните им погледи се почувствах длъжен да добавя: — Алма Матер на Натали, затова съм го запомнил.

— Отмени я — отсече Ейнсли-Хънтър, обръщайки се към Честър. — А след това разбери къде ще бъде приемът и направи всичко възможно да бъдем поканени!

Честър кимна и взе телефона. Нейно превъзходителство се насочи към покоите си.

— Ей, чакайте малко — обадох се аз. — Какво става тук? Защо се налага промяната в плановете?

Тя спря и ме дари с поглед, който беше не по-малко изненадващ от гнева ѝ преди броени минути. За миг си помислих, че ще ме попита за какъв се мисля, та да ѝ задавам подобен въпрос. После очевидно си спомни за какво съм бил нает.

— Чувал ли сте за „Роршах тест“? — попита ме тя. — Не става въпрос за психотест, а за рокгрупа със същото име...

— Чувал съм — отвърнах.

Малко преди да се премести в общежитието, Ерика ми беше пускала един от техните албуми — някаква смесица между акустичен рок и електронна музика. Намираше ги за готини, докато моето мнение беше доста по-различно — на мен тази музика ми звучеше прекалено объркано и претенциозно.

— Отиваме на купона по случай новия им албум.

— Заради този купон ще отмените лекция в престижен колеж? — вдигнах вежди аз.

— Това е една от любимите групи на Робърт. Той ще се зарадва.

Сбърчих вежди и се приготвих да задам следващия логически въпрос, но тя ме изпревари:

— Извинете, трябва да се обличам.

И изчезна зад вратата на спалнята си, а Честър ми хвърли един поглед откъм писалището. Поглед, който дори не исках да тълкувам.

Купонът беше организиран в клуб на име „Лот 61“, който се намираше в квартала на кланиците и месопреработката, на хвърлей камък от един друг клуб, в който бях подскачал преди около две години. По принцип избягвам заведения като „Лот 61“, а и без това в такива заведения рядко допускат хора като мен. Управата им пет пари не дава за славата ни и се държи така, сякаш никога не е чувала за нас.

Но с лейди Ейнсли-Хънтър положението беше съвсем различно.

Купонът беше с начален час осем, но ние се появихме чак към единадесет, заради желанието на клиентката ни да изчакаме събирането на максимален брой репортери. Това ме накара да се запитам защо изобщо отмени лекцията в „Сара Лоурънс“, но, разбира

се, не казах нищо. Единственото ми обяснение беше, че в онзи момент беше ядосана и не разсъждаваше логично. Гневът ѝ отдавна беше преминал, каквито и да бяха причините за него. През остатъка от деня дамата с благородническа кръв се беше държала абсолютно спокойно.

Дейл спря пред клуба. Тротоарът беше задръстен от представители на светското общество и пресата, всичките облечени в маркови одежди, последен писък на модата. Те обаче не ни обърнаха внимание, тъй като мерцедесът беше далеч от представите им за лимузина. Мур слезе пръв и тръгна към входа. Напрежението започна да се покачва едва когато от колата слезе и лейди Ейнсли-Хънтър, следвана по петите от моя милост. Пазачът на входа, който приличаше по-скоро на манекен, отколкото на охранител, изобщо не си направи труда да проверява имената ни в списъка си. Едва успях да му извикам, че след нас идват още четирима, преди да потънем в оглушителната музика, която тресеше сградата.

Мур хладнокръвно ни поведе към зоната на бара, обзаведена с огромна камина и мебели от седемдесетте. На дансинга се гърчеха човешки тела, шумът беше оглушителен. Забелязах и охрана — неколцина цивилни и униформени, които се бяха струпали около входа на главния салон.

Лейди Ейнсли-Хънтър взе чаша шампанско от таблата на преминаващ келнер, после окачи на лицето си ослепителна усмивка и започна да оглежда гостите. Хвърлих въпросителен поглед към Мур, който само сви рамене. Ако имаше някаква представа какво правим тук, вероятно добре я криеше. Иначе не изглеждаше недоволен от възможността да види отблизо рокбандата „Роршах тест“...

Първият репортер се добра до нас след по-малко от минута. Беше чернокож младеж с почтителна физиономия, който се оказа от списание „Спин“. Нейно благородие го поздрави като стар познат, после го замъкна на бара. Разговаряха почти с крясъци, защото иначе беше изключено да се чуят. Обърнах се към вратата точно навреме, за да видя появата на Натали и Честър, следвани по петите от Кори и Дейл.

— Къде сте, по дяволите? — прозвуча гневният ѝ глас в слушалката ми.

— На бара — отвърнах.

Докато стигнат при нас, и двете бяха спирани по няколко пъти от изключително стилно облечени мъже, които явно ги канеха на танц. Кори и Дейл останаха абсолютно незабелязани, ако не се броят няколко присмехулни погледа към облеклото им.

Нейно благородие и репортерът си поговориха още малко, после тя го дари с целувка по бузата и се отдалечи. Широко усмихнат, човекът се върна на масата си близо до камината.

— Страхотен е! — изкрещя в ухото ми тя. — Казва се Джеймс Рич, миналата година написа материал за „Заедно сега“. След публикацията членовете на американските ни филиали се увеличили с цели осем процента.

— Изглежда симпатичен — промърморих аз.

— Какво?

— Казах, че е симпатичен.

Тя кимна и махна с ръка на един мъж, който се беше изправил под картина на Деймиън Хърш, представляваща цапаница от многобройни цветни петна. Мъжът махна в отговор и започна да си пробива път към нас. Отчитайки гъстотата на тълпата, аз реших, че ще стигне до нас поне след час.

Присъствието на Натали, Кори, Дейл и Мур ми позволи да насоча цялото си внимание към лейди Ейнсли-Хънтър. Приведох се към нея, напълних дробовете си с въздух и изревах:

— Пак ще попитам: защо сме тук?

Тя отпи глътка шампанско, очевидно за пръв път. В очите ѝ се появи лека изненада, чашата кацна на бара, а главата ѝ се приведе по посока на Мур.

— Искаш ли да те срещна с групата, Робърт?

Той се усмихна и поклати глава.

— Това би било доста непрофесионално от моя страна, милейди.

— Нищо подобно — успокой го тя. — И без това трябва да си поговоря с Орин.

— След като ваше благородие настоява — бързо отстъпи приятелят ми.

— Да, тя настоява — кимна благородната дама и въпросът беше решен. Цялата ни делегация тръгна да се срещне с бандата.

Фактически членовете на „Роршах тест“ бяха само трима — двамата братя Орин и Джуд Маклафлин и един барабанист, наречен Дигър. Така и не разбрах дали това е малкото му име, фамилията или просто някакъв прякор. Орин и Джуд явно бяха слезли от едно и също дърво, но Орин беше по-едър и по-висок от братчето си. И тримата бяха от Шефилд, Англия, а дрехите им бяха толкова непретенциозни, че се запитах как изобщо са ги пуснали да влязат.

Открихме ги във ВИП помещенията в задната част с мебели от 70-те, сред които светеха изисканите лампиони на Хорхе Пардо. Помещението беше силно задимено, ноздрите ми различиха сред цигарен дим характерната миризма на марихуана. Широкият дървен плот до стената беше отрупан с черен хайвер, пушена съомга, плодове, бутилки шампанско и плашещо количество бира „Коорс“. Из ъглите се бяха пръснали разни групички — най-вероятно шофьори и помощен персонал. Двата с Мур придружихме нейно благородие, а другите останаха до дансинга. В момента, в който ни зърна, Орин скочи от дивана и сграбчи лейди Ейнсли-Хънтър в прегръдките си. Джуд се ухили, а Дигър удари един юмрук на нещо като малък тъпан в скута си. Това беше единствената реакция, с която отбеляза появата ни.

— Лейди Антония! — радостно възкликна Орин. — Не знаех, че сте тук!

— Не исках да пропусна този шанс — отвърна дамата. — Запознайте се с Робърт Мур, шефа на охраната ми. Той е ваш фен...

Орин беше с година-две по-възрастен от лейди Ейнсли-Хънтър, но имаше абсолютно хлапашка усмивка.

— Вярно? — обърна се той към Мур.

— Абсолютно — кимна приятелят ми.

Музикантът сграбчи ръката му и я разтърси.

— Винаги ми е гот, като видя фен — рече той. — Снабди ли се вече с новия ни албум? Чакай малко, тук някъде трябва да има няколко копия... — Обърна се към жена на средна възраст, която сипваше питиета до плота, и мощно изкрещя: — Либи, я намери един диск с новия албум и го донеси насам!

— Нямаше нужда — притеснено промърмори Мур.

— Нямаш грижа, приятел. Ето, заповядай. Можеш да му се кефиш колкото искаш, защото е най-доброто на пазара. Ще видиш как сме го барнали.

Разплул се на дивана зад гърба му, Дигър кимна и изпусна дима от гърдите си. Изобщо не се закашля.

— Сутринта моята асистентка е разговаряла с вашия мениджър — каза лейди Ейнсли-Хънтър. — Той й съобщил, че „Роршах тест“ няма да се включи в нашия албум.

— За което искрено съжаляваме, лейди Антония — направи тъжна физиономия Орин. — Но просто няма как. Вие искате албумът ви да бъде готов за Коледа, което означава, че трябва да запишем парчето до един месец. Но по това време сме на турне и нямаме никакво време за записи.

Лейди Ейнсли-Хънтър кимна.

— Да, зная, че сте заети. Доколкото чух, новият ви албум е тръгнал рязко нагоре и се очаква да оглави класациите.

— Е, надяваме се да е така.

— Но вие ми обещахте, Орин! Дадохте ми дума, че водещият сингъл на нашия албум ще бъде на „Роршах тест“. Казахте, че текстът ще бъде написан специално за нас и — ако използвам собствените ви думи — ще бъде нещо наистина различно!

Тъжната физиономия на Орин Маклафлин стана още по-тъжна, очите му се извърнаха към мястото, на което седеше брат му. Джуд следеше разговора и мълчеше, а Дигър изглеждаше така, сякаш отново ще кихне.

— Да, обещах ви — призна вокалистът на групата. — Но нещата се промениха и вече нищо не можем да направим.

— Можете и ще направите.

Така го каза — просто и ясно. Не беше молба, не беше заповед. Главата на Орин рязко отскочи нагоре — сякаш го бяха зашлевили.

— През ноември „Заедно сега“ ще издаде благотворителен албум за набиране на средства за спасяване на децата сираци в Африка и Югоизточна Азия — с равен глас добави лейди Ейнсли-Хънтър. — Набелязали сме цифрата петдесет милиона долара, но аз съм сигурна, че ще я надминем. За целта изключително прецизно подбрах групи и състави, които могат да привлекат вниманието на една подчертано младежка публика. Ще станете изключително популярни именно сред тази публика. А въпреки пристрастията на бодигарда ми ние с вас отлично знаем, че той не попада във възрастовата категория, която имам предвид... Вие ми дадохте думата си и аз настоявам да я спазите!

— Лейди Антония! Ние искаме да изпълним обещанието си, но...

— Не съм дошла да слушам извинения, Орин — срязва го с леден тон благородната дама. — Нито пък да осъществявам светски контакти. Обяснявам ви как стоят нещата. Вие ще напишете песента, която ще бъде адски хубава, направо гениална. А след това ще я запишете, с оглед да бъде готова за края на август...

Орин поклати глава, на лицето му се изписаха обида и гняв.

— Пет пари не давам каква кръв тече в жилите ти! — изръмжа той. — Така не се разговаря с приятели! Никой не може да ме притиска по този начин!

— Тук не става въпрос за приятелство! — скочи на крака младата жена. Беше толкова бясна, че аз неволно направих крачка напред, готов да я озаптявам. Изправил се от другата ѝ страна, Мур беше замръзнал на място с диска в ръка. — Става въпрос за работа!

— Не можеш да ни принуждаваш да...

— Мога! — изръмжа тя и направи още една крачка към него. В поведението ѝ нямаше дори следа от любезност. — Ще ми дадеш моята песен, Орин! Не го ли сториш, ще ти се наложи да искаш паспорта на всяка тийнейджърка, която ти прави свирка! Обещавам ти, че ще разбере дори ако една-едничка от тях се окаже малолетна, и тогава всички членове на „Заедно сега“ по света ще научат колко много обичаш децата!

Заплахата прогони и последната капка кръв от лицето на Орин. Брат му беше скочил на крака и изглеждаше още по-шокиран. Дигър хъркаше.

— Утре сутринта асистентката ми ще очаква обаждането на твоя мениджър — каза през стиснати зъби лейди Ейнсли-Хънтър, завъртя се на токетата си и тръгна към вратата толкова бързо, че трябваше да се затичам, за да я стигна.

Мур ни последва със секунда закъснение, мърморейки някакви извинения и благодарности. Един бегъл поглед ми беше достатъчен, за да разбира, че лейди Ейнсли-Хънтър го беше унизила точно толкова, колкото и Орин.

— Винаги заради деца — промърмори унило той, докато си пробивахме път към дансинга.

10.

Три дни по-късно всичко хвъркна по дяволите.

Фактически началото бе още предната вечер, когато аз се прибрах късно, уморен и гладен, с ужасно главоболие. Забърках си купа овесена каша и довърших портокаловия сок в каната, след което си легнах.

Разбрах, че нещата са сериозни, когато в пет без четвърт се включи алармата на часовника ми. Главата ми тежеше, мускулите ме боляха, движенията ми бяха забавени. Един поглед в огледалото беше достатъчен, за да потвърди най-лошото. Торбичките под очите ми изглеждаха запълнени и сякаш готови за дълъг път, езикът ми беше силно обложен. Бях пипнал нещо, но все още не знаех какво.

Отидох в кухнята и налагах цяла шепа мултивитамини от запасите на Бриджит, направих още портокалов сок и употребих по-голямата част от него, за да преглътна хапчетата. После облякох един от най-добрите си костюми, закачих на колана радиостанцията и пистолета и се запрепъвах надолу по стълбите. Навън все още беше тъмно и за малко не се блъснах в Мидж, съседката отдолу, която правеше гимнастика пред входната врата преди редовния си джогинг.

— Би трябвало да си в леглото — констатира Мидж с жизнерадостния тон, който използваше винаги — независимо колко тъжно, депресиращо или мрачно е съответното наблюдение. Всичко в нея беше жизнерадостно — от фланелката за бягане до перхидроленорусата ѝ коса.

— Имам работа — изграчих.

— Но изглеждаш така, сякаш имаш треска — контрира тя.

Кимнах и поех към пресечката на Трето авеню. Мидж ме последва с пружиниращата походка на спортист, който загрява.

— Не съм виждала Бриджит почти от седмица — подхвърли зад гърба ми тя. — Още ли сте приятели?

— По работа е извън града — обясних кратко.

Преди време, когато Мидж се нанесе в блока, аз все още живеях с Ерика. Тръгнала да задоволява любопитството си още на следващия

ден, тя получи информацията, че живея със сестра си, но Ерика побърза да я извади от релси с намека, че нещата стоят по-иначе... Изтекоха няколко месеца преди Мидж да усети, че е била изпързеляна. В резултат тя се държеше изключително предпазливо с Бриджит и я наричаше само моя „приятелка“, макар че липсата на изолация между етажите със сигурност я беше информирала за същинските ни отношения.

Мидж ми помогна да привлече вниманието на едно такси, изчака да се кача и ми пожела лек ден. Казах на шофьора да кара към хотел „Едмънтън“. Липсата на оживен трафик му позволи да се придвижва доста бързо, а аз потънах в сладка дрямка. Човекът ме събуди пред входа на хотела. Платих му и се насочих към основното фоайе, като с изненада установих, че се чувствам доста по-добре. Явно съм имал нужда именно от кратката десетминутна дрямка в таксито.

Мур ме пусна в апартамента едва след като ме огледа през шпионката, а последвалата забележка не се отличаваеше кой знае колко от констатацията на Мидж.

— Исусе, приличаш на току-що изсрано лайно!

— Да ти го начукам, благодаря много — отвърнах с подходящата любезност. — Има ли кафе?

— Току-що го докараха.

Последва ме в дневната, където Честър отново беше окупира писалището. Откъм спалнята на лейди Ейнсли-Хънтър се чуваше шум от течаща вода и аз кимнах по посока на вратата ѝ. Това се оказа грешка, тъй като главоболието ми се върна с пълна сила — сякаш беше чакало някакъв знак, за да встъпи във владение на изтерзания ми организъм.

— Натали вътре ли е? — попитах.

— Разбира се — отвърна Мур, издърпа чашата от ръката ми и категорично се разпореди: — За тебе чай, приятелче!

— Предпочитам кафе.

— Чай казах! — повтори той с нетърпящ възмущение тон, след което взе друга чаша, напълни я от втората кана върху количката и изстиска вътре сока от цял лимон.

— Забравих, че си британец — промърморих аз и понесох чашата към дивана. — Добро утро, Питър...

— Добро утро, Тинкърбел — отвърна Честър. — Изглеждаш като призрак.

— Изглеждам по-зле, отколкото се чувствам — поясних аз.

Мур нападна порция пържени яйца с наденичка, прибавяйки към тях и купичка овесена каша. При тази гледка стомахът ми направи отчаян опит да се скрие някъде зад черния ми дроб. Отместих очи точно в момента, в който вилицата се повдигаше към устата му.

— Днес ще е най-добре да ме няма в периметъра — промърморих. — Натали ще ме замести.

— Само мъдрият човек признава, че не може да върви напред — кимна Мур. — Въпреки това се изкушавам да ти предложа моментално да се изпаряваш оттук, да се прибереш у дома и хубавичко да се напиш!

— Главата ми е наред, придвижвам се нормално — отвърнах. — Предлагам да се разменим с Натали само за днес, като аз ще поема грижата да те покривам от близко разстояние.

Мур ме огледа от горе до долу като старшина на рота, после неохотно кимна:

— Става. Но ако случайно се насочиш на юг, веднага докладвай!

— Слушам, старшина! — отвърнах аз и станах да си наляя още една чаша чай. — Ще се залавяме ли за работа?

Мур кимна, избърса устните си със салфетка и отмести чинията.

— Фиона, би ли дошла насам?

Честър се прехвърли на дивана и показа лист с напечатан текст.

— Дневната програма на нейно благородие, господа — обяви тя.

На първо място беше участие в шоуто „Разговаряй Ню Йорк!“, определено за десет сутринта, но продуцентът бе помолил да я закараме най-късно в девет, за да може да хвърли едно око на въпросите, които ще ѝ бъдат задавани. Следобедът в общи линии беше по-свободен — обяд със заместник-губернатора и екипа му в хотел „Четири сезона“, а в два и половина благотворително мероприятие на Международния Червен кръст в Скарсдейл. Имаше свободен прозорец до шест и половина, когато трябваше да говори в университета на Ню Йорк по темата за експлоатацията на детския труд. Лекцията трябваше да приключи в осем, но по всяка вероятност щеше да продължи по-дълго, тъй като нейно благородие със сигурност щеше да отговаря и на

въпроси. А след това беше обещала да пийне едно питие в студентска компания — в някоя от тамошните кръчми. Пардон, барове...

Ние с Мур слушахме мълчаливо, свели очи към собствените си екземпляри от програмата.

— Това в Скарсдейл е нещо ново — подхвърлих аз.

— Беше прибавено снощи след вечеря — поясни Честър. — Поканата ѝ беше връчена лично малко преди да си тръгнем.

— Проверката показва, че всичко е наред — обади се Мур.

— Проблемът е в часа — поклатих глава аз. — Придвижването от обяда в центъра до Скарсдейл ще отнеме час, а може би и повече. При условие че няма задръствания.

— Но е възможно, нали?

— Само ако хапне съвсем набързо.

— Е, би могла да си позволи и известно закъснение — подхвърли Честър.

— Ще говоря с Дейл — реших аз. — Ще оттегля възраженията си, ако той открие подходящ маршрут.

— Съгласен съм — кимна Мур. — Имаш ли представа за квартала около университета, където евентуално ще се пие по едно питие?

— Харесвам един бар, който се намира съвсем близо. Казва се „Каменната врана“, малък е и има само един вход — откъм Четвърта улица. Вечер обикновено е пълен, но има една вътрешна зала, която е удобна за охрана. Вътре има маса за билиард, няколко сепарета и дъска за дартс. Добро място, бяхме там преди малко повече от седмица...

— Как ще процедираш с гостите на въпросното мероприятие?

— Бихме могли да ги претърсим — отвърнах след кратко колебание.

— Нейно благородие ще бъде против — поклати глава Честър. — Ще присъстват предимно активисти на „Заедно сега“, а тя много държи на тях и едва ли ще позволи да ги обиждат.

Хвърлих поглед към Мур, после свих рамене:

— Е, можем да се задоволим и само с наблюдение.

— Хубаво — прие той. — Друго?

— Засега това е всичко.

Мур хвърли поглед на ролекса, който се поклащаше на китката му.

— Моят показва шест и двадесет и три.

Погледнах собствения си часовник и кимнах:

— Моят също.

— Колко време ще ни отнеме пътуването до студиото?

— Около половин час. За щастие то се намира в Уест Сайд, а дотам има доста добри комуникации.

— Значи излизаме в осем и тридесет.

Честър ни огледа за евентуални възражения, после стана и се насочи към спалнята на лейди Ейнсли-Хънтър, за да я информира за програмата. Аз пристъпих към телефона на писалището и набрах клетъчния на Дейл. Той вдигна веднага и аз му предадох информацията за Скарсдейл.

— Ясно, сядам да очертая възможните маршрути — отвърна той, приемайки промяната изненадващо кротко. — Друго има ли?

— Промяна в ротацията. Днес Натали ще поеме периметъра, а аз ще покривам Мур и лейди Ейнсли-Хънтър.

— Ще предам на Кори — обеща Дейл. — Кога ни искате там?

— В осем без четвърт. Обадете се по радиото веднага щом заемете позиция.

Оставих слушалката, опразних чашата си и за трети път я напълних с горещ чай.

— Прав беше, чаят наистина помага — подхвърлих на Мур.

— Възстановителната сила на зеленото питие — кимна той и хвърли поглед към вратата на лейди Ейнсли-Хънтър, сякаш да провери дали е затворена. — Някакви новини по линия на Кийт?

Разкъсах със зъби една опаковка мед, изплюх станиола и казах:

— В момента Бриджит и специален агент Фаулър се намират в Ню Джърси. Вчера сутринта Джоузеф Кийт (или някой, който използва неговата виза-карта) си е купил костюм от търговския център в близост до Шосе 17.

— Костюм ли?

— Да, костюм с жилетка, тъмносин на цвят. Плюс две официални ризи, три вратовръзки, кутия памучни кърпички, официални обувки в тъмночервен цвят и комплект ръкавели.

— Доста добре облечен нападател — извъртя очи Мур.

— Не забравяй, че са били женени — подхвърлих аз.

— Кой е бил женен? — попита лейди Ейнсли-Хънтър.

Беше се изправила на прага на стаята си, зад нея надничаха физиономиите на Натали и Честър. Облеклото ѝ се състоеше от бяло поло без ръкави и панталон от фина коприна в цвят на прясно авокадо. По лицето ѝ личеше умело положен грим, косата ѝ беше сресана. На ушите ѝ имаше две малки перлички, изящно колие от техни посестрими се поклащаше на шията. Краката ѝ бяха боси.

Очите на британската благородница очаквателно се местеха от моето лице към това на Мур и обратно. Никой от нас не отговори и на устните ѝ изплува усмивка.

— В такъв случай се разберете кой ще ми разкаже за нападателя.

— Вече дванадесет години се вслушвам в това, което хората говорят зад гърба ми — подхвърли лейди Ейнсли-Хънтър. — Родена съм в такова общество, продължавам да живея в него. И трябва да ви кажа, че съм доста добра — иначе не бих оцеляла в това подчертано класово общество.

Седеше на ръба на леглото и обуваше бели памучни чорапи, които изглеждаха смайващо неподходящи за тоалета ѝ. Аз се бях настанил на един стол до тоалетката. Бяхме сами — другите бяха останали в дневната в очакване на втората закуска — която беше предназначена за нейно благородие и Натали.

— Вие с Робърт не искате да ме безпокоите с неща, които са извън контрол — подхвърли тя. — Предполагам, че трябва да съм обидена или ядосана... И съм, до известна степен...

— Значи добре го прикривате — промърморих аз.

— Още нещо, което бях принудена да овладее в най-ранна възраст — кимна с въздишка тя, полегна назад с вдигнати крака и започна да издърпва чорапите си. — Опасен ли е този тип?

— Вероятно.

Тя облиза устни и отново въздъхна. После леко сви рамене.

— Е, хубаво...

— Това е най-равнодушният отговор, който съм чувал от клиент.

— Не познавате отблизо благородническото съсловие, нали?

— Не — признах аз.

— Жените, с които съм израснала и ходила на училище — жените на моя възраст, — единодушно ме считат за жалка... В смисъл че съм достойна за съжалението им.

Засмя се на озадачената ми физиономия, но в смеха ѝ имаше горчивина.

— Деветдесет процента от тях имат анорексия или някакво друго заболяване, свързано с храненето — продължи дамата. — За тях значение имат единствено външният вид, статутът и намирането на подходящ съпруг. Това са жени, които използват цялата година в подготовка за Сезона: избират облеклото си, правят списъци на хората, които ще поканят, с които ще благоволят да говорят...

— Това тъпо ли е?

— Никак не е тъпо, особено ако сте част от системата — поклати глава тя. — По-скоро е култура. — Свали краката си и се наведе към черните ботушки до леглото. — Когато бях на девет години, баща ми ме заведе в Тайланд. По онова време той работеше във Форийн Офис, откъдето го бяха изпратили на обиколка за установяване на фактите. Страшно дълго му се молих да ме вземе със себе си и той най-сетне се съгласи. По време на обиколката се запознах с малко тайландско момиченце — моя възраст или с година-две по-голямо. Беше много сладка, държеше се адски добре. Играехме си край хотелския басейн. Тя носеше черен бански костюм, който в моите очи изглеждаше доста строг, защото нямаше никакви украшения... Един ден край басейна се появиха двама мъже. Единият беше тайландец, а другият бял. Реших, че тайландецът е бащата на приятелката ми. Тя тръгна с него, а аз останах при басейна...

Младата жена замълча, спусна крачола на панталона си над ботуша и го приглади с длани.

— Нали знаете, че малчуганите могат да се занимават часове наред с нещо, което им е приятно? Да играят с една и съща играчка, да четат и препрочитат една и съща книжка с приказки...

Кимнах в съгласие.

— В северните части на Англия, където съм отраснала, е доста хладно дори през лятото — продължи тя и посегна към другия ботуш. — Там никой не плува за удоволствие, а само ако някой друг падне във водите на езерото. Вероятно по тази причина аз непрекъснато влизах и излизах от онзи басейн... И когато момичето се върна, пак бях вътре. Тя беше толкова щастлива да ме види отново, че скочи във водата, за да си играем... Но в мига, в който тялото ѝ се потопи, някъде от нея

шурна кръв. Оказа се, че идва измежду краката ѝ, но до този момент е била скрита от черния бански... Тя се разплака...

Очите на лейди Ейнсли-Хънтър останаха заковани в ботуша.

— Дойде някакъв служител и я извади от басейна. Помислих, че ще повика лекар, но вместо това той започна да ѝ крещи. Появи се и мъжът, когото бях помислила за баща ѝ. Двамата започнаха да си крещят и да се обиждат, а моята приятелка стоеше между тях. Служителят я разтърсваше, а водата от мокрия бански се смесваше с кръвта и се стичаше по краката ѝ. Тя продължаваше да плаче...

После си тръгнаха. Всъщност принудиха ги да си тръгнат. Мъжът, когото мислех за баща ѝ, буквално я влачеше след себе си. Никак не приличаше на любящ родител...

После се появи собственият ми баща и аз му разказах случката. Щеше ми се да разбера къде са отвели приятелката ми. В този хотел щяхме да останем още три-четири дни и аз исках да си играя с нея. Баща ми отиде да говори с отговорника за басейна, а когато се върна, имаше вид на човек, който е глътнал нещо лютиво и остро и му се повръща от него...

Лейди Ейнсли-Хънтър обу и втория ботуш, изправи се и потропа с крака, сякаш да се увери, че токчетата не ѝ убиват. После вдигна ръка и приглади косата си.

— Започнах да го разпитвам къде е отишло момичето, какво се е случило, ще мога ли отново да си играя с нея. Сега вече съм достатъчно възрастна, за да разбера колко му е било трудно, но тогава си мислех, че той просто не желае да задоволи любопитството ми. В крайна сметка той изгуби търпение, седна срещу мен и каза, че повече няма да я видя. Попитах защо, да не би да е болна, дори умряла... Нали бях видяла как изтича кръвта ѝ? Баща ми беше доста сдържан човек, знаете... Беше в състояние да демонстрира и доста горещи страсти, но само когато му изнася. По принцип рядко показваше емоциите си. В онзи момент обаче забелязах съли в очите му. Протегна ръце да ме прегърне и тихо промълви, че на света има много злини, но най-лошите са тези, които се причиняват на деца... И ми обясни същността на злината, на която бях станала свидетел...

До слуха ми достигна мелодичният звънец на входната врата. Лейди Ейнсли-Хънтър наведе глава и също се послуша. Равномерно потракване подсказва, че се е появила поредната количка с храна, а

същото потракване, но с една октава по-високо, съпроводи оттеглянето на предишната, вече празна. Младата дама въздъхна, погледна се в огледалото и срещна очите ми.

— Не мога да си представя по-важна работа от тази, която върша — заговори на отражението ми тя. — Някой може би ще каже, че това е проява на арогантност, но искрено вярвам, че спасяването на децата е най-важното нещо на света. Това е каузата, на която съм обрекла живота си и която никога няма да загърбя!

После се обърна с лице към мен.

— Зная много добре, че и вие, и Робърт, сте дълбоко обезпокоени от този Кийт. Но за мен това означава само едно: че парите, които харча за охрана, си струват до последния цент. Кийт не ме интересува. Напълно откровено ви казвам, че той е без всякакво значение за мен, тъй като имам далеч по-важни грижи...

Гласът ѝ заглъхна, очите ѝ изпитателно пробягаха по лицето ми. Явно искаше да отгатне дали вниквам в казаното, дали разбирам защо го казва.

— Добре — кимнах аз.

Тя също кимна и свали жакета си от облегалката на стола. И той беше от същата фина коприна като панталона, в същия пастелнозелен цвят.

— А сега искам закуската си — обяви дамата.

Продуцентът на „Разговаряй, Нью Йорк!“ Джордан Палмето ни посрещна на прага на гримьорната и с видимо удоволствие наблюдаваше проверката, на която двамата с Мур подложихме помещенията и свързаните с тях коридори. След това поздрави лейди Ейнсли-Хънтър и направи опит да ѝ подари голяма кошница с плодове и различни видове сирене. Но Мур му я отне още преди дамата да протегне ръка, след това пусна една кретенска усмивка и обяви, че умира от глад — горе-долу дискретен, но грубичък начин да покаже, че иска да я провери преди да я връчи на клиентката си.

После нейно благородие беше настанена пред огледалото за гримиране и Палмето започна преглед на въпросите, които щяха да ѝ бъдат зададени в ефир. Честър се настани до тях, готова да помогне. Нашата клиентка беше първият гост в предаването, след нея бяха

поканени нашумял комедиен актьор и авторът на новата, написана специално за него пиеса, чиято премиера предстоеше през есента.

— Всъщност никой не е чувал за него — призна Палмето. — Ако интервюто с вас се проточи, той автоматично отпада...

— Какво пише? — разсеяно попита лейди Ейнсли-Хънтър.

— Книги — отвърна Палмето.

Аз заех позиция до вратата на гримьорната, а Мур тръгна да обиколи района. Слушах по радиостанцията кратките реплики между него и Натали за разположението на ложите и местата за обикновената публика. Дейл остана при колите, като едновременно с това наглеждаше и задния вход. Кори зае позиция във фойето със задача да оглежда хората, които вече започнаха да прииждат. Студиото разполагаше с двеста двадесет и осем места, които щяха да бъдат напълно заети — без значение дали от хора, които действително искат да присъстват на шоуто, или от случайни минувачи, подбрани направо от улицата.

— Ще си поговоря още веднъж с онези квадратни значки — прозвуча гласът на Натали. — Искам да съм сигурна, че знаят как се действа по план.

Всички останали потвърдихме приемането на тази информация, после гласът на Кори обяви:

— Вратите се отварят след пет минути.

Нови потвърждения.

Палмето приключи с нейно превъзходителство. Изглежда всичко беше минало добре, защото тя се смееше. Преди да напусне помещението, той спря пред мен и подхвърли:

— Кодиак, нали?

— Аха — отвърнах аз и мигновено обмислих какво да правя, ако ми протегне ръка. В случай че я поема, една от собствените ми ръце щеше да се окаже заета, а ако откажа — ще изглеждам грубиян. В крайна сметка реших, че обстановката е достатъчно спокойна, за да проявя любезност. Стиснах ръката му и се усмигнах: — Радвам се да се запознаем.

— За мен е удоволствие — отвърна онзи и ме дари със същата широка усмивка. — Какво ще кажете, ако ви покана да участвате в шоуто заедно с колегите си? Някъде през следващата седмица? Можем да запълним цялото предаване само с вас. Ще си поговорим за

работата ви, за охраната на популярни личности като Скай Ван Брандт, ей такива неща... Бихме могли да поканим дори и онази журналистка, дето е написала книга за вас... Какво ще кажете?

— През целия месец сме заети.

Усмивката в стил „гъделичкай знаменитостите“ изобщо не помръкна.

— Няма проблем — промърмори той. — Оставете ми визитката си. Ще се обадя, ще се разбера...

— Добре — излъгах аз.

Той отново ми протегна ръка и аз я поех. Нямах как, просто защото вече го бях направил веднъж. Изпратих го до вратата, затворих след него и се обърнах. Лейди Ейнсли-Хънтър подхвърли нещо на Честър и фризьорката. И двете жени се засмяха. Фризьорката беше висока и слаба жена с посивели коси, която беше затъкнала зад ухото си дълга цигара.

— Тинкърбел — повика ме гласът на Дейл, — две от „изгубените момчета“ искат да те видят.

— Задръж така — рекох, натиснах бутона за смяна на линиите и добавих: — Хук, провери номер шест!

— Прието, да проверя номер шест — повтори Мур. — Ще отнеме около минута.

Честър и нейно благородие се обърнаха да ме погледнат.

— Нищо сериозно — успокоих ги аз. — Мур ще ме замести за малко, тъй като се налага да изляза.

— А какво означава проверката на номер шест? — попита Честър.

— Кодирано послание, нищо повече — усмихнах се в отговор. — Означава, че се налага да изляза навън. Но това няма да стане ясно на онзи, който случайно или нарочно ни подслушва.

Фризьорката приключи и аз я изпратих до вратата. В същия момент се появи Мур, а аз излязох и тръгнах по дългия коридор към задния изход, разминавайки се с двама от вътрешната охрана. Спрях колкото да се уверя, че са наясно с плана на операцията.

— Знаем какво търсим — обади се по-младият от тях. — Все пак имаме известен опит в тая работа...

— Докажете го.

— Това, че не сме прочути, не означава, че не си гледаме работата — оплака се другият.

Имаше ръце и рамене на човек, който прекарва времето си в залата за вдигане на тежести, но явно пренебрегва всичко, което се намира от кръста надолу, а може би и от шията нагоре.

Усмихнах се, благодарих им за помощта и продължих пътя си. Бриджит и Фаулър стояха до паркираните коли в компанията на Дейл. В мига, в който ме зърна, на лицето ѝ се изписа загриженост.

— Ти си болен!

— И ядосан! — добавих аз. — Дейл, влез вътре и се погрижи да смениш двойката, която охранява коридора. И двамата имат психологически проблеми.

Дейл изпъна рамене и пропука с кокалчетата на пръстите си, сякаш му предстоеше здрав пердах.

— Сега ще стана лош! — изръмжа той заплашително.

Обърнах му гръб и насочих вниманието си към Бриджит и Фаулър.

— Кийт не е ли в Нюарк?

— Проследихме го до един мотел на „Бест Уестърн“ в Нияк — каза Фаулър. — Снощи е бил там, сутринта е платил сметката си и е напуснал. Изпуснахме го за един час. Разпознаха го, но нищо не знаем за транспортното му средство и посоката, в която се е отправил. Не е водил телефонни разговори, не е забравил нищо.

— Но вие двамата сте тук — подхвърлих очаквателно аз.

Бриджит докосна челото ми с опакото на дланта си, а аз ядно се дръпнах назад.

— Имаш температура — установи тя.

— Добре съм. Защо сте тук?

— Защото съществува вероятност и Кийт да е тръгнал насам — отвърна Бриджит, а след това се втренчи в мен с такава настойчивост, сякаш очакваше да засече вируса, който препускаше из кръвоносната ми система. — А и нямаме представа къде другаде да го търсим.

— Освен това и двамата сме фенове на това шоу — добави Скот. — Къде да заемем позиция?

— Ами... Заобиколете отпред и питайте Кори. Два чифта очи в повече няма да са излишни.

Вратата зад нас се отвори и Дейл изскочи навън.

— Готово — докладва с усмивка той. — Говорих с Палмето и той прати двамата умници да охраняват аварийния изход на студиото.

Кимнах, включих радиостанцията и съобщих на Кори, че му изпращам „изгубените момчета“. Всички постове потвърдиха новината и Скот и Бриджит ме последваха във вътрешността на сградата. В коридора имаше нов пазач, който вдигна брошурата с инструкциите над главата си в момента, в който ни видя.

— Благодаря — кимнах аз.

Пазачът изсумтя.

Разделихме се пред гримьорната. Скот и Бриджит продължиха към главния вход, но едва след като тя стисна ръката ми и ме дари с още една целувка.

— Мидж пита още ли сме приятели — информирах я аз.

— Още сме приятели — кимна тя.

— Питам, за да знам какво да й кажа.

— Тая шантава кучка иска да ти бръкне в гащите. Ако довечера дойда да спя при теб, със сигурност ще я гръмна!

— Откъде знаеш, че преследва мен? Може би се интересува дали ти си свободна...

— Няма начин — тръсна глава тя. — Къдриците й са единственото нещо, което не е праволинейно!

В девет нула-нула Натали се включи в ефир, за да съобщи, че входните врати са широко отворени. Петнадесет минути по-късно при нас се появи асистент-режисьорът, който кротко ни огледа и каза, че ако нейно благородие желае, вече може да се придвижи към кулисите.

Отново включих радиостанцията си.

— Уенди и Питър на пост номер две.

Потвържденията пристигнаха в обичайния ред и ние тръгнахме по коридора към сцената. Декорите пресъздаваха атмосферата в просторен хол на модерен мезонет. За фон служеше фалшива панорама на Манхатън. Шумът на публиката долиташе доста приглушено, но въпреки това си личеше, че залата е пълна. Спряхме встрани, за да не пречим. Сценичните работници шетаха напред-назад под зоркия поглед на Палмето, който най-сетне кимна в знак на задоволство и се насочи към мястото си непосредствено до сцената.

— Дали ще ме представят на водещите? — обади се лейди Ейнсли-Хънтър.

— Това е американска телевизия — поклатих глава аз. — Което предполага, че вече се познавате.

— Така ли работят наистина?

— Не съм сигурен, защото рядко гледам телевизия...

— А това шоу гледал ли сте?

Кимнах утвърдително.

— И?

Трябваше ми цяла минута, за да измисля отговор.

— Ще стигнете до изключително широка аудитория.

— О, Господи! Това не е хубаво, нали?

— Зависи дали си падате по изкуствени цветя на масата и модни диети.

Лампите в студиото угаснаха едновременно с включването на прожекторите, осветяващи сцената. Публиката започна да ръкопляска, от противоположната страна се появиха мъж и жена, които трябваше да са водещите. Бяха добре облечени и силно гримирани, в ръцете си държаха високи порцеланови чаши, вероятно пълни с кафе. И двамата бяха бели, изключително приятелски настроени към публиката и я засипаха с обещания за страхотно шоу. Побързаха да обявят, че днешната им „много специална гостенка“ лейди Ейнсли-Хънтър е член на кралското семейство и ще прекара с тях един пълен час. Аплодисментите избухнаха с нова сила. С крайчеца на окото си видях как нейно благородие се усмихва и поклаща глава. Водещите продължиха с представянето на другите гости, споменаха и името на писателя, чието отпадане явно не беше решено окончателно.

После сценографът обяви една минута до ефир. Всички заеха местата си, осветлението отново се смени. Тонколоните бяха включени, гласът на говорителя обяви темата на предаването и в общи линии повтори това, което вече бяха обявили водещите. На няколко сантиметра от рамото ми светна надпис „на живо“ и публиката пощуря.

Изправени плътно до декорите, Честър и аз гледахме какво става. От другата страна на сцената виждах фигурата на Мур, който внимателно наблюдаваше залата. Радиообмен почти липсваше. От

време на време Натали, Кори или Мур докладваха за някакво движение, но всичко беше в рамките на нормалното.

Лейди Ейнсли-Хънтър излезе на сцената веднага след първото прекъсване за реклами и беше посрещната с оглушителни ръкопляскания. Изправи се в средата, огледа залата и леко кимна с глава. Водещите започнаха с очакваните комплименти и общи въпроси, на които тя отговори изискано, с добре премерена самоирония. След две минути преминаха върху същността на нещата и тя обясни защо е в Ню Йорк. Каза няколко общи думи за дейността на „Заедно сега“ в защита на бездомните деца по света, които бяха придружени от видеоматериал за бедственото положение на децата в Централна Америка. Публиката реагира със съответните звуци, изразяващи симпатия. Когато клипът свърши, върху екрана на монитора се изписаха пощенски и интернет адреси на „Заедно сега“ и започна поредният рекламен блок. После на сцената се появи комикът, който пусна няколко стандартни фрази и се присъедини към групичката около масата. Оттам подхвърли една-две шегички за британците, които бяха посрещнати с аплодисментите на публиката и благосклонната усмивка на лейди Ейнсли-Хънтър. След поредния рекламен блок дойде ред и на писателя, който каза няколко думи за книгата си. Тя се оказа готварска и всички участници се струпаха в импровизираната кухня, за да приготвят някакви нискокалорични сладки и да се забавляват.

На финала водещите се разтопиха от благодарности, обещаха утрешното шоу да бъде точно толкова фантастично, колкото и днешното и на фона на музиката се оттеглиха. Публиката ликуваше, вероятно защото хареса това, което ѝ беше предложено. А може би се радваше, че шоуто е свършило.

Мур прекоси сцената и зае позиция до мен. Лейди Ейнсли-Хънтър напусна ярко осветената маса и дойде при нас. Тръгнахме по коридора към стаята със зелените тапети. Аз бях пръв, а Честър завършваше процесията. За част от секундата зърнах лицето на клиентката ни отблизо. Беше леко изпотено от горещината на прожекторите.

— Бих пийнала малко вода — обади се тя, когато спряхме пред вратата. — Не знам защо ни набутват в тази сауна, а предлагат само кафе!

— Ще ви донесем малко вода преди да тръгнем — отвърнах аз, отворих вратата на гримьорната и се озовах очи в очи с Джоузеф Кийт. Панталоните на новия тъмносин костюм бяха смъкнати около глезените му, пенисът му стърчеше в ръката му, подложен на енергична ръчна стимулация. Лампичките около огледалото за гримиране хвърляха ярка светлина и върху най-незначителните подробности — включително и следи от предишен климакс.

Синята вратовръзка беше праметната през лявото му рамо, под нея беше провиснала ламинирана карта. Осъзнах, че това е пропуск за влизане зад кулисите, едновременно с още един факт — беше донесъл букет цветя, кутия шоколадови бонбони и нещо, което наподобяваше къс меч. Всичко това беше поставено на ниската масичка пред него.

— Мамка му! — изругах аз и натиснах бутона в лявата си длан. Със свободната си ръка сграбчих лейди Ейнсли-Хънтър, изблъсках я обратно в коридора и я прикрих с тялото си.

Честър нададе сподавен вик — по-скоро на изненада, отколкото на ужас. В следващия миг Мур се стрелна покрай нас. Кийт бе прекъснал мастурбацията и протягаше ръце напред. Не стана ясно дали иска да вдигне меча или кутията с бонбони, но в крайна сметка това се оказа без значение, защото рамото на Мур се заби в гърдите му и го отхвърли към стената срещу огледалото, едната му ръка го сграбчи за косата, а другата рязко изви дясната му китка. Кийт изкрещя от болка, но Мур го укроти с рязко завъртане и силен удар на главата в стената.

Това беше всичко, което успях да видя, тъй като вече се бях отделил с лейди Ейнсли-Хънтър и я повлякох по коридора към изхода. С ново включване в ефир уведомих екипа, че се евакуираме, и наредих на Дейл да запали мотора и да очаква появата на Тинкърбел и Уенди. Потвържденията се смесиха в слушалката ми. В момента, в който достигнахме изхода, иззад ъгъла изскочи Натали, стрелна се към мерцедеса и отвори задната врата. Дейл беше запалил двигателя и чакаше. Малката тълпа любители на автографи се люшна към нас, но после изведнъж се закова на място. Хората очевидно усетиха, че не присъстват на баналното оттегляне на звезда, участвала в телевизионно шоу. Качих се пръв, издърпвайки нейно благородие след себе си. Натали я затапи от другата страна и колата рязко потегли.

— Врагът е повален — обади се по радиостанцията Мур. — Повален и обезвреден. Къде е Уенди?

— В компанията на Тинк и Смей — включих се аз. — Тими ни води обратно към колибата. Предлагам ти и Питър да се обедините със „загубените момчета“ и да се оправите с врага.

— Прието. Предлагам Джон да те посрещне пред колибата и да отключи вратата.

— Прието, край — рекох аз и натиснах бутона за изключване. Обърнах се към Дейл и добавих: — Карай по заобиколния път.

— Вече съм на него — отвърна той.

Лейди Ейнсли-Хънтър седеше приведена напред, с ръце пред устата си. Натали я потупваше по гърба, на лицето ѝ се беше запечатало изражение на дълбока загриженост. Първата ми мисъл беше, че дамата отново драйфа, но после забелязах усмивката на Натали над гърба на клиентката и бавно осъзнах, че до слуха ми достигат не вопли, а смях.

— Какво, по дяволите, се случи в онази гримьорна? — попита Натали.

Лейди Ейнсли-Хънтър направи опит да обясни, но отново се задави от смях.

— Кийт лъскаше бастуна — кратко рекох аз.

Натали зяпна от изненада, а Дейв зад волана изведнъж започна да кашля.

— Беше с костюм и вратовръзка, носеше и цветя! — успя да се включи лейди Ейнсли-Хънтър. — Знам, че не е смешно, но... Всъщност не успях да видя почти нищо, защото Атикъс ме залепи за стената, а Робърт се стрелна напред. Чу се страхотен трясък и горкият човечец се оказа размазан за стената, а гащите му така и си останаха около глезените...

Ръката ѝ отново покри устата, разнесе се нов кикот.

— Имаше и оръжие — уведомих Натали.

— Така ли?

— Меч.

— Господи! Предполагам, че това е символ.

— В какъв смисъл?

— В древна Шумерия са имали мечове, нали?

— Имали са — признах аз.

Нейно благородие се отпусна в седалката и това ми позволи да протегна ръка и да закопчая колана ѝ. Тя ме изчака да свърша с развеселено изражение на лицето, а след това попита:

— Какво правим в момента?

— Прибираме ви в хотела.

— Но защо, Атикъс? Инцидентът приключи, при това окончателно! Господин Кийт едва ли ще се отърве от компанията на Робърт, а аз съм в отлична форма. Изобщо не ми се прибира в този хотел!

— Става въпрос за извънредно произшествие — намеси се Натали. — Ние сме длъжни да ви приберем на безопасно място и да изчакаме по-нататъшния развой на събитията. Даваме на Кори нужното време да стигне до хотела преди нас и да провери дали в апартамента не ни чака друга изненада. Кийт може да е само примамка.

— Примамка?

Натали се наведе и ми хвърли кратък предупредителен поглед. После каза:

— Може би не само той проявява интерес към вас.

Антония Ейнсли-Хънтър насочи вниманието си изцяло към мен.

— Какво не сте ми казали?

— Кийт не е единствената потенциална заплаха. Нямаме основание да мислим, че се готви нещо друго, но не е излишно да внимаваме.

Тя понечи да попита още нещо, после се облегна назад и само кимна с глава. След малко отново избухна в смях.

— Колко труд, Господи! И за какво? Само за да ми покаже малкия си меч...

Дейл въртя из центъра, докато Кори се обади и ни увери, че апартаментът е проверен и всичко е под контрол. В отговор Натали го увери, че след пет до десет минути ще бъдем там. Когато се добрахме до „Едмънтън“, всички слязохме пред главния вход. Аз и Натали бързо преведохме през фоайето лейди Ейнсли-Хънтър до служебния асансьор. Изчаках кабината да пристигне и натиснах бутона за предаване.

— Уенди се качва.

— Колибата е готова — отговори Кори.

Влязохме в кабината. Направих знак на дамата да застане в дъното, а Натали натисна копчето. Очите ми оглеждаха коридора до момента, в който вратата се затвори и асансьорът потегли.

— След всичко това вероятно ще закъснея за приема, нали? — обади се лейди Ейнсли-Хънтър.

Натали ме погледна.

— Не би трябвало да го отменят, но...

Млъкнах, защото кабината спря толкова рязко, че клиентката загуби равновесие и политна в прегръдките ми.

— Мръсно копеле! — процеди Натали и извади пистолета си.

Побързах да сторя същото, после бутнах нейно благородие в ъгъла и я прикрих с гърба си. Включих предавателя и отворих уста да обявя тревога, но в слушалката изригна огромен вулкан от статично електричество, който заплашваше да ми разцепи черепа от ухо до ухо.

— Заглушават ни — уведомих Натали аз.

Тя отвори уста и отново започна да ругае, но аз изобщо не я чух, тъй като в същия миг се отвори аварийният люк на покрива на кабината. Миг преди светлините да угаснат успях да зърна гранатата, която падна на пода между нас, последвана от още една. После настъпи непрогледен мрак, който изведнъж експлодира в бяло. Ослепителната светлина дойде миг след детонацията. Грохотът беше невъобразим. Дезориентацията ми беше пълна, ушите ми се изпълниха с ехо и пронизваща болка. Усетих ръцете на Антония на гърба си, усетих ноктите ѝ, докато бавно се свличах. Вероятно крещеше, но аз не бях в състояние да чуя каквото и да било.

После избухнаха пламъците и хищно се протегнаха към очите, дробовете и кожата ми. С последните остатъци от разума си разбрах, че това е взривът на втората граната. Нещо тежко се стовари на пода, цялата кабина се разтърси. Ръцете на лейди Ейнсли-Хънтър ме прегърнаха през кръста, ноктите ѝ се забиха в якето ми. В следващия миг вече ги нямаше.

Натали успя по някакъв начин да издърпа от колана си малкия, но надежден прожектор „Шуър-лайт“, с каквито бяха оборудвани всички членове на екипа. Лъчът му зашари, после бе блокиран от някакво движение. Кабината отново се разтърси, прожекторът падна на пода и за миг ме заслепи. След това се търкулна и освети лицето на

Натали в мига, в който тялото ѝ падаше. Изпод затворените ѝ клепачи се лееха обилни сълзи, под носа и устата ѝ блесна кървава слюнка. После фенерчето се завъртя още веднъж и освети един крак, който очевидно не принадлежеше на нейно благородие. Аз се отгласнах от пода и вдигнах пистолета, но в същия миг дясната ми ръка изтръпна от лакътя надолу и пръстите ми изпуснаха оръжието.

Не се предадох и продължих опитите си да стана. Търсех противник, който да атакувам, очи, които да избода, плът, която да ухапая... Палката се стовари за втори път и аз отново се озовах на пода, а устата ми се напълни с кръв.

Прожекторът на Натали се беше търкулнал в ъгъла. На светлината му виждах дима, който бавно запълваше кабината. После някой ме хвана за косата и рязко дръпна. Главата ми бе пронизана от остра болка, очите ми се заковаха в кошмарните окръжности на главата на нещо, което приличаше на огромно блестящо черно насекомо. Изпод очилата за нощно виждане и противогаза долетя приглушеният глас на Драма:

— Вдигнеш ли тревога, тя е мъртва, Атикъс!

Гласът ѝ беше задъхан и толкова тих, че трябваше да се напегна, за да разбере думите.

— Ако след тридесет минути не се прибереш у дома, тя ще умре! Понечих да кажа нещо, но от устата ми излетя дрезгаво грачене.

— И ти ми липсваше — каза Драма и пусна косата ми.

Последва силен ритник в лицето.

11.

Според часовника ми бях закъснял с една минута. Отключих входната врата и се втурнах вътре — точно навреме, за да чуя как последният звън на телефона отеква в кухнята. Стрелнах се натам с максималната скорост, на която бях способен, хвърлих се напреко на масата и докопах телефона. Но когато опрях слушалката до ухото си, в нея прозвуча равнодушният сигнал за свободна линия. Бавно я върнах на вилката и направих отчаян опит да убедя себе си, че все пак не съм убил Антония Ейнсли-Хънтър. После получих пристъп на кашлица, който бързо се превърна в сухи напъни за повръщане. Заврях глава под крана на умивалника и пуснах студената вода. Стоях така няколко минути, после спрях водата и се изправих. Хладните струйки се плъзнаха по врата ми, намокриха яката и се смесиха с потта под нея. Болеше ме всичко, но аз усещах единствено капките, които падаха по кухненския плот и по пода.

Убих я, рекох си. Бързах като луд, но все пак допуснах закъснение и сега тя е мъртва...

Телефонът отново иззвъня и този път вдигнах още преди края на първия сигнал.

— Казах тридесет минути — изръмжа Драма. — Имаш късмет, че вярвам в изкуплението.

— Искам да говоря с нея.

— Тя е добре.

— Майната ти! — отвърнах. — Искам да я чуя!

— Можех да те убия, Атикъс — подхвърли с леко презрение тя. — Можех да убия и Натали. Това би трябвало да ти говори нещо...

— Дай й слушалката!

— Става — отстъпи Драма. — Но ще трябва да стигна до нея...

Нещо изтрака, после настъпи тишина. Чух как се отваря входната врата на моя апартамент, измъкнах пистолета и се обърнах към коридора. В дъното се появи Дейл, видя ме и побърза да вдигне ръце. Свалих оръжието и двамата облекчени въздъхнахме. В

слушалката се разнесе гласът на Драма, който нареждаше на някого да каже здрасти.

Едва долових на Антония:

— Атикъс?

— Прави каквото ти каже — бяха първите ми думи. — Ще те освободим, но прави каквото ти каже!

— Аз искам да...

Разнесе се пронизителен писък, после нов тътен. Изкресях на Драма да я остави на мира и да вземе слушалката, но не получих отговор. В крайна сметка престанах да крещя и напрегнах слух. Оказа се, че няма и нищо за слушане. Дейл продължаваше да стои на прага, юмруците му бяха стиснати.

После слушалката изщрака и Драма каза:

— Тая писка като малко дете.

— Ако си я наранила... — започнах аз, но тя хладно ме прекъсна.

— Помисли дали наистина искаш да ме заплашваш, Атикъс!

Стиснах зъби и замълчах.

— Остани на телефона — продължи тя след кратка пауза. — Ще ти звънна когато съм готова. Пак ти напомням: една дума за нейното отвлечение, и тя е мъртва! Ще разбере, ако вдигнеш тревога, Атикъс!

После затвори и аз извърнах взор към Дейл, който очакваше да чуе новините.

Вратата на асансьора се бе отворила и това спомогна за разсейването на дима. През сълзите от газа видях как Кори спринтира по коридора към нас с пистолет в ръка. Един бърз поглед му беше достатъчен да направи оценка на ситуацията: неподвижната Натали, просната на една страна, и моя милост в опит да се изправи на крака, опирайки се на стената. Без да обръща внимание на главата ми, която леко се поклащаше в знак на отрицание, той грабна радиостанцията и започна да крещи:

— Тревога, тревога! Повтарям, тревога! Уенди е...

— Млъкни, да те вземат мътните! — изкресях аз с усещането, че в гърдите ми е вкарано натрошено стъкло.

Кори зяпна насреща ми, но пръстът му пусна копчето на предавателя. В слушалката ми прозвучаха напрегнатите гласове на

Дейл и Мур, които искаха разяснения.

— Помогни на Нат — проскърцах аз. — Дано да е добре...

Без да каже нито дума повече, Кори затъкна пистолета в колана си, пое дъх и влетя в кабината.

Гласовете в слушалката станаха френетични. Натиснах бутона на предавателя и казах:

— До всички, до всички! Говори Тинк, позиция стендбай.

Настъпи пауза, през която вратите на асансьора направиха опит да се затворят. Кори подложи крак и силно удари с длан червеното копче за блокиране. После грабна Натали под мишниците и я изтегли навън. От гърлото ѝ излитаха някакви клокочещи звуци, които постепенно преминаха в кашлица.

— Тими в позиция стендбай — обади се Дейл.

— Хук в позиция стендбай — повтори след него Мур. — Моля изясняване на статута.

Успях да се изправа, опирайки се на стената. Дишах тежко, не ми достигаше въздух. Единствената част от мен, която не пицеше от лютивия газ, беше челюстта ми — беше напълно изтръпнала от ритника на Драма. Часовникът ми показваше единадесет и тридесет и осем, а по най-общи изчисления трябваше да си бъда у дома най-късно в дванайсет и пет. Опитах да напълня дробовете си с чист въздух, да възвърна самообладанието си. Едва тогава натиснах бутона на предавателя.

— До всички единици. Фалшива тревога. Моля Тими да остане в колибата, среща с Хук след десет минути. Потвърдете.

— Прието от Тими. На път съм.

— Хук?

— Прието от Хук.

— Тинк се изключва.

Пуснах бутона на предавателя и се превих на две от кашлицата, която напираше в гърдите ми почти през цялото време на връзката. Когато най-сетне спрях, Кори беше пренесъл Натали от коридора в апартамента. Аз освободих аварийния бутон на асансьора и тръгнах след тях, после изведнъж се сетих, че оръжието ми остана в кабината, и светкавично се обърнах. Успях да подложя крак на плъзгащата се врата, взех си пистолета и тръгнах по стъпките на Кори.

Намерих ги в банята на лейди Ейнсли-Хънтър. Натали беше под душа, а Кори се опитваше да свали оборудването ѝ. Обърна се и ми помогна да откача радиостанцията и другите уреди, пое очилата ми и се отдръпна, за да ми позволи да вляза под душа в компанията на Натали. Не ми зададе никакви въпроси.

Тя се беше сгушила до облицованата с плочки стена. Главата ѝ беше наведена надолу, в краката ѝ се стичаха розови струйки вода. Разбрах откъде тече кръвта едва когато вдигна глава да ме погледне — Драма ѝ беше счупила носа.

Изчаках тридесетина секунди, докато подлагаше лицето си на ледената струя, после я избутах настрана и заех мястото ѝ. Часовникът ми беше марка „Орис“, водоустойчив до 100 метра дълбочина. Хвърлих му нов поглед и установих, че разполагам с двадесет и две минути. Паренето спря, но само там, където попадеше водната струя. Останалите части на тялото ми продължаваха да смъдят, но вече не толкова остро. Не бях в състояние да направя нищо повече. Въздействието на газа върху кожата намалява от три неща: чист въздух, студена вода и най-сигурното лечение — време.

Поех кърпата, която ми подаваше Кори, и излязох изпод душа. В рамката на вратата се беше изправил Дейл.

От налепите в гърлото гласът ми прозвуча дрезгаво:

— Драма я хвана — обявих аз.

От лицата им разбрах, че им предлагам твърде закъсняла информация.

— Никакви съобщения в полицията, никаква тревога! — предупредих ги аз. — Сторим ли го, тя ще я убие! — Захвърлих кърпата и посегнах към дрехите си: — След двадесет минути трябва да съм у дома за нови инструкции.

— Отивам да докарам колата — светкавично реагира Дейл, обърна се и изчезна.

— Какво да кажа на Мур? — попита Кори.

— Нека да дойде в апартамента ми заедно с Честър, но да не върши нищо прибързано. Ако полицията надуши нещо, с нас е свършено!

— Толкова ли е сериозно?

— Абсолютно — обади се изпод душа Натали.

Приключих с обличането, грабнах радиостанцията и оръжието си и казах:

— Има и друг проблем.

— Фаулър и Бриджит са с Мур и положително са чули радиообмена — подхвърли Кори. — Не можем да попречим на Фаулър да дойде тук или у вас — в случай че Бриджит вече е тръгнала натам...

— В такъв случай не се и опитвай. Гледай само да не разбере защо сме се раздвижили. — Погледнах часовника си и установих, че разполагам с по-малко от двадесет минути. — Тръгвам. Ти изчакай Нат, после елате у дома...

— Какво ти каза? — попита Дейл.

— Нареди да чакам на телефона. Отново предупреди да не вдигаме тревога, като заплаши да убие Антония.

Внимателно оставих слушалката.

— Какво ще кажем на Скот?

— Нищо.

— Ще усети, че става нещо, Атикъс — промърмори Дейл и направи крачка към мен. — И ще докладва. Длъжен е да докладва...

— Значи ще го излъжем.

— Атикъс!

— По дяволите, Дейл! — гневно го прекъснах аз. — Антония е в ръцете на Драма и все още е жива само защото ще ни бъде поискано нещо друго!

Той пусна рамото ми, отстъпи крачка назад и се намръщи:

— Не ми викай!

Изгледах го не по-малко намръщено, после го заобиколих и тръгнах към гардероба. Извадих един „Смит и Уесън“ от чекмеджето с оръжията, а към него прибавих няколко резервни пълнителя. Дейл стоеше там, където го бях оставил, извърнал поглед към прозореца. Завъртя се съвсем лекичко, колкото да види какво оставям на кухненската маса.

— Ще ни трябват карти — рекох.

— В колата имам една „Хегстром“...

— Иди да я донесеш.

Изчаках вратата да се захлопне след него и грабнах слушалката. Клетъчният телефон на Бриджит иззвъня два пъти преди да го включа.

Започнах да говоря още преди да е отворила уста.

— Не споменавай името ми! Имаме сериозни проблеми, които не бива да стават достояние на Фаулър. Разбираш ли?

— Аха.

— Къде си?

— Тъкмо излизам от Мидтаун Норд.

— Той с теб ли е?

— Аха.

— Искам да измислиш някаква причина да се разделите.

— Мога да го направя, но ще ми трябват няколко минути. Първо трябва да се отбия в кантората.

Бях толкова угрижен, че дори не оцених майсторството й.

— Мур спомена ли къде отива?

— Аха.

— Мамка му! — Това означаваше, че Скот вече знае за преместването ни от „Едмънтън“ в моя апартамент и при всички случаи ще пожелае да присъства. — Добре, забрави. Ще ти звънна в момента, в който всичко бъде под контрол.

— Контрол е второто ми име — натъртено каза тя.

— Не, второто ти име е Айлийн!

Тя прекъсна връзката, а аз насочих вниманието си към резервния пистолет. Заредих един пълнител, а останалите разпределих по джобовете си. Нямах никакви конкретни планове да го използвам, не знаех дори дали има смисъл да го нося у себе си. Но трябваше да върша нещо с ръцете си, докато дойдат другите или докато звънне телефонът. Драма вече ни беше предупредила, че ще си играем на чакане, и едва ли щеше да се обади скоро. Най-добрият начин за убиване на времето бе подготовката. Трябваше да се подготвим за всякакъв развой на събитията. Разбира се, щях да го обсъдя с останалите, щяхме да обмислим различните варианти и съответните планове за действие.

Докато мислех в тази посока, осъзнах с безпощадна яснота, че всъщност нищо не може да се направи. Абсолютно нищо!

Паренето най-сетне намаля, но имах чувството, че вътрешностите ми са напълно изгнили. Симптомите на простудата също бяха изчезнали — вероятно от силния приток на адреналин или просто защото имам здрав организъм. Всъщност това нямаше особено

значение. Лицето ми продължаваше да пулсира от ритника на Драма, а едната половина бе издута в доста болезнен оток.

Дейл се върна с картата, а малко след това зажува интеркомът. Натали съобщи, че е долу с Кори, Мур и Честър. Натиснах бутона за отваряне на входната врата, наредих на Дейл да покрие коридора и тичешком се отправих към стълбищната площадка на горния етаж. Минута по-късно чух стъпки, зърнах фигурата на Натали и махнах с ръка на Дейл да се прибере. Косата беше залепнала по главата ѝ и приличаше на шапка от стар вестник, отокът в основата на носа ѝ вече беше придобил тъмночервен цвят. Под лявата ѝ ноздра все още личаха следи от скорошно кръвотечение.

Дейл затвори след новодошлите и грижливо сложи резето. Кори насочи Честър към дивана и сам се настани до нея, а Натали предпочете стола в ъгъла. Мур остана прав, изчака влизането на Дейл и едва тогава попита дали е имало телефонно обаждане.

— Да, лично от нея — казах аз. — Антония все още е жива. Чух гласа ѝ, а не някакъв запис...

— Как беше? — попита Честър. Очите ѝ се местеха от един на друг, пръстът ѝ механично разширяваше някаква малка дупчица в тапицерията на дивана.

— Уплашена — отвърнах аз и погледнах към Мур: — Обясниха ли ти?

Той кимна с глава.

— Направихме всичко, което беше по силите ни.

Той отново кимна и аз разбрах, че приема думите ми, но от това съвсем не му става по-леко.

— Тя отправи ли някакви искания?

— Предпочете да играем на очакване — поклатих глава аз. — Инструкциите ѝ са да стоя до телефона и да чакам обаждане. С предупреждението, че ако се разчуе...

— Това вече го чух — кимна Мур. — Но не каза какво иска, така ли?

— Не.

— В такъв случай няма някакъв особен смисъл, а?

— Засега.

Мур се почеса по веждата и присви очи, сякаш му се налагаше да прочете някакъв много ситен текст. Изчаках го да си избистри мисълта,

тър като исках да проверя дали и тя ще поеме в посоката на онези, които се блъскаха в собствената ми глава.

— С колко време разполагаме според теб?

— Мисля, че няма да се обади преди полунощ — отвърнах. — Така е според правилата на психологическия натиск. Ще направи всичко възможно, за да ни извади от равновесие. Може да си го позволи, защото знае, че позицията ѝ само ще спечели от това чакане. Същевременно си дава сметка, че то не бива да продължава прекалено дълго, тъй като балонът ще се спуска независимо дали ние го желаем, или не. Очаквам да се обади някъде късно вечерта, но ние трябва да започнем подготовката си още сега.

— Съгласен съм. Натали?

Тя вече се надигаше от стола си.

— Двамата с Дейл ще отскочим до офиса. Трябва ли ви нещо оттам?

— Още не знаем какво може да ни трябва — поклатих глава аз.

— Значи всичко, така ли?

— Горедолу...

— След час сме тук.

Вратата се затвори зад двамата, в стаята настъпи тишина, нарушена минута по-късно от Честър:

— А сега какво?

— Ще чакаме — казах аз. — Не можем да направим нищо преди да сме разговаряли с Драма.

— А след като разговаряме с нея? — Пръстът ѝ продължаваше да върши несъзнателната си, но силно разрушителна работа върху дамаската на дивана.

— Или ще ни каже какво иска срещу лейди Антония, или ще ни нареди да продължаваме да чакаме...

Пръстите ѝ спряха да се движат, в гласа ѝ отново се промъкна тревогата.

— Не можем да чакаме! Все някой ще забележи отсъствието ѝ независимо от опитите ми да поддържам обратното впечатление!

— Хващаш телефона в момента, в който си изясним нещата — намръщено я изглежда Мур. — Ще лъжеш и ще мажеш, но искам федералните да бъдат в неведение!

— Нямах намерение да бия тъпана, че нейно благородие е отвлечена, господин Мур! — обидено го изгледа младата жена.

— Разбрала е много добре — подкрепи я Кори.

— Естествено, че е разбрала! — гневно отвърна Мур. — Ще приложим версията за внезапна болест. Никакви гръмовни измислици, най-добре е да бъде някакво хранително отравяне.

— Нямах това предвид — обади се Кори. — Времето на Драма е ограничено точно толкова, колкото и нашето. Не може да си позволи да ни държи прекалено дълго на нокти, защото новината рано или късно ще изтече. Нейно благородие се радва на достатъчно медийно внимание, за да можем да пазим тайната по-дълго от двадесет и четири часа.

— Е, може би и малко повече — подхвърли Честър. — Много ме бива в тези неща.

— Хубаво — погледнах я с уважение аз. — Защото от това може би ще зависи животът на лейди Антония...

— Поне на мен тя винаги може да разчита — хладно ми се усмихна Честър.

Интеркомът зажука отново малко преди два. Скот Фаулър попита дали ще бъде така любезен да го пусна в сградата, а аз му отговорих, че ще сляза долу. Пуснах бутона преди следващия въпрос и казах на Мур, че ще изляза за пет минути и ако през това време се обади Драма, да я успокои, че веднага ще я потърся.

Честър, която продължаваше да унищожава дивана ми, не видя нищо смешно в забележката ми.

Фаулър се беше облегал на стената до входната врата.

— Какво е станало с лицето ти? — попита той веднага.

— Кийт ме фрасна.

— Нали Мур го е обезвредил?

— С моя помощ, човече...

Очите му пробягаха по челюстта ми, веждата му бавно започна да се извива.

— Защо не ме пускаш горе?

— Не мога да ти кажа.

— Защо лейди Ейнсли-Хънтър не е в „Едмънтън“?

— И това не мога да ти кажа.

— Защо се обади на Бриджит и се опита да се представиш за някой друг?

Това за момент ме извади от равновесие.

— Клетъчните телефони регистрират повикванията — погледна ме с ирония Скот и почука челото си с пръст: — Такова нещо не може да убегне от зоркото око на ФБР!

— Я престани да се правиш на Пинкертон! — срязах го аз.

— Мисля, че нещо става, а ти се опитваш да ме изключиш — стана сериозен Фаулър. — Сещам се поне за две причини да го правиш, като и двете са лоши. Едната вероятно е свързана с момчетата от „Анализи“... — Ръцете му потънаха в джобовете на панталоните, изражението му стана строго и навъсено: — Ще те попитам още веднъж, но този път гледай да ми дадеш някакво обяснение.

— Няма да получиш нищо повече от отговора, който вече чу! — отрязах го аз.

— Какво става, Атикъс?

Замълчах за миг, после въздъхнах и го погледнах право в очите:

— Намирам се в тежко положение, Скот. Знам, че си вършиш работата, но и аз се опитвам да правя същото. В момента ситуацията около клиентката ми е такава, че изисква пълна дискретност.

— Слушам те.

— В момента се намира горе, под надеждна охрана. Има си и компания.

— Каква компания?

Не отговорих, с надеждата, че може да пресметне колко прави две и две. И той го направи.

— Мъж или жена?

— Не мога да ти кажа.

— Можеш!

— Не мога, Скот — поклатих глава. — Вече ти казах достатъчно. Тя се страхува, че ще докладваш на твоите шефове, а от тях нещата ще стигнат и до медиите.

— При нас такива глупости не стават, Атикъс! — сряза ме той. — И ти прекрасно го знаеш!

— Аз те познавам, но тя не — поклатих глава аз. — Свикнала е да си има работа с британските таблоиди, които не се спират пред нищо... Плаши се от оръжията ни, страхува се да не я открият. А моята

мисия не се изчерпва само с физическата ѝ охрана, аз трябва да пазя и репутацията ѝ. Тазсутрешният инцидент с Кийт здравата я разтърси и когато я прибрахме в хотела, тя ме помоли за това малко отклонение. Млада е, влюбена е, как можех да ѝ откажа?

Очите на Скот изпитателно се забиха в лицето ми, после бавно се извърнаха към фасадата на блока — сякаш искаше да провери дали някой се показва от прозорците ми.

— И ти използваш дома си вместо „Едмънтън“, защото в него може да се влезе и излезе по-незабелязано? — подхвърли той.

— Съществуват опасения, че част от персонала на „Едмънтън“ може да бъде купен — обясних аз. — А тя се страхува да не я снимат.

Скот прие това с кратко кимване, но не можах да разбера дали ми повярва.

— И колко време ще продължи операцията?

— Нямам представа. Накара Честър да отмени всичките ѝ ангажименти за днес и за утре. Официалната версия е хранително натравяне.

— Ще свърши работа за кратко — предупреди ме той.

— Знам. Надявам се ситуацията да продължи най-много до края на нощта.

— Ти какво, да не би да не подслушваш? — подхвърли с крива усмивка Скот.

— За какъв ме вземаш? — изгледах го със справедливо възмущение.

— За един от онези, които обичат да подслушват.

Засмях се, той също.

— Трябва да се връщам — рекох. — Ще ти се обадя веднага щом нещата се раздвижат?

— Направи го. И ѝ кажи, че мога да пазя тайна.

12.

Бриджит се появи тридесет и девет минути след като си отиде Скот — точно навреме, за да помогне на Натали, Кори и Дейл при разтоварването на оборудването. Натам бяха пътували с бронирания мерцедес, но в обратна посока Дейл беше предпочел микробуса си, следван по петите от Натали с нейното ауди. Като прибавим към тях поршето на Бриджит, ние разполагахме с три автомобила за евентуалното ни повторно превръщане в мобилен екип. Мур, Честър и аз разпределихме оръжията в дневната, електрониката — в кабинета, а радиостанциите — в кухнята.

Без да губи време, Кори се зае с електрониката. Първата му работа беше да събере радиостанциите ни и да смени батериите им с нови. Натали, Дейл и Бриджит слязоха долу, за да оборудват с миниатюрни предаватели за преследване аудито, поршето и моя мотоциклет. Микробусът на Дейл беше изключен, защото у него щеше да бъде единият приемник, а вторият оставаше в апартамента. Същността на електронното проследяване и засичане (разбира се, ако изключим евентуалния достъп до шпионски спътници) се състои в наличието на два приемника, които позволяват триангулацията на сигнала. При вероятността на даден етап да станем мобилни ние осъзнавахме, че източниците на електронна сигнализация са от жизненоважно значение.

Но когато заварих Кори да рови в чекмеджето за бельо в собствената ми спалня, аз все пак останах доста изненадан.

— Кеф ли ти е? — попитах.

— Не знаех, че носиш боксерки — ухили се той, после вдигна един екземпляр от бельото ми и добави: — Всъщност това не е точно боксерка, а някакъв мутант, който носи белези и на слип. Удобна ли е?

— Това ми е любимото бельо — отвърнах аз.

— Мисля да зашия един предавател в ластика.

— Това ще ги направи по-малко удобни — поклатих глава.

— Искам да съм сигурен, че няма да те загубя — отвърна Кори и извади малка макара и картонче с игли от джоба на якето си. — Като

свърша, ще ти дам да ги премериш...

— Няма проблеми.

Той кимна и започна да вдява конеца.

— Между другото, най-много ми харесаха онези копринените.

— Подарък са ми — поясних аз.

— Личи си.

Драма беше последната персона, която бе направила коментар за моите боксерки, и вероятно по тази причина аз си замълчах.

С Дейл и Бриджит се заловихме с оръжията. Първо ги подложихме на щателно почистване, а след това започнахме да ги зареждаме, внимавайки да ги оставим на предпазител. Честър седеше на дивана с подвити под себе си крака и ни наблюдаваше. Сякаш се страхуваше да стъпи на пода.

— За война ли се готвите? — попита с недоумение тя.

— Не познаваш Драма — поясни с въздишка Дейл. — Това изобщо не е достатъчно!

— Господ да ни е на помощ! — промърмори тя, стана и се отправи към кухнята.

Бриджит захвърли пушката „Бенели“, която се беше заловила да зарежда, и изведнъж сграбчи ръката ми. Аз за малко не изпуснах помпата „Мозбърг“, чийто магазин пълнех с патрони. По-тежко беше положението с кутията островърхи патрони, която падна на пода, а съдържанието ѝ се разпиля из цялата стая — най-вече под злощастното ми канапе.

— Скъпа, моля те, не прави така, когато зареждам оръжие — погледнах я умолително.

Без да обръща внимание на думите, тя допря длан до челото ми както през деня. После се намръщи и заповяда да си покажа езика. Подчиних се, но смръщеното ѝ изражение остана и аз бавно си прибрах органа обратно.

— Как се чувстваш? — попита ме тя.

— Без да броя ритника в лицето и порядъчната порция сълзотворен газ? — попитах.

— Да.

— Много по-добре — отговорих аз и едва тогава си дадох сметка защо ми задава този въпрос.

Бриджит опря пушката до стената, стана от стола и се устреми към коридора с такава мрачна ярост, сякаш беше решила да убие някого. Забързах след нея. Заварих я пред отворения хладилник заедно с Честър и Кори.

— Покажи ми какво си вечерял снощи! — заповяда ми тя.

— Овесена каша, сам си я направих — отвърнах аз.

— Нещо, за което трябва да знам? — подхвърли Кори.

— Какво пи? — продължи разпита Бриджит. — Кафе, чай? Или може би бира, или сок?

Стомахът ми изведнъж се почувства така, както се беше чувствал сутринта.

— Портокалов сок — отвърнах. — Снощи довърших една кана, а сутринта си направих друга.

Без повече приказки Бриджит грабна каната и я изсипа в умивалника. Същата съдба имаше и отворената еднолитрова опаковка с мляко.

— Не съм пил мляко — промърморих аз, но вече беше късно.

— Тя обаче не е знаела какво ще пиеш, нали? — сопна се Бриджит и завъртя крана с такава сила, че той почти се откърти от стената заедно с плочките. Мощната струя отми всякакви остатъци от сок и мляко.

— Всичко е наред — промърморих аз.

— Нищо не е наред! — отвърна тя и рязко се завъртя да ме погледне. На лицето ѝ беше изписано дълбоко огорчение. — Нима не разбираш, Атикъс? Кучката се е промъкнала в апартамента ти и е заразила храната ти!

Краткото допитване сред колегите доказа, че никой не се е докосвал до храна или напитки, просто защото появата им тук беше свързана с други цели. Бриджит шумно изчисти вътрешността на хладилника от всичко годно за ядене, след което обяви, че отива на пазар. Честър изрази желание да отиде с нея, очевидно отегчена от това, което правеше Кори.

— Не става — спря я Мур. — Няма да излизаш от апартамента!

Помислих, че младата жена отново ще се разпищи, но тя запази спокойствие. Това подчерта раздразнението ѝ по особен начин, с някаква особена сила.

— Не съм в опасност, а тук няма никаква полза от мен — каза тя.
— Просто се пречкам в краката на всички.

— Ти си приятелка на лейди Антония и това автоматично те превръща в мишена, Фи — меко промълви Мур. — Затова ще стоиш тук.

— Вие не сте мой работодател, господин Мур — хладно го изгледа тя.

— Но това, за което ме е наела нейно благородие, се отнася и за теб. Оставаш тук!

— За колко време?

— Колкото е необходимо.

Двамата се гледаха с блеснали очи в продължение на няколко секунди, после Честър се завъртя и затръшна вратата след себе си.

— Може би трябваше да я пуснеш — подхвърли Кори.

— За да изгубя и нея ли? — остро отвърна Мур.

— Ще отида сама — реши Бриджит. — Предполагам, че ще се върна до двадесетина минути.

Залостих вратата след нея, после надникнах в спалнята, където Дейл и Натали продължаваха да се занимават с техниката за проследяване.

— Свършвате ли?

— Още малко.

— Ще ви изчакам, защото искам да поговорим за Честър.

Цифрите на монитора с течни кристали в ръката на Натали се въртяха с бясна скорост, търсейки точните честоти на евентуалното подслушвателно устройство, скрито някъде в апартамента. В един кратък миг тя вдигна глава да ме погледне и това ѝ беше напълно достатъчно да отгатне какво мисля за Честър и какво съм решил да правя с нея. Което означаваше, че това решение и е нейно, а намръщената ѝ физиономия не се дължи единствено на счупения нос.

— После, трябва да свършим тук — отсече тя.

— Спокойно, не бързайте — отвърнах аз и се насочих към хола, където ме очакваха още оръжия за зареждане.

— Знам какво си мислиш, Атикъс — каза Натали. — Вярно е, че Честър е реална мишена и трябва да ѝ бъде осигурена охрана, вярно е,

че най-добрият начин е просто да я скрием някъде. Но не аз съм човекът, който трябва да го направи.

— Ти си единственият човек, който може да го направи. Ако нещата се раздвижат, Дейл трябва да върти волана на някой от автомобилите, а Кори ще бъде зает с апаратурата.

Натали махна с ръка към Мур, който се беше облегнал на стола със скръстени ръце.

— По принцип Честър е негова клиентка. Той трябва да има грижата за нея.

— Как не! — изръмжа Мур. — Ако трябва да сме точни, тя е вторичен клиент. Нямам никакво намерение да пропусна шанса за освобождаване на основната ми клиентка, колкото и малък да е той! За охраната на Честър се разберете вие с Атикъс. Но аз мисля, че след като Драма вече го е избрала за участник в играта, това трябва да си ти!

Натали се извъртя към него и посочи нараненото си лице.

— А не мислиш ли, че това ми дава достатъчно права за участие?
— остро попита тя.

— Бих казал, че ти дава право да бъдеш зрител.

— Задник!

Физиономията на Мур остана безизразна, а Натали се обърна към мен с блеснали очи.

— Ти си най-подходяща за тази задача, Нат — казах. — Дори да не ставаше въпрос за шофиране и електроника, късата сламка пак щеше да се падне на теб.

— Пълни глупости! — изфуча тя.

Дейл се размърда на дивана и тихичко подхвърли:

— Когато става въпрос за близка охрана, нито аз, нито Кори имаме вашите качества.

Това ѝ помогна да се овладее. Ръката ѝ се плъзна по косата, усещането я накара да се намръщи.

— Във всеки случай няма да тръгна да ѝ обяснявам за какво става въпрос!

Погледите ни се преместиха към Мур, който тежко кимна:

— Аз ще го направя, но след вечеря. Вече имахме един случай на хранително натравяне и не е нужно да си насилваме късмета.

Вечерята помогна за частичното разсейване на напрежението. Мур дръпна Честър настрана и се зае да ѝ обяснява защо трябва да остане в апартамента в компанията на Натали до момента, в който ще получим окончателно разрешение на ситуацията. Разговорът им продължи доста дълго.

Аз разгънах походното легло в кабинета за Кори. Никой не спомена, че иска да пренощува в собствения си дом, вероятно защото всички бяхме убедени, че обаждането на Драма ще бъде през нощта. Да не говорим, че оставането заедно предлагаше допълнителна сигурност.

— Обадох се на Есме — каза Кори, докато ми помагаше за леглото. — Отвела е Еди при майка ми в Бронкс.

— Дейл може би ще пожелае да се обади на Итан.

— Вече се обади, от кабинета... Итан каза, че няма да излиза никъде преди Дейл да се прибере. Но преди това се скараха.

— Не знаех това.

— Натали ми каза, докато разтоварвахме микробуса... — Ръцете му изпънаха калъфката на възглавницата и я пуснаха върху завивките: — Мисля, че това тук ще ми е напълно достатъчно.

— Дано да ти е удобно.

— Като говорим за удобства, как усещаш бельото си? Ластикът разхлабен ли е?

— Не, остана изненадващо стегнат. Хайде, заспивай!

— Ти също.

Оставих го сам и внимателно затворих вратата след себе си. Бриджит се беше настанила на кухненската маса срещу Мур, а всички останали вече си бяха легнали. Останахме в кухнята край телефонния апарат на масата. Направих всичко възможно да избегнем взаимното опъване на нервите, но това съвсем не беше лесно. Имаше огромно несъответствие между неотслабващото напрежение, което продължаваше да се трупа у нас, и пълното бездействие в очакване на телефонното обаждане. Направих кафе, а Бриджит запари чай. Мур дълго се колеба с какво да напълни чашата си.

— Хайде, вземай проклетото си решение! — сопна му се Бриджит и той поиска по една чаша от двете.

Няколко минути след десет Бриджит престана да си играе с празната кутийка от „Алтоид“, рязко се извърна към Мур и каза:

— Тя ще поиска размяната да бъде направена от Атикъс!

Мур, който разглобяваше браунинга си за четвърти път, спря ръцете си за момент, помисли малко и отново продължи работата си.

— Възможно е — кимна той. — Мисля, че това със сигурност влиза в планове й.

Аз седнах на перваза, изчаках да заглъхне тихото почукване на спуснатите щори по стъклото, след което поклатих глава:

— Не мисля така.

— Кое то сочи, че си преднамерено наивен — изглежда ме Бриджит.

— А ти изкарваш нещата прекалено лични — между Драма и мен — отвърнах аз и леко поклатих глава: — Нямаме никакви доказателства.

— Как да нямаме? Тя проникна тук и отрови храната ти! Освен това има стари сметки за уреждане с теб.

— С Дейл също — напомних й аз. — Както и с всички останали, като изключим теб, Мур, лейди Ейнсли-Хънтър и Честър.

— Не, не — прекъсна ме тя. — При последната ви среща ти ръководеше операцията. Тя се срещна и разговаря с теб, с теб установи някаква връзка, която е доста напрегната, но все пак връзка... Натали е замесена случайно, просто защото днес е била в асансьора заедно с теб. Използването на Кийт за примамка е имало за цел да изтегли теб, а не нейно благородие.

— Искаш ли да ми обясниш малко по-подробно какво имаш предвид? — погледнах я аз.

— Пак ли? — любопитно попита тя.

— Как така пак?

— Мисля, че вече ти споменах нещо.

— Вероятно си възнамерявала, но в последвалата суматоха си забравила — успокоително промърморих аз.

— Кийт разполагаше с пропуск за достъп до кулисите на шоуто.

— Истински?

— Не, но фалшификатът беше много добър. Ние със Скот решихме, че си го е направил сам, но колкото повече мисля, толкова по-ясно ми става, че Драма го е избрала за ролята на примамка. Това се потвърждава и от показанията на самия Кийт, дадени в полицейския участък на Мидтаун Норд. — Отново започна да си играе с кутията,

почуквайки с нокът по никелираната повърхност на капачето. — Той твърди, че преди три седмици е получил писмо от „Заедно сега“, с което го уведомявали, че заради заслугите му към организацията е бил избран да се срещне с нейно благородие веднага след предаването. Кълне се, че е получил пропускателно заедно с въпросното писмо. Ние не му повярвахме, но...

— За да направи това, което казваш, Драма би трябвало да има достъп до списъка с членовете на отделните организации по цялото Източно крайбрежие — подхвърли Мур.

— Информацията е в Интернет — поклати глава Бриджит. — Лично съм я виждала, макар да ви е добре известно, че в това отношение съм далеч от опита на Драма... Тя може да се сдобие с тези сведения без никакви усилия. Просто влиза в съответния сайт и проверява имената на членовете. Бързо е разбрала за слабостта на Джоузеф Кийт към лейди Ейнсли-Хънтър, а за останалото лесно се е досетила.

— Но тя не би могла да контролира действията на Кийт зад кулисите, освен ако не го е посветила предварително в своите планове.

В пристъп на раздразнение Бриджит отново щракна капачката на кутийката.

— Драма не се е интересувала какво ще направи Кийт! — извика тя. — За нея е било достатъчно физическото му присъствие — на точното място, в точното време. И ако Кийт се е появил в гримьорната само с усмивка и букет цветя...

— Имаше ги и двете — вметнах аз.

— ... ти пак щеше да влетиш там с изваден пистолет — довърши мисълта си Бриджит. — Тя е разчитала на това. Много добре е знаела, че присъствието на Кийт ще предизвика евакуация и ти ще побързаш да върнеш лейди Ейнсли-Хънтър обратно в хотела. По дяволите, тя е знаела дори кога да те очаква — просто защото не би могло да стане преди края на шоуто... Разбира се, всичко това означава страхотно планиране, но от разказа ти разбирам, че това не е проблем за нея.

— Така е — кимнах аз. — Тя ни накара да реагираме точно по начина, по който искаше, при това без нито за миг да допуснем, че го прави. Много прецизно, много елегантно...

— Не бих казала същото! — намръщено изсумтя Бриджит.

Свих рамене и замълчах.

Точно в единадесет Бриджит тръгна към спалнята да събуди Натали, а аз влязох в кабинета. Кори скочи в секундата, в която го докоснах. Не ми счупи китката само защото хватката му мъничко закъсня, или пък аз се оказах достатъчно бърз. Казах му, че има топло кафе и че може да събуди Дейл, ако му се прииска компания.

Когато се прибрах в спалнята, Бриджит вече беше успяла да свали панталоните си и да се мушне под завивките. Аз си събух обувките, оставих очилата на нощното шкафче и се плъзнах до нея. Тя протегна ръка и изключи лампата. В продължение на няколко минути не проговорихме, заслушани в грохота на уличното движение и тихите гласове, които долитаха от кухнята. После тя се претърколи по корем, опря брадичка в гърдите ми и ме погледна. Зрението ми е толкова увредено, че дори от двайсет сантиметра я виждах размазана.

— Тая работа няма нищо общо с лейди Ейнсли-Хънтър — прошепна Бриджит. — Тя е само примамка, а истинската цел си ти...

Вдигнах ръка и бавно прокарах пръсти по косата ѝ.

— Нямах коментар, а?

— Ако е искала да ме убие, спокойно можеше да го стори в асансьора — тихо рекох аз. — А също така и преди година, когато имаше предостатъчно възможности. Защо ще чака толкова дълго?

Бриджит намести брадичката си на гърдите ми, а след това краката ѝ се преплетоха с моите. Показалецът ѝ леко докосна обещите на ухото ми.

— Явно не иска да те убие, а само да те победи — промърмори тя. — Нали ти вече я беше победил веднъж.

Понечих да протестирам, тъй като на практика не бях търсил такава победа. В онзи момент ме интересуваше единствено охраната на Пъф, а преследването на Драма оставих на Елиът Трент и охранителната му фирма „Сентинел Гардс“, които явно много държаха на този трофей. Бях убеден, че е така, защото Трент пренебрегна доста големи опасности, за да постигне целта си. За мен нещата си останаха в рамките на това, което винаги съм искал — да запазя живота на клиента си.

— Мислиш, че се опитва да ни унижи, така ли?

— Мисля, че иска да унижи в частност теб, а след това и твоята фирма — отвърна Бриджит. — Ти и фирмата станяхте известни

благодарение на лейди Ейнсли-Хънтър. Прибави към това и един токущо излязъл от печат бестселър и шумната реклама... Драма добре съзнава, че ако отвлече благородната дама, докато я охраняваш ти, това ще означава край на кариерата ти.

Начинът, по който премяташе обещите ми, твърде много напомняше играта ѝ с онази кутийка от „Алтоид“. Отместих глава си и рекох:

— Това ми се струва доста дребнаво.

— Нима? Тази жена убива срещу заплащане, Атикъс! Не ми казвай, че е професионалистка, на която не ѝ отива подобно поведение, защото ще прозвучи ужасно тъпо! Тя е професионална убийца, а това означава, че нещо вътре в нея не е наред, че има проблеми с психиката — иначе не би си изкарвала прехраната по този начин. — Бриджит млъкна, присви очи и се втренчи някъде около слепоочието ми. — Трябва да си направиш нов пиърсинг.

— Наближавам тридесет и една, Бриджит — рекох с въздишка аз. — Нова дупка в ушите е последното нещо на света, от което се нуждаея.

— Дъртак!

— Да допуснем, че си права — проговорих пръв след известна пауза. — Но тя пак трябва да направи така, че нещата да се подредят благоприятно за нея, пак има нужда да ги нарече работа. Подобен претекст винаги ще ѝ е нужен.

— На нея или на теб?

— Какво?

— Питам се защо винаги се опитваш да оправдаеш постъпките ѝ — троснато отвърна Бриджит.

— Не ги оправдавам, а се опитвам да ги разбера.

Тя направи гримаса и се преобърна по гръб. Отблясък от уличната лампа започна да си играе по халката на носа ѝ и тя заблестя с изумрудената светлина на звезда в лятна нощ. Откъм кухнята се разнесе стържение на преместен стол, последван от тежки стъпки по посока на хола. Дейл.

— Добре де — обади се тихо, но със сдържан гняв Бриджит, — за какво според теб е цялата работа?

— Коя работа?

— Възхищението, което изпитваш към нея. Говориш за нея така, сякаш я харесваш, да те вземат мътните!

Надигнах се на лакът, но тя отказа да ме погледне. Обмислих отговора си, тъй като исках да бъда максимално честен.

— Тя е страшно ловка и аз наистина уважавам способностите ѝ. Но това съвсем не означава, че одобрявам всичко, което върши.

— Нищо свързано с тази жена не заслужава уважението ти, Атикъс! — отсече Бриджит.

— Малко хора биха могли да направят това, което тя направи с нас днес — продължих аз. — А ако си права за начина, по който е използвала Кийт — а аз знам, че си права, — това е един наистина гениален ход.

— Нищо подобно. Един ход, който говори за лудост!

Въздъгнах и направих още един опит.

— Уважавам и голямата бяла акула за това, което върши... За начина, по който го върши. Това е нещо подобно.

Явно не биваше да правя подобни сравнения, защото Бриджит подскочи от гняв и се надвеси отгоре ми.

— Бялата акула го върши по инстинкт, Атикъс! Такава ѝ е природата! Но в случая си имаме работа с жена, която убива за пари! Как е възможно да говориш за нея, без да се отвращаваш и...

— Какво чуват ушите ми? — прекъснах я с гримаса. — Нима една привърженичка на ИРА може да говори подобни неща?

— Никога не съм била привърженичка на ИРА! — отсече тя. — Просто съм против окупацията и искам англичаните да се изтеглят от Северна Ирландия.

— Означава ли това, че не си привърженик на терористичните актове, но все пак ги оправдаваш?

— Има огромна разлика между борбата за свободата на един окупиран народ и вземането на пари в брой срещу пробиването на дупка в нечия глава!

— А какво ще кажеш за взривяването на бомба на някоя оживена улица, която убива двадесетина мирни граждани? И това ли е борба за свобода? Тероризмът си е тероризъм, Бриджит. А нашата приятелка Драма поне е честна по отношение на това, което върши. Тя не е чудовище и всеки опит да бъде ограничена в тази роля ще бъде грешка.

— Чудовищно е това, което върши — не се предаваше Бриджит.
— От което следва, че и тя самата е чудовище. А убийството си е убийство, независимо дали ти плащат за него, или не.

— Не казвам, че одобрявам това, което прави. Само изразявам респект към начина, по който го прави.

— Е, аз не мога да правя толкова изтънчена разлика. Това, което върши тази жена, е гадно, противно, плод на болен мозък.

— Намирам изказването ти за лицемерно! Приемаш убийството, когато е в името на някаква кауза, но трябва да ти кажа, че убийството срещу заплащане също е кауза. Може би лоша и порочна, но все пак е кауза.

— Аз съм лицемерка, така ли? — викна тя. — Ти си бодигардът, който защитава убиеца, но аз съм лицемерката! — Скочи от леглото, грабна дънките си и започна да ги навлича: — Майната ти!

— Бриджит...

— Не, най-сериозно ти казвам: майната ти! — Изгледа ме гневно, дръпна ципа и пристегна колана си. — Не можеш да говориш такива неща, а после да се извиняваш! Достатъчно гадно е, че се опитваш да защитаваш поведението ѝ!

— Не я защитавам — меко промълвих аз.

— Лъжец!

Замълчах. Тя натика задната част на тениската си под колана и хукна навън. Очаквах да затръшне вратата, но не го направи. Чух как влиза в кухнята и Дейл я пита има ли проблем, но не успях да доловя отговора. Забих поглед в тавана и усетих как напрежението ми бавно преминава в гняв.

Не ми пукаше, че тя не може да види нещата по начина, по който ги виждах аз. Малко хора са в състояние да го направят, още по-малко признават, че могат. Мур със сигурност, а също и Натали. Но Кори и Дейл почти сигурно биха отказали да признаят, че изпитват някакво уважение към Драма. За съжаление проблемът не беше в това...

Проблемът беше там, че Бриджит искаше на всяка цена да сложи знак за равенство между уважението и одобрението. Че прекалено лесно избираше високоморалното становище, оставяйки обратното за мен.

Изпитах чувството за приближаваща беда — също като преди шест дни, когато ѝ позвъних във Филаделфия. Бях опитвал какво ли не,

но без успех. Между нас зейна нова пропаст, която беше не по-малко стръмна, мрачна и опасна от предишната...

Натали ме събуди в пет и четвърт.

Телефонът иззвъня в шест и три минути.

13.

— „Старбъкс“ на Трето авеню, на две пресечки от апартамента ти — каза Драма. — Най-южната тоалетна, инструкциите са под кутията за хартиени подложки. В момента е шест нула четири. В шест нула девет да си там.

Линията прекъсна.

— Ще се наложи яко бягане — промърморих аз и предадох накратко инструкциите.

Едновременно с това смъкнах тениската и се оставих в ръцете на Кори, който закачи една радиостанция с нови батерии на колана ми, а жичките прокара нагоре — към ухото и дланта ми. Натали държеше бронежилетката така, сякаш ме обличаше за специална среща, а Мур нави левия крачол на панталоните ми, за да закачи специалния кобур за глезен със заредения „Смит и Уесън“.

— Кара те да се придвижваш пеша, така ли? — попита Бриджит.

— За начало да. Ще има още инструкции.

— Ще приготвим превозните средства. Три коли. Нали си сложил преподавателя?

— Имам чувството, че и задникът ми е пълен с „бръмбари“ — промърморих аз.

— Най-накрая си призна! — извика Натали и се зае да ми слага жилетката.

Ръцете ѝ пристегнаха каишките вляво от гръдния ми кош, докато Кори стягаше десните. Когато свършиха, аз си облякох ризата, а Бриджит ми подаде сакото. Намъкнах го и поех верния си „Хеклер и Кох“ от ръцете на Дейл. Вкарах един патрон в цевта и погледнах часовника си.

— Три минути. Ще ви държа в течение.

Бриджит се изпречи на пътя ми. На лицето ѝ бяха изписани напрежение и умора.

— Извинявай за нощес — промърмори тя. — Стрес.

— Това важи и за двамата — кимнах аз.

Тя извърна глава, понечи да каже нещо, но си даде сметка, че времето тече, и се отказа.

— Хайде, тръгвай! — побутна ме Кори. — През цялото време ще бъдем с теб!

— Дано — промърморих аз, отворих вратата и хукнах надолу по стълбите.

Въпреки ранния час веднага разбрах, че съм се облякъл прекалено тежко. Влажността на въздуха бързо се покачваше и аз плунах в пот далеч преди Трето авеню. Облаци с цвят на цигарена пепел бяха надвиснали ниско над града, а редките минувачи носеха чадъри. Освен дънките, тениската и сакото, аз бях затъкнал тежкия ХК на колана си, кобурът с резервния револвер тежеше на глезена ми, а общият ми „тонаж“ се допълваше още от сгъваем нож, радиостанция, портфейл и клетъчен телефон. Имах чувството, че при всяка крачка от мен се разнася някакво кравешко дрънчене, въпреки че бях абсолютно сигурен в надеждното закрепване на оборудването.

На ъгъла на Трето авеню отново погледнах часовника си. Разполагах с деветдесет секунди и това ме принуди да прекося платното на червено. С трафика се справих сравнително успешно, ако не броим опита на едно такси да ме размаже точно върху зебрата. Нямаше начин да разбера дали Драма ме наблюдава отнякъде — лично, чрез наемници или други средства, — а това означаваше, че трябва да направя всичко възможно да се вмести във времето. Рискът да попадна под колелата на някакво такси изглеждаше незначителен на фона на това, което би могло да се случи по-нататък през деня.

Фасадата на „Старбъкс“ беше в процес на обновление. Метално скеле в зелено и черно се издигаше пред цялата предна част на сградата и стигаше чак до южния ъгъл. Предпазната ограда беше облепена с рекламни афиши, които ни приканваха да си купим скъпи джинси или да присъстваме на поредното изтощително нощно парти. Имаше и афиши за концерти на групи, за които дори не бях чувал, но на места като Медисън Скуеър и Медоулендс — още един факт, който напомняше за неумолимия ход на времето. Кафе-сладкарницата имаше два входа. Влязох през единия и спрях. Очите ми бързо откриха мястото на тоалетните и се плъзнаха по четиримата посетители,

седнали на различни маси. Не бях влизал никога там. По принцип обичам кафе, но не харесвам „Старбъкс“.

Тоалетните бяха две, разположени на нещо като подиум до отсрещната стена. На вратите бяха изобразени двата пола и пишеше, че ключът е на касата. Въпреки това реших да пробвам южната. Оказа се заключена. Обърнах се и изтичах към касиера — бял младеж, който съвсем открито прелистваше последния брой на „Плейбой“.

— Ключът за тоалетната...

— Ще си поръчате ли нещо? — контрира хлапакът.

— Искам да пикая, не ми трябва диуретик! — троснах се аз. — Мога ли да получа ключа?

Не трябваше да изричам думичката „диуретик“, защото го обърках.

— Добре — смених тактиката аз. — Дайте ми голяма чаша от това, което е най-близко до кафето, но първо ключа!

Онзи кимна, огледа мадамата на централното фолио, която беше неестествено руса, и най-сетне извади някакъв ключ. Грабнах го от ръката му и се насочих към тоалетната, без да обръщам внимание на подканата първо да си платя кафето.

Тоалетната беше празна, но с включено осветление. Оказа се изненадващо просторна — около три на три. Правоъгълната кутия със стерилни хартиени подложки за седалките беше окачена на стената зад самата тоалетна чиния. Протегнах ръка и вкарах пръсти в процепа. Почти веднага напипах нещо твърдо и студено. Трябваша ми още две секунди, за да го хвана и измъкна навън. Оказа се кутия цигари марка „Глори“.

Вътре имаше сгънат лист хартия. Преди да го прочета си погледнах часовника — разполагах с пет спестени секунди.

Бележката имаше вид на разпечатана на лазерен принтер, а съдържанието ѝ гласеше:

Можеш да я получиш обратно, но само ако изпълняваш неотклонно моите инструкции.

Ще тръгнеш пеш към 34 улица, а като стигнеш до Седмо авеню, ще завиеш на запад по Западна 35. От южната страна на блока между Седмо и Осмо авеню ще

видиш тъмносин Линкълн континентал, модел 1999, с контролен номер Ню Йорк Н8Х ND4. Колата е без ключ, с код за достъп 443674. Под шофьорската седалка ще намериш допълнителни инструкции.

В момента е шест и десет.

Трябва да стигнеш до колата в шест и тридесет и шест.

Гледай да не ме разочароваш.

Сгънах листчето и го тикнах в джоба си, а цигарите хвърлих в кошчето за боклук. Върнах ключа на касиера, пренебрегнах очакващата ме чаша кафе и излязох на улицата.

Паркирано на втора линия, поршето на Бриджит боботеше точно пред входа. Малко по-нататък се виждаше микробусът на Дейл, но аудито на Натали го нямаше. Аз обаче знаех, че е някъде наблизо, а зад волана му седи Мур.

Обърнах се и с бърза крачка тръгнах на север. На практика Драма ме искаше на другия край на острова, при това пеша. Тридесет минути са достатъчни за покриване на разстоянието, но едва ли за нещо повече. Трябваше да побързам.

Радиостанцията пропука.

— Къде? — попита гласът на Кори.

— Праща ме на другия край на града — съобщих на яката си аз. — Пеша, по точно определен маршрут. Мястото е на Трийсет и пета — запад, между Седмо и Осмо авеню. Там ме чака кола с допълнителни инструкции. Трябва да пресека трийсет и четвърта...

След кратка пауза се включи и Бриджит:

— Това е Мидтаун Саут. Защо, по дяволите, иска да те навре в най-задръстения квартал на Манхатън?

— Защото иска да ви изкара на светло и да идентифицира прикритието ми — отвърнах. — Ако се опитате да вървите с моето темпо, положително ще попаднете в задръстванията на запад. А ако решите да ме изпреварите, ще ви се наложи да набиете спирачки точно пред полицейския участък — нещо, което няма как да не привлече вниманието.

— И което може да бъде квалифицирано като доклад на официалните власти — добави Мур. — Възможностите ни са две: или се оттегляме и те оставяме да действаш сам, или изпращаме хора за прикритие на място.

В същия момент стигнах до Трийсет и трета и прекосих платното на зелено заедно с цяла тълпа забързани минувачи. Неколцина ме изгледаха странно, питайки се сам ли си говоря, или се обръщам към тях.

— Робърт, според мен излизането от автомобилите е изключително опасно. Докато сте вътре, все пак имате някаква защита. Но тръгнете ли пеш, тя може да ви елиминира един по един.

— Така ли мислиш?

— Много е вероятно.

— Според мен не е така — намеси се Бриджит. — Тя се опитва да те изолира и да те пипне сам.

— Излизам на Трийсет и четвърта — обявих аз. — Прекосявам платното и тръгвам от северната страна.

— Виждам те — рече Дейл.

— Аз ще направя един кръг — съобщи Бриджит. — Ще се опитам да те изпреваря, но няма да се навирам в Мидтаун преди да се появиш...

— Прието.

Пешеходците по Трийсет и четвърта ставаха все повече. В един момент се оказах в центъра на забързана тълпа, която пресичаше Лексингтън. Вдигнах глава и се огледах. Почти веднага засякох аудито на Натали, което чакаше на светофара. Зад волана беше Мур, а през няколко коли се виждаше и микробусът на Дейл. На улицата беше пълно с народ. Мъже и жени крачеха напред с целеустремеността на хора, които нуждата е принудила да станат рано и да прекарат деня в усилен труд.

Когато стигнах до площад Хералд, Мур се опита да намали скоростта, за да не ме изпусне от очи. Това беше грешка, тъй като моментално се стигна до задръстване. Тридесет и четвърта улица е главната транспортна връзка изток-запад и е изключително натоварена, а площад Хералд предлага и допълнителен проблем: пресичане с оста север-юг по авеню „Двете Америки“ и Бродуей. Тук трафикът винаги е натоварен. Ако Драма ме следеше, със сигурност бе засякла Мур.

Изтърпях порой от ругатни в слушалката, после го чух да предава проследяването на Дейл.

Малко преди Седмо авеню започнах да се потя. Облаците се бяха слели над главата ми и в момента представляваха дебела сива пелена. Когато завих по Тридесет и пета, часовникът ми показваше шест и тридесет и шест.

Улицата гъмжеше от ченгета. Най-вероятно отиваха или се прибираха от работа, или пък някъде беше станало нещо. Край тротоарите бяха паркирани коли, а самият участък се намираше горедолу по средата между двете пресечки. Сградата беше ниска и грозна, с голи бетонни стени. Приличаше на някакъв футуристичен бункер. Пред нея бяха паркирани по диагонал няколко патрулни коли, а пространството в двете посоки до пресечките беше задръстено от обикновени частни автомобили. Диагонално на отсрещната страна на улицата зърнах издължения силует на линкълна, описан от Драма.

— Насочвам се към колата — обявих по радиото.

— Прието — отговори Кори, последван почти веднага от Мур и Бриджит.

Автомобилът изглеждаше абсолютно изоставен. Задната броня беше покрита с ръжда, а през мръсните стъкла на прозорците се виждаха опаковки от храна и празни бирени кутии по седалките и пода. Но номерата бяха същите като в писмото на Драма, а лепенката на челното стъкло доказваше редовна застраховка. На арматурното табло имаше дори зелен пропуск за паркиране, издаден от Градското полицейско управление на Ню Йорк с уточнението „Ограничено право за паркиране в района на Мидтаун“. Срокът му изтичаше в края на годината.

Отключих колата с една доста натрапчива и неприятна мисъл: ако Драма е решила да ме вдигне във въздуха, това място би било особено подходящо. Но електрониката на автомобила прие кода без никакъв драматизъм, ключалките изщракаха и шофьорската врата се отвори. Преди да вляза още веднъж огледах улицата в двете посоки, но не видях нищо подозрително. Вероятно и аз самият не изглеждах подозрително, тъй като групичката ченгета пред входа на участъка с картонени чаши в ръце изобщо не ме погледнаха.

Под шофьорската седалка имаше акуратно сгъната карта на Манхатън, пристегната с голям кламер. Разгънах я и от нея изпадна

карта за транзитно пътуване, увита в лист хартия.

Само едно пътуване с картата.
Спирката на метрото на ъгъла на Седмо авеню.
Номер 9-юг към фериботния терминал — бъди във
втория вагон.
Часът в момента е шести тридесет и осем.
Разполагаш с 18 минути.
А, да...
Отвори жабката.

И тази бележка беше отпечатана на лазерен принтер.

Гледах я втренчено, после преместих очи върху жабката. Пеперудите в стомах ми полудяха за момент, после се успокоиха.

В жабката открих евтина радиостанция Моторола от типа уоки-токи. Беше изработена от яркожълта пластмаса — от онези, които се рекламират пред собствениците на извънградски къщи и които трябва да им служат за връзка, в случай че се изгубят, докато си разхождат пудела. Върху екрана беше залепено листче, а на листчето с черни печатни букви беше написано ВКЛЮЧИ МЕ! Черното копче за включване беше най-отгоре до антената. Завъртях го, то леко изщрака и от репродуктора се разнесе тихо пропукване.

Излязох от колата, без да го изпускам от ръка, краката ми бавно се насочиха към Седмо авеню.

— Изпраща ме на Фериботния терминал — казах в моето радио.
— С метрото.

— Слезеш ли долу, ние ще те изгубим — обади се Кори. — Радиостанциите стават безполезни, мобилните телефони — също. Няма да мога дори да те проследя.

— Не ми казваш нищо ново.

— Ще разбием операцията на съставните ѝ части. Дейл, Мур и аз ще хванем обиколния път, а Бриджит ще тръгне направо за ферибота. Ще можеш ли, Бриджит?

— Момент, момент — намеси се Дейл. — Тя каза ли ти да се качиш НА ферибота?

— Не.

— Значи има вероятност да го прави нарочно, за да ни разпръсне. Достатъчно е да ни изпрати на остров Стейтън преди теб, а след това да те накара да се върнеш.

— Напълно възможно — признах аз. Бях стигнал входа на метрото и отдолу се долавяше пронизителното стържене на метал в метал. Пристигаше поредният влак. — Трябва да вървя, момчета. Налага се сами да разрешите този проблем. Ще се обадя веднага щом мога.

— Гледай да не забравиш! — загрижено промърмори Бриджит.

Малко преди връзката да прекъсне чух Мур да пита Дейл за най-краткия път до терминала. След още няколко стъпала надолу гласовете изчезнаха и на тяхно място се появи равномерно жужене на статичното електричество. Работните ни радиостанции — включително и тази на колана ми, действаха в УКВ-обхвата и бяха напълно достатъчни за предградията. Но мощността им беше крайно недостатъчна за района на Манхатън. Моторолата, която държах в ръката си, беше друга работа. Макар и не особено мощна, тя покриваше широколентовия обхват и осигуряваше връзка по права линия между предавател и получател. Което означаваше, че ако Драма планира да разговаря с мен, ще трябва да избере позиция, от която може да ме наблюдава.

Транзитната карта за пътуване имаше достатъчно импулси за една посока. Успях да премина през автоматичните врати и да вляза във вагона само миг преди композицията да потегли. Вагонът се разклати толкова рязко, че аз буквално влетях в прегръдките на един класически пънкар с черно кожено яке, кучешка верижка с шипове и раздърпана тениска с надпис „Секс Пистълс“, а върху всичко това — червено индианско наметало от ръчно тъкана вълна. Той посрещна с рамо неочакваната атака и в погледа му прочетох заплахата. Но в момента, в който зърна лицето ми, заплахата се смени с любопитство.

— Познавам ли те?

— Всички хора са братя — промърморих аз и започнах да си пробивам път към дъното на вагона.

Места за сядане нямаше, а на следващата спирка се качиха още доста хора, повече бяха чиновници. Направих опит да обхвана максимален брой лица, но това се оказа излишно и напълно

разочароващо упражнение. Ако Драма беше във вагона, явно се беше постарала да се маскира добре.

Долепих радиостанцията до ухото си, но чух само пропукването на статичното електричество. Един-двама от пътниците се обърнаха да ме погледнат полувъзмутено, но болшинството около мен остана абсолютно равнодушно.

До слуха ми внезапно долетя нейният глас — слаб и далечен, — който повтаряше името ми. Повтаряше го с напевната монотонност на малко момиченце, заето с увлекателна игра в градината.

— Атикъс, Атикъс, Атикъс... Слушай ме внимателно, Атикъс, имаме само няколко секунди. Хвани ферибота „Джон Ф. Кенеди“, който отплава в седем нула-нула. Качи се в предната част на втората палуба, като използваш стълбите. Не закъснявай, Атикъс, Атикъс...

Гласът заглъхна след изблик на силна статика, после репродукторът утихна.

Изключих моторолата. Излъчването беше прекалено слабо, за да е направено от влака. Хванах точно онази композиция, която ми беше посочила, а това означаваше само едно — била е на перона или на стълбите горе. Изчакала ме е да мина покрай нея, а след това е излъчила посланието си. Важният извод от тези умозаклучения беше само един: тя няма да бъде на ферибота, а когато стигна до остров Стейтън, би могла да е навсякъде. И така изобщо не можеше да бъде открита навреме — нито от Мур и Дейл, нито от Кори и Бриджит.

Направи ми впечатление, че въпреки краткото време от началото на операцията се чувствам доста изморен.

И още нещо ми направи впечатление: до този момент се бях справил отлично с опитите да прикрия страха си. Много ми се искаше и занапред да бъде така.

Вече не се съмнявах, че Драма се опитва да ме лиши от всякаква защита, от помощта на колегите ми. Посланието да хвана ферибота беше съвсем ясна индикация, че ме иска сам. Това беше по-лошо от ролята на глупака, който трябва да изпълни някаква поръчка. Всичките

тези объркващи заповеди и увъртания придобиваха само един смисъл — животът на Антония ще бъде запазен, ако аз заема мястото й...

Хвърлих моторолата в първата кофа за боклук, която се изпречи пред очите ми, хукнах нагоре по стълбите и натиснах бутона на предавателя си. Пред входа на терминала имаше дълга опашка от коли, които чакаха в три реда да бъдат превозени през пристанището на Ню Йорк. Спрях за бърз оглед на най-близките от тях, опитвайки се да открия нещо познато.

— Някой да се обади — натиснах бутона на предавателя. — Вече съм над земята, качвам се на ферибота, съобщете, че ме чувате.

— Аз те чувам, на ферибота съм — бръмна в ухото ми гласът на Бриджит. — Вторият ред коли, в средата. Ти къде си?

Облекчението ми беше толкова голямо, че за момент останах без глас.

— Атикъс?

— В момента се качвам. Трябва да се насоча към предната част на втора палуба, там ще получа нови инструкции.

— Да дойда ли?

Поколебах се. Дори да беше стигнала до терминала преди мен, Драма едва ли би рискувала да се качи на борда и сама да влезе в капана на затвореното пространство. Което, разбира се, изобщо не означаваше, че не би могла да разчита на специален съгледвач.

— Не — казах на Бриджит. — Стой на разстояние.

Тя също се поколеба, но после унило промърмори едно „прието“.

Сирената на ферибота издаде басов рев и аз ускорих ход заедно с тълпата закъснели пешеходци. Няколко секунди по-късно вече бях на палубата, минах покрай някаква огромна котва, натикана в ъгъла, и тръгнах по стъпалата към втората палуба. През цялото време продължавах да говоря с Бриджит. Повечето дървени пейки горе се оказаха заети, а в близост до кърмата се беше събрала малка тълпа ранобудни туристи, които на всяка цена искаха да се насладят на гледката на отдалечаващия се Манхатън.

— Защо не чувам останалите?

— Изключиха се преди около три минути. Загуба на сигнала или изтощени батерии.

— Нали имаш мобилен?

— Да.

— Обади се на Натали и виж кога ще се включат.

— Веднага.

Обърнах се в посоката на движението и излязох през двойните плъзгащи се врати на палубата. Вече бяхме извън терминала и леко се изненадах от факта, че не долавям никакви признаци за движение. Продължих да се придвижвам напред. Пред очите ми се разкри тясната ивица вода между туловището на ферибота и пристанищния вълнолом, която бавно се разширяваше. Духаше изненадващо студен вятър, небето отново се покри с облаци. Видимостта по посока на остров Стейтън беше отлична над потъмнялата синьо-зелена вода. Оттатък борда можех да видя величествената Статуя на свободата, която прилича по-скоро на пазач на залива, отколкото на гостоприемник домакин за новите преселници.

Стълбата, към която ме беше насочила Драма, се оказа точно зад мен, срещу стената на главния салон. Беше маркирана с табела за забранено преминаване. На металната носеща конструкция бяха окачени стари спасителни пояси в избелял оранжев цвят, на които никой не би трябвало да поверява живота си. Избелялата боя беше индикация, че могат да се използват само в случай на крайна необходимост.

Приближих се към стълбата и отново се обърнах. Чувах само свиренето на вятъра и писъците на гларусите. Тълпата туристи напусна кърмата и се придвижи напред. Минаха вдясно от мен, като щракаха с фотоапарати и оживено разговаряха на немски.

Радиостанцията пропука.

— Проба, проба, някой чува ли ме? — задъхано рече Кори.

— Къде беше досега, по дяволите? — изръмжах аз.

— Някакъв предавател се скапа, нещо стана, изгубихме връзка веднага след като напуснахме острова. Сега как ме чуваш?

— Много добре. Къде е Мур?

— Тук съм — обади се Робърт.

— Аз съм на ферибота...

— Чухме — отвърна Кори. — Бриджит предаде новината на Натали, а тя на нас. Знаеш ли къде е следващата ти спирка?

— Още не. Знам само, че пътувам до остров Стейтън.

— Ние навлизаме в Бруклин, но трафикът е ужасен! Ще се опитаме да се прехвърлим през Верацано. Дръж ни в течение. Край.

— Край — повторих аз.

Оттатък борда можех да видя арката на моста Верацано, който свързваше Бруклин с остров Стейтън. Трябваша им поне двадесет минути да стигнат там, но по това време ние вече щяхме да акостираме на фериботния терминал „Сейнт Джордж“. В зависимост от хода на близките събития или щяхме да се окажем един до друг, или безкрайно далеч...

Туристите решиха, че навън е прекалено студено, и се прибраха в салона. Веднага след това на палубата изскочи Бриджит, която се огледа и дръпна ципа на якето си. Беше със слънчеви очила. Наведе се през парапета, вятърът разроши косата ѝ. Изглеждаше впечатляващо, като позираща за снимки манекенка. В следващия миг се отдалечи от парапета и бръкна в джоба си. Предположих, че ще извади шепа от любимите си ментолки „Алтоид“, но този път не познах. Бонбоните бяха „Пияни вишни“, които на терминалите рекламираха като особено подходящи срещу морска болест.

Нещо започна да бибипка. Изтекоха няколко секунди преди да разбера, че звуците не идват от радиостанцията ми, а от някакъв пейджър наблизо. Огледах се, но около мен нямаше никой. Слушалката в ухото ми пречеше да определя точното местоположение на сигнала, затова я издърпах, изправих се и вдигнах глава.

Пейджърът беше прикрепен към един от старите спасителни пояси, но далеч от ръцете ми — чак в дъното на навеса и непосредствено до входа, който беше забранен за външни лица. Поколебах се само секунда, после заобиколих знака и изтичах нагоре по металните стъпала. Успях да докопам машинката едва на втория опит, след като се протегнах максимално над парапета. Беше черна, последен модел, с екран от течни кристали, предназначен за кратки послания.

Скочих обратно на палубата, изключих алармения сигнал и използвах страничните копчета, за да разчета посланието.

ЧЕРЕН ФВ ПАСАТ... РЕГИСТРАЦИЯ НДЖЪРСИ
ПРОДЪЛЖАВАЙ ДА СЛЕДИШ ПЕЙДЖЪРА

Когато вдигнах глава, Бриджит беше до рамото ми, а срещу кърмата зееше огромният терминал на „Сейнт Джордж“.

— Разбра ли за какво става въпрос? — попитах.

— Аха. Гледай да съм зад теб, когато напускаш терминала.

— Спазвай дистанция. Тя ще дебне отнякъде. Ако реши, че пречиш на плана ѝ, със сигурност ще те отстрани!

Отговори ми с окуражителна усмивка, последвана от жест, с който ми даде път към товарните палуби. Включих радиостанцията и предупредих Кори и Мур да бъдат готови за обработка на нова информация. Бриджит остана да търси фолксвагена заедно с мен, пренебрегвайки заповедта ми да се оттегли. По всичко личеше, че няма да го открием преди да спрем на терминала. Когато най-сетне го засече, тя започна да ругае с пълен глас.

— Кучка, кучка, мръсна кучка!

Изтича към пасата и го ритна с цялата си сила.

Гневът ѝ беше напълно основателен. Немското возило се оказа последната кола на третия ред, а поршето на Бриджит беше паркирано няколко коли по-напред. Това изключваше възможността да ме следва защото щеше да излезе по-рано от мен. Теоретично би могла да излезе от редицата по възможно най-бързия начин, да направи един кръг и да се нареди най-отзад на опашката пред портала с надеждата, че все още не ме е изпуснала.

Фериботът докосна остров Стейтън с лек тътен, Бриджит кимна и хукна към колата си. Пробвах вратата на пасата, която, естествено, се оказа отключена. Няколко секунди ми бяха достатъчни, за да откроя ключовете. Наложих се да пипна мястото им под волана, да отворя жабката и да проверя мястото между сенника и тапицерията на покрива.

Пейджърът се обади тъкмо когато запалих мотора.

ИНСТРУКЦИИ ПОД ПОСТЕЛКАТА

Наведох се, отместих постелката под шофьорското място и вдигнах прегънат лист хартия, разпечатан на същия принтер. Пейджърът отново зажува.

ТЯ ДА СТОИ ДАЛЕЧ ИНАЧЕ ЩЕ ПОСТРАДА

Околните коли се раздвижиха по посока на изхода. Пуснах пейджъра в скута си и дадох газ, като едновременно с това натиснах бутона на собствения си предавател.

— Бриджит, налага се да се оттеглиш!

— Да бе, как не!

— Получих ново послание. Заплашва те в прав текст.

— Нека!

— Ей, какво става? — обади се Кори.

— Драма току-що предупреди Бриджит да се оттегли — поясних аз. — Получавам посланията ѝ по пейджър.

— В такъв случай Бриджит да се маха, веднага! — извика нервно Мур. — Ако я раздразним, Уенди ще умре!

— Нима мислиш, че тя все още диша? — сопнато отвърна Бриджит. — В момента Уенди изобщо не ми е приоритет!

Аз рязко натиснах бутона за предаване, за да прекъсна евентуалната реакция на Мур.

— Достатъчно, да ви вземат мътните! Искam радиомълчание, и то веднага! Забранявам всякакви приказки, докато не ви повикам! Ясно ли е?

Отговори ми тишина. Светофарът на секцията светна зелено, но поршето на Бриджит не помръдна.

— Прието — обади се най-сетне Кори.

— Прието — каза след него Мур.

Колите зад поршето започнаха да свирят с клаксоните си.

— Прието, мамка му! — изкрещя накрая любимата ми и явно скочи на газта, защото спортната кола едва не запали гумите си, докато профучаваше през кръстовището. Взе левия завой прекалено вътрешно и задницата поднесе. После стоповете светнаха и колата се закова на паркинга на близката бензиностанция.

Пасатът беше автоматик и аз предпазливо натиснах газта, изчаквайки светофарът да светне червено. Възползвах се от паузата, за да хвърля едно око на инструкциите. Но това наистина беше „едно око“ и не разбрах нищо за следващата дестинация. За разлика от

предишните инструкции тези бяха невероятно подробни, но с все същия заповеднически тон.

Трябваше да изпълня ни повече, ни по-малко от двадесет и девет самостоятелни действия, като се съобразявах само с най-общи указания за разстояние и посоки, без помощ от компаса. А инструкция 29 гласеше: СЛЕЗ ОТ КОЛАТА, ОТГОВОРИ НА ПЕЙДЖЪРА. Поменикът завършваше с настоятелен съвет: И НЕ СИ ГУБИ ВРЕМЕТО!

Светна зелено, колите пред мен се раздвижиха. Направих ляв завои и отново включих предавателя.

— В движение съм. Излизам от терминала и завивам по Бейстрийт. Няма начин да отгатна накъде ме води. Не разполагам дори с компас, принуден съм да работя единствено с леви и десни завои.

— Мамка му! — изпъшка Кори.

— Това решава нещата — обади се Бриджит. — Оставам в близост до него, докато разберем къде отива. Някакви възражения?

— Не — рече Кори.

Мур изобщо не се включи.

— Дръж се на разстояние от колата — поръчах на Бриджит. — По радиото ще ти диктувам имената на улиците, по които минавам, а ти поддържай безопасна дистанция. Кори?

— Слушам.

— Следиш ли по картата?

— „Хагстром“, страница 63 — потвърди той.

— Хубаво. Опитай да ме засечеш върху нея. Успееш ли, може би ще разбереш и накъде отивам.

— Прието. Трябва да те предупредя, че сме доста далеч зад теб. Ако нещо се случи, вероятно няма да успеем да скъсим дистанцията.

— Колко далеч?

— Поне на петнадесет минути от Верацано, дори и при карането на Дейл. Сутрешният трафик е много тежък.

— Нямаш грижи — успокои ме Бриджит. — Вече ти виждам гърба.

Инструкциите ме отведоха надолу по булевард Виктория. Изминах пет километра покрай редици паянтови къщички, които под мрачното небе изглеждаха още по-паянтови. Климатикът на пасата

вероятно не работеше или пък аз не можех да го включа, и скоро атмосферата в купето стана тежка и влажна, кислородът не достигаше. На алеята, която пресича парка Силвър Лейк, направих компромис със сигурността и свалих страничното стъкло, за да поема малко свеж въздух.

Точно срещу парка видях гротескно произведение на модерната архитектура — жилищен блок, който приличаше на бетонните бункери на американската армия по света. Според инструкциите трябваше да измина още два километра, а след това да завия. Изкачвайки малкото възвишение вляво от гробището Силвър Маунт, за миг зърнах силуета на поршето в огледалото и включих предавателя.

— Все още си много близо. Дай ми повече аванс.

— Имаш достатъчно — отвърна Бриджит.

— Искам минимум осемстотин метра, а най-добре километър — настоях аз.

В ухото ми прозвуча недоволното й сумтене.

Приближавах поредния ляв завой, дистанцията се увеличи. Дадох мигач и включих радиостанцията:

— Наляво по Клоув. Приблизителна посока на движение юг — югоизток.

Бриджит потвърди и се изключи. Мястото й бе заето от Кори, но смущенията ми попречиха да чуя какво казва. Помолих го да повтори.

— Казах, че май се движиш в наша посока.

— Дано — промърморих аз.

Трафикът по Клоув беше доста по-оживен, отколкото по Виктори. Изминах близо километър преди да стигна следващата пресечка и да се ориентирам за посоките. Според инструкция 11 само на двеста метра по-нататък ме очакваше още един задължителен ляв завой. Пресечката беше изградена така, че да заобикаля експресната магистрала за остров Стейтън, и аз бях изправен пред избора да завия наляво веднага, или да продължа покрай магистралата и да изчакам следващия ляв завой. В случая километражът не ми вършеше никаква работа.

Светна зелено и аз реших да бъда предпазлив. Завих наляво по Нероу Роуд, включих радиостанцията и съобщих решението си на останалите. Те потвърдиха, че са получили информацията.

Инструкция 12 ме задължаваше да продължа напред и след 1100 метра да направя десен завой. Зад мен изскочи едно черно камаро, което съобщи за присъствието си с продължително натискане на клаксона. Не му обърнах внимание. Давах си сметка, че карам като бабичка в непознат квартал, но не ми се искаше да ме юркат. Километражът отчете 1100 метра, но отклонение вдясно не се виждаше никъде. Камарото се опита да ме изпревари, но тежък камион в насрещното платно го принуди да се прибере. За подарък получих още един гневен клаксон. Възможността за десен завой се появи малко преди километражът да чукне още километър и половина — на оживено кръстовище, от което се излизаше на Ричмънд Роуд.

— Надясно по Ричмънд — съобщих по радиото. Нямаше смисъл да споделям подозренията си, че може би съм допуснал грешка, като съм отбил по Нероу.

Потвържденията дойдоха едно след друго, а гласовете на Кори и Мур отново бяха на фона на силни смущения.

Инструкция 13 ме задължаваше да продължа напред и точно след 3.75 километра да завия наляво. Малко след като излязох на Ричмънд камарото най-после получи възможност да ме изпревари, а аз — да следя по-внимателно показанията на километража. Ако бях сбъркал, всичко отиваше по дяволите. Трябваше да се върна обратно до Нероу и да опитам пак. Шофирането тук никак не беше леко — Ричмънд бе не по-малко натоварена от Нероу и ставаше все по-зле, тъй като хората тръгваха за работа. Пасатът беше оборудван с радио и дисплейър, а дигиталният часовник на таблото ме информира, че часът е осем без четири минути.

Бях изминал около половината от предписаните 3.75 километра, когато Ричмънд прие странната форма на наклонено наляво платно и плавно се сля с някаква друга улица. Липсваха знаци, които да ме уведомят за евентуалната смяна на имената. Вдясно от мен се простираше огромно и добре поддържано игрище за голф, но и на него липсваха указателни табели.

— Мисля, че напуснах Ричмънд — съобщих по радиото. — Вдясно виждам игрище за голф, но не знам как се казва.

Включих на приемане и бях връхлетян от истинска буря. Сред пукота и бученето едва-едва долових гласа на Кори и откъслечни думи.

Различих единствено „Ричмънд“ и „клуб“, всичко останало потъна в статиката.

— Кори, вече заглъхваш. Най-добре те хващам на пета... Чуваши ли ме?

Този път не чух абсолютно нищо разбираемо, защото пукотът покри цялата емисия.

Тя не може да го направи, рекох си. Няма начин да ни заглушава толкова ефективно, освен ако не е прекалено близо.

— Бриджит?

— Все още съм тук.

— Кори и Мур май попаднаха в зона на ниска чуваемост.

— Може би е мостът. Той гълта сигналите. Но не се притеснявай, аз съм наблизо...

— Според следващата инструкция 14 ми предстои още един десен завой, ето... — Натиснах спирачката, отбих на банкета и се втренчих в мястото, на което според Драма трябваше да отбия. Погледнах листа с инструкциите, проверих още веднъж километража.

— Атикъс?

За пореден път изпитах възхищение от това, в което участвах, независимо от неблагоприятния развой на събитията. Беше избрала най-доброто място — достатъчно усамотено за успешно наблюдение, но едновременно с това и оживено точно колкото е нужно, за да не се предизвикват подозрения. Големи открити пространства, а отвъд каменната стена покрай пътя можеха да се видят върховете на дърветата. Това означаваше и достатъчно място за прикритие.

— Атикъс, обади се!

Гласът на Бриджит беше станал странно дрезгав.

Включих на скорост и върнах колата на пътя, а после внимателно направих десния завой, посочен в инструкциите.

— Гробище — кратко съобщих на останалите.

14.

Инструкциите с номера от 15 до 29 се редуваха бързо, разстоянието се измерваше в проценти от километъра, непрекъснато следваха леви и десни завои по тесния асфалтиран път. Входът беше обозначен с портал от ковано желязо. Централната алея беше покрита със ситен чакъл и се извиваше в широк полукръг. Към нея като спици на счупено колело от гигантска каруца се прилепваха по-тесните алеи. Вляво се виждаше административната сграда. Параклисът до нея беше боядисан в мръснобял, странно потискащ цвят. Гробището заемаше огромна и доста неравна площ, изпъстрена с малки хълмчета и още по-малки долчинки, сред които стърчаха паметни плочи. Имаше много и разнообразни дървета, а пространството между тях беше покрито със зелена трева. Алеята изведнъж опря в малко мостче, което се извиваше над плитко изкуствено езеро с действащ фонтан в средата. Беше много живописно. Повечето алеи не бяха маркирани, но имаше и няколко с имена — Молдавия, Столетие, Възраждане...

Умно.

Инструкция 28 ми заповяда да паркирам пред мраморния мавзолей на отсрещния хълм, скрит в сянката на няколко добре разклонени дървета. Намирах се на близо километър от входа, а сградите и езерото пред тях бяха почти скрити сред зеленината и гъстата гора на паметниците. Изгасих мотора и дръпнах ръчната спирачка. Подухна лек ветрец, листата на дърветата се раздвижиха, а аз лекичко потръпнах. Това беше единственият шум, който долиташе през сваленото странично стъкло. Наоколо беше абсолютно пусто — никакви опечалени роднини, никакви гробищни служители...

Слязох от колата и пейджърът моментално зажука.

СКАМЕЙКАТА ЗАД МАВЗОЛЕЯ СЕДНИ
ПОБЪРЗАЙ

— Слизам от колата — съобщих по радиото. — Насочвам се към задната част на мавзолей с името Грифин...

— Чакай! — напрегнато каза Бриджит. — Още не съм пристигнала! Влез в колата и ме чакай, по дяволите! Още малко и съм там!

— Няма начин.

Късата каменна пейка беше обърната с гръб към мавзолея. От нея се виждаше цялата дълга редица надгробни плочи, която се спускаше надолу по склона. Второто послание се появи на екранчето в момента, в който сядах.

ВТОРИЯТ ВДЯСНО

Измина половин секунда преди да осъзная смисъла на думите, издълбани в гранита. Страхът ме блъсна с огромна сила и се опита да ми отнеме дъха. Гласът на Бриджит бръмчеше в ухото ми като сърдит комар, молеше ме да спра и да почакам. Вече паркирала до мен, вече се измъквала навън...

На втория камък личеше името Логън.

Натиснах копчето за предаване и дрезгаво изкрещях:

— Махай се оттук! Веднага се махай!

— Майната ти, вече съм на... — Думите ѝ бяха прекъснати от писък. Такова нещо не бях чувал да излиза от нея — висок, дрезгав, нечовешки... Радиостанцията ѝ остана включена и благодарение на този факт до слуха ми долетя звук от счупено стъкло и някакво меко пропукване — сякаш деца надуваха и пукаха книжни торби. Сkochих на крака, готов да хукна обратно, но пейджърът в ръката ми отново изжува.

— ... стреля по мен и пръсна страничното стъкло... Не знам откъде дойде...

— Стой в колата! — изкрещях аз. — Легни на седалката и не се показвай!

— Сякаш имам друг избор! — обидено промърмори тя.

Натиснах бутона на пейджъра и прочетох съобщението.

Пръстите ми видимо трепереха.

СЛЕДВАЩИЯТ ЩЕ БЪДЕ В ГЛАВАТА Й...
НАКАРАЙ Я ДА СЕ МАХНЕ 60 СЕКУНДИ

— Бриджит!

— Не я виждам, Атикъс!

— Трябва да се отдалечиш!

Отвърна ми мълчание. После, коренно променен, гласът на Бриджит тихо попита:

— Какво още ти заповяда тя?

45 СЕКУНДИ

— Взела те е на мушка. Разполагаш с по-малко от минута.

— О!

Каза го така, сякаш ставаше въпрос за нещо банално и без значение.

— Тръгвай! — настоях аз.

— Но другите още ги няма. Кори, Дейл и Мур не отговарят по радиото, не знам къде са. Не искам да те оставям сам!

— Ще те убие!

— Атикъс...

— Тръгвай, нямаш време!

Секундите течаха. Секунди, които маркираха последните мигове от живота й.

Напълних дробовете си с въздух и изкрещях като луд:

— Тръгвай!

На което тя съвсем спокойно отвърна:

— Добре, тръгвам.

Долових грохота на поршето някъде оттатък дърветата. Затворих очи и зачаках изстрела.

Но вместо него пристигна ново послание:

ОСВОБОДИ СЕ ОТ РАДИОСТАНЦИЯТА И
ТЕЛЕФОНА БРЪКНИ ПОД ПЕЙКАТА

Оставих пейджъра на седалката и започнах да разкопчавам радиостанцията. Разкачих кабелите и ги издърпах от ръкава си. Сложих и тях на седалката, а най-отгоре оставих мобилния, като преди това не забравих да го изключа. Отпуснах се на колене и надникнах под пейката. Малка торбичка от прозрачен найлон беше залепена отдолу с тиксо. Вътре имаше три ключа и поредната бележка, залепена отвън.

Нагоре по хълма. Форд ескорт. Запали мотора.
Остави пейджъра.

Колата беше черна, миналогодишен модел, но доста използвана. Беше спряла малко зад билото на хълмчето, за да не се вижда отдалеч. Един от ключовете отвори вратата, същият се оказа подходящ и за стартера. Когато дадох контакт, касетофонът изщрака и гласът ѝ изпълни купето:

— Включи на скорост и потегляй. Вдигни тридесет и карай по втората алея вдясно. Хайде, потегляй.

Ескортът също се оказа автоматик. Потеглих и се насочих към втората алея вдясно, Драма мълчеше. Обади се едва когато изпълних всичките ѝ досегашни нареждания.

— Сега трябва стриктно да се придържаш към времето. Никакво забавяне. Наблюдавам те вдясно. Повиши скоростта на четиридесет и пет.

Все още бях на територията на гробищата. Алеите бяха тесни и пълни със завои, непрекъснато се издигаха и спускаха. При тези условия четиридесет и пет ми се струваше доста висока скорост. В подножието на поредното хълмче се очерта доста остър завой и аз преместих крак на спирачката.

— Не намалявай! — предупреди ме тя.

Наложи се да употребя усилия на волята, за да стъпя отново на газта. Навлязох в завоя, ескортът се наклони на пружините си, гумите леко изсвириха.

— Първата вляво, после направо. Увеличи на осемдесет, с които трябва да стигнеш до портала.

Пред очите ми се появи гробищната ограда. Алеята завършваше пред отворения портал на служебния вход. Намалих скоростта и насочих колата натам, а тя ми каза да направя ляв завой и да следвам посоката на движение. На първия светофар ме отправи надясно, а след три пресечки — отново наляво.

— Излез на експресната магистрала, защото отиваме в Бруклин. Очаква ни тежък трафик, затова се въоръжи с търпение. Все пак разполагаме с цял ден, нали? След пресечката сигурно ще имаш хубава гледка към Фар Рокауей...

Гласът ѝ звучеше тихо и самоуверено, тонът беше почти приятелски. Акцентът ѝ си оставаше средноатлантически, при произнасянето на „Бруклин“ и „Рокауей“ долових едва забележимо омекотяване на съгласната „р“.

— Какво ще кажеш за малко музика?

Гласът ѝ заглъхна, а мястото му беше заето от Бийтълс, които пееха „Едно магическо и тайнствено пътуване“...

— Обичам класиката — поясни тя.

— О, я стига! — отвърнах с гримаса и в същия момент установих, че очаквам отговор.

Който, разбира се, не дойде...

Музиката прекъсна щом се качих на моста Верацано.

— Очаквай тежък трафик при влизането в Бруклин. Затова карай спокойно и не се притеснявай да върнеш касетата, ако нещо си забравил, или пък изоставаш. Искам да стигнеш там, накъдето си тръгнал. Вероятно и ти. Вече си сам и ще разполагаме с достатъчно време, за да си подредим нещата... Знам, че няма начин да те накарам да ми вярваш, но ако следваш инструкциите ми и ги спазваш, наистина ще си я получиш обратно, при това невредима. Няма смисъл да ти обяснявам какво ще се получи в обратния случай... Сигурно се питаш къде се намирам в момента. Ще получиш отговор съвсем скоро. Без съмнение се питаш и къде е тя. И този отговор няма да закъснее. По всяка вероятност си задаваш и още един въпрос — как да се свържеш с приятелите си. Може би ти се ще да рискуваш с някоя телефонна кабина, от която да им кажеш най-важното... Най-сериозно те

предупреждавам да не го правиш. В момента си под неотстъпно наблюдение, Атикъс. Ако спреш на място, различно от крайната дестинация, веднага ще чуеш ето това...

От тонколоните екна изстрел, последван от стилизиран вик на ужас. И двете бяха прекалено ясни и стереофонични, за да бъдат нещо друго, освен стандартни звукови ефекти.

— Мисля, че се разбрахме — добави миг по-късно гласът й. — О, и още нещо: излишно е да се напъваш да разбереш какво става, защото ще сгресиш. Разбира се, умствените упражнения никога не са излишни. Сега ти предстои да напуснеш Верацано и да използваш изхода към Деветдесет и втора улица. На светофара ще завиеш наляво...

Добрах се до крайната дестинация едва в десет часа и три минути. Драма се оказа права: трафикът беше изключително натоварен и аз трябваше да спирам лентата точно четири пъти, за да не се загубя. На два пъти се разминах с патрулни коли, на два пъти ми мина през ума да направя нещо, с което да привлека вниманието им. Не предприех нищо, макар че не знаех как точно ме наблюдава Драма. Възможни бяха всякакви варианти — електронен маяк в колата, микрофон, а дори и камера, която предава на живо. Изобщо не допусках възможността да блъфира — бях стопроцентово убеден, че действително съм под наблюдение. Това беше странна игра на доверие — Драма ми вярваше, че няма да направя някоя глупост, аз пък вярвах, че ще си изпълни обещанието.

Но нещата ми се струваха малко едностранни.

Указанията ме отведоха до Бей Бридж, после на север край гробището Грийнууд, за да стигна до хубавите къщи в Парк Слоуп. Тя ме прекарваше по-далеч от големите търговски центрове, на няколко пъти ме върна по обратния път и ми смени посоките, а веднъж ме принуди дори да направя пълен кръг. Това ме дразнеше. Вече бе успяла да ме откъсне от екипа и по тази причина не виждах смисъл да предприема действия за освобождаване от евентуална опашка.

В крайна сметка указанията станаха по-конкретни. Прекосих Проспект Хейтс на изток, минах от другата страна на авеню Флетбуш и поех отново на юг през Проспект Парк. Едва тогава добих представа накъде ме води. Последното ми посещение в тази част на Бруклин

беше в компанията на Натали, която беше зад волана на служебната кола. То завърши пред трупа на мъж на име Реймънд Мозиър, който беше работил за бащата на Натали като един от екипа охранители на Пъф преди да го поема аз. Имаше славата на „хрътка“ — така наричаха най-лошите охранители. Драма го беше подмамила да проникне в нашата система за сигурност, а след това го беше премахнала — просто за да не оставя следи.

Сега, повече от година след този инцидент, аз отново спирах пред дома на Мозиър. Сградата беше станала обект на някакъв козметичен ремонт. Тухлената фасада блестеше с нова боя, спретнато изглеждаше и дограмата на прозорците. На първия и втория етаж бяха окачени сандъчета с цветя, чието съдържание издаваше обич и постоянно внимание. Наемателите явно харесваха мястото, на което живееха.

Касетата свърши и автоматично се пренави обратно. От тонколониите се чуваше единствено тихото съскане на лентата. Изключих мотора и слязох с ключовете в ръка. Не бях забравил, че на връзката имаше още два, освен този за ескорта. Първият отключи входната врата, а вторият превъртя ключалката на апартамента на третия етаж, където беше живял Мозиър. Затаих дъх и изчаках няколко секунди, след като чух мекото изщракване на резето. После отворих и предпазливо надникнах. Коридорът беше празен и тих.

Бутнах вратата още малко — само колкото езичето на бравата да се отдалечи на безопасно разстояние от заключващия механизъм. После пузнах ключовете в джоба си, издърпах револвера от кобура на глезена и хеклера от колана си и напълних дробовете си с толкова кислород, колкото можех да поема.

Бутнах вратата с рамо, наведох се в позиция полуклек и прескочих прага. Очите ми търсеха подходяща мишена за едрокалибрани куршуми, но такава нямаше.

Ослушвах се няколко секунди, но тишината нарушаваше само прекалено учестеното ми дишане. Изправих се и протегнах десния си крак, за да затворя вратата.

Когато Мозиър умря тук, апартаментът беше обзаведен, макар и скромно. Имаше диван легло и телевизор с голям екран. На отсрещната стена беше опряна лавица за книги, а над нея висеше голяма литография с еротичен сюжет.

Но сега стените бяха голи. Единствената светлина проникваше през прозореца в дъното. Дори диванът беше сгънат, а на ръкохватката му белееше някаква залепена бележка. Реших, че временно мога да пренебрегна нейното съдържание.

Банята беше вдясно, а веднага след нея зееха отворените врати на голям гардероб. Опрях гръб на стената и предпазливо се насочих натам. Гардеробът се оказа абсолютно празен. В банята нямаше дори тоалетна хартия.

Прибрах оръжията си и пристъпих към сгънатото легло.

Прочетох съдържанието на бележката и пеперудите в стомаха ми отново полудяха.

ДРЪПНИ ЛЕКИЧКО

Още един потенциален капан. Или нов труп. Това би било съвсем в стила на Драма и извратеното ѝ чувство за хумор.

Обзет от предчувствия, разгънах дивана и открих, че е напълно зареден с чисти чаршафи и армейско одеяло в маслинозелен цвят. Под единичната възглавница се виждаше друга бележка.

НАСТАНЯВАЙ СЕ УДОБНО

Смачках бележката и пристъпих към прозореца, който гледаше към улицата.

Ескортът беше изчезнал.

Какво можех да направя? Нямах нищо против да чакам в този апартамент, след като Драма го искаше. Надявах се, че миниатюрният предавател в ластика на бельото ми все още работи. Ако беше така, Кори и колегите ми рано или късно щяха да ме открият. Дори Бриджит да не беше успяла да направи радиовръзка с тях след напускането на гробищата, тя със сигурност е позвънила по телефона на Натали, която по един или друг начин е осигурила връзката с останалите. А контактът между Натали в апартамента ми и Кори в задната част на микробуса на Дейл неизбежно щеше да ги насочи насам.

Просто трябваше да се въоръжа с търпение и да чакам.

Седнах на ръба на дивана и завъртях глава, опитвайки се да прогоня напрежението. Бронежилетката доста ме стягаше. Едва сега имах време да установя, че тя всъщност е безкрайно неудобна. Устата ми лепнеше, изпитвах силна жажда. Фактически от ранното ми ставане до този момент не бях пил нищо, освен кафе.

В хладилника открих бутилка с някаква фантастична минерална вода, която според етикета идвала директно от ледниците на Гренландия. На най-горния рафт имаше пакетче сода за хляб. Пуснах чешмата и пих вода направо с шепите си.

На вратата се почука тъкмо когато избърсвах длани в тениската си. Извадих хеклера, залепих гръб за стената и се прицелих в мястото, където би трябвало да се намират гърдите на мъж със среден ръст.

Чукането се повтори.

— Господин Кодиак, влизам — извика мъжки глас. — Моля, не ме наранявайте.

Акцентът му без съмнение беше руски. Или украински.

Не казах нищо и топката на бравата бавно се завъртя. Вратата се отвори и в коридора се появи мъж, който трудно би могъл да се определи като среден на ръст. Беше толкова висок, че дори жена с ръста на Бриджит би трябвало да извие врат, за да види очите му — малки и проблясващи от напрежение, разположени дълбоко върху кръглото лице. Носът му беше сплескан и обезобразен, брадичка тип катинар ограждаше устата му. Главата му беше покрита с гъста, едва набола четина. Годиците му бяха около тридесет и пет, а може би и повече. Промъкна се през вратата с тренирана лекота, а ръцете му бяха протегнати напред с дланите нагоре. Беше облечен в черни джинси, работни ботуши и тънко кожено яке, което покриваше кръста му. Надписът на тениската му предупреждаваше да се пазим от голямото куче.

Аз коригирах мерника си и насочих пистолета в главата му. Имаше големи и силни ръце, но аз все още не знаех с каква бързина действат. Във всеки случай човек, който в такъв ден е навлякъл кожено яке, със сигурност иска да направи някаква демонстрация — или че не обръща внимание на дреболии като жегата и влагата, или че имиджът е далеч по-важен от удобствата...

Интуицията ми подсказа, че на тоя тип изобщо не му пука от климатичните условия.

Той пристъпи крачка напред и изви врат, за да ме открие. Когато най-сетне ме засече до стената и видя дулото на пистолета, насочено в челото му, на лицето му се появи широка усмивка, а главата му леко кимна.

— Здравсти.

— Затвори вратата — рекох.

— Разбира се, щях да го направя... — Той спокойно ми обърна гръб, затвори вратата и пак се обърна. Ръката му махна по посока на дивана.

— Може ли да седна?

— Още не. Свали си якето, но бавно.

— Разбира се — отново се съгласи непознатият, съблече якето си и го остави да падне на пода.

— Ръцете на главата, пръстите преплетени! — заповядах аз. — Обърни се!

Онзи сви рамене, но се подчини. По тялото му не се виждаше оръжие, нямаше жички и микрофони, изобщо нищо, което да прилича на предавател.

— Можеш да седнеш — рекох аз, изчаках да преполови разстоянието до леглото, и добавих: — Ето там...

— Искаш да седна на пода?

— Позна.

Ново свиване на раменете и човекът се подчини.

Опрял гръб в стената, аз бавно се плъзнах към входната врата. Не го изпусках от очи, пистолетът ми продължаваше да е насочен в главата му.

— Вече я заключих — каза той, когато забеляза, че посягам към топката на бравата. — Няма да ти сторя нищо лошо.

— Благодаря — кимнах аз, но въпреки това проверих ключалката.

Наистина я беше заключил. Отдалечих се в обратна посока, запазвайки триметрова дистанция от непознатия.

— Тя ли те изпраща?

— Имаш предвид Таша?

— Ако така се нарича — свих рамене аз.

— Да, изпраща ме Таша.

— А ти кой си?

— Тя каза да дойда да те взема оттук и да те заведа на едно място.

— И аз така си помислих. Как се казваш?

— Дан.

— Руснак ли си, Дан?

— Не, грузинец.

— Извинявай. Означава ли това, че Дан е съкращение от Данилов?

— Точно така — отвърна с видимо задоволство мъжът.

— Откъде познаваш Таша?

— Приятелка ми е.

Реших, че е по-добре да не се смея.

Дан погледна часовника си — една доста едра платинена буца на лявата му китка — и започна да се надига.

— Време е да тръгваме.

— Не съм ти позволил да ставаш!

Скритата в тези думи заплаха дори не го забави, а това можеше да означава две неща: или не се страхува, че ще получи куршум, или че Драма ме държи достатъчно здраво, за да игнорира заплахите ми. Наведе се да вдигне якето си, изтърси го с подчертано старание, облече го и тръгна към вратата. Спря с ръка върху бравата, а на лицето му отново се появи усмивка:

— Моля те, нека да тръгваме. Забавим ли се още малко, със сигурност ще закъснеем. Ако искаш, продължавай да ме държиш на мушка с пищовите си.

След тези думи отвори и излезе, принуждавайки ме да го последвам.

15.

Дан притежаваше мерцедес компресор кабрио металик, който много отиваше на часовника му. Караше го със свален гюрук, без да му пука от навъсеното небе. Уредбата дънеше рап, който стигаше чак до пешеходците на зебрата на сто метра от нас. Придържаше волана с дясната си ръка, а лявата висеше навън и ритмично почукваше по ламарината на вратата.

— Искаш ли едно питие, господин Кодиак? — попита ме той, когато спряхме на първия светофар.

Отказах.

Той се извърна и пусна ръка зад облегалката ми. В този момент светна зелено, но това изобщо не го смути. Кракът му отпусна съединителя и колата се стрелна напред, управлявана единствено от горната част на бедрата му. Две секунди по-късно откри това, което търсеше. В ръката му, която очевидно не бързаше да се върне на кормилото, блеснаха две мокри кутийки „Бъд лайт“. Едната кацна в скута ми и остави петно ледена вода върху панталоните ми, а другата бе ловко отворена с помощта на зъбите му. Продължаваше да кара колата без ръце.

Запитах се какво ли ще стане, ако ни спрат заради тези бири в ръцете ни, после се обърнах и пуснах моята обратно зад седалката.

Дан се засмя, запали цигара, хвърли ми кос поглед и попита:

— Какво?

— Изненадваш ме.

Минимум половината от течността в кутийката изчезна в гърлото му преди да чуя следващия въпрос:

— Защо?

— Тя не е толкова небрежна.

Лицето му моментално стана сериозно.

— О, не, господин Кодиак! Аз съвсем не съм небрежен. Просто знам къде в Бруклин има полиция и къде няма. По маршрута ни е малко вероятно да срещнем патрулна кола. Таша ми се доверява напълно и знае, че ще изпълня абсолютно точно поставената задача.

— А каква е тя?

Той се усмихна и замълча. После запя заедно с вокалиста на поредната група, атакуваща слуха ми през мощните тонколони.

В крайна сметка се озовахме в Брайтън Бийч. И не беше чак толкова изненадващо — това беше един от най-големите бастиони на руската мафия в Ню Йорк, на която без съмнение Дан беше представител. Той спря колата пред някаква винарна на хвърлей камък от болницата Кони Айлънд, без изобщо да се съобразява със знака за забранено паркиране. По чудотворен начин тялото му се оказа на тротоара още преди моторът да угасне, ръката му бутна стъклената входна врата и любезно ми направи път.

Винарната не беше особено престижна. По лавиците бяха струпани в безпорядък прашни пакети и кутии с хранителни продукти, а плодовете и зеленчуците на близкия щанд изглеждаха на броени минути от разкапването. Касиерката седеше зад мътно блиндирано стъкло. Беше на не повече от осемнадесет, с ярко начервени устни и дебел пласт грим, от който изглеждаше като туберкулозна.

Дан сложи ръка на рамото ми и леко ме побутна напред. Думите, които подхвърли към момичето, бяха на руски, на украински, а може би и на грузински. Отговорът ѝ прозвуча доста кисело и той гневно повиши глас. Момичето замълча, но вдигна ръка и го дари с онзи универсален жест с три пръста, който никъде по света не се нуждае от превод.

В дъното на магазина имаше желязна врата. Дан ме подмина, за да я отвори и направи гостоприемен жест с ръка. Помещението отзад се оказа два пъти по-голямо от търговската площ. В близост до вратата имаше голяма маса с изкуствено покритие, край която седяха двама мъже. Очите им бяха заковани в голям телевизор с плосък екран, поставен върху купчина кашони. Наблюдаваха някакъв бейзболен мач на Метс, но не разбрах срещу кого. По кашоните личаха марки на известни производители на битова електроника. Никой от мъжете не се обърна да види кой влиза.

Вляво от тях се виждаше стълбище. Дан ми направи знак да поема нагоре и аз се подчиних. Доколкото можех да преценя, Драма пак ми предлагаше играта с обиколките — вероятно като последна предохранителна мярка преди директния контакт помежду ни.

Скоро се озовах в просторна застлана с килим приемна с полуразлепени тапети на жълти и оранжеви цветя, три новички кожени канапета и едно писалище. Над прозореца с оранжеви стъкла бръмчеше климатик. Килимът беше стар и с множество лекета. Първоначалният му цвят трябва да е бил зелен.

Зад писалището се беше настанила възпълна, надхвърлила четиридесетте бяла дама, облечена в доста широчка розова блузка, под която нямаше нищо. До нея имаше кутийка диетична кока-кола, телефон с приставка за вътрешна връзка и разтворен ежедневник на руски. Чакаше ни с доста отегчено изражение, което обаче изчезна и бе заменено от широка усмивка в момента, в който зърна Дан.

Прехвърлил ръка през раменете ми, Дан изстреля една продължителна тирада на непонятния си език. Мадамата го изслуша, кимна и натисна бутона за вътрешна връзка.

Една врата в дъното се отвори почти едновременно с кратката ѝ реплика на същия език. На прага се появи млада жена, която едва ли бе на повече от осемнадесет, а облеклото ѝ не би могло да се види на друго място, освен в модните каталози за бельо. Черната ѝ коса се спускаше свободно по раменете, а лицето ѝ беше толкова красиво, че за момент дори забравих къде се намирам. Ефирната материя не скриваше абсолютно нищо от безупречното ѝ тяло. Гърдите ѝ все още печелеха битката с гравитацията, а зърната им бяха леко настръхнали — вероятно от контакта с климатизирания въздух в помещението. Тесен черен колан небрежно прикриваше областта около слабините ѝ.

Тя спря под рамката на вратата и плъзна ръка нагоре, заемайки предварително репетирана поза. После плавно се обърна, позволявайки ни да се запознаем с добре очертаните ѝ форми отзад. Тялото ѝ беше дребно и крехко, високо горе на едното бедро личаха някакви белези. Ноктите ѝ, включително и на краката, бяха покрити с яркочервен лак.

— Това е Катрина — представи я Дан. — Иди с нея.

Най-сетне осъзнал, че съм попаднал в публичен дом, аз бавно поклатих глава:

— Не, няма.

Десният ми крак се стовари върху пръстите на неговия ляв, блокирайки евентуално движение. Той изпъшка и се извъртя, коляното му се стрелна към слабините ми. Аз очаквах това и успях да се

изплъзна, но ръката му все пак докопа яката на якето ми. Това забави движенията ми и не успях да измъкна хеклера достатъчно бързо, за да избегна блокадата. Лявата му ръка сграбчи китката ми и я изви с такава сила, че трябваше да пусна оръжието, за да спася показалеца си, заклещен между предпазителя и спусъка. Падането на пистолета съвпадна по време с внезапната ми атака. Аз се стрелнах напред и му нанесох силен удар с глава — добре премерен и достатъчно силен, който го улучи в носа. Дан се олюля, но не пусна яката ми. В следващата секунда получих два изключително бързи и силни удара — в ченето и в десния бъбрек. Кръстът ми изтръпна от топлина и болка, които направиха няколко бързи обиколки из тялото ми. Едва не изпуснах съдържанието на пикочния си мехур, а част от мозъка ми направи опит да установи дали някога през живота си съм получавал по-жестоки удари.

Той продължаваше да ме държи за яката. Вдигнах ръце в опит да се освободя, но ударът в бъбрека беше свършил своята работа и краката ми се оказаха по-меки и по-бавни от необходимото. Завъртането на тялото ми се получи частично. Противникът ми смени центъра на тежестта си, блъсна ме с рамо и аз се забих в ръба на бюрото. Прегънах се на две, а той ме стисна за врата и блъсна лицето ми в плота. Ударът беше толкова силен, че кутийката с диетична кока-кола подскочи и се преобърна. В момента, в който газираната течност плисна в очите и косата ми, той промени хватката и натисна главата ми с две ръце, използвайки цялата тежест на тялото си. Усетих как палците му се забиват в слепоочията ми.

Пред очите ми се появиха светещи точки. Газираната течност си проби път до едната ми ноздра, въглеродният двуокис прогори меката тъкан в нея. Закашлях се и направих опит да се освободя, но хватката на Дан беше желязна.

— Обещай, че вече няма да правиш така! — гласът му прозвуча обидено, сякаш бях наранил чувствата, а не тялото му. И може би беше точно така.

Нямах избор. Опитах се да кимна, но веднага разбрах, че в тази поза това едва ли може да стане. Смених тактиката и издадох някакъв гърлен звук, който трябваше да прозвучи като съгласие. Хватката отново се промени. Едната му ръка продължи да оказва натиск върху слепоочието ми, а другата се плъзна надолу по крака ми и бързо

напила кобура с резервния „Смит и Уесън“. Извади го и го хвърли настрана, после прерови джобовите ми. Отдели портфейла, ножа и всички хартийки, които бях събирал през деня.

Пусна ме едва след като се увери, че у мен не е останало никакво оръжие. Изправих гръб, в душата ми клокочеха унижение и гняв, които продължаваха да се борят с болката. Катрина още стоеше на прага, забила невинен поглед в яркочервените нокти на краката си. Дебелата енергично попиваше влагата от писалището, а физиономията ѝ беше такава, сякаш това ѝ се случва всеки ден.

Дан ме хвана за раменете и ме изправи, после нагласи очилата ми. От устата и носа му течеше кръв, но той се усмихваше, сякаш чудесно се беше позабавлявал.

— Добре, нали пак сме приятели?

Кихнах от въглеродния двуокис в ноздрите си.

— Приятели сме — отвърнах.

Дан отново прехвърли ръка през раменете ми и двамата заедно последвахме Катрина във вътрешното помещение.

Вътре имаше широко двойно легло, мокър бар и голямо огледало на тавана, прорязано от тънки пукнатини. Към двете табли на леглото бяха прикрепени кожени примки. Обзавеждането се допълваше от диван, телевизор „Сони“, свързан с видео „Тошиба“, орнаментирана масичка за кафе и евтин скрин с отделни чекмеджета. Бях се занимавал с какво ли не, но за пръв път ми се случваше да влизам в бардак. До този момент никак не вярвах, че има хора, на които това действително им харесва.

Катрина прекоси стаята, отвори една врата в дъното и ми направи знак да се приближа. Оказа се, че това е баня с вана тип джакузи, монтирана в центъра върху невисок постамент. Срещу нея имаше душ, тоалетна и малък умивалник, които очевидно се нуждаеха от основно почистване. И много огледала.

Щом влязох вътре, Катрина започна да ми сваля якето.

— Недей — дръпнах се аз.

Вниманието ѝ беше насочено към гърдите ми. Изгука нещо, което не разбрах, после направи нов опит да съблече якето ми. Хванах ръцете ѝ — изненадващо крехки и студени — и се опитах да срещна погледа ѝ.

— Не искам да ме събличаш.

Тя се обърна към Дан, който се беше изправил на прага на банята. Подхвърли му някаква реплика на шантавия си език, а той изръмжа нещо неразбрано, тъй като беше зает да почиства с носна кърпичка кръвта, която продължаваше да тече от носа му.

— Трябва да се съблечеш — промърмори към мен той, без да отделя очи от кървавите петна върху кърпичката. — Ако не искаш нейната помощ, ще се наложи да ти предложи моята.

Смущението ми стана очевидно.

— Не съм в настроение за чукане.

Катрина ме изгледа, прехвърли очи към Дан и отново изгука нещо. Онзи само поклати глава. Отговорът изглежда я задоволи, тъй като тя вдигна ръка и докосна петното от засъхнала кола върху лицето ми.

— Така? — попита тя. — Така добре?

— Не е нужно да я чукаш — обади се Дан.

Направих опит да отместя ръката й, без да бъда груб, макар че гневът клокочеше в душата ми. Не зная дали момичето ме разбра, но все пак направи крачка назад, махна с ръка, за да имитира жеста ми, и седна на ръба на ваната.

— Дадох ти право да избираш — обади се Дан, попи за последен път носа си, внимателно сгъна кърпичката и я прибра в задния си джоб. — Чуй ме добре, господин Кодиак. Ще останеш тук поне два часа, а може би и повече — пет, шест... Всичко е платено предварително и е на твое разположение: най-добрите момичета, най-хубавата стая и всичко друго, за което се сетиш.

— Аз не искам да...

— Знам, че не искаш, чух... Не я чукай, като не искаш, никой не те насилва. Но трябва да ти взема дрехите.

Катрина прехвърли крак във ваната, водата лекичко се разплиска.

Дан ме наблюдаваше внимателно. Изражението му беше сериозно, а по очите му разбрах, че съм го преценил погрешно. Сега може и да е бандит, но в миналото със сигурност е бил и нещо друго. Напомни ми за Мур.

Точно от това се страхувах. Бях убеден, че ако се срещнем отново, резултатът пак ще е същият. Разбира се, без да е загрижен, че ще си останем „приятели“. Като каза, че трябва да ми вземе дрехите, аз бях наясно, че ги иска всичките, включително бельото. А това със

сигурност означаваше, че никога няма да ги получи обратно, тъй като ще бъдат изгорени или изхвърлени на боклука. С тях си отиваше и електронният маяк — нямаше как да го извадя от бельото си и да го скрия някъде в тялото си, докато Дан ме гледа.

Единствената ми надежда беше, че машинката е работила достатъчно дълго, за да бъде засечен от Кори или Натали, и някой вече бърза към мен.

— Добре.

Върху лицето му се изписа облекчение. Подхвърли нещо на Катрина, която извади краката си от водата и откачи една хавлия от закачалката на гърба на вратата. Аз свалих якето и ризата си. Очите на Катрина се разшириха от учудване при вида на бронежилетката, тя се обърна към Дан и подхвърли нещо. Той ѝ отговори.

Свалих и останалите дрехи и застанах гол в средата на банята. Двамата ме зяпаха с открито любопитство. Реших, че все още съм прекалено ядосан, за да изпитвам някаква свенливост, и спокойно отвърнах на погледите им. Катрина направи крачка напред с хавлията в ръка, но Дан я спря.

— Часовникът и обещите — кратко заповяда той и протегна ръка.

Свалих часовника и натъртено предупредих:

— Това ще си го искам обратно!

Той го подхвърли в шепата си и кимна. Не знам защо изведнъж ми стана ясно, че никога повече няма да го видя.

Но обещите бяха съвсем друга работа. Не бях пипал двете халки откакто ми ги поставиха преди около дванадесет години. Движеха се съвсем свободно в дупката на ухото ми, но едва ли бих могъл да ги сваля, дори и пред огледало. Пръстите ми се плъзгаха по миниатюрното заключващо устройство и отказваха да го хванат здраво. След две-три минути напрегната борба с извито на една страна голо тяло, Катрина явно ме съжали, преметна хавлията върху умивалника и дойде да ми помогне. Трябваше да се притисне в мен, за да хване обещите както трябва. Усетих топлината на тялото ѝ, гърдите ѝ докоснаха моите, тялото ми неволно реагира.

Секунди по-късно обещите бяха свалени и преминаха в ръцете на Дан, а хавлията — в моите.

— Да си скрил нещо в задника си? — попита онзи.

Трябваше ми една секунда повече, за да вникна в смисъла на въпроса.

— Не.

— Истината ли казваш, или да те проверявам?

— Истината казвам.

Той потърка брадичката си, после протегна ръка:

— Очилата, моля! По-късно ще си ги получиш обратно.

Подадох му очилата и най-сетне се почувствах гол.

— Така вече е добре — кимна Дан. — Сега можеш да си вземеш душ или една гореща вана, а Катрина ще ти прави компания.

Момичето затвори вратата след него и пристъпи към ваната. Там смъкна и последните остатъци от оскъдното си облекло и бавно се отпусна в горещата вода. От устата ѝ излитаха тихи звуци на задоволство.

— Идваш ли? — погледна ме тя, а ръката ѝ лекичко раздвижи водата.

Предпочетох да взема един душ.

Когато излязох от банята с пристегната на кръста хавлия, Катрина лежеше по гръб на широкото легло и кротко си играеше с кожените халки. Косата ѝ беше спусната така, че да прикрива гърдите. Аз отново поклатих глава и тя най-сетне проумя, че нямам намерение да използвам хубостите ѝ. Стана от леглото, издърпа едно от чекмеджетата на скрина и навлече чифт къси панталонки и тениска с надпис „Момичета с дух“. После се отпусна на дивана и включи МТВ. От време на време ми хвърляше по някой поглед, направи и няколко опита за контакт с оскъдния си английски. Всъщност те се изчерпваха с въпроси дали искам нещо, на които аз отговарях кратко с „не“.

Единственият часовник в помещението беше на видеото, но за съжаление никой не си беше направил труда да го свери. Задоволих се да гледам програмата и именно по нея определих, че дебелата жена от приемната дойде да ни провери след около час. В ръката си държеше моите очила. Прегледах ги преди да си ги сложа, но не открих нищо различно. Двете с Катрина проведоха кратка дискусия, която очевидно засягаше мен, и по-възрастната жена направи няколко доста любопитни жеста. Изглеждаше недоволна от нещо, но така и не

разбрах дали то е свързано с мен, или с представянето на момичето. Не след дълго отново останахме сами.

Беше съвсем ясно, че съм оставен в положение на изчакване. Драма ме беше замразила на сигурно място, където трябваше да остана до следващата фаза на играта. Надявах се, че тя ще бъде свързана с освобождаването на лейди Ейнсли-Хънтър. Освен това си давах сметка, че колкото по-дълго остана на едно и също място, толкова по-големи са шансовете да бъде открит. Действията на хората ми зависеха от това чии идеи ще надделеят, но аз бях почти сигурен, че оперативното командване ще бъде поето от Мур. Бриджит ще настоява да се вземат незабавни мерки за моето освобождение, тъй като наистина е най-загрижена за мен, а Мур ще направи опит да организира наблюдение и да чака следващия ми ход.

Поне в началото мислех така.

Но някъде в ранния следобед започнах да се питам дали е била случайна загубата на контакт с всички членове на екипа, с изключение на Бриджит, и дали тя е била причинена от някакви проблеми с радиостанциите. До срещата с Дан бях повече или по-малко убеден, че Драма работи сама и следователно не би могла да е на две места едновременно. Тоест няма как да е била на позиция в гробището и едновременно с това да е блокирала Мур, Дейл и Кори. Но появата на Дан показва, че поддържа контакти с хора и има желание да работи с тях. Следователно беше напълно възможно да е използвала нечи услуги за отстраняването на приятелите ми.

Това не беше мисъл, която помага за спокойно седене на дивана пред телевизора с желанието за поредния музикален клип. Станах и закрачих напред-назад из стаята. Отворих скрина и потърсих някаква дреха, която би могла да ми стане. Но вътре имаше само неща, които бих успял да намъкна единствено с цената на сцепването им — разбира се, ако се примиря с факта, че са създадени за обратния пол. Отхвърлих мисълта за напускане на помещението, тъй като подозирах, че всеки мой опит в тази насока ще завърши със силни болки, а вероятно и със загуба на съзнание. Това не го исках, защото не ми се щеше да пропусна нито един елемент на играта.

Дан се върна тъкмо когато стигнах до заключението, че съвсем скоро ще превъртя от нерви. В ръката му се поклащаше книжна торба от „Геп“.

— Дрехи — информира ме той и хвърли торбата на леглото. — Обличай се по-бързо, трябва да тръгваме.

Докато аз разглеждах съдържанието на торбата, двамата с Катрина проведоха още един оживен разговор. Всичко беше ново, от старите ми дрехи нямаше и следа. Запечатан комплект бельо, кутия с маратонки „Найк“. Панталоните бяха черни, с широки външни джобове, ризата беше обикновена бяла тениска с джобче отляво. Имаше дори колан.

Всичко ми беше по мярка и аз бях готов още преди Дан и Катрина да приключат с разговора си.

— Къде ми е часовникът? — попитах.

— Съжалявам.

— Този часовник е подарък от баща ми за тридесетия ми рожден ден, затова си го искам! — настоях аз.

— В такъв случай трябва да говориш с Таша.

— Ще я видя ли?

— Да, при това съвсем скоро... — Огледа ме внимателно и в очите му пролича нещо като одобрение. — Катрина казва, че не си я докоснал.

— Лъже — отвърнах. — Направо счупихме леглото!

— Добре де, добре — засмя се той. — А сега е време да тръгваме.

— След теб — рекох и наистина го последвах. Пред вратата се натъкнах на двамата мъже, които бях видял в преддверието.

Грешката си беше моя, нямаше на кого да се сърдя. Бях свалил гарда и им се набутах директно в ръчичките. В момента, в който ме видяха, те ме сграбчиха от двете страни и ми извиха ръцете, а Дан се завъртя и ми тресна един юмрук в слънчевия сплит. Въздухът със свистене напусна гърдите ми, тялото ми се люшна. Без да чака нито секунда, моят човек грабна очилата ми и ги тикна в джоба си. С другата ръка измъкна някаква торбичка от черен плат и ловко я нахлузи на главата ми. Не успях дори да гъкна, да не говорим за съпротива.

— Съжалявам, но така ще спестим време — промърмори Дан.

После нещо ме блъсна в тила и аз установих, че има и други видове черно, освен съществуващото във вътрешността на черна торба...

16.

Върна ме в настоящето с помощта на ампула амоняк, която тикна под носа ми. В синусите ми се втурнаха болката и шокът, които бързо ме накараха да отворя очи. За няколко секунди изпаднах в тотална дезориентация, обзе ме инстинктивно желание за бой и аз замахнах към човека, който ми причиняваше болката. Ударът попадна в челюстта му. Той изпъшка, изпусна ампулата и сграбчи ръцете ми. Изтекоха още две секунди, докато разбера какво ми крещеше в ушите.

— Ще се срещнеш с нея — казваше ми Дан. — Ей сега, след малко, господин Кодиак. Но те моля да не ме удряш повече...

Прекратих съпротивата и направих опит да разпозная лицето насреща. Лежах по гръб върху нещо твърдо. Направих опит да се надигна, но Дан ме бутна обратно. Не можех да го видя, пространството наоколо тънеше в почти непрогледен мрак. Бавно осъзнах, че отново съм изгубил очилата си.

— Край, нали? — попита ме онзи. — Няма повече да се бием!

— Няма — изпъшках аз.

Той ме пусна и се оттегли. Главата му беше наведена. Извади очилата ми от джоба на якето си и мълчаливо ми ги подаде. Едва когато си ги сложих, разбрах, че се намирам в задната част на товарен микробус. Надигнах се до седнало положение и кихнах, тъй като амонякът продължаваше да дразни синусите ми. Главата ме болеше толкова жестоко, че чак ми се плачеше.

— Ще драйфаш ли? — погледна ме внимателно Дан.

— Не. — Разтърках чело, за да прогоня болката, после намръщено изръмжах: — Не беше нужно да ме нокаутираш!

— Заповедта на Таша беше такава — отвърна той и в гласа му отново долових извинение. — Налагаше се да те изведем на улицата и доста да попътуваме. А тя не искаше да говориш.

— Можеше да ми вържеш устата — изгледах го аз.

— Тя каза да те приспим, а аз само изпълних заповедта.

Пресегна се покрай мен и отвори задната врата на микробуса. Слезе пръв, обърна се и ми подаде ръка. Аз я отблъснах, извъртях се

тромаво и бавно спуснах крака на земята.

Беше тъмно, но нямах представа за часа. Явно беше валило, тъй като всичко наоколо блестеше от влага. Влажният въздух миришеше на фекалии и развалена храна. Огледах се. Пред мен проблесна вода, а на хоризонта зад нея светеше Манхатън. Очевидно миризмата идваше от река Хъдзън. От една табела на ъгъла разбрах, че се намираме в парка „Франк Синатра“.

— Хобокън.

— Аха, Хобокън — жизнерадостно потвърди Дан и шумно затръшна вратата на микробуса. Направи крачка към мен и ми подаде книжна торба за хранителни продукти, после обиколи и седна зад кормилото.

— Чакай!

— Не — поклати глава той. — Край на чакането.

Едната му ръка затръшна вратата, другата завъртя ключа. Главата му се подаде през сваления страничен прозорец.

— Радвам се, че се запознахме, господин Кодиак!

По неизвестни причини поех подадената му ръка и той се засмя — може би от самия факт, а може би от силата на ръкостискането ми. После микробусът изръмжа и потегли. Гледах след него, докато стоповете му примигнаха и се скриха зад ъгъла.

Наоколо изглеждаше абсолютно пусто. В реката бавно се поклащаха една-две лодки. Червени мигащи светлини очертаха издигането на някакъв хеликоптер от площадката на Тридесет и четвърта улица. Специфичното припляскване на роторните витла достигна до мен с няколко секунди закъснение, после бързо затихна. Откъм Хобокън долитахше тътен на автомобилен трафик, но сравнително ниската му интензивност заключих, че е доста късно — вероятно след полунощ. Далеч оттатък реката се виждаше осветеният силует на някакъв мост. До тротоара насреща бяха паркирани две коли, от собствениците им нямаше и следа. Едната беше форд ескорт. Вгледах се в номера и установих, че точно с тази кола се бях придвижил до гробището.

Спомних си за книжната торба в ръката си и реших, че сега е най-подходящият момент да надникна в нея. Вътре открих ключ, още едно евтино уоки-токи марка „Моторола“ и — слава Богу! — моя часовник. Ключът стана на вратата на ескорта.

Сложих часовника на китката си, пъхнах ключа в джоба и изхвърлих книжната торба в близкия контейнер. После включих моторолата.

— Тук съм — рекох в микрофона.

— Знам — отвърна Драма. — Как е главата ти?

— Боли ме. Надявам се, че вървим към приключване, защото денят беше дълъг...

— Беше дълъг и за двамата. Ако ме питаш дали съм готова да ти я върна, отговорът е да. Искаш ли да ти обясня как ще стане?

— Ако обичаш.

— Заела съм позиция зад едно автоматично оръжие, което по света се нарича „Акуръси Интернешънъл“. Дулото му сочи в главата на клиентката ти. Докато изпълняваш заповедите ми, аз ще се задоволя само да я гледам през мерника. Но...

— Разбрах — прекъснах я аз.

— Не съм се съмнявала. Ще държиш радиостанцията включена и аз ще ти кажа как да я откриеш. Започни с извъръщане наляво, към близкия ъгъл. Трябва да вървиш по тротоара. На ъгъла ще завиеш надясно и ще продължиш да вървиш. Ще ти кажа къде точно да спреш.

Обръщането наляво означаваше да изляза от парка, да обърна гръб на Хъдзън и да измина двадесетина метра надолу по Трета улица. Вдясно от мен се издигаше оградна мрежа с два реда бодлива тел отгоре, висока около два метра. Оттатък оградата се виждаха изоставени складове и открити, отдавна занемарени площи, по които бяха разпръснати различни строителни отпадъци. Тук-там се виждаха стебла на упорити бурени, успели да се промъкнат през пукнатините в бетона.

Пресечката се оказа Ривър стрийт. Завих надясно и продължих покрай същата ограда. На четири-пет метра навътре от нея бурените изведнъж се сгъстяваха и се превръщаха в непроходим храсталак. На голяма, прикрепена с верига табела пишеше, че районът е определен за рекултивация и ще бъде „възроден“ под името „Южна крайбрежна ивица“, или нещо подобно. Бях чел във вестниците за подобен проект, но няхах представа, че се намира точно тук. В този район по принцип се планираше мащабно строителство, незначителна част от което беше и паркът „Синатра“. Скоро тук щяха да се изградят хотели и офиссгради, а финансирането щеше да бъде осигурено от

предприемачи като Тръмп или Льофрак. Имаше идеи дори за преместването на Фондовата борса от Ню Йорк — нещо, което, разбира се, никога няма да се случи.

— Какво ще кажеш за Дан? — обади се Драма.

— Интересен тип. А Таша?

— Име, нищо повече — небрежно отвърна тя. — Пет метра по-нататък ще видиш дупка в оградата. Можеш да се промушиш през нея само на четири крака.

Една минута беше достатъчна, за да открия дупката, която се оказа в средата на гъсталака. Земята беше покрита с натрошени стъкла и най-различни боклуци. Наложих се да бъда крайно внимателен. Страхът от тетанус след съприкосновение с някой ръждив пирон се оказа по-силен дори от мисълта, че Драма дебне някъде наблизо с пушка в ръка. Не си спомнях кога за последен път се бях ваксинирал.

В крайна сметка успях да се промуша без произшествия. Изправих се, почистих дрехите си и бавно се огледах. В съседство имаше два трафопоста на бетонни крака. Край тях бяха разхвърляни различни части от машини, повечето от тях отдавна ръждясали. Заобиколих ги и се спрях. Пред мен се разкриваше сравнително обширно и голо пространство, без никакви възможности за укритие. Дължината му надминаваше сто метра, а относителната отдалеченост на уличните лампи не ми предлагаше никаква защита, особено ако се използва прибор за нощно виждане.

— Продължавай напред, по посока на водата.

Тръгнах натам, като внимателно заобикалях по-големите купчини боклуци. Над главата ми просветна, небето се раздра от далечен тътен на гръмотевица. Сърцето ми биеше изненадващо спокойно, дишането ми беше леко. Неволно се запитах какво може да означава това. Драма е на крачка от мен, вероятно съм близо до клиентката си, развързката предстоеше всеки момент. Би трябвало да съм уплашен до смърт, но не бях.

— Стоп. Завий наляво.

Отвъд сметището се виждаше нещо, което някога трябва да е било пристан. То заемаше цялата част от брега, чак до противоположната ограда. Отвъд нея, може би на около километър и на самата брегова ивица, се издигаше тъмна сграда. Между нея и стръмната могила в съседство минаваше тесен път. Върхът на

могилата се очерта в сиянието на йодни фарове, но самата кола не се виждаше.

Вероятно е там, на стратегическата кота, рекох си аз. Може би гледах право към нея.

— Пред теб има празен варел от петрол — обади се Драма. — Тя е вътре.

Прехвърлих радиостанцията в другата ръка, потърсих с поглед варела и тръгнах към него. Отдалеч видях, че няма капак, но трябваше почти да се покатеря, за да надникна вътре. Антония Ейнсли-Хънтър наистина беше там, пристегната с въжета и с черна торба на главата.

— Антония! — прошепнах. — Аз съм Атикъс...

Тя подскочи при звука на гласа ми и извърна глава. Издаде някакво мучене — явно и устата ѝ бе запушена. Моторолата беше оборудвана с щипка и това ми позволи да я закача на колана си.

— Ще усетиш ръцете ми — предупредих аз. — Ще сваля качулката.

Тя направи опит да кимне и издаде неясен звук, който със сигурност нямаше да чуя, ако не беше акустиката във вътрешността на варела. Действах внимателно, тъй като знаех колко чувствителна ще бъде кожата ѝ след толкова нежелани ръце върху нея. Пръстите ми се плъзнаха по шията ѝ и търпеливо започнаха да търсят мястото на възела. Нямах проблеми с развързването и минута по-късно махнах торбата от главата ѝ.

В очите ѝ прочетох отчаяна благодарност, но сълзи нямаше. В устата ѝ беше натъпкана памучна кърпа, но аз прецених, че тя може да почака. Протегнах ръце да я повдигна и тя направи опит да ми помогне. Но тялото ѝ беше така здраво натикано в тесния варел, че бях принуден да се напъхам в горната му част, за да мога да намеря опора за ръцете си. След това започнах да я изтеглям — бавно и внимателно, използвайки за опора ръба на варела и собственото си тяло. В крайна сметка успях: освобожденият от товара си варел се преобърна, а тялото ѝ остана в ръцете ми. Почти едновременно с финала на тази сложна операция небето над главата ми се продъни от нова оглушителна гръмотевица.

Тя не можеше да стои права и аз внимателно я положих на земята, после побързах да изпъна краката ѝ. Китките и глезените ѝ бяха омотани с кабел, но и тук почувствах преднамерена хлабавост на

възлите. Освободих крайниците и едва тогава издърпах кърпата от устата ѝ. Естествената ѝ реакция беше да се наведе напред и да се разкашля, което бързо премина в конвулсии. Приклекнах до нея, сложих ръка на гърба ѝ и търпеливо зачаках. Тя се давеше, кашляше и правеше опити да говори — всичко това едновременно. Опирах я набързо и доколкото можех да преценя, нямаше наранявания, но 36-часовият плен здравата я беше разтърсил.

— Дишай дълбоко — посъветвах я аз. — Ще се справиш, само дишай дълбоко!

Изтече още една минута преди да се вземе в ръце и да овладее дишането си. После отвори уста и дрезгаво рече:

— Изведи ме оттук, по дяволите!

Точно десет минути ѝ бяха нужни, за да си възвърне самообладанието и да направи опит да се изправи на крака. През цялото време Драма не се обади нито веднъж, но аз бях сигурен, че ни наблюдава, а мерникът на смъртоносното оръжие все още лежи върху гърдите на нейно благородие. Антония най-после прояви желание да стане и успя едва след моята активна намеса. А когато опита да ходи, тялото ѝ политна и се върна в първоначалното положение.

— Добре съм — промърмори с дрезгав глас Антония. — Мога да се справя.

— Спокойно, не бързай.

— Не, предпочитам да се махаме оттук.

— Добре — кимнах аз, хванах я за ръката и я поведох към оградата.

— Ти няма да тръгнеш с нея — обади се тихо Драма.

Гласът ѝ оказа моментален ефект върху лейди Ейнсли-Хънтър, която забрави болката и умората, отдръпна се от мен и уплашено завъртя глава, търсейки източника на звука. Неволно отстъпи назад, спъна се в някаква извита тръба, но аз успях да я подхвана.

— Уоки-токи — обясних кратко. — Всичко е наред, няма да ѝ позволя да те нарани.

— Къде... Къде е тя?

— Нямам представа.

Придържайки я през кръста, измъкнах моторолата със свободната си ръка и натиснах бутона за предаване.

— Ще я изпратя до колата.

— Не! — Заповедта прозвуча остро, въпреки че беше издадена със същия тих глас. Глас на учителка, която се кара на немирен ученик.

— Кажи ѝ къде се намира, дай ѝ ключа. Но няма да я придружаваш.

— Изпълних абсолютно всички твои инструкции. Ще получиш каквото искаш. Но аз искам това! Искам да я изпратя до колата, искам да видя, че потегля. Това е част от работата ми.

Моторолата мълчеше.

— Няма да получиш нищо — добавих аз.

— А ще го получа ли, ако тя си тръгне?

— Имаш думата ми.

Ново мълчание.

— Едно условие. Накарай я да обещае, че ще отиде директно в твоя апартамент, че няма да спира никъде и няма да влиза в никакви контакти, докато е там.

— Дадено.

— Искам тя да го каже.

Протегнах моторолата пред лицето на Антония.

— Кажи на глас, че ще изпълниш всичките ѝ искания.

— Няма ли дойдеш с мен?

— По-късно — поклатих глава аз.

— Не разбирам...

— Искам да ѝ обещаеш.

— Обещавам — каза Антония, после се извърна към преподавателя и повтори: — Обещавам!

— В такъв случай можеш да си вървиш — отговори Драма.

Оглушителната гръмотевица ни настигна по обратния път към колата миг след като небето беше прорязано от ослепителни светкавици. Дъждът рухна изведнъж. Тежките капки забарабаниха по земята, новите ми дрехи бързо подгизнаха. Антония се беше облегнала на ръката ми, вниманието ѝ беше насочено изцяло към движението. Местеше краката си бавно и вдървено, поставяйки ги един пред друг. Не я попитах нищо, но тя сама започна да ми разказва кошмарната си история.

— Спомням си спирането на асансьора и изключването на осветлението, последвани от някакъв шум. След това всичко изчезна.

Събудих се в момента, в който ме връзваше. Опитах се да викам, но тя ми запуши устата. Изобщо не знам къде съм била, тя не ми казваше нищичко! Не ми каза дори защо го прави, Атикъс! Мълчеше през цялото време...

Когато стигнахме до завоя на улицата и се насочихме към парка, тя най-сетне преодоля травмиращите последици от пленничеството и сковаността на движенията, дори пожела да ходи сама. Стигнахме при колата и аз ѝ помогнах да се настани зад кормилото. На пасажерската седалка Драма беше оставила отворена карта на града с очертан с маркер маршрут. Антония се тръшна на седалката, заби поглед право пред себе си и седя така почти две минути. Пръстите ѝ механично масажираха травмираните от кабела китки. После забеляза картата и в очите ѝ се появи въпрос.

— Указания — обясних аз. — С тяхна помощ ще се добереш до вкъщи.

— Какво да им кажа? — попита тя. Пороят барабанеше по покрива на колата с такава сила, че едва я чух.

— Не знам — свих рамене и това беше самата истина.

Антония изпитателно ме погледна.

— Тя ще те убие, нали?

Не отговорих. Струваше ми се, че Драма създаваше прекалено много усложнения. Ако искаше да ми пусне един куршум в главата, тя спокойно можеше да си спести повечето от тях. Но въпреки това не смеех да се обзаложа как ще приключи нощта.

— Ела с мен, Атикъс!

Притиснах ключа в дланта ѝ и поклатих глава:

— Мини през тунела Холанд... И тръгвай, защото няма време.

Тя погледна парчето метал в дланта си с такова недоумение, сякаш никога през живота си не беше виждала ключ. После поклати глава и го пхна в процепа. Моторът забоботи и аз направих крачка назад, но ръката ми остана на рамката на вратата.

— Сложи си колана.

Тя направи опит да се усмихне, но не постигна нищо повече от жалостива гримаса. Проговори едва когато коланът изщрака на мястото си:

— Благодаря ти...

— За теб винаги — промърморих аз, затръшнах вратата и отстъпих още една крачка. По стъклото се изливаха такива мощни струи, че лицето ѝ се превърна в размазано петно. Стори ми се, че ме погледна за последен път, после фаровете светнаха и колата потегли.

Изваках изчезването на ескорта в поройната нощ, обърнах се и тръгнах обратно към баира, на който ме очакваше Драма.

Тя ме пресрещна на паркинга зад онзи ресторант, който беше наполовина във водата. Оказа се, че и той носи името на Франк Синатра. Хрумна ми, че самата Драма е фенка на певица и това е причината да ме доведе тук. После си дадох сметка, че не е така: беше избрала това място поради факта, че на североизток беше просторният парк на института „Стивънс“, откъдето можеше да наблюдава абсолютно всичко, което става долу.

Обратният път ми отне точно дванадесет минути. Пороят се превърна в обикновен дъждец, мълниците изчезнаха, а тътенът на гръмотевиците бързо заглъхваше на изток. Тя ми даваше указанията си с тих и спокоен глас, но от тях не можех да преценя разстоянието, което ми предстоеше да измина.

Когато стигнах до северната страна на ресторанта, тя ми заповяда да завия надясно към Хъдзън и да хвърля моторолата във водата. Подчиних се. А когато се обърнах, тя се беше изправила под стряхата на тъмната сграда — бях минал на метър от нея, без да я забележа.

Реших, че ще запази някаква дистанция, но се случи друго: тя тръгна със спокойна крачка към мен, подмина ме и хвърли своята моторола в реката. Доколкото можех да преценя, ръцете ѝ останаха празни.

При предишните ни преки контакти тя винаги се стараяше лицето ѝ да остане в сянка. Но сега не си направи този труд. В душата ми най-сетне се появи страхът, който беше изчезнал преди доста време — още докато преодолявах препятствията край някогашния кей. Сърцето ми сякаш искаше да изскочи. Стиснах пръстите си в юмруци, после отново ги разтворих. Упражнението трябваше да спре треперенето на ръцете ми. После изведнъж ми се прииска да съм на друго място, да съм топъл и сух, а най-вече жив...

Тя беше почти същата, каквато я помнех, и това ме изненада. След многобройните словесни портрети, които бях правил, ме бяха

обзели сериозни съмнения, че си измислям и разкрасявам детайлите на външния вид, но нямаше как да разбера дали това е вярно. Беше висока почти колкото мен, много стройна, но с малко по-широки рамене, което подсказваше за физическа сила. Дрехите ѝ бяха съвсем обикновени — дънки, блузка и жакет, чийто цвят беше или тъмносин, или черен. Косата ѝ беше късо подстригана — толкова късо, че когато я зърнах в профил, останах с усещането за гладко избръснат тил.

Тя спря едва когато можеше да ме докосне, без да се протяга, постоя неподвижна за миг, после наистина ме докосна — вдигна лявата си ръка и опря длан в гърдите ми. Усетих топлина дори през мокрия плат. Сам по себе си този жест не съдържаеше враждебност, но аз въпреки това застинах от ужас. Не бях в състояние да се помръдна, очите ми останаха заковани в лицето ѝ.

Гледахме се дълго време.

Тя имаше сочни устни, тясна брадичка, чип нос и огромни немигащи очи. Светлината беше прекалено слаба, за да определя цвета им. Ушите ѝ бяха малки и прибрани към черепа, лишени от всякакви украшения. Чертите ѝ изглеждаха доста изострени, но това се дължеше главно на високите скули.

— Казвам се Алена Чискова — каза тя.

Отворих уста, чух собствения си глас, но изобщо не помня какво казах.

После усетих кратка, но остра болка в лявото бедро и механично погледнах надолу. Тъкмо навреме, за да видя как иглата излиза навън, а спринцовката пада на земята. Беше за еднократна употреба, от най-малките номера, с хлътнало докрай бутало. Проследих я, докато падаше в малката локвичка между нас, после вдигнах очи.

— Тъп начин да ми видиш сметката — рекох.

Тя най-сетне примигна. Ъгълчетата на устата ѝ потрепнаха, устните ѝ се разтвориха. В следващия миг отметна глава и избухна в звънлив смях. Моята уста започна да се запълва с някаква странна пяна. Казах ѝ, че не е смешно, и се опитах да хвана китката на лявата ѝ ръка, която все още лежеше върху гърдите ми. Тя се дръпна назад, а аз направих опит да я последвам. Десният ми крак прие командата, но левият — не. Той явно предпочете да остане на място и така ме принуди да рухна на едно коляно върху мокрия асфалт. Кратко

колебание, после към него се присъедини и другото ми коляно, последвано от дланите...

Тя се смееше толкова весело, сякаш моята смърт беше най-забавното нещо на света.

ЧАСТ ВТОРА

1.

Кучето беше доберман.

Едър мъжкар с тегло около тридесет и пет килограма, оставен без нашийник. Тъжните му като на всяко куче очи ме фиксираха непрекъснато и сякаш искаха да ми кажат, че трябва да се държа разумно, докато съдебните заседатели вземат своето решение. Около врата му личеше грозно набъбнал белег, който се спускаше чак надолу, към гърлото. Върху голата розово-бяла плът никога нямаше да порасне козина. Песът навря муцуна под лявата ми ръка, побутвайки я с влажния си нос. Но в момента, в който раздвижих пръстите си, той се обърна и ноктите му задраскаха по каменния под.

Слънчевата светлина беше доста странна, натежала от жегата и размиваща всякакви цветове. Опитах да се ориентирам в обстановката, но липсата на очила правеше задачата почти непосилна. Виждах само оттенъци — светлозелени и сини, главно около леглото. Виждах и правоъгълника на отворената врата. Стената продължаваше надясно, някъде в средата ѝ имаше картина — цветно петно с трудно различима конфигурация.

Чаршафът върху мен беше бял, одеяло нямаше. Повдигнах го и с огромно облекчение видях, че кракът ми си е на мястото. Отпуснах се отново по гръб и обърнах взор към тавана, в средата на който безшумно се въртяха витлата на голям вентилатор. Бях имал халюцинации, при това многобройни и винаги различни. В тях участваха хора, които бях познавал или още познавах — момчето, което редовно ме налагаше след училище, когато бях на десет; сержантът, който безмилостно ме наказваше с коремни упражнения и допълнителни обиколки на плаца; учителят, който ми се подиграваше за тромавия латински. Хора, за които не си бях спомнял от десетилетия, но всичките ме бяха подлагали на тормоз.

Имаше и хора, които познавах сега и които обичах. Бриджит ми казваше, че не мога да ѝ попреча да се върне към дрогата, а след това ме караше да гледам как си приготвя и инжектира поредната доза хероин, като едновременно с това ме молеше да я спра. Скот Фаулър с

тесте снимки, зад гърба му са се подредили момчетата от „Анализи“, Грейси и Боулс. На всяка от снимките беше Антония, позите се сменяха и бяха от лоши по-лоши. Тялото ѝ беше голо, смачкано, натрошено или обезобразено. На един кадър нейно благородие лежеше по очи върху гол цимент, а лицето ѝ очевидно липсваше — точно като на онзи Майкъл Ортез в даласките складове.

— Значи това е станало — подхвърли Фаулър. — Но защо не ми каза?

Това бяха най-тежките кошмари, които, слава Богу, вече потъваха някъде далеч в обърканото ми съзнание. Но в един от тях бях изгубил левия си крак, тъй като малката дупчица в бедрото ми се беше превърнала в гнойна гангрена. Територията на прогнилата плът бързо се разширяваше и вече беше достигнала до долната част на торса ми. После Драма каза да не се безпокоя, защото това било нещо нормално и щяло да се оправи. Погледнах надолу и видях, че крака ми го няма, а тя се отдалечава с доволна усмивка, стиснала го под мишница.

Изглеждаше адски реалистично.

Навън пееха птички. Извърнах глава вляво и видях небето и върховете на дърветата. Цветът на небето беше наситено син, без нито едно облаче. Слушах дълго и с наслаждение. Птиците бяха много, зад гръмогласния им хор се долавяше тътенът на морски прибой.

Вляво от леглото имаше някаква етажерка. Върху нея бяха очилата ми, чаша вода и две таблетки адвил. Надигнах се до седнало положение и си сложих очилата. Чаршафът се свлече на пода. Изведнъж се задъхах, вероятно от прекалено много движения. Главата ме болеше до пръсване, устата ми беше пресъхнала и разранена. Гърбът ми беше жива рана, а вратните мускули бяха болезнено стегнати — сякаш ги бях държал прекалено дълго в едно и също положение.

Погълнах хапчетата на сухо с единствената цел да изпитам пълно наслаждение от водата в чашата. Вкусът ѝ беше застоял, но изглеждаше чиста. Изправих се на крака. Червено-кафявите плочки на пода бяха хладни, а орнаментите им се повтаряха и на стените. Въздухът беше спарен и влажен. Краката ми бавно се стабилизираха.

Отвътре на дясната ми ръка беше залепено квадратно парче марля. Дръпнах го и видях засъхнала кръв, а върху кожата ми се виждаше малка дупчица.

Панталон в пясъчен цвят беше праметнат през таблата на леглото. Беше широк и малко дълъг, но под гайките му предвидливо беше вкаран дебел и очевидно здрав шнур. Нахлузих го. Миг по-късно на прага се появи доберманът с тъжните очи, който ме дари със замислен поглед.

— Здравсти, куче — поздравих го аз.

Ноздрите му леко се разшириха. Ако го нямаше грозният белег на шията му, той беше екземпляр за изложба — изключително здрав и много силен. Гледаше, без да мигне, как пристягам шнура около кръста си, после безшумно ме последва на верандата.

Бях на втория етаж на къща, която се намираше на върха на някакъв хълм. Беше изцяло от бетон, боядисана в бледооранжев цвят. Верандата беше открита, четири на четири метра. Вдясно опираше в стената, но наляво продължаваше чак до ъгъла на къщата, а вероятно и от другата страна. Океанът беше на около километър, може би и по-малко. Пясъчната ивица беше ослепително бяла, а водата край брега — изумруденозелена. Навътре постепенно посиняваше и към хоризонта вече се сливаше с цвета на небето. Доста навътре от брега се поклащаше бяло платно на малка яхта. Слънцето беше зад гърба ми, блокирано от къщата. Усещах го като току-що изгряло, но вече се познаваше, че следобедът ще бъде много горещ.

Склонът към морето беше полегат, покрит с разнообразна растителност. Буйните храсти и разцъфнали цветя бяха толкова нагъсто, че между тях не се виждаше никаква пътека. Дървесните представители бяха от най-благородните видове — палми, различни разновидности на кедъра, бамбука и махагона. Имаше и напълно непознати за мен дървета, някои от които бяха отрупани с плод. Листната маса беше толкова странна, колкото и птицата, която се поклащаше на един клон в близост до перилата и подозрително ме оглеждаше. Беше дребна, с жълто коремче и извит като на присмехульник тесен клюн — явно представител на пернатите, които се хранят с нектар. За пръв път виждах такава.

От всичко това стигнах до заключението, че не само съм далеч от Ню Йорк, но вероятно съм и в другото полукълбо.

Доберманът местеше поглед от мен към птичката и обратно.

— Случайно да знаеш къде мога да намеря телефон? — попитах го аз.

Той отново обърна поглед към птичката. После ушите му щръкнаха, тялото му пъргаво се извъртя и излетя от верандата. Ноктите му шумно драскаха по плочките на пода. Потърсих с очи малката птичка, но и тя беше отлетяла. Тръгнах да обиколя верандата. Знаех, че няма да намеря телефон, но дори и в обратния случай едва ли щях да имам някаква полза. Поръчката за разговор с Ню Йорк щеше да отнеме време, освен това нямах отговор на първия въпрос, който щях да ми зададат Бريدжит, Натали, Кори или Дейл. „Вероятно някъде на Карибите“ — беше най-точната фраза, която бих могъл да употребя.

Верандата свършваше малко зад ъгъла, веднага след още един широк френски прозорец. В стаята имаше широко, доста разхвърляно легло — близник на онова, което току-що бях напуснал. В отворения гардероб се виждаха дрехи — всички без изключение женски, а някои от тях и скъпи. Имаше още две врати. Зад едната от тях имаше просторна баня с двоен умивалник, вана, тоалетна чиния и душ, от която се влизаше в онази стая, където бях лежал аз. От другата врата се излизаше на стълбищната площадка. Доберманът не се виждаше никъде.

Стълбите свършиха в централно разположен квадратен хол с висок таван. Покривните греди бяха умишлено оставени непокрити — вероятно защото бяха направени от превъзходно тиково дърво. Вляво имаше още два френски прозореца, от които се излизаше на покрита веранда и нова, по-различна гледка към морето — в обратната посока на гледката от горната веранда, но пак виждах океана. Мина ми през ума, че сме на остров, при това съвсем малък. Прекрачих прага и излязох навън.

Драма седеше на бял плетен стол край масичка от същия материал със стъклен плот. Доберманът лежеше в краката ѝ. На масичката имаше кана със сок, френска кафеварка, две стъклени и две порцеланови чаши. В средата беше поставена голяма купа с плодове, между които различих манго, зелени портокали, грейпфрути и папая. В съседство имаше чиния с четири кифлички, а до лявата ръка на дамата тъмнееше полуавтоматичен валтер, модел Р88. Беше облечена в цял черен бански костюм, марка „Спидо“, а отгоре бе обула тънки шорти. На ярката слънчева светлина косата ѝ изглеждаше бакъреночервена, а не черна или кестенява — както си бях представял досега. Ръцете и бедрата ѝ бяха покрити с равномерен загар. Покрай левия ѝ бицепс се

извиваше продълговат бял белег, който чезнеше зад лакътя и отново се появяваше горе, почти до рамото. По ръцете ѝ имаше и други белези, повечето от порезни рани, но на крака ѝ имаше и един разцъфнал като звезда — безспорно причинен от куршум.

Тя отпусна книгата, която четеше, и се обърна да проследи приближаването ми. Показалецът ѝ отбеляза страницата, очите ѝ бяха някак замечтани.

Заглавието на корицата беше „Драма: един поглед към света на личната охрана и убийствата“.

Остави ме да огледам масичката, после каза:

— Кафето е току-що сварено.

С това очевидно счете приема за приключен, тъй като отново насочи вниманието си към книгата.

Внезапно усетих глад и побързах да се настаня зад масата. Сокът беше много свеж — ананас с портокал — и аз опразних на един дъх чашата си, изпих втората до половина и едва тогава посегнах към кафето. Когато се протегнах към купата с плодове, ръката ми се оказа на някакви си двайсетина сантиметра от валтера. Тя изобщо не реагира, вниманието ѝ продължаваше да е насочено към книгата.

Листата на околните дървета зашумяха от лекия ветреца, в който се долавяше миризмата на солена вода. От верандата до пътеката се слизаше по шест широки стъпала, а самата пътека плавно се включваше в покрита с чакъл алея. Коли не се виждаха, но на парапета в основата на стълбите беше опрян син велосипед. До него беше паркирана моторна триколка „Хонда“, която очевидно служеше за изхвърляне на боклука.

Кафето беше горещо и силно. Отпих една глътка и хвърлих поглед към пистолета, опитвайки се да разбера каква е ролята му в момента. Тя беше преодоляла много препятствия, за да ме докара тук, и едва ли го беше направила с единствената цел да ме гръмне по време на закуската. Бих се почувствал поласкан, ако оръжието ѝ беше нужно за самозащита, но случаят едва ли беше такъв. Тя не ме беше надценявала преди, нямаше никакво основание да го прави и сега. Нищо в поведението ѝ не показваше, че очаква на закуска още някого, който заслужава отстрел.

От всичко това следваше само едно.

Вдигнах пистолета. Този модел е изключително добро и много скъпо оръжие, проектирано за потенциален заместник на „Колт“ М1911 — верния и дългогодишен ветеран сред личните оръжия в американската армия. Той издържа с отличен стрелковите тестове, но не може да преодолее така наречените тестове за издръжливост — онази особена страст на военните да подлагат оръжие и оборудване на невероятни и в повечето случаи ненужни изпитания, като замразяване, огън и пресован натиск. Въпреки това валтерът все още има репутацията на едно от най-добрите ръчни оръжия в света, при това притежава и амбидекстрация — с него може да се борава и с двете ръце, тъй като копчето за освобождаване на пълнителя и блокиращия механизъм на затвора са дублирани и от двете страни на ръкохватката.

Пълнителят беше зареден догоре. Плъзнах го обратно на мястото му и дръпнах затвора. Патронът влезе в цевта с остро изщракване.

— На твое място не бих го направила — промърмори тя и отмести книгата.

— Напротив, би го направила с удоволствие.

— В такъв случай ще трябва да убиеш и него — подхвърли тя и махна вляво от себе си.

Погледнах надолу и с изненада открих, че доберманът безшумно се беше преместил до мен и задните му крака се бяха подвили, готови за скок. Зъбите му бяха оголени, а козината на гърба му — леко настръхнала. Би трябвало да ръмжи, но не го правеше. Едва сега разбрах на какво се дължи дълбокият белег около шията му.

— Прибери го — рекох.

— Или какво?

— Или ще се наложи двоен отстрел. Не е нужно дори да го нареждам... Прибери кучето!

Прегънатата част на обложката отбеляза страницата и книгата легна на масичката до празната ѝ чаша. Ръката ѝ посегна към кафеварката, гласът ѝ прозвуча меко и успокоително:

— Миата, товарищ!

Зъбите на добермана се прибраха и той се върна на мястото си. Дългото му тяло се просна на плочките и почти се скри под масата.

— Не си опитал кифличките...

— Не знам дали мога да се доверя на храната ти — отвърнах аз.

— Но вече се довери на напитките ми.

— Бях жаден.

Устата ѝ леко се присви.

— Между другото, с какво ме инжектира онази нощ? — попитах.

— С интерферон.

— Доста зле ми се отрази.

— В онзи момент трябваше да те забавя. Елиминирах пистолета, за да не те изплаша.

— Получи се — кимнах. — Къде се намираме?

— В моя дом.

Значи наистина бяхме някъде из Карибите. Малко преди да направи опит да убие Пъф, тя беше подвикнала за нещо, свързано с кифлички с ананас и Бекия, а ние с Дейл се бяхме сгушили зад барикадираната врата, притискайки клиента си към пода. Единствената ни надежда беше в Натали и останалите членове на групата, които обаче се бавеха.

Кимнах по посока на кифличките и попитах:

— Тези ли имаше предвид тогава?

Очевидно ѝ стана приятно, че не съм забравил. Не ѝ казах, че впоследствие бях прегледал два огромни географски атласа, за да открия Бекия. Оказа се, че става въпрос за част от островната държава Сейнт Винсът и Гренадин, разположена на девет морски мили от самия Сейнт Винсът и на около сто от Барбадос. Никога преди не бях чувал името ѝ. Беше ми адски трудно да открия нещо повече за тази държава, освен местоположението ѝ на картата. Оказа се, че тя е основана от англичаните и французите, а през 1979 г. е останала независим член на Британската общност. Основна туристическа дестинация, чиято икономика се крепи главно върху приходите от туризъм, риболов и корабостроене. По-голямата част от единственото ѝ пристанище обслужваше гостуващите яхти, а около Великден властите организират и ежегодна международна регата.

— Ти така и не им каза, нали?

— Не съм — кимнах аз.

— Реших, че или не си ме разбрал, или просто си забравил.

— Разбрах те.

Ръката ми започна да се уморява, освен това не се виждах да я застрелям в рамките на следващите няколко минути. Положих валтера обратно на масата, но ръката ми остана върху него.

— Колко време бях в несвяст?

— Пет дни. Инжектирах ти една доза кеталар, а след това те включих на системи, за да те поддържам с храна и вода по време на пътуването. Халюцинациите се появиха малко преди да се върнеш в съзнание. — Тя опря лакти на масичката и кръстоса пръсти под брадичката си. Усетих, че има желание да говори, защото едва ли има много хора, на които може да разкаже нещо, свързано с работата си. — Искаш ли да знаеш как те превозих дотук?

— И още как!

— Една лодка ме чакаше на брега на Хъдзън. Изчаках те да изгубиш съзнание и те качих в нея, а след това потеглих към Бруклин. Там те прехвърлих на круизър Скараб 38. Пътувахме близо до брега. Отбихме се за зареждане във Вирджиния Бийч, Чарлстън, Насау, Кокбърн Харбър, а след това в Тортола, на английските Вирджински острови. Накрая стигнахме до Кингстаун на остров Сейнт Винсът. Цялото пътуване продължи четири дни.

— Ти сама ли управляваше круизъра?

— Не, защото ти трябваше да бъдеш наблюдаван, корабчето — управлявано, а аз имах нужда и от сън...

— Дан ли ти помогна? — подхвърлих. — Онзи Данилов?

Тя кимна с глава.

— Уби ли го?

Брадичката ѝ напусна удобното гнездо на дланите, гърбът ѝ се изправи назад. Или беше наистина скандализирана, или беше дяволски добра, актриса. На лицето ѝ се изписа изражение на възмущение и болка.

— Дан е мой приятел! Защо да го убивам?

— Позволи ли му да дойде чак дотук?

Това изясни нещата и тя спокойно кимна с глава.

— Оставихме го в Кингстаун на круизъра. Никой не знае, че съм тук.

— С изключение на мен.

— Да, с изключение на теб.

Пръстите ми помръднаха, едва-едва опипвайки контурите на пистолета. Това е част от един чисто военен похват, навлязъл и в цивилния живот. Така се постъпва, когато не ти се иска да отговориш на някой неудобен въпрос.

— Нямам намерение да те убивам, Атикъс — отгатна мислите ми Драма. — Сам виждаш, че пистолетът е зареден и се намира в ръцете ти. Вдигаш го и стреляш. Няма как да ти попреча.

— Имаш кучето.

— И двамата знаем, че Миата е сериозна конкретна заплаха, но не би могъл да те спре.

За момент наистина се замислих дали да не дръпна спусъка. Достатъчно беше да увия пръсти около приклада, да вдигна оръжието и да й пусна два куршума от близко разстояние. Щях да имам достатъчно време да се справя и с добермана, който продължаваше да лежи под масата.

Сериозно обмислих тази възможност, после поклатих глава:

— Може би е време да ми кажеш защо съм тук.

2.

Тя не знаеше истинското си име — онова, което са ѝ дали при раждането. В магаданското сиропиталище я нарекли Алена. Алена Чискова. Но Оксана Журковска прочела една книга за египетската митология, в която сред картинките имало портрет на съпругата на Озирис. Оксана открила прилика с малкото момиченце, което обичала да тормози, и ѝ лепнала прякора Изис.

В сиропиталището я вкарали съвсем малка. За родителите си знаела само едно — че са били жестоки и необразовани. Била едва двегодишна, когато някакъв брадат мъж си гасил фасовете на гърба ѝ. Не знаела защо го е правил, но подозирала, че това е бил баща ѝ.

После се намесила държавата, която я изпратила в дома за сираци. Останала там до убийството на Оксана.

— Искях да умре — сподели с мен тя. — Искях го по начина, по който всички деца искат смъртта на мъчителите си. Но за разлика от всички деца аз се заех да го направя и отнех живота ѝ...

Издаде я блузката. Старият пияница, който се грижел за осигуряването на топла вода в мазето на сградата, я хванал тъкмо когато се опитвала да натика нещо в пещта. Видял кръвта и вдигнал тревога. Скоро открили трупа на Оксана. Един от пазачите се нахвърлил върху Алена и я бил, докато от устата ѝ бликнала кръв, после извикали и полицията.

Разпитвали я няколко часа, но не промълвила нито дума. Натикали я в една килия с мъже, които били три-четири пъти по-възрастни от нея.

В този момент тя се наведе и погали кучето. Помълча малко, после добави:

— Това беше тежка нощ... Никога няма да допусна да се повтори.

На другия ден двама униформени я извели от килията, настанили я в друга стая и започнали да ѝ задават други въпроси. Тя знаела само, че са представители на правителството и полицаите се страхуват от

тях. Този път проговорила — заради авторитета на тези мъже и ужаса, преживян в килията. Мъжете сложили пред нея листове със задачи, които трябвало да реши, показали ѝ снимки, които трябвало да коментира. Единият ѝ разказал приказка, а след час ѝ подал молив и я накарал да опише всичко, което е запомнила. После я нахранили с черен хляб и солена риба, напоили я с вода и повикали лекар. Тя решила, че събитията от нощта ще се повторят и решително се борила с мъжете, които искали да я съблекат за преглед. В крайна сметка се наложило да употребят цялата си сила, за да я притиснат върху дървения нар.

Отново я върнали зад решетките, но този път в единична килия. Никой не идвал да я види, никой не разговарял с нея. Така прекарала и нощта — сама в килията, заобиколена от виковете и стенанията на незнайни братя по съдба. Самата тя също плакала. И това ѝ било за последен път...

Рано сутринта на третия ден се появил единият от двамата държавни мъже, който поел отговорността за нея. Облекли я в нови дрехи, нахранили я и я качили на влака. Постъпила в някакво училище във Владикавказ, по-късно преименуван на Орджоникидзе — град в северната част на Кавказ, на почти три хиляди километра от Магадан. Там учили децата на висши военни, правилата били строги, а учениците носели черни униформи с червени кантове.

След по-малко от месец държавният мъж отново се появил, този път с още няколко души. Пак ѝ задавали въпроси, пак я подложили на тестове. Този път тестовете били по-дълги и по-сложни, за приключването им били необходими няколко дни. Подложили я на нов медицински преглед, но този път тя предпочела да не се бие с тях.

Пет-шест дни след отпътуването на правителствените мъже отново я преместили. Този път попаднала в школата на една военна база в околностите на Омск — още един затворен град, като Магадан.

— Там започна специалната ми подготовка — уточни тя.

В деня на пристигането ѝ била подложена на абсолютно стриктен физически преглед — измерили височината и теглото ѝ, определили с точност цвета на очите и косата ѝ, регистрирали всички отличителни белези по тялото ѝ. Директорът на школата си направил труда да заснеме всеки от зъбите ѝ поотделно, снел ѝ пръстови

отпечатъци. Тя забелязала, че мястото за името ѝ върху формуляра останало празно.

С изненада установила, че в графата за възрастта онзи е написал девет.

Инструктажът и обучението ѝ били поети от ГРУ — военното разузнаване на СССР. Новите ѝ шефове започнали това, което самата тя нарече „груба обработка“.

— В началото наблегнаха на физическата подготовка, а по-късно започнах да изучавам езици, модерна техника, методи за бягство и измъкване, производство на подръчни материали при изпълнение на специфични задачи, електроника и пр.

Оказа се, че владее руски, английски, френски и немски, при това на много високо ниво. Можела да говори така, че английският ѝ да звучи почти като матерен език, същото важало и за френския. По време на обучението ѝ забранили да говори на руски. Наказанията за нарушения на тази забрана били изключително тежки. Колкото по-голяма ставала, толкова по-продължителни ставали периодите на тази забрана. Траели седмица, а понякога и повече. Езиците ѝ се отдавали трудно и овладяването им било истинска мъка. Била дълбоко убедена, че не я бива за тази работа.

Но в други области била наистина отличник. Стреляла безпогрешно, едва на дванайсетгодишна възраст получила звание майстор снайперист. Но истински се влюбила в пистолетите едва в пубертета, когато ръцете ѝ станали достатъчно големи и силни, за да се справят с тях. Обичала курсовете, при които я карали да прави нещо със собствените си ръце — например взривно устройство, таймер, радиостанция. Станала майстор в укриването на специални разузнавателни средства. Голяма част от курсовете ѝ били на базата на практическото обучение, най-вече в стрелбата. Специалистите от ГРУ искали да се възползват максимално от крехката ѝ възраст, внушаваща невинност.

— Когато вкарах подслушвателно устройство във френското посолство, бях едва на тринадесет — припомни си с усмивка тя. — И доколкото ми е известно, то още си е там...

Първото убийство ѝ възложили, когато станала на четиринадесет. Не сподели много подробности. Спомена само, че станало в

Афганистан, а обектът бил западен журналист, който пишел за войната на Съветския съюз срещу местното население. Тогава видяла за пръв път Афганистан, но до изтеглянето на войските по заповед на Горбачов ходила там още осем пъти. След всяка визита оставяла по един труп.

— Бяха девет — каза тя. — И всичките ги помня...

Получила военен чин, а после станала свободен агент. Малко преди да се случи това, била майор от ГРУ, носител на много държавни награди. Шест години пътувала надлъж и шир из Европа, отскачала до Азия, на два пъти ходила и в Щатите. Сподели, че там ѝ харесало особено много, най-вече по отношение на работата.

После навършила двадесет и една.

— Тогава войната свърши и аз останах без работа...

Два мотива определили най-важното решение в живота ѝ — алчността и чувството за самосъхранение. Паричните потоци пресъхнали в момента, в който Стената паднала и страните от Източна Европа се отворили към Запада. Изчезнали всички премии и допълнителни доходи, на които била свикнала, а и работата рязко намаляла.

Но най-лошото било, че „новата гласност“ довела до свободен обмен на информация между разузнавателните общности. Тайните били споделяни с довчерашни врагове, тайните се промъквали в пресата, тайните се продавали срещу пари в брой...

— Ако бях останала, със сигурност щях да бъда разкрита и ликвидирана. Някой щеше да ми възложи задача, друг щеше да я сподели с врага и край. Чакаше ме арест или физическа ликвидация.

Добре си спомняла онази първа нощ в полицейския участък в Магадан. Нямала никакво намерение да допусне повторение на този ужас. Заклела се никога да не попада в плен.

Горе-долу по същото време открила, че се страхува от смъртта.

Заела се със старателна подготовка на това, което намислила да извърши.

Задачата ѝ възложили малко по-късно, съвсем според очакванията ѝ. Отлетяла за Амстердам, но оттам веднага взела самолета за Париж. После се качила на първия полет за Рим, оттам се прехвърлила в Малта, Ню Йорк и най-накрая в Тел Авив. В Израел се обадила тук-там и пуснала слуха, че може да урежда мокри поръчки —

разбира се, срещу подходящо заплащане. Изградила сложен протокол за онези, които проявили интерес. Представяла се като служителка на друг човек, който не действал сам, а с неколцина партньори. Прибягвала до платени реклами, служби за автоматични телефонни разговори и фалшиви адреси, а по-късно и до услугите на Интернет. С две думи, заела се с работата, за която била обучена.

Първата поръчка дошла чак след осем месеца, когато била на ръба на банкрута. Проучила поръчителя, проучила мишената и решила, че работата може да бъде свършена. За подготовката отишли седем седмици. Когато се уверила, че всичко е наред, отлетяла за Лондон и убила съпругата на един много богат човек. Направила го изключително майсторски и полицията приела версията за внезапен удар, който жената получила на опашка в „Хародс“.

Възнаграждението било около три милиона долара и се оказало достатъчно, за да прогони всичките ѝ съмнения.

Когато я притиснах, каза, че е убила срещу заплащане девет мъже и две жени. Наложих да перифразирам въпроса.

— Колко души са умрели от твоята ръка?

Веднага пролича, че няма желание да ми отговори. Мълча доста време, но накрая все пак вдигна глава.

— Тридесет и седем.

След което веднага добави, че само единадесет са били убити срещу пари.

Фактът, че на свободна практика убива далеч по-малко отпреди, ѝ се струваше една голяма ирония.

Кимнах с глава и признах, че мисля същото.

В заключение добавих, че всичко чуто несъмнено ми е било страшно интересно, но продължавам да не разбирам защо, по дяволите, съм на островчето, наречено Бекия.

— Искам да те наема, Атикъс. Някой се опитва да ме убие.

3.

Тръгнахме по добре утъпкана пътечка между дърветата. Обзет от необузdana радост, Миата се въртеше в шеметни кръгове около нас. Пясъкът под краката ми пареше, слънцето вече беше почти в зенита си. Стигнахме до плажната ивица и седнахме.

Тя си беше сложила тъмни очила, а аз предпочетох валтера. Но тук, седнали на метър от палавите вълни на океана, присъствието на оръжието изглеждаше почти абсурдно.

— Май чавка ти е изпила ума! — обадох се пръв.

— Не искам да умра — отвърна тя, без да отделя очи от Миата, който си играеше с вълните. — Какво толкова странно има в това?

— Трябва да ти кажа куп неща, но не знам откъде да започна — заекнах в искрено затруднение аз. — Веднага ще кажа, че изобщо не ти вярвам!

— Казах ти истината.

Размахах ръце и я накарах да млъкне.

— Дори да приемем, че някой наистина иска да те убие, ти едва ли ще наемеш човек като мен, който да те пази! Ти имаш славата на един от най-опасните човешки индивиди на този свят, смъртоносно опасна. Ти си самата смърт! Дори с шибания пистолет в ръка не се чувствам в безопасност, тъй като седя прекалено близо до теб!

— Много ти благодаря! — иронично сви устни тя.

— Не беше комплимент. Дори да приема за истина всичко, което ми каза — не казвам, че е възможно — ти пак притежаваш познания за смъртта, които далеч надвишават моите. Ти знаеш как се причинява смърт, как се предотвратява смърт, владееш по-добре от всеки друг способите, водещи и в двете посоки. И това ти го казва човек, който се е срещал с немалоко професионални убийци...

Тя свали очилата си и се извърна към водата.

— Човекът, който ме преследва... Той е един от Десетката...

Трябваше да се досетя, рекох си. Трябваше да видя как приближаващите се фарове изскачат от тунела и се насочват право към мен.

— Оксфорд?

Прозвуча като въпрос, който не се нуждае от отговор.

— Ти си чувал за Оксфорд? — обърна се да ме погледне тя.

— Четири дни преди да отвлечеш лейди Ейнсли-Хънтър ми дадох сводка за него. Беше се насочил към Ню Йорк.

— Мен търси — прошепна Драма и почеса ушите на Миата, който се приближи към нея, оплескан с мокър пясък. Ръката ѝ се плъзна по козината му. Очите ѝ се вдигнаха към лицето ми и моментално уловиха подозрението. — Какво има?

— Опитвам се да определя дали Миата е куче боец...

— Той е моето куче и разчита на мен.

— Затова ли си му изрязала гласните струни?

В следващия миг тя беше на крака и ме засипваше с ругатни. Това само ме накара да си припомня колко верни са били нещата, които съм казал или мислил за нея. Побесняла от гняв, тя сграбчи слънчевите си очила както се хваща кама. В нейните ръце дори и те биха могли да се превърнат в опасно оръжие.

— Пашол в пизду! — изръмжа тя. — Нима си въобразяваш, че мога да направя подобно нещо?! При това на куче, което няма как да ме разбере?! Ну тебя к чорту!

Пистолетът все още беше в ръката ми. Поколебах се дали да не го насоча към нея, за да спася живота си, но в следващия миг тя рязко се обърна и започна да се отдалечава покрай водата. Миата ми хвърли укорителен поглед и се повлече след нея.

Сякаш ѝ пукаше за едно куче, освен ако не ѝ трябва за изпълнение на някаква задача.

Спря на ръба на водата, изтръска задната част на шортите си от пясъка, после скръсти ръце пред гърдите си. Миата побутваше с лапа подгизнал дънер, изхвърлен от прибоя.

Станах и тръгнах към нея. Тя гледаше навътре в морето, към лодка с бяло платно, хвърлила котва на около километър и половина от брега. На палубата се виждаха дребни фигурки във водолазни костюми, които очевидно се готвеха за гмуркане.

— Не съм му прерязала гърлото — глухо рече тя. — Направи го един тип от Маями, който вече е мъртъв. Да, аз го убих... Да, направих го за пари. Но точно него бих убила и гратис!

Един от леководолазите се прехвърли през борда. Вдигна се пяна, мярнаха се дълги коси. Водолазът беше жена.

— А знаеш ли защо е прерязано гърлото на Миата? — попита след известно време тя. — Онзи тип държеше големи количества наркотици в различни къщи. Пазеха ги въоръжени мъже с кучета, а самите къщи бяха минирани. На мястото на крушките беше прикрепил гранати, които при щракване на електрическия ключ изхвърляха предпазителите и се взривяваха. В стаите и коридорите беше направил вълчи ями, скрити под мокета, а мазетата бяха пълни с натрошени стъкла и остри метални шишове. Той имаше навика да реже гласните струни на кучетата си, защото така ги правеше невидими. Знаеше, че това ще ги озлоби допълнително и ще ги превърне в безпощадни убийци. С мен се свързаха негови конкуренти, които предложиха голяма сума пари, за да ликвидирам бизнеса му. А когато го направих, всички се разбягаха — пазачи, членове на бандата му, псевдоприятели. Кучетата обаче му останаха верни. Луди, жестоки и верни. Наложих да ги убия едно по едно, за да спася живота си. Открих Миата жив съвсем случайно, когато всичко беше свършило. И го взех със себе си...

Дланта ѝ се разтвори, очилата се върнаха на лицето ѝ. Но устата ѝ остана горчиво присвита.

— Не съм чудовище — промълви тя. — Нито някаква откачена кучка, която постига климакс само когато причинява болка и смърт. Аз съм... аз бях убиец. Но хората, които са загинали от ръката ми, са били мишени, връзка с мишените или такива, които искат да убият мен...

Обърна се да хване изражението ми, но аз продължавах да гледам към гмуркачите.

— Нямам навика да изтезвам животни — тихо подхвърли тя.

Настъпи мълчание, очите и на двамата ни бяха отправени към синия лазур.

— Защо Оксфорд иска да те убие? — попитах аз.

— Заради теб — отвърна тя, повика кучето и тръгна обратно към вилата.

— Глупости! — казах аз на Карибско море.

— Трябваше да те убия — каза Драма. — Трябваше да изчакам експлозията, а след това да вляза през онази врата и да ви гръмна

всичките — и теб, и Дейл Матсуи, и Пъф!

— Но и самата ти щеше да загинеш — подхвърлих аз.

— Вярно. Преди време това нямаше да ме спре.

Бяхме в кухнята — тясно правоъгълно помещение със същите пръстени плочки като на втория етаж. Драма миеше чиниите от закуската. Плодовите остатъци от сокоизстисквачката отидоха в кофа за боклук със специална форма, скрита под двойния умивалник. За момент си я представих като някаква смъртоносна Дона Рийд, на лицето ми се появи неволна усмивка.

Тя забеляза това и лицето ѝ помръкна.

— Когато бях по-млада, не се плаших от смъртта, Атикъс. Нищо не можеше да ме спре. Но вече не е така. В момента на онзи сблъсък разбихах съвсем ясно, че ако искам да си довърша работата, трябва да мина през онази врата и да ви очистя. Самата аз ще загина. Но исках да живея и точно затова изчезнах...

До краката ѝ имаше емайлирана кофа. Тя я вдигна и започна да я пълни с чиста вода от чешмата. Когато се наведе, мускулите на краката ѝ се очертаха съвсем ясно. С изненада установих, че е избръснала краката и подмишниците си. Куршумът в бедрото очевидно беше излязъл от другата страна и това беше голям късмет, тъй като няколко сантиметра по-нагоре пораженията биха били фатални. Това ми напомни за собствената ми огнестрелна рана.

— А после твоята приятелка Крис Хейвъл написа тази книга — продължи Драма. — Би трябвало да ѝ попреча, но не го сторих. Би трябвало да се върна и да я убия, а заедно с нея да премахна теб, Дейл, Натали и Кори...

— Защо не го направи?

Тя отмести очи и ги насочи към прозореца. Вятърът се беше усилил, разклатените клони хвърляха бягащи сенки. Минута по-късно разбрах, че няма да получа отговор.

— Защо ми каза къде живееш?

Отново не ми отговори.

— Алена — повиках я аз.

Главата ѝ рязко се завъртя. В очите ѝ имаше нещо като разсеяно учудване, сякаш бях привлякъл вниманието ѝ случайно, главно защото бях използвал истинското ѝ име. Устните ѝ маркираха едва забележима извивка.

— Сигурно ще ми се смееш... Изобщо не харесвах Пъф, но у теб видях доста неща, които виждам и у себе си. Знам, че ме разбираш, защото и в твоята професия често става така... Чувство за изкуствена близост. Наблюдавах те в продължение на няколко седмици и го усетих. Знаех, че е фалшиво, но въпреки това го усетих. Прииска ми се да ти дам в замяна нещо, което е важно за мен... И ти дадох дома си...

Кимнах с глава и си помислих, че би трябвало да съм изненадан, но не бях. Това, което чувах, не беше чак толкова уникално като явление. В крайна сметка имаше някаква причина, поради която толкова много бодигардове се оказваха в леглото със своите клиентки, а в някои случаи дори се женеха за тях. Същността на отношенията между тях се характеризира с интимност и висока доза стрес, а в такава среда връзките между отделните индивиди се развиват в неочаквани посоки и с нарастваща интензивност. Аз самият неведнъж бях усещал желанието на някои клиентки да прехвърлят взаимоотношенията ни от професионална на лична основа, да не говорим за Натали, на която ѝ се беше случвало далеч по-често. А занятието на Драма и моето са просто двете страни на една и съща монета.

Спомних си за последната нощ, която прекарах с Бриджит, възстанових разговора помежду ни.

Алена протегна ръка към кърпата на бяло-червени квадратчета, окачена до умивалника.

— Като оставих Хейвъл да издаде книгата си, автоматично се превърнах в мишена — заговори тя, докато бършеше чиниите. — Прекалено много неща в нея са верни. Те генерират интерес, внимание, натиск, особено за нещата, свързани с мен... Един убиец би трябвало винаги да бъде невидим. А аз позволих на Хейвъл да съобщи на света за мен.

— И затова Оксфорд е получил задача да попречи на света да научи нещо повече? — вдигнах вежди аз.

— Оксфорд ще се опита да дискредитира Хейвъл, а вероятно и теб. А мен с абсолютна сигурност ще поиска да унищожи.

— Следователно аз имам интерес да ти помогна, така ли?

— Имаш интерес да попречиш на Оксфорд, а запазването на моя живот е част от този интерес. — Тя ловко сглоби вече почистената сокоизстисквачка. — Нима мислиш, че трябва да умра?

— Мисля, че трябва да бъдеш наказана за това, което си вършила — отвърнах. — Виновна си за смъртта на тридесет и седем души, а единадесет от тях си убила срещу заплащане!

— Генерал Огъстъс Нданга — промълви тя.

— Кой?

— Генерал Огъстъс Албъртс Юсуф Киване Нданга — отчетливо повтори тя. — Уганда, преди четири години. Застрелях го в главата от шестстотин и четиридесет метра.

— Отличен изстрел — кимнах аз.

Тя се облегна на плота и ме погледна в очите.

— Нданга беше специалист по прочистването. Нахлуваше с войниците си по селата и избиваше всичко живо от мъжки пол, включително малки момченца и дори пеленачета. Избиваше и жените, разбира се, и малките момиченца. Запазваше живота само на току-що съзрели девойки с единствената цел да ги изнасилва, докато забременеят... Нима трябва да умра, защото съм премахнала един изверг?

— Зависи кой те е наел да свършиш работата.

— Веднага ще ти отговоря: ЦРУ ми плати четири милиона долара за главата на Нданга. — Изгледа ме продължително и добави: — Ти също си убивал и би трябвало да ме разбереш...

— Вярно е, убивал съм. Но никога не съм вършил предумишлено убийство. Ако някой нападне мой клиент, ще извадя пистолета си не за да го убия, а за да го спра. И в това е огромната разлика. За мен пистолетът е средство да спра нападателя, а за теб — да отнемеш живот, при това по максимално ефективен начин.

— Но ти изстреля четири куршума в майката на Ерика Уат, като един би бил достатъчен да я спре — напомни Драма.

— Един би могъл да я спре — поправих я аз. Гласът ми прозвуча малко по-грубо, отколкото исках. — Но тя беше въоръжена и аз трябваше да бъда сигурен.

— Значи сигурността е по-голямо основание да убиваш, отколкото изнасилването на един цял народ? — втренчи се в мен тя.

— Не бих тръгнал да оспорвам необходимостта от смъртта на Хитлер или Сталин... При първата ни среща успяхме да си поговорим на тази тема. Но това, което върша аз, е коренно различно от това, което вършиш ти.

Алена ми отправи още един продължителен поглед, после се обърна с лице към умивалника. Очите ѝ останаха безизразни, а ръката ѝ бавно се вдигна да закачи кърпата.

— Но при отвличането на лейди Ейнсли-Хънтър не убих никого — заговори след известно време. — Нито теб, нито Натали Трент, нито Кори Херера. Не убих и членовете на подсигурителния екип Бриджит Логън, Дейл Матсуи и Робърт Мур...

— Убеден съм, че си се въздържала по съвсем конкретни причини — защото искаш нещо от мен. Била си абсолютно сигурна, че ако убиеш дори един от хората, които изброи, няма да го получиш! И на всичкото отгоре аз ще превърна в основна цел на живота си твоето... — Замълчах, тъй като едва сега усетих какво щях да кажа.

Тя не настоя да довърша изречението. Отвори хладилника, огледа съдържанието му и попита искам ли да обядвам риба.

Хапнахме на верандата. Менюто се състоеше от жълтоперка на скара с гарнитура от нарязан на едри късове ананас. Такава храна обичах да прокарвам с бира, но вече знаех, че в тази къща не се държи никакъв алкохол. Затова се задоволихме с по чаша студена вода. Валтерът продължаваше да лежи до чинията ми, но влаченето му навсякъде с мен вече започваше да ми писва — нещо, което тя със сигурност беше предвидила.

Преди да седне на масата, тя пусна уредбата и зазвучаха мелодичните парчета от албума „Гумена душа“ на Бийтълс.

— Не можех просто да ти се обадя и да ти кажа, че искам да те наема — подхвърли Алена. — Надявам се разбираш защо бях принудена да го направя по друг начин.

— Да — кимнах. — Ако ми се беше обадила по телефона с подобна оферта, положително щях да побягна презглава.

— Точно така.

— Но защо избра мен? Положително си се сблъсквала и с други специалисти по лична охрана...

— Никого от тях не уважавам — кратко отговори тя, отпи глътка вода и крадешком ме погледна. Явно недоумението ми я принуди да се доизясни: — Ти ме победи. Никой не беше го правил...

— Не съм те победил.

— Задачата ми беше да ликвидирам Пъф, но не я изпълних.

— Извадих късмет и ми помагаха хора с великолепни качества. Но това, което искаш от мен, трябва да го правя сам. А ти по-добре от всеки друг знаеш какво означава това...

— Забравяш, че аз ще бъда твоя клиентка. Пъф не умееше да стреля, а лейди Ейнсли-Хънтър не може да взриви бомба. Пъф беше възрастен човек с диабет и по всяка вероятност алкохолик. Ейнсли-Хънтър е активистка и публична фигура. А аз съм жена на тридесет и една години в отлична физическа форма с нормално мислене и емоционална стабилност — колкото и странно да ти се струва това.

Стана ми неприятно, тъй като в момента наистина правех преценка на емоционалната ѝ стабилност и тя пак отгатна мислите ми.

— Но това не е всичко, Атикъс — продължи Алена. — Никой от хората, които си охранявал досега, не може да те научи на това, което аз знам... Мога да ти предам абсолютно всичко, с което разполага Оксфорд, просто защото го знам.

— Предлагаш да ме превърнеш в убиец? — вдигнах вежди аз.

— Предлагам да ти покажа как работим ние. Как разсъждаваме, как виждаме света и самите себе си... — Замълча за момент, после закова поглед в лицето ми: — Освен това ще ти бъде от полза.

Успях да се сдържа и да не ѝ се изсмея в лицето, но все пак изпуснах едно презрително сумтене.

— Ти се погубваш, Атикъс — тихо продължи тя. — Славата не ти отива, защото те разсейва и ти носи пряка вреда. Печелиш добри пари, които ти дават спокойствие, позволяват ти да издържаш не само Ерика, но и Логън...

— Логън печели достатъчно добре и без мен — прекъснах я аз.

Тя примигна, изчака да види дали ще кажа още нещо, и продължи:

— Можеш да издържаш Ерика, но това не е достатъчно за теб. Парите ти дават възможност да се срещаш и с по-други хора — различни от средата ти, носители на друга култура — такива като Скай Ван Брандт... Но контактите с хора като нея не те направиха по-щастлив, а точно обратното — направиха те по-слаб.

— Чакай малко...

— Я се запитай дали атаката ми в асансьора би била възможна преди година? Задай си и един друг въпрос: дали и миналата година щеше да отведеш клиентката си на предварително известно

обществено място, при това веднага след като си я измъкнал от предполагаем атентат?

— Да бе, атентат! — изръмжах аз и с отвращение добавих: — Атентаторът си беше извадил оная работа и си играеше с нея!

— Кое то изобщо не би трябвало да има значение за теб! — гневно процеди тя.

Отпих глътка вода и премълчах.

— Мъжът, който ме победи преди година, никога не би допуснал подобна грешка!

Оставих празната чаша на масата. Едва сега забелязах, че не е стъклена, а от някаква много прозрачна пластмаса с леко синкав цвят. Нейната беше абсолютно същата, но зеленикава.

— В такъв случай защо държиш да ме наемеш? — зададох най-логичния въпрос.

— Защото ти си и нещо друго. Ти прикри с тялото си Ейнсли-Хънтър, когато ти казах, че я държа на мушката на картечницата, а след това настоя да я изпратиш до колата. Ти се върна при мен с ясното съзнание, че жертваш живота си за нея. Ето защо искам да ме охраняваш именно ти...

— Но нейният живот заслужава да бъде спасен — подхвърлих аз. Сега дойде нейният ред да отпие глътка вода и да замълчи.

Поклатих глава и извърнах взор към верандата. Вятърът люлееше клоните на палмите, които сякаш ми махаха да се приближа или пък да се измъкна незабелязано. Температурата неумолимо се покачваше, но на сенчестата тераса все още цареше приятна прохлада.

— Преди десет дни си убила трима мъже в Далас — заговорих пръв. — Камерата те е хванала при напускане на местопрестъплението.

— Не съм била аз!

В гласа й имаше изненада и звучеше много, много убедително.

— Има снимки, Алена. Застреляни са трима мъже — Ортес, Монтроуз и още един, на когото не му помня името. На една снимка те има зад волана на колата, с която излизаш през портала...

— Фалшификат е, защото не съм ги убила аз.

— О, я стига!

— Поне три години не съм стъпвала в Далас! — държеше на своето тя. — Кой ти показва тези снимки?

— Не е важно.

— Не съм го направила!

Останах извърнат към дърветата, усещайки погледа ѝ върху себе си. После тихо рекох:

— Разкажи ми за Оксфорд.

— Той е като мен.

— Руснак?

— Не, мисля, че е американец. Или англичанин. Не знам къде са го обучавали, но е от Запада. Малкото, което знам за него, предполага военна и разузнавателна подготовка...

— Чух, че се е специализирал — подхвърлих аз.

— Да, в скандалите — кимна тя. — Прибягва до сексуални похвати, за да подреди декорите и телата. Но това е просто стил на работа. Нещо, което изисква свое собствено планиране — също като планирането за залагане на бомба или заемане на позиция. Той знае това, което знам и аз...

Бях обзет от дълбоки съмнения. Би могло да бъде точно толкова просто и директно, колкото звучеше в нейната уста: размества и разполага телата по начина, по който обикновените хора разместват мебелите си. Но аз се съмнявах в това. Човек, който постоянно прибягва до сексуални похвати, вероятно обича да си играе с голи тела. Драма може и да не беше чудовище, но аз няхах никакво намерение да мисля същото и за Оксфорд.

— Има ли някаква история, която да ви свързва?

— Не.

— Но си сигурна, че е тръгнал след теб. Някакви доказателства?

— Имам си източници.

— Какви източници, като Дан ли?

— Източници, които съобщават, че Оксфорд ме търси. Приех тази информация напълно сериозно и направих съответните справки.

— Но не знаеш кой е поръчал музиката, така ли?

— Не.

— Обаче си сигурна, че има поръчител и че той не е тръгнал след теб по лична инициатива?

— Оксфорд никога не би започнал подобна операция без финансов ангажимент. А за моето отстраняване със сигурност ще поиска значителен хонорар.

— Колко значителен?

— Минимум четири милиона долара, а може би и повече.

— Колко време е изминало, откакто е получил поръчката? Или както там му викате на това...

— Задача. Аз му викам задача, точно като теб...

Запазих мълчание.

Тя взе един зелен портокал от купата в средата на масата и започна да го бели. Купата беше от бял порцелан, пресечен в средата от две тънки небесносини ивици.

— Получил е задачата скоро, преди един или два месеца...

— Щом те търси в Ню Йорк, значи знае, че си в Щатите. Което означава, че е наблизо...

— Ню Йорк е разпределителна гара. — Пръстите ѝ ловко белеха плода. — Там човек попълва запасите си — както по отношение на оборудването, така и на хората. Всички минават през Ню Йорк...

— Той знае ли за тази къща?

Тя се поколеба.

— Знае ли?

— Знае за връзката между теб и мен, знае за Пъф. Сигурна съм, че е прочел книгата на Хейвъл... — Очите ѝ се вдигнаха от портокала. — Ще му трябва известно време, но със сигурност ще ме открие и тук.

— Колко време?

Тя приключи с деликатната операция и обелката легна в празната ѝ чиния в първоначалната си форма. Предложи ми парче портокал, видя поклащането на главата ми и го лапна, извъръщайки очи към морето. Мълча дълго, чак до края на „Момиче“ и ритмичното начало на „Гледам през теб“ на Джон и Пол. Беше ясно, че размишлява и вероятно се опитва да си представи какви разследвания би предприела самата тя, ако беше на мястото на Оксфорд.

— Най-малко три месеца — отговори накрая. — А може би и четири... Не допускам, че може да го направи за по-малко — това би означавало страхотен късмет. Ще му струва много пари. Ще започне да възстановява всичко, което се е случило между теб, мен и Ейнсли-Хънтър, а след това ще се опита да възстанови твоите маршрути и да открие с каква апаратура съм действала аз. Най-уязвимата брънка ще бъде картечницата, която рано или късно ще го отведе до Брайтън бийч. Там той ще получи информация за лодката и ще научи, че сме

тръгнали по море. Ще изчисли обхвата на лодката, след което методично ще претърси всички пристанища във всички възможни посоки... Рано или късно ще попадне на някого, при когото сме зареждали. Когато стигне до Карибите, за известно време отново ще ни изгуби. Ще му се наложи да се мести от остров на остров, ще го прави бавно и внимателно, тъй като няма да иска да се разкрива. Ще му трябват поне шест седмици, преди да ограничи търсенето върху Малките Гренадински острови. В Кингстаун пак ще ни загуби, защото ще открие, че там сме зарязали лодката. Но най-много за седмица ще стигне в Бекия. А стигне ли тук, проблемите му свършват. Островът е малък, населението — също. За броени часове ще открие къщата и ще провери дали съм тук. После ще се оттегли и ще започне да планира. И накрая ще ме убие...

— Мен също — подхвърлих аз.

— Да. — Тя лапна още едно резенче портокал. — Ще се изненада, че си тук, защото ще е убеден, че съм те убила и в момента гниеш на дъното на Хъдзън. Няма да може да възприеме факта, че съм те пощадила, и затова присъствието ти тук ще бъде пълна изненада за него.

— Но нали ще ме засече по време на наблюдението? — подхвърлих аз.

Тя довърши портокала и отпусна дясната си ръка, давайки възможност на Миата да оближе сока от пръстите ѝ.

— Ще ти купим контактни лещи от магазина за оптика в Порт Елизабет. Ще се подстрижеш и ще си боядисаш косата, ще си пуснеш брада. Като прибавим към всичко това и един хубав загар, идентификацията ти ще бъде достатъчно трудна.

— Нещо избързваш — промърморих аз. — Не съм казал, че ще остана.

Мълчанието продължи достатъчно дълго, за да чуем финала на „Гумена душа“.

— Би трябвало да се махнеш оттук — подхвърлих. — Би трябвало непрекъснато да се движиш.

— Движението увеличава риска от разкритие.

— Значи остава другото, така ли? — втренчих се в нея аз. — Седиш си тук и го чакаш да се появи, за да му видиш сметката!

— Ако имаш други идеи, ще ми бъде безкрайно интересно да ги чуя.

Пренебрегнах язвителния тон на забележката и попитах:

— Имаш ли представа как ще те нападне?

Драма отново забави отговора си.

— По всяка вероятност ще иска да види смъртта ми със собствените си очи — тихо подхвърли тя. — За целта най-вероятно ще използва пистолет. Ще бъде отблизо, в рамките на критичното пространство...

Това изявление беше колкото изненадващо, толкова и обезпокоително. Джеписън също бе атакувал лейди Ейнсли-Хънтър в критичното пространство, а аз я бях измъкнал единствено благодарение на слепия късмет. Силно се съмнявах, че такъв късмет ще ме споходи втори път, още по-малко при евентуална атака на Оксфорд. В такъв случай оцеляването виси на косъм и зависи единствено от бързината — колко бързо ще засека и ще реагирам на заплахата, каква ще бъде скоростта, с която ще реагира Драма.

— Значи той може да проникне толкова близо? — присвих очи аз.

— Щом аз мога — сви рамене тя.

И мислиш точно в тази посока, добавих мислено аз. Обмисляш ситуацията от всички страни. Просто не те бива за нищо друго.

Тя потупваше Миата по врата и очевидно чакаше отговор. Вероятно си въобразяваше, че разбира всичките ми колебания и резерви.

— Повечето клиенти наемат лична охрана само защото бодигардът знае неща, от които нямат никакво понятие — рекох най-сетне аз. — Най-вече как да им запази живота... На практика те купуват именно това познание, а не физически умения. И в повечето случаи сключват изгодна сделка. Но това е различно. Тук става въпрос за игра на съвсем друго ниво. Това не е ситуация „лунатик в тълпата“, нито пък прекалено буен поклонник. Той е професионален убиец, а това е територия, в която моите знания са нищожни, за разлика от твоите...

— Отчасти си прав — кимна тя.

— Което ме кара да си мисля, че ми е отредена ролята на пушечно месо и нищо повече.

— Вече споменах, че ще те науча на някои неща — раздразнено каза тя, помълча малко, после добави: — Всъщност ще те науча на всичко.

Свалих очилата си. Лявото стъкло беше издраскано и това най-вероятно беше станало още преди да напусна Ню Йорк.

— Ако останеш, няма да скрия нищо от теб — подхвърли тя.

Изчака отговор почти цяла минута, после разчисти масата и се прибра. Чух как пуска водата в умивалника. Миата напусна мястото си до нейния стол, пристъпи към мен и положи муцуна в скута ми. След известно колебание стигнах до заключението, че едно почесване по главата няма да се изтълкува като съглашателство с врага.

Ех, ако можех да ѝ повярвам, рекох си. Само да можех да ѝ повярвам! Но защо ли мислех в тази посока, като знаех, че нямам право на подобен лукс?

Вярно е, че снимките, които ми показаха Грейси и Боулс, наистина може да са били фалшификати. Съвсем друг е въпросът защо биха си направили този труд и усилия, за да ме подплашат. По време на същото заседание бе споменато и името на Оксфорд, а след това разгледах и една снимка, която го свързваше с Драма. Заседанието не само определи мястото на играчите върху дъската, но и направи връзката помежду им.

Работата беше там, че не виждах никакъв смисъл от това заседание, освен желанието да подхлъзнат мен. Което означаваше, че момчетата от „Анализи“ са в комбина с Драма (тя бе признала, че е работила за ЦРУ), или пък тя казваше истината (което кой знае защо много исках). Имах чувството, че бродя в лабиринт от лъжи, че стъпвам в подвижни пясъци, които моментално заемат предишната си форма. Вече не виждах дори онази фундаментална истина, която винаги е играла ролята на отправна точка. Усещах, че си играят с мен, но нямах никаква представа кой и защо го прави.

Наистина съществуваше и другата, макар и далечна възможност, тя да ми казва истината — че Оксфорд е нает да я убие, че ЦРУ са изтълкували погрешно своята разузнавателна информация и са реагирали прекалено тревожно на факта, че двама от членовете на Десетката се появяват едновременно на територията на Съединените щати. Но ако това е истината, значи Драма лъжеше за Далас. Което, между другото, можеше да бъде обяснено.

Фактически това, което беше направила в Ню Йорк, беше много по-трудно за реализация, без да убива хора, отколкото обратното. Ако сделката в Далас е поела в опасна посока и тя е била принудена да се защитава, би било съвсем логично да се опита да ме излъже и да каже, че изобщо не е била там — с единствената грижа да не ме отблъсне.

Естествено, аз не знаех дали казва истината за моите колеги, не знаех дори дали са живи.

След малко тя излезе от къщата. Беше махнала шортите, беше само по бански, с праметната през рамото хавлия.

— Трябва да поддържам форма — подхвърли тя и без да ме погледне, тръгна по пътеката към плажа. Миата стана и я последва.

Аз останах на масата.

Заклучена се оказа само една врата в мазето. Зад нея чезнеше дебел, двойно армиран кабел, прикрепен за тавана на съседното помещение. Елементи на алармена инсталация открих на няколко места из къщата, но не и командното табло. На дискретни места в антрето бяха монтирани шок-детектори, същото беше положението в дневната и в кухнята. В подножието на стълбите имаше друг. Горе се наложи да търся малко по-дълго, но и там открих сензори — два в коридора и по един във всяка спалня. Единственото помещение без покритие се оказа просторната баня между спалните.

Апаратура за видеонаблюдение липсваше. Нямах време за пълна проверка, но поне на пръв поглед не открих никакви камери.

Не видях телефон, нито телевизор. Единственият представител на битовата електроника беше музикалната уредба в хола, заобиколена от купчини дискове. Драма изглежда беше голям фен на Фаб Фор, тъй като притежаваше абсолютно всички албуми на групата, плюс оркестрови вариации на най-големите им хитове. Имаше и доста дискове с класическа музика.

Обзавеждането беше спартанско. На стената висеше рамкиран плакат на Великденската регата редом с откровено грозно маслено платно, на което някаква жена доеше крава. Единствените рафтове с книги бяха в хола, запълнени с доста оръфани екземпляри с меки корици, някои от които бяха поне на десет години. Шпионските романи бяха по-малко от кримките. Имаше английски и френски, но и няколко немски.

В един от кухненските шкафове открих готварски книги. Повечето бяха френски и съдържаха подробни указания за приготвяне на изискана храна, но веднага си личеше, че изобщо не са разгръщани. Имаше и на английски, главно по проблемите за оптимизиране на храната, които пропагандираха силата на пресните плодове, здравословното вегетарианство и различни диети.

Ако не броим кухненските ножове, единственото оръжие в къщата беше един „Корт“ 357 Комбат Магнум, който беше пъхнат в кутия за тампони под мивката в банята. За пръв път в живота си виждах подобно оръжие. Такива пистолети се правят в единични бройки, само ръчно, и цената им започва от шест хиляди долара нагоре.

Поклатих глава. Ако някой те нападне в кенефа, все пак не е зле да се защитиш с най-доброто, което може да се намери на пазара...

Върнах корта в кутията за тампони и излязох навън.

Слънцето беше успяло да изсуши повечето от водата върху банския костюм и кожата й. Седна на хавлията и метна на Миата някакво изхвърлено от приборя клонче. Доберманът ентусиазирано го захапа и затича напред-назад. От време на време пускаше дървото и разтваряше уста, сякаш искаше да запее. Бях убеден, че ако имаше гласни струни, като нищо щеше да го направи.

— Трябва ми телефон — подхвърлих аз.

— Не мога да ти го позволя — отвърна тя, без да ме погледне.

— Искам да разбера дали приятелите ми са живи.

— И да им съобщиш къде си, нали? — засече ме тя. — Те пък ще тръгнат да те търсят, вероятно ще алармират и властите. Не, това не мога да го позволя! — Протегна ръка към муцуната на Миата, който й поднесе мократа пръчка, но отказа да я пусне. После започна играта „дай ми тази хубава пръчка“. В един момент кучето отстъпи, но веднага зае приклекнала поза, готово за евентуално хвърляне. И то не закъсня. Драма замахна, пръчката отлетя на десетина-петнадесет метра и песът стартира.

— Няма да им кажа.

Седеше със свити крака и ръце върху коленете. Имаше тяло на плувец — с могъщ торс и добре развита мускулатура на ръцете и раменете.

Изчака завръщането на Миата, изпрати го отново да гони пръчката и едва тогава попита:

— Ще приемеш ли задачата?

— Не мога да отговоря преди да знам мнението на приятелите си.

— Ще ти платя три милиона долара, като освен това ще ти доставя всяко оборудване, което пожелаеш. Ще преведа парите в посочена от теб банкова сметка, или пък ще ти покажа как да си откриеш. Има едни специални сметки, в които парите ти винаги са надеждно скрити.

— Не съм казал, че приемам. Първо искам телефон.

Тя вдигна хавлията и я изтръска. Миата се върна и пусна клечката в краката ѝ. Тя каза нещо на руски и кучето гневно я погледна.

— След мен! — кратко изкомандва Драма.

Не бях сигурен дали командата се отнася за добермана или за мен.

Клавиатурата за отваряне на вратата в приземието беше скрита зад електрическия ключ. Кодът беше дълъг, а тя зае такава позиция, която ми пречеше да виждам кои цифри избира.

Помещението беше огромно, но почти празно. Истински бетонен бункер с нисък таван. В средата бяха опънати рогозки от типа на японските татами, от тавана висяха боксови чували. В ъгъла имаше стойка за вдигане на тежести, а до нея се издигаше купчина стоманени кръгове, обозначени с различни килограми.

Между рогозките се издигаше единична колона от сиво-черна пяна, увита с широко тиксо. В далечния ъгъл стоеше шперплатова мишена с форма на човешки силует, а рогозките в съседство бяха постлани пред няколко огромни огледала. На близката стена беше завинтен специален парапет за балерини, а малката ниша вляво беше запълнена с още една врата. Във въздуха се усещаше застояла миризма на кордит.

Драма тръгна напред, обяснението ѝ беше лаконично:

— Помещение за тренировки.

Вдясно от вратата имаше дълъг плот с метално покритие, който завиваше на ъгъла и продължаваше още метър-два. Имаше само един

стол, поставен пред цяла батарея видеомонитори. Всички бяха включени и имаха връзка със съответния видеорекордер. На екраните се виждаше както интериорът на къщата, така и нейните околности, плюс част от плажа. Алармената инсталация се управляваше от един лаптоп, на чийто екран беше начертана схемата на къщата, включително всички врати и прозорци.

В края на плота видях слушалка на сателитен телефон. Драма го включи и зачака изчезването на червената мигаща светлина — индикация, че апаратурата е настроена. Чинията ѝ вероятно беше скрита някъде навън — нещо, което при тази буйна зеленина наоколо едва ли представляваше кой знае каква трудност.

— На кого искаш да се обадиш? — попита тя.

— У дома — отвърнах неопределено.

Тя знаеше номера наизуст и само го набра върху активираната клавиатура. После се изви назад да ми направи място, но пръстът ѝ остана върху бутона за захранването. От мембраната се разнесе бипкането и свистенето на спътника. Телефонът иззвъня три пъти, обади се Ерика Уат.

— Ало?

Сигналът беше толкова ясен, сякаш се обаждах от апартамента на Мидж един етаж по-долу. А гласът на Ерика беше натежал от умора.

— Обажда се Атикъс...

Тя нададе оглушителен писък на радост, ехото сякаш отекна в дебелиите бетонни стени. Направих опит да скрия доволната си усмивка от Алена.

— Пресвети Боже! — извика. Ерика. — Къде беше досега? Къде си в момента?

Пръстът на Алена лекичко се движеше върху бутона. От изражението ѝ разбрах, че трябва да побързам.

— Добре ли си, Атикъс? Господи, колко много се тревожехме за теб!

— Добре съм. Бриджит там ли е? Или Натали?

— Не, няма ги... Натали е в офиса, а Бриджит тръгна с агент Дюд да те търси. Пращаха водолази да те търсят в реката. Господи, колко е хубаво, че...

— Ерика, чуй ме! — повиших тон аз. — Искам да ми разкажеш какво се е случило.

— Какво се е случило ли? Ти изчезна — ето какво се случи! И мисля, че ти трябва да разказваш!

Показалецът на Алена направи няколко въртеливи движения, за да ми покаже, че трябва да вървя към приключване.

— Добре съм, Ерика. Но искам да знам как са другите...

— Тревожат се за теб, разбира се. Дори вестниците писаха...

— Дейл, Кори и всички останали?

— Наистина са добре, всички са добре! Но какво става, защо не ми казваш къде си?

— Може би ще се забавя малко, но ще се върна.

— Защо? Къде си?

— Пак ще се обадя — промърморих, но Ерика така и не ме чу, тъй като Драма вече беше прекъснала разговора.

— Не беше нужно — навъсих се аз. — И без това приключвах.

— Само губеше време — отсече тя.

— Исках да я уверя, че съм добре. Ти си решила да живееш уединено на този остров, хубаво. Но аз имам близки хора, дължа им загриженост и взаимност в чувствата.

Тя изключи захранването на телефона и скръсти ръце пред гърдите си. В мазето беше доста студено и кожата ѝ беше настръхнала.

— Той ще убие и двама ни — казах аз.

— Не мисля така. Според мен ще успеем да го спрем.

— И какво от това? Както и да се развият събитията, пак ще завършат със смърт...

— Да. Неговата или моята...

— И ако е неговата...

— Аз няма да убия теб — довърши тя.

— Не съм глупак! — сопнах ѝ се аз. — Това се разбира от само себе си! Но не съм и идиот. Ако Оксфорд умре, а ти оцелееш, нещата са съвсем ясни: не ме ли убиеш, твоето малко райско островче ще стане обществено достояние!

— Не ме разбираш. Аз приключих, край. Животът на Оксфорд ще бъде последният, който ще отнема. След това приключвам с убийствата. И няма да ти сторя нищо лошо...

— Как да ти повярвам?

Тя посочи телефона, но аз поклатих глава.

— Не знам какво друго да направя! — гневно повиши тон. — Разкрих ти живота си, Атикъс! Помолих те за помощ, до този момент съм изпълнила всичко обещано! Какво още да направя, за да спечеля доверието ти?

— Пусни ме да си тръгна оттук. Още сега.

Тя се отгласна от плота и буквално хукна към вратата. Разтвори я широко и направи рязък жест:

— Хайде, изчезвай! Върви си!

Излязох през вратата и бавно изкачих стълбите, заслушан в звучните руски ругатни зад гърба си. Прекосих хола, и излязох на терасата и се спуснах по стъпалата. Рязката промяна на температурата изкара ситни капчици пот върху кожата ми. Прекосих алеята и поех по пътеката, извиваща се в сянката на махагоновите дървета. Птиците пееха.

Нещо изшумоля и аз рязко се обърнах. Бях готов да й изкрещя в очите, че е долна лъжкиня и няма смисъл да стреля в гърба ми...

На пътеката беше спрял Миата и безмълвно ме гледаше. Нададох сърдит вик, за да го прогоня, но той само примигна, очевидно озадачен на внезапния ми гняв. После подуши въздуха и тръгна обратно към къщата.

Реших да го последвам.

4.

Нещата винаги опират до теб и до твоето тяло.

Както виждаш себе си, така виждаш и света около теб.

Тялото диктува всичко. Оттам се започва.

От това, което можеш да го накараш да направи. От това, което го караш да изтърпи. Колко бърз можеш да бъдеш. Колко прецизен и тих, колко силен и гъвкав, колко неподвижен... Това е инструментът, който винаги е на твое разположение независимо къде и за колко време пътуваш. Това е оръжието, което нито една митница на света не може да открие, което остава незабележимо и за най-зоркия охранител или бдителен полицаи. То е в сърцевината на всичко, което правиш, затова трябва да можеш да му се доверяваш безрезервно.

Тялото.

Нещата опират до него и само до него.

Ставаш на разсъмване, а зад гърба ти има осем, понякога девет часа сън. Почивката е толкова важна, колкото и тренировката. Затова трябва да се възползваш от нея винаги, когато имаш възможност да го правиш. Защото ще има моменти, в които трябва да се лишиш от сън, когато бягаш или ловуваш. И когато настъпят тези моменти, трябва да си силен.

Затова почивай винаги, когато можеш.

Когато се събудиш от слънчевите лъчи — а при лошо време от вътрешния си часовник, — изключи алармата и направи кратка проверка на периметъра, за да си сигурен, че през нощта нищо не се е променило. Направи я дори и тогава, когато си абсолютно сигурен, че промяна няма. Това не е параноя, това е бдителност. Нещо като добро познаване на околната среда, на която при нужда винаги ще можеш да се довериш. Станеш ли мързелив, ще бъдеш убит. В момента може и да си в безопасност, но винаги има възможност ловецът да се е превърнал в плячка...

След като се убедиш, че нищо не се нуждае от непосредственото ти внимание, излизаш на верандата и започваш деня. Може горе, може

и долу — на покритата тераса. Най-напред са упражненията по йога.

Първоначално прибягваш до стила хата, макар че с течение на годините доста си го променил, нагаждайки го към индивидуалните си изисквания. Метафизичните и духовни аспекти на древното изкуство не представляват интерес за теб, тъй като ти си на строго практична вълна. Упражненията по йога засилват гъвкавостта, поддържат ставите силни и здрави, подобряват издръжливостта, помагат ти да контролираш дишането си. Те изискват вглъбение, позволяват ти да наблюдаваш тялото си за появата на промени или травми — изобщо за всичко, което на даден етап би се превърнало в проблем...

Имаш голям опит и дълга практика, изобщо не ти е трудно да закрепши тежестта на тялото си върху една-единствена опорна точка — крак, ръка или глава...

С йога можеш да се занимаваш максимум един час. След това идва време за закуската, тъй като не можеш да тренираш, без да получаваш калории. Слагаш пресни плодове в центрофугата, добавяш малко кисело мляко и толкова. Е, едно яйце седмично не е грях, от време на време можеш да хапнеш една кифличка или сандвич с препечен хляб. Каквото решиш. Но сложиш ли нещо в стомаха си, идва ред на добавките. Силиций, магнезий, витамин В, микроелементи, сибирски женшен, лутеин, каротин, глутамин, креатин... Всичко това е натурално и е предназначено да те поддържа в отлична форма. Една част разтваряш в сока си, друга вземаш под формата на таблетки.

Не прибягваш до витамин С и калий само защото ги намиращ в изобилие в плодовете, които поемаш. Ако си жена, добавяш желязо; ако си мъж — цинк.

Избягваш изкуствените химикали, за нищо на света не приемаш стероиди или други стимуланти. Не можеш да рискуваш със зависимост, под никаква форма. Пристрастяването бавно те затъпява, учи тялото ти да лежи и да се протяга, а това е абсолютно недопустимо.

Спускаш се в приземието с огледалата.

Започваш с парапета на стената. От първа до пета позиция в изправено, после в полунаведено и силно наведено положение. Или *demi-plie* и *grand-plie*, както са възприети в практиката. Следват *port de bras* и *battements* — серия от упражнения за горните и долните

крайници. Малко по-късно лягаш на пода пред огледалата и повтаряш същите упражнения, но този път в по-бързо темпо. Правиш и някакви стъпки, които приличат на танцови, обръщания и извивки в различните посоки.

Тези уроци по балет са от изключително значение за концентрацията и равновесието. Балетът развива чувство за ритъм, управлява дишането, изисква повишен контрол. При балета контролът присъства във всяко движение, във всяко помръдване на крайниците. Тялото реагира на командите ти, реагира със сила и бързина. Това са уменията, които ти служат най-добре.

От пода лесно се прехвърляш на татамито, танцът се превръща в атака. Тук обръщаш внимание на уменията си в ръкопашния бой и работата с краката. Не тренираш определено бойно изкуство, нямаш интерес към кунг-фу. Това, което използваш, се нарича боен стил — напълно твой, характерен само за теб. Той представлява смесица от маневри и движения, които си измислил и усъвършенствал през годините и които можеш да извършиш с максимална скорост, бруталност, финес и ефикасност.

Работиш на базата на този абсолютно свободен стил, често изненадваш дори себе си с нови комбинации, нови движения на китка, лакът или коляно. Предпочиташ пилоната пред боксовия чувал, тъй като около него можеш да се движиш, да го атакуваш под ъгъл, от всички посоки и на всякаква височина. Финтираш и се гмуркаш, просваш се на пода или се прилепваш до стената, защитавайки се от невидими врагове, после отново атакуваш — мощно и без никакви задръжки.

Ако не е толкова изтощително, това със сигурност би било забавно.

Когато си потънал в пот и дробовете ти пропускат при всяко вдишване, удвояваш усилията и започваш да нанасяш още по-тежки удари. Това е така, защото никога не си участвал в бой, който приключва само защото си останал без дъх, и едва ли някога ще участваш в такъв...

На колоната често тренираш и с оръжие — тояга, нож или и с двете. Понякога използваш необичайни неща — връзка ключове, кутийка кибрит, пластмасов гребен, чаша за вода, колан, часовник, обувка... Всичко, което може да се окаже подръка по време на бой.

Няма значение какво е, важното е къде го насочваш и с каква сила е нанесен ударът.

После спираш. Останал си без дъх, всичко те боли, жаден си.

Обезводняването е смъртен враг.

То може да върши работа на онези модели, които ги снимат по списанията. Онези с деликатно оформени мускули и изваяни фигури. Но ти знаеш какво се крие зад това. Ти си далеч по-силен и от най-съвършената фигура, поддържах много по-добра форма, а ако не пиеш вода три дни преди фотосесията, кожата ти ще стане по-фина и по-деликатна от тяхната.

Разбира се, тогава ще бъдеш слаб, болен и умиращ...

Затова правиш всичко възможно да не изпаднеш в състояние на обезводняване.

В края на парапета има ролка тиксо. С него увиваш китките си преди да се прехвърлиш на тежкия чувал — онзи, който е пълен с вода, вместо с пясък. Водата му придава по-голяма прилика с човешкото тяло. Започваш го здраво — с юмруци, колене и лакти. Тренираш ритници, винаги ниско долу. Вдигнеш ли мерника по-нагоре, скоростта на атаката се забавя и автоматично ставаш уязвим. Тренираш специални удари: с два пръста в очите, с длан в гърлото, с юмруци в конкретни органи. Постоянно си представяш анатомията на противника — слънчевия сплит, черния дроб, бъбреците, дори крехкото продължение на щитовидната жлеза, където един добре премерен удар може да изпрати остри парчета кости към жизненоважните органи.

Към лицето изобщо не посягаш, освен ако не искаш да изпратиш специално послание.

След това се прехвърляш на скоростния чувал и тренираш темпо, ритъм и издръжливост. После скачаш на въже и тренираш краката си, за да бъдеш максимално лек и бърз.

Пиеш още малко вода и си напомняш, че това дотук е било полесната част от тренировката.

Плуваш три километра за около четиридесет и пет минути. Вълните, течението и приливът са отличен помощник, защото при преодоляването им участват всички мускули. Солената вода се

отразява добре на кожата, прави я еластична и здрава. При редовните контакти с океана забелязваш, че и раните ти заздравяват по-бързо.

Излизаш на брега, разкършваш мускули и отпиваш малко вода. После грабваш малката щанга и започваш кроса. Тичаш, като държиш щангата с протегнати напред ръце. Прекалено лесно е да я метнеш на рамо или на гръб. Някой ден със сигурност ще ти се наложи да бягаш с нещо друго в ръце — пушка, или нещо още по-тежко. Тръгваш по плажа, но около къщата има достатъчно пътеки, за да ги сменяш всеки ден. Целта е да не позволяваш на тялото си да опознае прекалено отблизо нито един маршрут.

Прекъсваш бягането по различно време и на различни места. Намираш подходящ клон и започваш да правиш коремни упражнения или просто лягаш по гръб и започваш помпане за натоварване на бицепсите. Всяко упражнение е подбрано заради специфичната полза от него, било е включено в тренировката след дълги наблюдения и оценки. Обединява ги едно: всички без изключение трябва да пасват идеално на твоето тяло и твоите крайници, да бъдат изпълнявани с максимална бързина. Така например в програмата липсват упражнения за коремните мускули просто защото на теб не ти трябва броня в горната част на корема. Клякаш и ставаш с единствената цел да овладееш максимално бързото изправяне на крака, набираш се на ръце със същата цел. Така постепенно овладяваш онова единствено светкавично движение, с което от легнало положение се оказваш на крака. На лоста работиш, защото знаеш, че някой ден ще ти се наложи да се прехвърлиш бързо през някое препятствие или пък още по-бързо да потърсиш укритие, от което зависи животът ти.

Не прибягваш до лицеви опори по простата причина, че това упражнение не съдържа елементи на защита или нападение.

Тялото ти се адаптира бързо, защото си правил тези упражнения често в продължение на много време. Тук възниква опасност от зараждане на самодоволство и трябва да вземеш своевременни мерки срещу него. Това става най-лесно със смяна на рутинните неща. Вместо три километра започваш да плуваш пет, но ги броиш едва след като излезеш от лагуната и се впуснеш в открития океан.

Веднъж седмично пробягваш маратонската дистанция, която горе-долу отговаря на обиколката на острова. Той не е голям и скоро

свикваш. Тогава започваш да го обикаляш по няколко пъти.

Три пъти в седмицата тренираш със свободни тежести, но работиш само върху основните мускулни групи. Целта е да се поддържа една по-различна активност на тялото ти. Не искаш да трупаш още мускулна маса, а само да поддържаш и стимулираш това, което имаш. Тук добра работа вършат серия от упражнения в клекнало положение и крачни преси, които поддържат активността на долната част на тялото. За горната и раменете са достатъчни „военните“ преси — на стена или на пейка.

Два дни в седмицата разпускаш, защото тялото ти има нужда от възстановяване. Това означава сутрин само йога и плуване на късо разстояние — не повече от една миля. Правиш и в различни дни, за да поддържаш свежестта на тялото си. Но никога не трябва да са два поредни...

Два пъти седмично работиш с огнестрелни оръжия — разбира се, ако програмата ти не изисква нещо друго. Слизаш в мазето, слагаш си наушници и започваш да стреляш. Двеста изстрела с различни пистолети и различни калибри, за да поддържаш форма. Работиш и с неудобната си ръка, стреляш прав, от коляно, по корем, дори по гръб. После обръщаш внимание и на пушките — карабина, автомат и помпа. Също за да поддържаш форма и да не ги забравяш. Накрая почистваш всички оръжия, проверяваш ги в детайли, за да бъдеш сигурен, че ще действат безотказно в момента, в който ще имаш нужда от тях.

Храната си избираш с изключително внимание. Нетлъсто месо, риба, много плодове и зеленчуци. Особено наблягаш на динята — не само заради високото ѝ водно съдържание, но и защото има изключително високи хранителни качества. Постоянно пиеш вода, от време на време сокове, рядко зелен чай.

Избягваш кофеина. Той е най-опасният природен стимулант, който има способността да изсмуква адреналина от тялото. Освен това се свиква с него.

В диетата си трябва да включиш и известно количество мазнини, защото тялото ти е почти напълно лишено от тях. Те са му необходими за гориво, ако не желаеш да изсмучеш захарта от мускулите си. В това

отношение най-добри са различните ядки — най-вече орехи и бадеми, плюс зехтин. Млечните продукти са трудни за усвояване, но чистото мляко не е забранено. Предполага се, че нямаш отношение към изкуствено сладките неща като разни сладкиши и десерти, тъй като предпочиташ плодовете.

Това е процесът.

А сега последствията.

Първата седмица е ад. Абсолютно сигурен си, че умираш.

Няма значение дали си тренирал за олимпиада, изкарал си начален курс на обучение или си стигнал до Бог знае кой поред черен пояс по Таекуондо. Тялото ти никога не е било подлагано на такива изпитания. Никой не е искал от него да се адаптира и да се променя толкова бързо. То се бунтува и изпраща всевъзможни сигнали, за да привлече вниманието ти, моли те да го оставиш на мира. Докато бягаш, изведнъж ти става зле на стомаха. Пищялките ти се оплитат, започваш да се люшкаш, а след балетната тренировка всичко те боли. Болят табаните на краката, болят прасците и коленете, боли кръстът. Докато бягаш с гирата, виждаш как мускулите на ръцете ти изскачат като топки за голф. Болят те раменете, гърдите и гърбът. В един момент нямаш сили дори да се изправиш, а когато се опиташ, болката те срязва на най-неочаквани места. Коленете ти се подгъват, земното привличане ти се струва непреодолимо. Когато се строполиш за пръв път, е страшно, но когато се случи за пети или шести път, в това има само горчива ирония.

Мускулите не болят, а горят. На втория ден са се събрали в едно огнено кълбо, което вилнее по цялото ти тяло.

За да победиш агонията, трябва да се подложиш на поредица груби масажи — единственият начин да се прогони млечната киселина от пищялите, бедрата и гърба. Те също са адски болезнени. Вечер, преди да изпаднеш в изтощеното вцепенение, заменящо съня, се намазваш с крем, който воня на камфор и меласа — викат му *dit da jow*. Обзема те такова блаженство, че ако някой напълни ваната с този крем, без колебание ще се гмурнеш в нея. Кожата ти се покрива с тъмноревени петна, но на теб изобщо не ти пука. Мазилото е

вълшебно — успокоява болката и се влива направо в жилите ти, докато спиш.

Но когато се събудиш на другата сутрин, този малък дар вече го няма. Целият си схванат, боли те всеки сантиметър от кожата. Опитите да се надигнеш от леглото пълнят очите ти със сълзи.

На всичкото отгоре непрекъснато си гладен, защото зеленчуците и плодовете с малко парченце риба едва ли могат да се нарекат истинска храна, те просто са недостатъчни. Убеден си, че пиеш вода само за да имаш нещо в корема си. На всичкото отгоре и урината ти става бледожълта, като развалена неонтова лампа.

Изгарящото усещане в мускулите продължава, но ти стискаш зъби и търпиш, стигнал до заключението, че това рано или късно ще има край.

Само дето изобщо не го виждаш да се задава...

Втората седмица е достойна за научен трактат на тема нещастие. В един момент решаваш, че си преципал седалищен нерв, но разбираш, че в резултат на упоритите тренировки по балет са ти блокирали илиопсите — мускулите, които свързват бедрата и таза. Постоянен спазъм опъва назад гърба и краката ти, болката е като от нажежен бръснач.

На десетия ден, точно в разгара на тренировката по силуетен бокс, получаващ спазъм във врата и блокираш. После мускулът постепенно се отпуска и вече можеш да въртиш глава, но през цялото време имаш чувството, че някой се е отпуснал с цялата си тежест на колене, а тези колене са забити в раменете ти. Парещата болка продължава и през следващите няколко дни.

Общото мускулно парене продължава, но вече е по-поносимо. Масажите в края на деня са толкова необходими, че решаваш да си обръснеш краката, защото ти е писнало да те скубят. Но докато една пареща болка се готви да те напусне, на нейно място вече е пристигнала друга — този път вследствие на слънчево изгаряне, от което на гърба и тялото ти са се появили мехури. Разбира се, ти си се опитал да го предотвратиш, но за такива като теб традиционните кремове не действат — те просто се изпаряват от кожата ти заедно с потта, включително и онези, които рекламата хвали като водоустойчиви. Вероятно би било по-различно, ако си беше позволил

да се гмуркаш от време на време във вълните, а след това да се подсушаваш с хавлията. Но след плуването си дължен да бягаш, тъй като трябва да си в постоянно движение. И се заблуждаваш, че когато се движиш, няма как да изгориш от палещите слънчеви лъчи...

На дванадесетия ден се спъваш на една от горските пътеки и изкълчваш глезена си. Политаш и се забиваш с главата надолу в земята, а гирата на свой ред се забива в гърдите ти. Отоците набъбват след броени минути, те са огромни и грозни. Откриваш, че най-добрият начин да се справиш с тях е да ги масажираш постоянно, принуждавайки водата и съсиреците да се разпръснат. Болките са страшни. Вечерта свършваш курса на дървен стол, а изкълченият ти глезен е потънал в купичка с *dit da jow*.

Толкова си гладен, че получаваш халюцинации: представяш си, че снощи си сънувал чийзбургер.

На третата седмица започваш да преваляш баира.

Болката в мускулите вече не е постоянна, но ти все още не смееш да прекъснеш вечерните масажи, тъй като имаш чувството, че тялото ти моментално ще блокира като покрит с ръжда мотор. От теб продължава да се разнася настойчивата воня на камфор и меласа. Петнадесеткилометровият крос, от който през първите две седмици непрекъснато ти се е драйфало, вече е поносим, макар че все още е далеч от разходката, особено като се сетиш за гирата... Но въпреки това оставаш изненадан от силата, с която я стискат пръстите ти. Получаваш възможност да се възхитиш от бързата адаптация на тялото си, а от време на време сетивата ти се връщат и усещаш свежата миризма на океана и специфичния аромат на дърветата, край които преминаваш. Цветовете изведнъж стават страшно живи, кожата ти се е изчистила благодарение на морската вода, слънцето и постоянните упражнения. Чувстваш я различна — чиста, стегната и здрава.

Започваш да разчиташ на йога точно както някога си разчитал на кафето. Вече знаеш достатъчно, за да опиташ стойката на глава, която досега само си наблюдавал от страни. Всичко върви добре до момента, в който губиш равновесие и едва не падаш от верандата.

Възстановен съвсем наскоро от страхотния спазъм през миналата седмица, вратът ти отново блокира.

Започват да те болят и китките — онази част от тялото ти, която до този момент сякаш не е сдавала багажа. Даваш си сметка, че си ги пренебрегвал и не си ги пристягал здраво с онази лента в мазето. А може би си удрял боксовите чували по погрешен начин. Започваш да изучаваш наново техниката на удара, опитваш се да откриеш онзи елемент, който си изпълнявал неправилно.

През почивните дни нагряваш видеото: Танцът в Америка, различни спектакли на Градския балет на Ню Йорк и на Большой. Хореографията на Баланчин, изпълнения на Баришников и Нуреев. Изкуство, което доскоро ти е било почти безразлично, сега излъчва страхотна притегателна сила. Гледаш внимателно, запомняш стъпки и движения, опитваш се да пресъздадеш това, което виждаш... Съзнаваш, че си далеч от истината, но това няма значение. Главното е, че започваш да разбираш движението.

Храната има по-добър вкус, въпреки че съдържанието ѝ остава непроменено. Динята е неколkokратно по-вкусна и по-приятна от тирамису. За пръв път не изпитваш вълчи глад.

На четвъртата седмица излизаш изпод душа, посягаш за хавлията и изведнъж се виждаш в огледалото. За момент замръзваш, защото наистина не можеш да се познаеш.

Гледаш се доста продължително време. Гледаш и се чудиш...

На осмата седмица вече си напълно осъзнат. Става въпрос за осъзнаване на движенията и натоварването, независимо дали плуваш в морето, тичаш по брега или тренираш на успоредката. Усещаш пространството, което заемаш в околната среда, знаеш как да минеш през него. За пръв път виждаш ясно безкрайното многообразие на движенията, на които е способно тялото ти, а заедно с това идва и прозрението. Едва сега си даваш сметка защо изкуството на йогите и балетът са оцелели през вековете. Вече не е достатъчно просто да изпълняваш упражненията — стремиш се да го правиш по най-красивия и правилен начин.

Вникваш в красотата и предимствата на умениято да се движиш — леко, плавно и грациозно. Когато нанасяш удар на тежкия чувал не само с ръце, но и с движението на бедрата си, изпитваш задоволство от

съвършенството на удара и едновременно с това ужас при представата за пораженията, които би нанесъл върху друго човешко тяло.

И ето че идва утрото, в което ставаш заедно със слънцето, обръщаш поглед към морето и започваш сутрешната си йога. Изведнъж съзнаваш, че си станал пръв и си започнал да прегъваш тялото си още преди тя да е излязла от спалнята си. Обръщаш се да я погледнеш, казваш ѝ добро утро и продължаваш заниманията си.

Бавно осъзнаваш, че си правил това в продължение на четири месеца.

И вече си сигурен, че по един или друг начин всичко ще свърши, при това съвсем скоро...

5.

Тя плачеше в съня си.

Трябваше ми известно време, за да проумея това, което чуват ушите ми. В последните дни на август бях толкова натоварен с тренировки, че вечер едва стигах до леглото и заспивах като труп. Физическото ми изтощение беше толкова силно, че можех да се събудя само от престрелка в съседство. За пръв път чух тези звуци някъде в средата на септември, но тогава изобщо не се опитах да ги идентифицирам. Бяха тихи и непостоянни, имаше нощи, в които изобщо не ги чувах. Ако Миата имаше гласни струни, положително щях да реша, че идват от него. Мислите ми се насочиха към някой от представителите на местната фауна, който ловува в близост до къщата.

През октомври, четиринадесет седмици след отвеждането ми от Ню Йорк, отново ги чух. Събудиха ме малко преди разсъмване. Порано през седмицата медиите предупредиха за приближаването на урагана „Жозефин“, който мина встрани от Малките Гренадини, но все пак оказа влияние върху времето в Бекия — най-вече чрез поройни дъждове и силен вятър. Безпокоях се от вероятността Оксфорд да се възползва от лошото време (разбира се, ако е наблизо), а Алена не показваше никакви признаци на тревога. „Жозефин“ беше четвъртият поред ураган със специфично име, който беше преминал през Карибите за времето на престоя ми тук, а тя явно им беше свикнала.

Безпокойството ми нарастваше с всеки изминал ден. През последните две седмици не се разделях с пистолета „Хеклер и Кох“ Р7, който си бях избрал от богатия арсенал на Алена. На настояванията ми да носи оръжие тя реагираше с изненадващ инат, с изключение на времето за тренировки извън къщата или при редките ни посещения в Порт Елизабет.

И без да говорим директно на темата време, бяхме наясно, че разполагаме с броени дни, а може би и часове.

При безпокойство от такова естество безсънието си е нещо нормално.

Но имаше и други неща — по-сложни и някак по-заплашителни от предстоящата поява на Оксфорд. Не бях разговарял с никого в Ню Йорк, откакто се чух с Ерика, и чувството за вина непрекъснато се усилваше. Нещата вече не опираха до телефона, тъй като отдавна имах достъп до всички ъгълчета на къщата и можех да използвам сателитния телефон когато си пожелаея. Алена ми даде кодовете за достъп до блиндирания щаб за управление в подземие, а също така и на цялата алармена инсталация. Ако наистина исках, лесно бих могъл да се обадя.

Но Алена каза, че предпочита да не го правя, и аз реших, че съм длъжен да изпълнявам желанията на клиентката си. Но колкото по-дълго живеях без контакт с външния свят, толкова по-големи ставаха тревогите ми. Когато мислех за това — обикновено нощем, след като се оттеглехме по спалните си и аз се просвах по гръб с поглед, насочен към вентилатора на тавана, бързо ми ставаше ясно защо е толкова силно чувството ми за вина. Хората, които оставих там, в големия град, заслужаваха да знаят, че съм добре. Фактът, че ги държа в неведение, не можеше да се нарече другояче, освен жестокост. И това състояние на нещата съвсем не беше свързано със задължението да изпълнявам желанията на клиентката си. Ама никак!

Причината беше по-проста: умирах от страх. Не знаех какво бих могъл да им кажа, не знаех как да опиша ситуацията, в която се намирам. Не виждах как мога да убедя Бриджит или Дейл, Натали или Скот, че не само съм добре и съм здрав — всъщност изключително здрав, но и че върша нещо, което искам да върша. Че искам да бъда тук...

Или казано с други думи — че съм щастлив тук...

Такова нещо нямаше да прозвучи добре там, в Голямата ябълка. Веднага чувах гласа на Натали, който ми изнася кратка лекция на тема „Промиване на мозъци в отношенията заложници/терористи“.

Те просто нямаше да ми повярват, нямаше да ме разберат.

Всъщност не бях сигурен, че аз самият разбирам какво става с мен, че аз съм човекът, на когото се случва всичко това.

От подобни мисли човек наистина не може да мигне...

Не беше вятърът. Звукът беше прекалено различен и твърде остър, без обичайното повишение и заглъхване, когато бризът намира

цепнатините в капациите на прозорците или свирите зад ъгъла. Долиташе до мен някак разпокъсан, без да се слива с плясъка на дъжда или шумоленето на листата навън. Лежах по гръб и се ослушвах. Скоро разбрах, че това не е нощно животно. Звуците идваха от къщата, а не извън нея. Идваха от стаята ѝ.

Взех си очилата и станах. Преди два месеца бях преминал на контактни лещи и разликата леко ме замая. Помислих да взема и пистолета, но после се отказах. Влизането в спалнята ѝ с оръжие в ръка, при това посред нощ, лесно би могло да се окаже най-сигурният начин за самоубийството ми.

Минах през банята, вместо по коридора. Стъпвах на пръсти. Оставих нощната ми лампа да свети, но притворих вратата.

Вече не се съмнявах, че звукът принадлежи на човешко същество. Приличаше на тихо скимтене, издаваше го тя. Спрях на място, опрял ръка във вратата. Чудех се дали да вляза или не. Звукът изчезна. Единствено грохотът на пороя нарушаваше тишината.

Отварянето на вратата ми отне почти цяла минута. Ръката ми усилваше натиска постепенно, процепът бавно се увеличаваше. Звукът се разнесе отново — този път по-остър и по-кратък, но значително по-силен...

Лежеше на матрака, прибрала колене към брадичката си в класическата зародишна поза. Тънкият чаршаф се беше оплел в краката ѝ. Нагоре от кръста беше гола, а надолу беше с къси шортички. Около шията ѝ беше увита хлабава лента, явно паднала от косата ѝ. Върху лицето ѝ беше изписана болка.

Миата стана и вдървено пристъпи към мен. Влажната му муцуна се отърка в бедрото ми.

Дишаше тежко и накъсано. Така дишат хората, когато сънуват кошмари. Издаде още един тих стон, тялото ѝ се сгърчи, а единият крак нанесе силен ритник във въздуха. Дишането ѝ рязко се ускори и Миата обърна глава да я погледне. Беше ясно, че се събужда и след броени секунди ще изскочи в реалния живот. Помислих да се оттегля, за да не ме види. Вече съжалявах, че не влязох през вратата, съжалявах, че оставих нощната лампа да свети, и се питах какво ли чак толкова съм очаквал да видя.

Тя престана да се движи, дишането ѝ се успокои. Светлината беше достатъчна, за да видя как отваря очи. Краката ѝ се събраха,

тялото ѝ се надигна до седнало положение. Гледахме се очи в очи няколко безкрайно дълги секунди.

Пръстите ѝ опипаха лентата на шията, повдигнаха я на нивото на брадичката, а след това я нагласиха в устата. Главата ѝ падна обратно на възглавницата, клепачите ѝ бавно се спуснаха.

Затворих вратата, прекосих банята и се шмугнах в леглото.

Тя не ми предложи обяснение, а и аз не поисках.

Следващият ден беше определен за почивка. След плуването и йогата се качихме на мотоциклета и отпрашихме за Порт Елизабет. Попълнихме хранителните си запаси от супермаркета и се насочихме към пазара, откъдето обикновено си купувахме плодове и зеленчуци. Кратка разходка по крайбрежния булевард ни отведе до един-два бутика за марково облекло, най-вече от полупрозрачна коприна, както и за оборудване на яhti и други морски глезотии. Целта на тази разходка беше доста прозаична — да си взема новите документи, напълно фалшиви, разбира се. Алена ме информира, че вероятно ще ни се наложи някое и друго бързо пътуване, за което ще ни трябват фалшиви документи. Приех това, без да споря. Бях стигнал дотук без паспорт, но никой от двамата нямаше представа кога и как ще се наложи да тръгнем и накъде ще се насочим.

Естествено, тя познаваше точните хора. В деня, когато си поръчах контактни лещи, ние се срещнахме и с двойката, която притежаваше яхта на име Лутра. И двамата бяха млади — някъде около тридесетте, и двамата имаха вид на богати безделници от Европа. Алена им беше позната под името Жизел Ру. Срещу петдесет хиляди долара в брой те имаха удоволствието да ми направят няколко снимки за паспорт, а след това да ми обещаят бързо завръщане.

Почти осем седмици по-късно Лутра отново беше акостирила в пристанището. Паркирах мотоциклета в дъното на Шорлайн роуд, почти срещу входа на пристанището за яhti на Бекия. Мислех, че и двамата ще се качим на борда, но Алена ми каза да почакам и бавно тръгна към кея. По плажа се мотаеха разни амбулантни търговци, които предлагаха тениски и ръчно правени кукли. Във въздуха все още се усещаше влагата на току-що отминалата буря, но жегата вече беше успяла да пресуши локвите по асфалта. По всичко личеше, че по принцип скромният туристически сезон на Бекия вървеше към

приключване, макар че в пристанището все още можеха да се видят няколко яхти — собственост най-вече на потомствени богаташи от Европа, които не притежаваха достатъчно навигаторски умения, за да направят прехода до Мустик на юг. Няколко хлапета весело се гмуркаха във вълните на прибоя.

Ако бяхме под наблюдение, то положително се осъществяваше от разстояние и с помощта на оптически прибори. Или от добре избрано прикритие. Защото не виждах нищо подозрително у хората, които се въртяха наоколо. С лекота бих открил такива, които владеят добре стойката и движенията си — това беше един от резултатите на няколкомесечните изтощителни тренировки. Веднага забелязвах добрата стойка, гъвкавия таз, гръб или колене, прехвърлянето на тежестта върху бедрата...

Алена слезе от яхтата и тръгна по кея. Под мишницата си беше пъхнала голям плик от кафява хартия. Подаде ми го, щом стигна до мотора, защото искала ръцете ѝ да са свободни по време на пазаруването. Продължавах да оглеждам тълпата, докато тя избираше плодове и си бърбеше с продавачите на онзи невъзможен френско-английски диалект, който тук минаваше за нещо като официален език. Изминаха петнадесет минути преди най-сетне да напълни двете торби, които носехме.

Тръгнахме обратно към мотоциклета, паркиран в близост до кея. Един униформен полицаи от участъка на фериботната линия проявяваше интерес към него, обикаляйки го от всички страни. Когато ни видя да се приближаваме, той се отдалечи, но преди това ни махна с ръка и се усмихна. Махнахме в отговор и уж се заехме да подреждаме багажа. Когато фигурата му се скри зад ъгъла, аз клекнах до мотора и започнах внимателен оглед. Алена прикриваше гърба ми, оглеждайки внимателно близката околност.

— Нищо — констатирах десет минути по-късно.

— Провери и капачката на маслото — подхвърли тя.

— Направих го, няма нищо.

Изправих се и запалих мотора, но без да се качвам. Той заработи равномерно, точно както преди. Прехвърлих крак през седалката и вдигнах стъпенката. Изчаках Алена да се качи отзад и дадох газ, насочвайки се на север.

— Нарочно ли тръгна в обратна посока? — извика тя в ухото ми.

Кимнах, погледнах в огледалата и дадох газ. Островните пътища не бяха пригодени за високи скорости. Давах си сметка, че карам малко по-бързо от нормалното, но това беше сигурен начин да се отървем от евентуална опаска. Пътят вървеше покрай брега и се издигаше нагоре. Океанът остана вдясно от нас. След като изминахме няколко километра извън Порт Елизабет, намалих скоростта и отбих по един черен път, който пресичаше някаква лимонова градина. Зад гърба ми Алена издаде одобрително сумтене. Бяхме минавали оттук и преди, но пеша — по време на редовните ни кросове.

Не след дълго пътят се раздвои и аз поех на юг. Изминах около километър, отново смених посоката и се спуснах към друг второкласен път, който водеше към западния край на острова. Когато стигнах в ниското, изключих от скорост и започнах да се оглеждам.

Откъм близката горичка проблесна кратко огледално отражение. Слънцето беше попаднало върху някаква леща.

— Мамка му!

— Върни обратно и мини отгоре — посъветва ме Алена. — А аз ще заобиколя от другата му страна.

Обмислих предложението ѝ в рамките на две секунди, после поклатих глава:

— Ако е той и се опитва да те убие, най-неподходящото нещо ще бъде да се разделим тук, на открито...

— Ако е той.

— Връщаме се в къщата — реших аз, включих на скорост и подадох газ. Стартът беше толкова рязък, че тя неволно стегна прегръдката си около кръста ми. Миг по-късно я усетих да се отдръпва.

— Има ли нещо? — попитах.

— Нищо — отвърна тя. — Никой не ни преследва. — Налагаше се да крещи, за да я чувам. После усетих как отново се обръща и устата ѝ се доближи до ухото ми. — Може би е фалшива тревога. Ти видя ли нещо подозрително в Порт Елизабет?

— Нищо, ако не броим онова ченге...

— Пак те обзема параноята. Ченгето си беше съвсем редовно. Познавам го още от първите ми дни тук...

— Можеше да ми го кажеш и по-рано — недоволно промърморих аз.

— Исках да се почувствах полезен...

Кимнах и дадох още газ, насочвайки мотора към къщата. Надявах се да е права, надявах се отново да ме е обзела параноята...

Миата ни посрещна на входа. Алена отнесе торбите в кухнята, а аз слязох в мазето, за да проследя мониторите и лаптопа. Апаратурата не беше отбелязала никакви извънредни произшествия, всичко работеше според предварително зададените параметри. Въпреки това аз взех един бинокъл и тръгнах по стълбите към горната веранда. Останах там половин час, зает с внимателен оглед на околността. Специално внимание обърнах на пространството между хълма и плажната ивица.

Усетих я до себе си точно когато приключвах с обиколката от триста и шейсет градуса. Протегна ръка и взе бинокъла, без да продума. С другата ръка ми подаде големия плик, който бяхме получили в Порт Елизабет. Докато тя се занимаваше със своя оглед, аз влязох в стаята и изсипах съдържанието на плика върху леглото.

Документите бяха в три пълни комплекта — два американски и един канадски. Всеки от тях съдържаше свидетелство за правоуправление, паспорт и купчина допълнителни идентификационни средства — карти за посещение на библиотеки, купони за социални осигуровки и други такива. Канадският комплект съдържаше и членска карта за програмата „Дукати Райдър“. Забелязах, че всички шофьорски книжки съдържаха и разрешително за управление на мотоциклет. Американските комплекти включваха и членски карти на веригата видеотеки „Блокбъстър“.

Изработката беше превъзходна. Не успях да открия никакви недостатъци, въпреки че се взирах с максимално внимание. Подозирах, че документите са толкова добри просто защото не са пълни фалшификати. По всяка вероятност екипажът на добрата стара яхта Лутра имаше начин да се снабдява с оригинални бланки и печати. Според първия американски комплект името ми беше Денис Мърфи, местожителство Гахана, Охайо, тридесетгодишен, женен. Според втория името ми беше Алекс Клайн, местожителство Ню Йорк, пак тридесетгодишен, ерген. Канадският паспорт ме идентифицираше като Пол Либърг от Ванкувър, Британска Колумбия, ерген, но на тридесет и

две. Оцених факта, че нито един от документите не изискваше от мен да владея друг език.

Алена приключи с огледа и бавно свали бинокъла от очите си.

— Нищо — промърмори тя.

Прибрах документите и я последвах надолу по стълбите. Слязох в мазето да прибера бинокъла и плика, после си изпекохме малко риба на скарата и седнахме да обядваме. Когато почистихме масата и измихме чиниите, Алена подхвърли, че вече е време да си приготвя една раница с най-необходимото.

— Чака ни неочаквано заминаване? — погледнах я с любопитство.

— Добрата подготовка изисква винаги да сме готови за път — отвърна тя. — Вече имаш документи, значи няма смисъл да губим повече време.

С подобна логика е трудно да се спори, дори и човек да има желание. А аз нямах. Тя ми даде един кожен сак и ми помогна да го напълня. Сложихме вътре малко бельо и дрехи плюс най-необходимите тоалетни принадлежности. Алена слезе до бункера и донесе пари с равностойност около сто и петдесет хиляди долара, част от които бяха във френски и швейцарски франкове, а друга — в германски марки. Подредих пачките на дъното на сака, а документите от Гахана сложих в един от външните джобове. В другия отиде канадският комплект, а този от Ню Йорк сложих в специален плик на „Федерал Експрес“, който след известен размисъл адресирах до Мур. Вътре сложих и една бележка, която съдържаше молба да съхранява документите на господин Клайн. Подписах бележката и старателно запечатах плика. Той също отиде в сака, но изпращането му щеше да стане по-късно, от друго място.

Алена вдигна сака и го сложи в гардероба до нейния. После се спуснахме в мазето и изгледахме един свален от Интернет запис на „Лебедово езеро“ в изпълнение на Большой театър.

През нощта от стаята ѝ не се чува никакви звуци, но по време на сутрешната ни тренировка Алена срещна погледа ми в огледалото и навъсено промърмори:

— Имам кошмари.

— Случва се — отвърнах.

Беше се хванала за парапета с една ръка, а левият ѝ крак бе извит зад гърба ѝ и нагоре в почти невъзможен ъгъл от сто и двадесет градуса. Очите ѝ останаха върху лицето ми, изражението ѝ беше спокойно.

— Често ги имам. Понякога крещя. Но нищо не мога да направя...

Продължаваше да ме наблюдава в огледалото, сякаш очакваше някаква присъда.

— Звучи зле.

Тя си свали крака и започна да повдига другия.

— Не си ли любопитен?

— Питаш ме дали искам да чуя какви точно са кошмарите ти?

— Да.

— Не искам.

Тя обмисли отговора ми за миг, после се вгледа в отражението си в огледалото. Приключихме със загревката и се прехвърлихме в средата на помещението. Аз се заех да тренирам няколко подскока, които бях видял в снощното представление. Проблемът беше там, че докато бях във въздуха, неволно изпъвах горната част от тялото си. И вместо да реализирам едно елегантно и грациозно движение, постигах по-скоро обратното — на бивол, който е подплашен от нисколетящ самолет. Усилията ми да постигна някакъв напредък продължиха почти двадесет минути. И накрая успях. С изненада открих, че тялото ми заема точно онази форма, която бях пожелал. А с още по-голяма изненада разбрах, че мога и да повтора постижението си.

Когато се приземих след втория успешен опит, хвърлих поглед към Алена, надявайки се да е оценила успеха ми. Но тя изобщо не ми обръщаше внимание, заета с някакъв свой проблем. Беше във вихъра на серия от пируети, които на пръв поглед правеше съвсем прилично — във всеки случай на светлинни години от собствените ми трагични опити в балета. Правеше по три, четири, а дори и пет пъти завъртанията от поза *demi-pointe*. Изтече почти цяла минута преди да проумея, че се опитва да направи шест завъртания, а неуспехът я прави нервна, или поне ядосана.

Изчаках я да направи нов опит и когато разтвори ръце във втора позиция, изведнъж скочих към нея и прихванах с ръце бедрата ѝ. Това ѝ помогна да премине от петото към шестото завъртане без никакви

затруднения и аз помислих, че ще спре, но тя продължи, докато не направи осем.

— Нека опитаме още веднъж — рече задъхано, а аз я пуснах и отстъпих крачка назад.

Тя прехвърли тежестта си на работния крак, вдигна другия рязко нагоре и започна да се завърта, разтваряйки ръце във втора позиция. Аз изчаках да завърши движението и отново пристъпих към нея. Този път тя прехвърли част от тежестта си върху мен и едва след това започна да се върти. След шестия пирует направи кратка пауза, после премина в скок. Аз я вдигнах нагоре, внимателно я свалих обратно и ѝ помогнах да направи нисък арабеск. Ръцете ѝ се стрелнаха напред и нагоре, а аз помогнах на тялото ѝ да се изправи. Десният ѝ крак остана вдигнат нагоре, леко зад торса. Притеглих я към себе си, сложих ръце на кръста ѝ и когато тя се изправи, десният ѝ крак зае перпендикулярна позиция. Тогава я вдигнах във въздуха и лекичко я завъртях. Тя придаде скорост на въртеливото си движение, дистанцията между нас се увеличи. Направих крачка напред и опитах един от онези скокове, на които се бях упражнявал допреди малко. Явно не го изпълних като тромав бивол, защото като се обърнах, между нас беше цялата дължина на пода. След кратка пауза тя направи един *grand jete*, който съвпадна по време с втория ми скок. Приземихме се в центъра на „сцената“, на една ръка разстояние един от друг. Тя улови пръстите ми и се завъртя, а тялото ѝ за миг се докосна до моето. Дланите ми се оказаха от двете страни на гръдния ѝ кош. Миг по-късно ръцете ѝ бавно се спуснаха надолу.

Останахме неподвижни.

Погледнах в огледалото. Очите ѝ бяха затворени. Усещах дишането ѝ под пръстите си, долавях ударите на сърцето ѝ. Моето също биеше усилено. И двамата бяхме почти без дъх.

Очите ѝ се отвориха и потърсиха моите в огледалото. Тялото ѝ натежа в ръцете ми.

— Това наистина беше танц! — задъхано и някак изненадано подхвърли тя.

Съумях да кимна с глава, очите ми продължаваха да я фиксират в огледалото.

Не бях сигурен, че харесвам това, което виждам.

Но не бях сигурен и в обратното.

Хрумна ми, че би трябвало да я пусна. След четири месеца изтощителни тренировки и жестоки масажи телата ни се бяха превърнали в обикновени инструменти. Бяхме ги опознали взаимно, почти до интимни подробности, но едновременно с това ги възприемахме някак безполово и абстрактно.

Но сега изведнъж се бяха превърнали в жива реалност.

Алена първа отмести поглед от огледалото и се обърна да ме погледне директно.

— Мислил ли си за това?

— Да — признах аз, пуснах я и направих крачка назад. — Но не можем и не бива да го правим!

— Прав си — с равен глас отвърна тя.

Миг по-късно се прехвърли на пилона и започна яростна битка с невидими врагове.

Лаптопът издаде пронизителен звук, настоявайки за вниманието ни.

Тя ме изпревари и първа се добра до плота. До един от мониторите лежеше хеклерът. Взех го, а Алена се взря в екрана.

— Първи периметър, входната алея — съобщи тя. — Един автомобил, движи се към къщата.

— Стой тук! — изръмжах и хукнах нагоре по стълбите. Тя извика нещо след мен, но аз само се обърнах и повторих: — Стой тук и не мърдай!

Не чух какво ми отговори, защото вземах стъпалата по две наведнъж. Миата ме чакаше горе, на крачка от вратата. Стиснал пистолета в дясната ръка, аз надникнах иззад ъгъла, уверих се, че холът е пуст, и се втурнах към задната врата. Отново спрях, но този път вниманието ми беше насочено навън. Наведох се, притичах през откритото пространство на верандата, насочил оръжието пред себе си. Не видях никого. Заех позиция и вдигнах очи. Алена стоеше на горния край на стълбите и държеше ловна карабина „Неостед“, която бе извадила от хранилището.

— Не е той — осведоми ме тя.

Погледнах я зверски и й направих знак да се прибере. Тя сви рамене, но ме послуша и изчезна от погледа ми. В същия момент на вратата се почука. Силно, дори грубо. Тръгнах натам, следван по петите от Миата.

Разнесоха се нови удари. Ако този навън не е Оксфорд, значи е голям глупак, или просто ненормален. Опрях гръб на стената и се плъзнах към прозореца, от който се виждаше входната площадка.

Алена се оказа права — не беше той...

Беше Крис Хейвъл.

До нея с револвер в ръка стоеше Бриджит. От изражението на лицето ѝ личеше, че е твърдо решена да го използва.

6.

— Не е това, което си мислиш.

Единствената фраза, която ми хрумна, докато отворях вратата. Дулото на револвера се оказа на сантиметър от носа ми още преди края на изречението.

— Майната ти! — просъска Бриджит. — Къде е кучката, мръсно...

Замълча изведнъж, оръжието потрепна в ръката ѝ. За пръв път, откакто я познавах, нямаше какво да каже. С периферното си зрение хванах колебанието на Миата, който беше вдигнал глава към Бриджит и напрегнато я наблюдаваше. Миг по-късно главата му се сведе надолу, а тялото му се изниза навън, отърквайки се в голите ѝ крака.

Бриджит дори не го забеляза. Стоеше като вкопана на прага, а оръжието ѝ продължаваше да е насочено в лицето ми.

— Здравсти, Крис — поздравих журналистката, без да я поглеждам.

— Къде са ти очилата, Атикъс? — изгледа ме учудено тя.

— С лещи съм — поясних аз.

— О, така ли?

— Да, меки контактни лещи, производство на „Бауш и Ломб“.

— Тези са най-хубавите. Но брадичката хич не ти отива.

— Тя е временна. Надявам се, че скоро ще мога да я обръсна.

— Ясно — кимна Крис. — Няма ли да ни поканиш?

— Първо бих помолил Бриджит да махне тоя револвер...

Хейвъл кимна и зачака. Аз също. Бриджит ме държа на прицел още известно време, после ръката ѝ бавно се отпусна, а пръстът ѝ освободи вдигнатото петле. Лицето ѝ беше лишено от изражение, но постепенно започна да се разкривява. Никога не беше успявала да скрие чувствата си. Четях ги като в разтворена книга. В началото беше шок, последван от облекчение и ярост. В момента преобладаваше подозрението. След още една секунда мълчание тя надникна през рамото ми към вътрешността на къщата.

— Къде е тя?

— Защо питаш?

Челюстите ѝ видимо се стегнаха. Тялото ѝ се стрелна напред, ръката с пистолета отново се вдигна нагоре. Направих знак на Крис да я последва, излязох пред вратата и внимателно огледах околността. На алеята беше паркиран стар военен джип, чиято синя боя влизаше в странна комбинация с ръждата. Не видях нищо подозрително. Влязох обратно и старателно залостих вратата.

Двете жени бяха стигнали до хола. Всяка реагираше по различен начин на обстановката. Хейвъл беше със същата кожена раница, която бях видял при последната ѝ визита. Докато главата ѝ любопитно се въртеше насам-натам, ръката ѝ се плъзна към един от външните джобове. На лицето ѝ изплува широка усмивка, а когато извади ръката си, в нея имаше бележник и писалка. Изглеждаше като шестгодишно дете, на което предстои среща с Мики Маус. А дори и още по-доволна.

Бриджит също се оглеждаше, но така, сякаш иска да гръмне някого. Подозирах, че за момента това желание беше съвсем искрено. Усетила появата ми на прага, тя се обърна и заби тежък поглед в лицето ми. Очите ѝ излъчваха гневен блясък.

— Какво си мислиш, че вършиш, да те вземат мътните? — попита ме със заплашителен тон.

— Сложно е да ти го обясня с две думи.

— Майната ти! Тогава го направи просто, при това веднага! Приличаш на абсолютен задник, приличаш на гузно и мазно копеле, което просто се е чупило! Какви ги вършиш, за Бога?!

Хейвъл спря да пише и вдигна глава да ме погледне.

— Изглеждаш много добре — констатира тя. — Само брадичката ти е гадна. Отслабнал си, нали?

— Донякъде — кимнах аз.

— Къде е тя? — отново попита Бриджит. — Тук ли е?

— Тук е — рекох.

— Ще я убия!

— Защо?

Погледна ме така, както ме гледаше преди малко иззад мерника на револвера.

— Ами да речем защото е гадна професионална убийца, ето защо! Защото се опита да ме гръмне, защото те отвлече и по всяка

вероятност те е превърнала в онова детенце от плаката с шибания Стокхолмски синдром^[1]!

— Никакъв Стокхолмски синдром — поклатих глава аз. — Тук съм защото искам да съм тук.

— В компанията на Пати Хърст!

Крис пристъпи към лавиците с книги и дискове, наведе се и започна да разглежда заглавията.

— Тя е фен на Бийтълс, а?

— Да.

— Нека отгатна — усмихна се репортерката. — Най-много си пада по „Revolver“^[2]?

— Не, пада си по „Help“! — отвърнах аз.

Бриджит се изсмя горчиво.

— О, такава ли била работата? Значи мадамата се нуждае от помощ?

След кратък размисъл кимнах утвърдително:

— До голяма степен.

Тя пристъпи към мен. Ръката с револвера остана прилепена към бедрото ѝ, но ударникът все още беше вдигнат. До този момент не бях обръщал внимание на стойката ѝ. Едва сега видях колко голяма част от тежестта ѝ пада върху кръста и коленете. Показалецът на свободната ѝ ръка се заби в гърдите ми.

— Имаш ли представа какво преживяхме през последните няколко месеца? Знаеш ли какво ѝ беше на Ерика? Да не говорим за Скот, Дейл и Кори? Да не говорим за семейството ти, което разбра за изчезването ти от пресата!

— Имам представа.

— Тъй ли? Добре. Много добре. Това означава ли, че имаш оправдание за невероятния си егоизъм?

— Аз съм бодигард.

— Така ли ми отговаряш? — втренчи се в мен тя.

— Тя ми е клиент — поясних кратко.

Хейвъл прекъсна разглеждането на книгите и любопитно изви глава. Ако преди малко я бях запознал с Мики Маус, то сега положително я въвеждах във Вълшебното царство...

— Изумително! — рече тя.

Но Бриджит беше на друго мнение. За част от секундата бях сигурен, че ще ми тресне един приклад.

— Искам да я видя! — отсече тя. — Искам да говоря с тази кучка!

— Дай ми пистолета — рекох аз.

— Майната ти!

— Мога да ти го отнема.

— Само се опитай!

Хеклерът продължаваше да се поклаща в дясната ми ръка, затова се наложи да използвам лявата. С едно-единствено светкавично движение тя се стрелна напред и нагоре, изви китката на Бриджит и ѝ измъкна револвера. Още преди да има време да реагира, аз му сложих предпазителя и го хвърлих на едно от креслата.

— Мръсно копеле! — изфуча Бриджит и направи опит да ме удари в лицето. Реагирах бързо и с лекота. Отстъпих крачка встрани и юмрукът ѝ улучи въздуха. Гневът ѝ нарасна.

— Мръсник!

— Хайде, успокой се.

Тя се обърна и тръгна към стола, на който бях хвърлил оръжието.

— Недей.

Хейвъл ни наблюдаваше, забравила дори да си води бележки. Задоволството беше изчезнало от лицето ѝ.

Бриджит спря, но остана с гръб към мен. Гласът ѝ прозвуча глухо и напрегнато.

— Ще ме застреляш ли, Атикъс? Дотам ли те е обсебила, че би могъл да ме застреляш в гръб?

— Нещата са по-сложни — отвърнах. — Но ако тръгнеш към нея с пистолет в ръка, една от двете ви ще се раздели с живота!

— По дяволите, Атикъс! От три месеца те търся! Земята преобърнах, докато те открия! Мислех си, че може би имаш нужда от помощ, а на моменти дори си те представях мъртъв! — Раменете ѝ изведнъж увиснаха. Обърна се да ме погледне, на лицето ѝ се появи горчива усмивка: — Познато ли ти звучи?

— Да. Но след като вече си тук, няма смисъл да задълбаваме в тази тема. Искаш да говориш с нея, така ли?

— О, да!

— Няма проблем, стига да не се опиташ да я убиеш. Чакай тук...

Бриджит кимна, а Хейвъл започна да пише в бележника с трескава бързина. Тръгнах към стълбището за втория етаж. Колебаех се дали първо да поговоря с Алена, или направо да я повикам да слезе. Бях сигурен, че няма да е лесно да я накарам да се раздели с карабината — също като Бриджит. В същото време съзнавах, че някакъв разговор трябва да се проведе, без да знам какъв ще бъде крайният резултат.

Но изобщо не получих шанс да разбера.

[1] Става въпрос за особен психологически акт, при който заложниците се привързват към своите похитители. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи по известния албум на „Бийтълс“. — Б.пр. ↑

7.

Тя лежеше в подножието на стълбите, тялото ѝ беше сгърчено по неестествен и доста страшен начин. Хладното дуло се притисна в тила ми още преди да преодолея шока и да отместя очи от нея.

— Пистолетът — прошепна приятен и много спокоен мъжки глас. — Извади пълнителя и лекичко го остави на пода. Направи го както трябва, или ще ти пръсна главата!

Направих го както трябва. Извадих пълнителя и издърпах затвора, за да се вижда, че няма патрон в цевта. Ловната карабина на Алена беше изчезнала. След кратък размисъл съобразих, че именно нейното дуло е притиснато в тила ми. Не посмях да извърна глава. Откъм хола долетя възбуденият глас на Хейвъл, която заяви, че дори не е сънувала за такъв късмет.

— Ръце на тила, с преплетени пръсти! — заповяда ми мъжкият шепот.

Преплетох пръсти зад главата си. Около тялото на Алена не се виждаше кръв, стори ми се, че диша. Реших, че и това е нещо.

— Отдръпни се!

Отдръпнах се и той предпазливо се отлепи от стената. Оказа се, че е съвсем плешив. Само на тила му имаше късо подстригани остатъци от кестенява коса. Лицето му беше продълговато, очите — яркосини. Мрежата от ситни бръчици около тях издаваше човек, който обича да се смее. Прецених, че е на около четиридесет.

Подчиних се на жеста му и продължих на заден ход обратно към хола. Хейвъл прекъсна изречението си на средата. Чух, че една от тях направи някакво движение — вероятно Бриджит, която бе скочила към револвера си на креслото. Но нападателят си знаеше работата и тялото му зае позиция, която изключваше обстрел от страна на Бриджит. Дългото дуло на пушката му служеше за остен, с който направляваше движенията ми.

— Хвърлете оръжието си насам, госпожице Логън. Ако не го сторите, ще му пръсна черепа.

Револверът на Бриджит изтрака по плочките и спря на педя от краката ми. Той изобщо не го погледна. Очите му продължаваха да ме фиксират с неотклонно внимание. На ръцете му имаше хирургически ръкавици, а на колана му беше прикрепена чантичка от черна кожа.

— Вие не сте Драма — обади се Крис.

— Нима толкова ми личи, госпожице Хейвъл? — леко се усмихна нападателят. — Кодиак, обърни се и се присъедини към компанията на дамите в средата на стаята, ако обичаш. След като го направиш, можеш да свалиш ръцете си.

Аз се поколебах, а той ми отправи предупредителен поглед и поклати глава. Подчиних се. Обърнах се с лице към жените и установих, че Крис продължава да стои на крачка от библиотеката. Лицето ѝ беше изгубило цвета си, бележникът висеше забравен в ръката ѝ, а раницата всеки момент щеше да се плъзне от рамото ѝ към пода. Бриджит беше на около метър вляво, очите ѝ постоянно се местеха от мен на нападателя и обратно. Нищо в позата или погледа ѝ не издаваше задоволство от ситуацията, в която беше попаднала. Свалих ръцете си и започнах бавно да се обръщам. Той не ме спря и затова продължих движението, докато отново се озовах с лице към него.

Беше прехвърлил пушката в раменен прицел, дулото ѝ продължаваше да сочи в гърдите ми. Дрехите му бяха съвсем обикновени — дълъг светлобежов панталон, тъмносиня риза с къс ръкав. Изглеждаше като човек, който току-що е излязъл от яхта, хвърлила котва в Порт Елизабет. Под матираната гума на лявата му ръкавица мътно проблясваше часовник. Други накити и украшения нямаше.

— Кой си ти, по дяволите? — изръмжа Бриджит.

— Това няма значение — отвърна все така спокойно мъжът. — На вас двете ви трябваше доста време, за да стигнете дотук. Чаках ви почти шест седмици.

— Какви ги дрънкаш, да те вземат мътните?

— Викат му Оксфорд — намесих се аз. — Друг професионален убиец, когото са наели да ликвидира Драма.

— Частично верен отговор — кимна Оксфорд, направи две крачки към нас и бързо огледа стаята, без да напуска площадката. — На практика нещата са малко по-сложни.

— В какъв смисъл? — попита Бриджит.

— След секунда ще разберете — отвърна мъжът. — Госпожице Хейвъл?

Изтекоха няколко секунди преди Крис да успее да си възвърне дар слово.

— Да? — закашля се тя.

— Елате тук, ако обичате. По стъпалата... — Видял, че репортерката не помръдва, той небрежно добави: — Разбира се, мога да открия огън по всяко време...

Тя мина покрай мен в посока към коридора, от който се отиваше към входната врата. Оксфорд очевидно отгатна какво е намислила и бързо ѝ препречи пътя. Бриджит рискува да ме погледне, но аз не реагирах. Нищо не можех да направя, нямаше и какво да ѝ кажа.

— Спрете тук — заповяда със спокоен глас Оксфорд и хвърли бегъл поглед през рамо, сякаш да се увери, че вратата е зад гърба му.

Крис се подчини. Ръцете ѝ видимо трепереха. Раницата още се крепеше на рамото ѝ, но всеки момент щеше да падне.

— Достатъчно — промърмори сякаш на себе си Оксфорд, вдигна пушката и стреля в гърдите ѝ.

Карабината беше заредена не с бойни патрони, а със сачми за дребен дивеч. Изстрелът беше произведен почти от упор и зад тялото на Хейвъл блисна ситна кървава пяна по теракотата на пода, сякаш някой бе изтръскал четка с боя. Бриджит нададе сподавен писък и направи крачка напред, но Оксфорд светкавично се извъртя и дулото се насочи в гърдите ѝ. Аз не помръднах. Усетих как вътрешностите ми замръзват, а ръцете ми започват да треперят.

Тялото на Хейвъл се разтърси от конвулсии, после утихна. Главата ѝ безсилно се люшна на една страна и ни дари с последен поглед на вече мъртвите очи.

— Налага се да импровизирам, но ще се справя — хладно ни предупреди Оксфорд.

— Пресвета майко Божия! — изстена Бриджит. — Защо?!

— Проблемът винаги е един и същ: да се дискредитира всичко... Не само нея или Кодиак, нито пък... хм... онази Драма там... — Бавно тръгна към пистолета на Бриджит, който продължаваше да лежи на пода. — Отначало мислех да кача на сцената и двете жени едновременно, а след това да използвам господин Кодиак за ролята на

ревнивия любовник. Но сега се получи много по-добре, просто защото е по-близо до истината...

Стигна до захвърления пистолет, който лежеше на около четири метра от нас. Приклекна да го вземе, без да ни изпуска от поглед. Надявах се това да е моментът, но той не ми даде никакъв шанс. Преди да протегне ръка към оръжието на пода, опря приклада на пушката в бедрото си, а пръстът му остана върху спусъка. Беше ми ясно, че всеки опит за движение ще доведе до незабавната ми смърт, или на Бриджит. В крайна сметка той вдигна пистолета и го тикна зад гърба си в колана. След това се изправи и ни възнагради с усмивка.

— Нямам представа какви ги дрънкаш, по дяволите! — просъска Бриджит, която очевидно не се поддаваше на чара му.

— Нищо — успокой я той. — Кодиак има...

— Кой те нае? — попитах аз.

— Това не е филм за Джеймс Бонд, а реалният живот, Кодиак. Ако имаш представа — добре, значи ще умреш информиран... А ако нямаш, ще си умреш любопитен...

— Бил е нает да направи нещо повече от ликвидирането на Драма — процедих аз, без да отделям очи от лицето му. — Той е убиец на характери, ако мога да се изразя така... Предполагам, че това е най-близо до истината.

— Най-добрата дефиниция — кимна Оксфорд, рискува да отмести поглед към мястото, на което лежеше Алена, и отново се усмихна. Явно клиентката ми не беше се върнала в съзнание. — Мисля, че сме готови. Можем да започваме. Госпожице Логън, бихте ли дошла насам?

— Я върви на майната си! — отсече Бриджит.

Оксфорд издаде кратък звук на разочарование, после премести дулото на ловната карабина към гърдите ми.

— Хайде, направете го или ще го убия тук! Няма да ми хареса, защото търся друг ефект, но вече ви казах, че съм истински майстор на импровизацията. Вярвайте ми, аз наистина мога много неща!

— Друг ефект? — вдигна вежди Бриджит.

— Господ е в детайла, госпожице Логън — отвърна убиецът.

Тя ми хвърли кратък поглед и аз разбрах, че е овладяла страха си. Тръгна към мястото, което ѝ беше посочено. Оксфорд я допусна на по-малко от два метра от себе си, после ѝ заповяда да спре и да се обърне.

Когато тя го направи, дулото на ловната карабина се заби в тила ѝ. Свободната му ръка я сграбчи за косата.

— Кодиак, отиваш в подножието на стълбата и я вдигаш на ръце! — заповяда той. — Не се опитвай да я събудиш, защото съм ѝ вкарал конска доза еторфин. Ще бъде аут още няколко часа, а това означава, че няма да усети нищо... Надявам се, че от тази новина малко ще ти олекне.

Алена лежеше в същата поза. Клекнах и пъхнах ръце под тялото ѝ. Този път вдигането беше по-различно, а тялото ѝ — значително по-тежко.

Оксфорд ме изчака да се изправа и нареди:

— В спалнята ѝ. Сложи я на леглото.

Тръгнах нагоре по стълбите. Отчаяно се опитвах да си спомня кой от предметите в спалнята на Алена бих могъл да използвам като оръжие. Не се получи. Онзи скъп револвер марка „Корт“ все още си беше в банята, но нямаше как да се добера до него, без да рискувам живота на Бриджит. Може би щях да имам някакъв шанс, ако Миата беше в къщата, но кучето беше излязло навън и по всяка вероятност вече беше мъртво. Нямах никаква представа колко време е престоял в къщата Оксфорд, но подозирах, че е влязъл едновременно с Хейвъл и Бриджит, използвайки ги като прикритие.

Чух как заповяда на Бриджит да върви след мен, но бавно и внимателно.

Стигнах до горната площадка и се насочих към отворената врата на спалнята на Алена. Влязох вътре и внимателно я положих на леглото. На нощното шкафче откъм близката страна имаше будилник и малка лампа, но и двете не ми вършеха работа — будилникът беше прекалено лек, а лампата — прекалено неудобна.

Те влязоха почти веднага след мен. Обърнах се точно навреме, за да видя как Оксфорд дърпа косата ѝ, за да я спре на място, а тя се подчинява с гневна гримаса.

— Кога за последен път изчука нашата приятелка в това легло? — попита ме той.

— Никога не съм я чукал.

— Моля те, кажи ми. Питам, защото е важно. Искам истината.

— Никога — повторих аз.

— Разбирам, че ти е неудобно да признаеш изневярата си в присъствието на госпожица Логън, но нямам време за любезности. И така, кога я изчука за последен път?

— Никога не съм правил секс с тази жена.

— Въпреки че прекарахте толкова много време само двамата? — вдигна вежди Оксфорд.

— Не е за вярване, нали?

— Но какво правехте през безкрайно дългите нощи?

— Гледахме видео, предимно балет.

— Хм... Госпожице Логън, обърнете се с лице към мен.

Бриджит се подчини. Забелязах как потрепват мускулчетата на челюстта ѝ. Оксфорд продължаваше да я държи за косата. Когато лицето ѝ се оказа срещу неговото, той тикна дулото на пушката под брадичката ѝ.

— В чантичката на колана ми има едно шишенце. Бръкнете с лявата си ръка и го извадете бавно. При първото рязко движение ще умрете. А ти, господин Кодиак...

— Разбрах — прекъснах го аз.

Бриджит се справи със задачата за около половин минута, но аз имах чувството, че изтече цяло десетилетие. Когато шишенцето най-сетне се озова в шепата ѝ, Оксфорд я накара да се обърне и да ми го подаде. Аз го поех. Пластмасовата повърхност беше влажна от пръстите ѝ. Вътре потракваха някакви хапчета. Обърнах го и прочетох етикета. Беше виагра в таблетки от 50 милиграма, с рецепта на мое име.

— Вземи две хапчета — заповяда ми Оксфорд. — А шишенцето остави на нощното шкафче.

Бриджит ме погледна, в очите ѝ се четеше ужас. Най-сетне беше започнала да проумява замисъла на убиеца.

Аз заковах поглед в шишенцето, но не го отворих.

— Хайде, вземи ги.

— Не.

Той въздъхна, а след това нави около юмрука си кичур от косата на Бриджит.

— Ако искаш да кажеш, че ще го вдигнеш без помощ — добре... Може и да не ми повярваш, но има мъже, които при тези обстоятелства са готови да изригнат веднага. Ти не ми приличаш на такъв, затова ще

вземеш хапчетата. Ако го сториш доброволно, има шанс да подаря живота на госпожица Логън. Но ако откажеш, ще ви ликвидирам и тримата!

Трябва да печеля време, рекох си аз. Да взема хапчетата, но и да печеля време. Има изход от ситуацията, но аз все още не мога да го видя. Вземи проклетите хапчета! — заповядах си. — Печели време!

След като погълнах и втората таблетка, оставих шишенцето на нощното шкафче и отстъпих крачка назад.

— Много добре — кимна Оксфорд, пусна косата на Бриджит и рязко я блъсна в гърба. При следващото движение хвана пушката с две ръце.

Бриджит почти загуби равновесие, но все пак успя да се задържи на крака и се изправи на крачка от мен. В погледа ѝ се четеше мъка.

— Отдръпни се от него! — заповяда Оксфорд. — Застани до края на леглото и не мърдай оттам!

Тя изпълни заповедта под дулото на пушката, което неотклонно я следваше. Когато спря, очите му бавно се изместиха към Алена.

— Не ѝ позволявай да те заблуждава — промърмори той. — Едно време беше изключително опасна!

— Едно време? — вдигна вежди Бриджит.

— Преди да си изпусне нервите.

— А сега какво? — попитах аз.

— Разполагаме с около половин час, за да започне да действа лекарството — промърмори той и намести пушката в ръцете си. — Няма да бързаме, има време... Искам да я съблечеш. Започни от обувките.

Време, помислих си аз. Има време... Има и начин за измъкване.

Наведох се и започнах от обувките ѝ...

Той ревностно следеше как се отнасям с всяка отделна част на облеклото и нареждаше къде точно да бъде поставена. Обувките ѝ практически бяха балетните палци, с които беше обута в момента на нападението. Оксфорд ме накара да ги изхвърля навън, по посока на стълбите. Блузката ѝ кацна на прага, но от вътрешната страна на вратата. Спортния сутиен хвърлих в обратната посока.

— Докосване на страстта — нарече го той.

Останалата част от дрехите ѝ бяха струпани накуп до леглото.

— Как се чувстваш? — попита ме той.

— Зле.

— А как ти е оная работа? Някакви позивни?

— На Западния фронт всичко е спокойно — отвърнах аз. И това си беше чистата истина. До този момент чувствах само гадене, но не знаех на какво се дължи то — на лекарството, или на обикновен страх.

Бриджит стоеше до долния край на леглото.

— Няма значение дали изпълняваш заповедите му — обади се тя. — При всички случаи ще ни убие.

— Не, госпожице Логън — поклати глава Оксфорд. — Ако Кодиак изпълнява моите заповеди, вие ще живеете. По всяка вероятност ще се превърнете в обект на национално издирване, но вие сте изобретателна и ще се справите. Мисля, че поне за известно време ще останете свободна...

— Глупости! — тръсна глава Бриджит. — Ако ме оставиш жива, аз веднага ще информирам полицията!

— Няма да ви повярват.

— О, бъди спокоен, ще ми повярват!

— Няма, убеден съм. И друг път съм правил такива неща. В момента, в който приключат огледа, ченгетата ще имат купища доказателства — както преки, така и косвени. Срещу които вашата дума, госпожице Логън, извинете за сравнението, ще струва по-малко от полутечни гъши изпращения.

— Никой няма да повярва, че...

— Ама вие наистина сте наивна! — изгуби търпение той. — Не виждате накъде вървят нещата, нали?

Тя му отправи огнен поглед, в който ясно личеше дивата ѝ омраза.

— Няма да стане!

Оксфорд го прие като насърчение.

— Кодиак едва ли може да се нарече образцов гражданин — усмихна се той. — Обществеността и властите лесно ще се настроят срещу него. До този момент отношението на медиите е благосклонно, но картината бързо ще се промени, ако се хвърли малко светлина на подходящото място. Той изведнъж ще се превърне в мошеник и неудачник, в човек, чиято небрежност не само е убила приятелите, но и клиентите му. Човек, който е работил из разни сексклубове, който е

живял с дъщерята на застреляна от собствената му ръка жена... А момичето е непълнолетно и връзката му с него може да се изтълкува като престъпна... Помислете малко, госпожице Логън, особено след като обърнете внимание на всички тези неща... Изведнъж той е прочут и богат, което отчасти се дължи на факта, че е победил „най-прочутата убийца в света“. Хората са на мнение, че книгата на Хейвъл казва истината. Но след като открият мъртвото ѝ тяло тук и разберат, че тя е убита от вас, след като станат свидетели на гнусните сексуални отношения между Кодиак и заклетия му враг, те със сигурност ще бъдат разгневени. А когато властите открият, че е имало и заплащания — в смисъл че госпожица Хейвъл е плащала на Кодиак или да му помогне в измамата, или просто отстъпвайки пред изнудването му, на всички ще им стане ясно, че са били обект на огромна заблуда. И отношението им към него коренно ще се промени. Те ще го намразят, както и госпожица Хейвъл. Ще пренебрегнат всичко, което са чували за Драма или Десетката, просто защото обществото ненавижда предателството.

— Има хора, които знаят каква е истината — възрази Бриджит.
— Хора, които ще...

— Това е несъществуващо — каза той, отчетливо произнасяйки сричките. — Какво значение има, че сто, петстотин, дори хиляда души знаят истината, когато милионите я мислят за лъжа и лениво я обсъждат на чаша бира? Вредите ще бъдат непоправими!

— Но нали и аз ще знам истината! — тръсна глава тя.

— Кое то ме връща на основната ми мисъл, госпожице Логън. Никой няма да ви повярва. Ако Кодиак е неудачник и мошеник, вие сте още по-лоша. Едно повърхностно разследване ще потвърди, че сте била негова любовница. Същото разследване ще стигне до откритието, че сте наркоманка, и това автоматично ви превръща в човек, на когото не може да се вярва, или в обикновен престъпник. А когато в играта се намесят заключенията на криминолозите относно събитията в тази стая, които категорично ще посочат, че вашите отпечатащи са върху пушката, а спермата на Кодиак е във влагалището на Драма, теорията на престъплението ще бъде потвърдена. Кодиак е изчезнал с новата си любовница, а вие принуждавате Хейвъл да ви заведе при тях. Пристигате тук, намирате ги в леглото и ви пада пердето. Резултатът е ясен: разстрел на място. След което, за да прикриете следите си,

убивате и Хейвъл. После събитията следват естествения си ход. Вие бягате, или ако предпочитате — отивате да се предадете на властите и им предлагате някаква фантастична история за наемни убийци и предатели. История, на която никой няма да повярва...

Бриджит потърси опората на леглото. Очите ѝ се местеха от мен към убиеца и неподвижното тяло, проснато върху матрака. Ако аз само се чувствах зле, тя направо изглеждаше зле.

— Ти си злото! — изръмжа тя. — В най-чистата му форма!

— Аз съм професионалист, който си върши работата — спокойно отвърна Оксфорд. — За разлика от кучката на леглото, аз не предавам нито професията, нито работодателите си. Изпълнявам това, за което ми се плаща.

— А тя не го прави и затова я мразиш, така ли? — попитах с дрезгав глас.

— По принцип изобщо не ми пука за тези, които убивам — отвърна той и се обърна да ме погледне. — Всеки може да стане убиец, Кодиак. Но малцина могат да бъдат професионални убийци. Тя позволи гласност на името си, допусна превес на личния си живот над работата. А това е непросимо, защото нашата работа е по-важна от живота, при това в съвсем буквалния смисъл на думата. Бих бил щастлив да я...

Рязко замълча, вероятно осъзнал, че демонстрира емоции. Очите му се сведоха към часовника.

— Моля да ме извините, но аз рядко говоря за това, което върша — промърмори той.

— Извинен си — кимнах аз. — А сега какво?

— Сега свали фланелката си и я хвърли ей там, в ъгъла...

Смъкнах тениската и я запратих зад гърба си. Сърцето ми рязко ускори ритъма си, кръвта ми се сгорещи. После усетих първите, доста унижителни признаци на ерекция... Не беше резултат от сексуална възбуда и може би затова се почувствах ужасно. Кожата ми стана топла и лепкава.

— Панталоните — подкани ме Оксфорд.

— Първо трябва да си сваля обувките...

— Добре, свали ги. Можеш да седнеш на леглото и да се събуеш...

Подчиних се. От тежестта ми тялото на Алена се плъзна върху матрака и босите ѝ крака опряха в гърба ми. Спомних си как бях тренирал на колоната с кецовете си, как бях стигнал до заключението, че те не могат да бъдат използвани като оръжие. Ако бях по-близо, може би щях да имам някакъв шанс, но от това разстояние само щях да го ядосам. Заех се да развързвам връзките им, но той ме спря.

— Изхлузи ги — рече. — Нали бързаш?

— Извинявай, забравих — промърморих аз, изхлузих кецовете и ги хвърлих настрана.

Той проследи действията ми, после сведе поглед към слабините ми и се усмихна.

— Е, така вече е по-добре. Сега смъквай панталоните.

— За тази цел трябва да се изправя.

Бях заковал очи в лицето му, вероятно за да не обръщам внимание на треперенето на Бриджит. Унижението беше по-силно от страха.

— Започни седнал. Ще се изправиш, когато ги смъкнеш под коленете.

Разкопчах колана и смъкнах панталоните си до нивото на бедрата, после се изправих. Крачолите се свлякоха около глезените ми.

Оръжие с ограничено действие, помислих си аз.

Наведох се и изхлузих крачолите — първо единия, после и другия... Изправих се с панталона в ръце, като го държах с колана надолу.

— Къде искаш да го оставя?

— Ей там, до вратата. Мъжете са склонни да се освобождават от панталоните си максимално бързо...

— Има нещо вярно — промърморих аз и светкавично скочих, вдигайки панталоните пред себе си. Атаката го завари абсолютно неподготвен. Чаталът на панталона обхвана дулото на ловната карабина и го отклони нагоре. Той инстинктивно натисна спусъка и заешките сачми отнесоха половината таван, разбивайки на прах стъклата на френския прозорец. Бриджит се просна по очи, но моментално се надигна.

Аз кръстосах крачолите около дулото, докато той се опитваше да презареди. Извъртях се наляво и рязко дръпнах. Вторият изстрел попадна върху леглото — там, където бях седял преди малко. Удвоих

натиска и успях да блокирам движението на затвора. Едновременно с това креях като луд, а думите ми бяха предназначени за Бриджит — че в банята има револвер, да измъкне онзи „Корт“ изпод умивалника и да застреля шибаното копеле... Продължавах въртеливото движение с ръце, включих и силата на таза и бедрата. Крачолите се стегнаха около дулото на пушката и бавно започнаха да я измъкват от ръцете му. Миг по-късно приключих със завъртането и отново се озовах лице в лице с него. Но вече държах дулото със собствените си ръце. Оксфорд се опита да отстъпи крачка назад и да измъкне пистолета на Бриджит от колана на гърба си. Възползвах се от разсейването му по най-добрия начин и направих рязко въртеливо движение с две ръце. Прикладът на ловната карабина го улучи в челюстта, костите зловещо пропукаха. Той се олюля, хватката му отслабна. С рязко движение му отнех пушката, но това се оказа грешка. Бях му дал времето, от което се нуждаеше. В момента, в който обръщах дулото към него и издърпвах затвора, тялото му се стрелна покрай отворената врата на банята към прозореца, останал без стъкла. В същия миг пръстът ми напипа спусъка и го натисна. Основната маса на заряда профуча встрани от главата му, но част от сачмите все пак попаднаха в лицето му. Той изкрещя от болка, но не спря. В следващия миг изскочи на верандата и се преметна през перилата стотни от секундата преди да произведе нов изстрел.

Бриджит излетя от банята с револвера в ръка и двамата едновременно се понесохме към края на верандата. Стигнахме точно когато Оксфорд се изправи на крака и хукна към прикритието на близката горичка. На такова разстояние ловната карабина беше безполезна, но Бриджит очевидно имаше вяра на скъпия „Корт“, прицели се и стреля три пъти. Не разбрах дали някой от тези изстрели попадна в целта.

— Мръсното копеле! — ръмжеше извън себе си тя, а очите ѝ се бяха налили с кръв. — Ще го убия мръсното копеле!

После се обърна и хукна към вратата.

Понечих да я последвам, но стигнах само до отвора на френския прозорец и се заковах на място.

Матракът под тялото на Алена бавно подгизваше от кръв, няколко капки вече падаха и на пода. Захвърлих пушката и се втурнах към леглото. Сърцето блъскаше като чук в гърдите ми — вероятно от

комбинираното въздействие на виаграта, облекчението след смъртната опасност и новия страх. Изкресях след Бриджит да почака, но тя не ме чу. Ботушките ѝ изтропаха надолу по стълбите и заглъхнаха навън.

Издърпах възглавницата изпод главата на Алена и я натиках под коленете ѝ в опит да ги повдигна. Вторият изстрел на Оксфорд я беше улучил странично, сачмите бяха попаднали главно в бедрото и пищяла. Кракът ѝ изглеждаше ужасно, с дълбоки и грозни разкъсвания. Самата тя не беше помръднала, изражението на лицето ѝ беше абсолютно същото. Надявах се, че инжектираният от Оксфорд еторфин я държи в безсъзнание и ѝ спестява болките. Изругах и направих опит да повдигна крака ѝ, но в резултат целия се оплисках с кръв. Преместих хватката по-нагоре и опитах пак. Кръвотечението намаля, но не спря.

— Него го няма, вече можеш да се събудиш — заговорих задъхано.

С нищо не показва, че ме е чула. Продължавах да натискам сгъвката на коляното, но кръвта не спираше. Контактните лещи започнаха да дразнят очите ми, зрението ми се замъгли. Примигнах, за да прогоня появилите се сълзи, после се изправих и се повлякох към гардероба. Виеше ми се свят, беше ми лошо, но нямах време за губене. Отворих двете крила и започнах да дърпам дрехите от закачалките им. Не открих нищо подходящо и се прехвърлих на скрина. Издърпах чекмеджетата и изсипах съдържанието им на пода.

В третото открих няколко колана, грабнах най-здравия от тях и се върнах при Алена. Пристегнах го здраво около крака ѝ, малко над коляното. Принудих се да го завържа на възел, тъй като нямаше как да правя нови дупки. Кръвотечението намаля още повече. Вече не беше поток, а само сълзене — най-вече от грозно откритите рани.

Не можех да я закарам в болница, защото трябваше да давам обяснения пред полицията на Бекия. Но тя се нуждаеше от лекарска помощ, при това спешна. Взех единственото възможно решение — увих я в чаршафите и я вдигнах на ръце. Дишането ѝ все още беше тихо и равно. Но от шока я деляха броени минути.

Отвън се чуха стъпки и Бриджит се появи откъм стълбите. Вървеше бавно, с наведена глава.

— Измъкна се, мамка му! — Видя окървавеното тяло в ръцете ми и хлъцна от изненада: — Мъртва ли е?

— Не мога да спра кръвоизлива. Сложих ѝ турникет, но това не е достатъчно...

— Трябва ѝ лекар.

— Не мога да я откарам в болница, ще извикат полицията — поклатих глава.

— Толкова ли е срамно? — вдигна вежди тя. — Не забравяй, че Крис лежи мъртва долу...

— Вината не е нейна.

Бриджит се втренчи в мен. Все още стоеше под рамката на вратата с пистолет в ръка, блокирайки пътя ми. Тръгнах натам, но тя не се помръдна.

— Къде ще я отнесеш?

— А ти ще ми помогнеш ли?

— Къде я носиш, питам?

— Стига, Бриджит! Или ми помогни, или се дръпни от пътя ми!

Тя погледна голата жена в ръцете ми, погледна и кръвта, която попиваше в чаршафа. После очите ѝ пробягаха по бельото ми, по лицето ми и почти разрушената стая.

— Ключовете на джипа са у Крис — промърмори накрая.

8.

Докато Бриджит караше към Порт Елизабет, аз успях да облека резервния панталон, който бях сложил в раницата си. Скочих от колата щом стигнахме до кея и хукнах към закотвената наблизно „Лутра“. Една тресчица се заби в босото ми стъпало, но аз не й обърнах внимание. Мостчето беше спуснато, а на палубата се виждаше някаква жена по бански, която навиваше дебело въже. Тя ме видя и извика нещо на френски. От люка, който водеше под палубата, изскочи главата на съпруга, любовника или какъвто там й беше. Дясната част на тялото му остана скрита под нивото на пода и аз разбрах, че е въоръжен.

— Жизел е ранена! — викнах отдалеч. Никой от двамата не реагира и това ме принуди да използвам кошмарния си френски: — *Giselle ete blesse!*

— Докарай я на борда — отвърна ми на английски мъжът.

— Трябва ми помощ.

Той каза нещо на жената, после се издигна до нивото на палубата. Беше по къси гащета и сандали, а нагоре с разкопчана тропическа риза. Тикна в колана си внушителния „Смит и Уесън“, прекоси мостчето и ме последва към джиपा. Двамата вдигнахме Алена и я понесохме към яхтата. В ранния следобед пристанището беше почти пусто, но все пак срещнахме няколко доста учудени погледа. Надявах се да бъдем в открито море преди някой да се сети да повика полицията.

Бриджит ни последва с двата сака в ръце. Качихме се на борда и мъжът направи знак към стълбичката. Озовахме се в малка кабина, където жената вече беше успяла да разгъне една от койките. До нея имаше леген с вода и кутия с медикаменти за първа помощ. Положихме Алена на койката, мъжът бързо изрече нещо на френски и хукна обратно към палубата. Бриджит пусна саковете, аз й кимнах и тя побърза да го последва.

— Аз съм Кери — представи се жената, дръпна окървавения чаршаф и се втренчи в разкъсания крак на Алена. Говорът й беше американски, най-вероятно от Западното крайбрежие.

— Пол — отвърнах аз.

Тя кимна и разкъса две пакетчета с марля. С нищо не показва, че е впечатлена от името, с което се представих и което всъщност бях получил от нея.

— Кога за последен път отпуснахте турникета, Пол?

— Преди петнадесет минути, а може би и повече...

— В такъв случай го разхлабете.

Аз клекнах до койката и главата ми моментално се завъртя. Наложих се да се хвана за ръба. Ерекцията ми беше все така силна, членът ме болеше. Наложих се да не мисля какво се вижда отстрани, съсредоточавайки усилията си върху турникета. Щом го отпуснах, кръвта от раните бликна с нова сила. Това означаваше, че кракът все още не е загубен, но беше и предупреждение, че ако не се вземат спешни мерки, Алена ще умре от кръвозагуба. Тя все още беше в безсъзнание, но вече личеше, че всеки момент ще се пробуди. Когато Кери започна да налага раната с парчета марля, главата ѝ се раздвижи, а от устата ѝ се изтръгна едва чуто стенание.

Усетих някаква вибрация в корпуса. Лекото разклащане минута по-късно ме осведоми, че вече сме напуснали пристана.

— Какво е състоянието ѝ?

— Не мога да кажа, защото нямам нужната квалификация — поклати глава Кери. — Очевидно е изгубила много кръв и ще има нужда от лекар. Качете се на мостика и кажете на Джери да се обади на Бенет.

— Кой е Бенет?

— Човек, който не задава въпроси. Живее в Сейнт Винсът, където ще бъдем най-много след един час. Аз ще остана при Жизел и ще наблюдавам турникета...

Вдигнах раницата си и излязох от кабината. Няколко стръмни стъпала ме върнаха на палубата, а къса стълба ме отведе на мостика. Джери държеше руля, а моторът работеше на максимални обороти. Облегната на перилата до него, Бриджит внимателно го наблюдаваше. Когато се присъединих към тях, тя ме потупа по рамото и кимна към пристана, който бързо се смаляваше зад нас. Джипът си стоеше все така самотен. По нищо не личеше, че някой се е развълнувал от отплаването ни.

— Кери каза да се обадите на Бенет — подвикнах на Джери.

— Добре — кимна той.

Ръката му пусна руля и се протегна към контролното табло. Сред електронните уреди разпознах малък сонар и нещо, което би трябвало да му осигурява метеорологична информация. Над тях светеше зеленият екран на системата за глобално позициониране. Сателитният телефон вече беше включен. Джери вдигна слушалката и набра дълга поредица от цифри. След няколко секунди получи връзка и залепи слушалката до ухото си.

— Здравсти, обажда се Джералд. Свържете ме с Бенет, ако обичате. Въпросът е спешен... — Другата му ръка завъртя руля, после го пусна за миг, за да вдигне оборотите на двигателя. — Ало, Бенет... Да, аз съм. След час ще бъда при вас. Става въпрос за огнестрелна рана, на крака... Не, не искам в кабинета. Ще бъдем аз, ранената и още двама души... От ловна пушка, доколкото мога да определя... Чакайте, ще попитам...

Джери свали слушалката и натисна копчето за блокиране на звука върху циферблата.

— Колко? — директно ме попита той.

— Петдесет американски — отвърнах.

Бриджит понечи да каже нещо, най-вероятно възражение срещу безумната оферта, но Джери одобрително кимна с глава. Пръстът му освободи блокировката на звука.

— Двайсет хиляди американски — обяви той. — И без никакви документи, Бенет!

Прекъсна връзката и се върна към управлението.

— Ще ни платите преди да пристигнем — поясни той. — Дайте парите на Кери.

— Няма проблем — кимнах аз, хванах се за перилата на стълбата и се спуснах на палубата. Главата ми отново се завъртя, но този път не се наложи да се подпирам. Предположих, че действието на виаграта най-сетне е започнало да отслабва.

Бриджит се спусна след мен.

— Имаш ли някакъв план, или просто се носиш по течението? — сбърчи вежди тя.

— Първо ще я стабилизираме, а след това ще я откараме в Ню Йорк... — Наложих се да крещя, тъй като се движехме с висока скорост, успоредно на брега и точно срещу вятъра. — Трябва да й намеря

сигурно убежище, където ще мога да я охранявам. А след това ще мислим за по-нататък...

Бриджит бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади слънчеви очила „Рейбан“. Не носеше традиционното си кожено яке, но и това беше черно. Успя да скрие очите си, но устата ѝ остана горчиво присвита.

— Мислиш, че онзи извратен мръсник ще опита пак? — изгледа ме продължително тя.

— Той избяга само защото изгуби контрол над ситуацията — поклатих глава аз. — Нали го чу? Нищо не може да го откаже...

— Теб също, нали?

— Тя ме нае за определена задача и аз възнамерявам да я изпълня.

— Я ми кажи какво, по дяволите, става между вас? — пожела да узнае тя.

Прекъснах броенето на банкнотите и я погледнах. Слънцето беше зад гърба ѝ и ми се наложи да присвия очи.

— Искаш ли нещо да ме попиташ, Бриджи?

— Честен ли беше с Оксфорд, или го излъга?

— Не мисля, че това е въпросът — въздъхнах аз, дръпнах ципа на сака и се изправих. — Не ме питаш просто дали съм спал с нея...

Тя прекара пръсти през косата си и извърна глава към лазурните води на Карибско море.

— Все пак сте живели заедно цели четири месеца.

— По-доволна ли щеше да бъдеш, ако бях спал с нея?

— Вървиш подире ѝ като кученце, а тя ти дърпа каишката! — избухна Бриджит. — Казвал ли ти е някой, че си скапан слабак? Мериш сили с професионални убийци, пънеш се да бъдеш сред най-добрите, но щом се изправиш срещу чифт цици с големи клепачи, които пърхат и сякаш ти викат „помогни ми, моля те!“, зарязваш цялата си мъжественост и ставаш най-обикновен пътйо!

— Надявам се, че слагаш и себе си в тази категория — подхвърлих аз.

— О, разбира се, че съм там — въздъхна тя. — Но с тази разлика, че никога не съм те молила да убиваш заради мен, нито пък да нарушаваш законите.

— Което обаче изобщо не пречи да ги нарушаваш самата ти.

— Аз не съм убийца! — отсече Бриджит. — А тя е!

— Била е — поправих я аз.

Смехът ѝ беше неприятен и остър.

— Това, че ѝ приписваш съвест, съвсем не я променя. Тя си е една шибана убийца и не е зле да го помниш.

— Може би трябва да посъбереш малко факти, а след това да раздаваш присъди — отбелязах аз.

— Разполагам с всички необходими факти.

— В такъв случай няма какво повече да обсъждаме.

Бриджит най-после обърна гръб на морето и заби поглед в лицето ми. Устните ѝ се бяха превърнали в тънки линии. Остана за миг така, после рязко се обърна и тръгна към носа. Там явно нямаше да ѝ пречат противни гледки.

Взех сака и отново се спуснах долу. Наброих на Кери петдесет хиляди щатски долара и седнах до койката. Тя беше облякла на Алена някакви къси панталонки и лека блузка, от което тялото ѝ беше изгубило част от драматичната си уязвимост. На всеки десет минути отпусках турникета и позволявах на кръвта да циркулира в долната част на крака ѝ, после отново го стягах. Кери продължаваше да сменя превръзките.

Алена все още не се връщаше в съзнание. Наведох се и извадих треската от босия си крак.

Бенет се оказа чернокож мъж на средна възраст, който говореше с ямайски акцент и управляваше една клиника в Кингстаун, Сейнт Винсът. Джери предпочете да заобиколи главното пристанище и да ни стовари на пристана на малкото селище Баруали, разположено в дъното на залива Уилилабу. Кери се зае с единствения човек, който обитаваше сградата на митницата, а ние прехвърлихме Алена на някакъв пикап. Дванадесет минути по-късно се озовахме в лекарски кабинет с небрежно боядисани в бяло стени и напукани плочки на пода. Джери връчи парите на Бенет в момента, в който останахме сами. Докторът моментално се зае с работа. Бриджит остана навън, а ние с Джери го гледахме какво прави.

— Упоена е — обяви минута по-късно Бенет, който вече беше успял да започне кръвопреливане и да я включи към система с физиологичен разтвор. — Какво е взела?

— Еторфин — отвърнах аз.

Той вдигна глава да ме погледне, в очите му липсваше ентусиазъм.

— Доста разрушително — промърмори.

— Така е — кимнах аз.

— Може и да е за хубаво. Наркотикът е прекалено силен и не чувства болка. Като приключа с крака, ще й направя една инжекция с дипренорфин, която ще я върне в съзнание.

— Първо спрете кръвотечението — рекох аз.

Той намъкна хирургически ръкавици и започна да изследва раната.

— Дълбоки разкъсвания, парчета костици. Има опасност от перманентно обездвижване, в случай че задълбая навътре с идеята да зашия тъканта и да извадя сачмите...

— А има ли друга възможност?

Той вдигна облечен в гума палец и се почеса по носа.

— Ако я закарате в болница, хирурзите може би ще се справят... Става въпрос за тибията и фибулата. Не можеш да счупиш едната, без да увредиш другата, а в случая трябва да се коригират и двете...

— Никаква болница! — отсече Джери.

— Само ви предупреждавам, че ако го направя, в крака й може би няма да има всичко онова, което е имало досега... Надявам се, че ме разбирате.

Джери ме погледна и аз кимнах в съгласие.

— Много добре — рече Бенет. — Но ще ми отнеме известно време...

— Работете спокойно, имате всичкото време на света — успокоих го аз. — Само го направете както трябва!

— Много добре — повтори Бенет и се залови за работа.

Излязох в коридора и срещнах въпросителния поглед на Бриджит.

— Е?

— Започна да я оперира, но това ще продължи няколко часа.

— С какво ще ги запълним ние?

— Помолих Джери да ме върне в Бекия. Трябва да свърша нещо там...

— Нещо, за което не желаеш да говориш?

— Не. Нещо, което трябва да свърша сам.

— И предпочиташ аз да остана тук?

— Искам да си край нея и да я наблюдаваш. Да имаш грижата да не ѝ се случи нещо.

Тя се замисли за момент, после отметна кичур коса зад ухото си и огледа коридора. А когато ме погледна отново, разбрах, че е взела решение.

— Ще ти кажа какво ще направим, Атикъс. Оставам тук и я държа под око. Правя всичко възможно да не падне дори косъм от главата на скъпоценната ти клиентка. Помагам ти да я преместим в Ню Йорк и с това слагаме точка. Оттам нататък не се познаваме!

— Нима ще скъсаш с мен само заради това?

— Между нас вече няма нищо — тръсна глава тя.

— Нямам предвид интимната ни връзка.

— Няма нищо, Атикъс! — повтори тя. — Не сме любовници, не сме приятели, не сме колеги. Преживели сме какво ли не. Наранявали сме се. Но до този момент изобщо не съм се питала кой си ти... Сега обаче всичко се промени. Моля те, кажи ми, че е така!

Наистина беше така. И ѝ го казах.

На което тя отвърна, че се радва, защото я разбирам, и ме последва в лекарския кабинет. Оставих я при Бенет и Алена, а в душата ми нахлу чувство на тъга, което нямаше име...

9.

Джери пое курс към Бекия. Когато яхтата навлезе в лагуната пред къщата, небето над главите ни беше обсипано със звезди. Предварително изключи контролните светлини, пусна котва и ме предупреди, че ще чака най-много един час. Отговорих, че един час е всичко, от което се нуждая. После подхвърлих, че ако го намеря на същото място в средата на лагуната, ще му връча още двадесет хиляди долара.

— В такъв случай остава да се надяваме, че плуваш добре — кимна Джери.

Започнах да свалям дрехите си. Останах само по гащета и се гмурнах в топлите води на лагуната. Разстоянието не беше сериозно, но аз предпочетох да го покрия с максималната бързина, на която бях способен. Натоварването и приятното докосване на водата бяха добре дошли за изтерзаното ми тяло. Само след стотина метра започнах да чувствам как то се освобождава от последните остатъци на виаграта. Когато стигнах брега, гърдите ми напрегнато се повдигаха и отпусаха.

Добрах се до къщата, но предпазливо се отдалечих от алеята и се покатерих на едно от махагоновите дървета край стената. От него скочих на покрива. Не очаквах засада от страна на Оксфорд. Бях сигурен, че съм го ранил и ще му трябва време за възстановяване преди отново да се заеме с мен. Но въпреки това исках да бъда максимално предпазлив. Използвах един от по-дебелите клони, надвесени над терасата на Алена, и пъргаво се спуснах по него. Краката ми скоро докоснаха плочките, но се наложи да се придвижвам изключително внимателно, тъй като всичко беше покрито със счупени стъкла. В крайна сметка успях да се добера до вътрешността на спалнята, без да порежа босите си крака. Набързо претърсих шкафовете и бюрото. Трябваше да съм сигурен, че вътре няма доказателства срещу мен или Алена. Прехвърлих се в банята, а оттам и в моята стая. Всичко беше наред.

Насочих се към тренировъчната зала в мазето. Спрях до вратата и набрах кода за оръжейното хранилище. Вътре имаше внушително

количество средства за водене на бой, включително експлозиви — най-вече шашки пластичен експлозив с монтирани капсул-детонатори и кухненски таймери, плюс няколко гранати. На вътрешната стена на хранилището имаше още един сейф с цифрова комбинация. Натиснах съответните бутони и вратичката щракна. Вътре имаше малка купчинка документи, няколко комплекта фалшиви самоличности, използвани от Алена през годините, а също така и квитанции от различните ѝ банкови сметки. Най-важен от всички тях беше един специално създаден финансов тръст, който финансираше кредитните ѝ карти независимо под какво име ги ползва. Опръзнах сейфа до дъно, включително и парите. Те бяха в различни валути и по най-бегла преценка бяха някъде около четвърт милион долара. Оставих вратичката отворена. По същия начин постъпих и с вратата на самото хранилище, но преди това прибрах експлозивите.

Не бях работил с взрив от годините си в армията и затова действах много внимателно. Една от пресовките пластичен експлозив сложих до вратата на тренировъчната зала. Взривът със сигурност щеше да унищожи електрониката и да предотврати евентуалното използване на информацията в нея.

Нагласих таймерите на тридесет минути, погледнах часовника си и ги включих.

В коридора пред залата имаше малък генератор за ток, който Алена беше монтирала като предпазна мярка в случай на аварийно прекъсване на захранването. До него се виждаха две туби по пет галона, пълни догоре с бензин. Взех ги със себе си горе.

Стигнах до трупа на Крис на приземния етаж. Топлият и влажен въздух вече беше подействал и над него се въртеше облак от мухи. Минах транзит и влязох в кухнята. Под умивалника имаше големи пластмасови торби за боклук, които щяха да ми свършат добра работа за документите. Взех няколко и преди да сложа документите, внимателно ги натиках една в друга и им изкарах въздуха. Запечатах така оформения пакет с няколко пласта изолираща лента, а след това го залепих за корема си. Знаех, че на по-късен етап това ще ми причини болка и вероятно ще отнесе част от кожата ми, но просто не се сетих за нищо по-добро. Предстоеше ми плуване до яхтата, а документите трябваше да оцелеят на всяка цена.

Отворих чекмеджето до умивалника, в което Алена държеше свещи и фенерчета. Извадих кутия кибрит, върнах се при тялото на Крис и претърсих джобовете й.

Дребни пари, една-две квитанции, пакетче дъвка. В раницата й открих портмоне и паспорт, кутия с флумастери, прикрепена с ластик към два резервни бележника, плюс преносим компютър „Макинтош“. Бележникът, който беше използвала преди инцидента, лежеше на пода до дясната й ръка. Пуснах го в раницата и събрах всичко в средата на стаята.

Качих се с едната туба до горната площадка и започнах да слизам на заден ход, поливайки стъпалата. Втората разлях направо в хола, като особено внимание обърнах на раницата на Крис, лавиците с книги и мебелите.

Излязох на верандата, следван от натрапчивата миризма на бензина. Погледнах часовника си. Разполагах с двадесет и три минути до избухването на пластичните експлозиви и вероятно с някъде около тридесет преди Джери да вдигне котва и да ме зареже на острова.

Изчислих, че това ми дава десетина минути, за да потърся Миата. Но малко по-късно се оказа, че за тази работа ще ми стигнат и три. Доберманът се беше свил на кълбо под верандата, очите му нервно проблясваха. Протегнах ръка да го погала и той лекичко настръхна, но все пак запълзя към мен. Изчаках го да се измъкне и хубавичко го почесах зад ушите. Набързо опипах тялото му със свободната си ръка, но не открих никакви наранявания.

— Тя е добре — прошепнах му аз. — Чакай тук...

Върнах се назад, драснах една клечка от кибрита и с нея запалих всички останали. Хвърлих малката факла в хола и побързах да обърна гръб на топлината, която изригна оттам. Миата ме последва до брега, но там беше обзет от колебание и нерешително спря. Очите му проследиха как нагазвам във водата, но аз се обърнах едва когато гърдите ми се скриха под нея.

Кучето продължаваше да ме гледа от брега, а зад него се разгаряше пожарът — достатъчно буен, за да изпепели всички следи от живот в този дом. Пластичният експлозив щеше да сринескривалището. Разбира се, това щеше да породивъпроси и да предизвика разследване. На даден етап щяха да открият и тялото на Крис Хейвъл. Имаше шанс да я сбъркат с обитателката на дома —

същата, на която беше направила лоша услуга с написването на своя роман.

— Ела тук — повиках кучето аз. — Знам, че можеш да плуваш.

Миата направи две крачки към водата, но отскочи назад в момента, в който вълните намокриха лапите му.

— Не мога да те нося — примолих му се аз. — Много е далече...

Той направи още един опит, но отново се отдръпна. Погледнах часовника си. Зарядът щеше да избухне след шестнадесет минути, а „Лутра“ вдигаше котва след двадесет. На идване ми беше по-лесно, тъй като плувах заедно с прилива, но обратният път със сигурност щеше да ми отнеме повече време. Не можех да чакам нито секунда повече.

Обърнах се и тръгнах към откритото море. Водата стигаше до шията ми, някои вълни дори покриваха главата ми. Миата направи няколко нервни тегела по пясъка, после изведнъж се обърна и хукна към къщата, от чиито прозорци вече се показваха огнени езици. Грохотът на пожара беше по-силен от пляска на вълните. Погледнах часовника си за последен път, изругах и тръгнах да се връщам. Миг по-късно Миата изскочи от горичката пред къщата, профуча покрай мен и се хвърли във водата. Обърнах се отново и заплувах.

Добрах се до яхтата цели пет минути преди крайния срок. Протегнах ръце към въжената стълба, праметната през борда. Джери се наведе да ми помогне, но аз поклатих глава и се обърнах да потърся Миата.

Открих го на десетина метра зад гърба ми, положението му никак не беше розово. Отблъснах се от борда и заплувах към него. Доберманът е силна порода куче, но плуването едва ли е сред основните му качества. Отдалеч си личеше, че Миата прави неимоверни усилия да задържи главата си над водата. Хванах предните му лапи и ги праметнах през раменете си. Допълнителната тежест от тридесет-четиридесет килограма заплаши да ме потопи на място. Прегърнах го през тялото, ритнах няколко пъти и бавно заплувах по гръб. Мускулите ми пламнаха като стените на къщата в далечината. Обзет от паника, Миата започна да ритам с лапи и в резултат аз погълнах солидна порция солена вода.

В следващия момент се блъснах в борда на яхтата. Джери придържаше стълбата с едната ръка, а с другата се опитваше да ме

хване. Извъртях се с Миата на раменете по начин, който му позволи да докопа козината. В следващия миг кучето се озова на палубата, а аз побързах да го последвам.

Погледнах към брега. Сиянието на пожара вече надхвърляше върха на съседния хълм. Приглушен тътен извести взривяването на пластичния експлозив. Над хълма изригна букет от оранжеви пламъци, който бързо се стопи в равномерното сияние на пожара.

Джери включи мотора и корпусът се разтърси. Кърмата се извърна към брега, който бързо потъваше в мрака. Седнах на палубата да си поема дъх, а Миата се просна до мен и положи глава в скута ми. Обърнах се и хвърлих последен поглед към огненото сияние, което бавно потъваше зад хоризонта...

ТРЕТА ЧАСТ

1.

От пожара на Бекия до прибирането ни в Ню Йорк изминаха точно пет дни.

Джери ме превози обратно до Сейнт Винсът, изчака в пристанището, докато прибера Алена и Бриджит, и още същата нощ пое курс към Маями. Дватамата с Тери получиха допълнителни десет бона за пътуването. Предполагам, че ни направиха доста сериозна отстъпка, защото бяхме доказали, че сме добри клиенти. Хонорарът им включваше обработка на всички необходими документи плюс обещание, че още преди появата на бреговете на Флорида на хоризонта всички ние ще се водим като членове на екипажа.

Когато се качихме на борда в Кингстаун, Алена се беше върнала в съзнание. Все още силно замаяна от наркотика, тя изпитваше и мъчителни болки. Бенет ѝ беше осигурил две патерици и специална шина за ранения крак. Съобщих ѝ за смъртта на Хейвъл, а Бриджит я наблюдаваше с поглед на орел, засякъл плячката си.

— Съжалявам — тихо каза Алена. — Въпреки че не я познавах...

Отговорът очевидно задоволи Бриджит, която се извъртя на пети и тръгна да си търси място за почивка. Аз използвах малко от лакочистителя на Кери, за да отлепя плика от корема си. Опитах се да обясня на Алена, че съм спасил документите, но тя беше много отпаднала. Бенет ѝ беше дал перкодан срещу болката в крака, която щеше да стане страшна веднага щом се разсее въздействието на упойката. Но малко преди да потъне в сън, тя успя да ми подаде шишенцето и да ми прошепне да го хвърля през борда.

Оставих я и тръгнах да си търся някакво легло. В крайна сметка се оказа, че има едно в каютата на Бриджит. Когато отворих вратата, тя вече лежеше на койката си, но очите ѝ бяха отворени. Проговори едва след като разгънах съседната койка, легнах и се покрих с някакъв чаршаф.

— Знаеш ли, тя ме нае. Две седмици след изчезването ти Хейвъл дойде в офиса и ме нае да те открия. Някой — вероятно Натали, Дейл или Кори — ѝ беше казал, че си влязъл в контакт. Беше абсолютно

сигурна, че си при Драма, а още по-сигурна беше, че аз ще съумея да ви открия.

— Била е права — рекох с въздишка.

Тя се обърна на другата страна, краката ѝ се удариха в стената на каютата. Моята койка също ми беше къса, можех да си представя как се чувства Бриджит.

— Постоянно повтаряше каква страхотна книга ще стане. Много се вълнуваше. Трябвах ми повече от три месеца, за да те засека, пътувах от едно шибано пристанище до друго, но тя не изгуби увереността си нито за миг... Не си позволи никакво разочарование, говореше единствено за бъдещата книга...

Равномерното боботене на двигателя не можеше да заглуши напълно плясъка на водата, която се разбиваше в корпуса.

— И през цялото време сме играли по свирката на онзи мръсник, вършили сме точно това, което е искал.

— Недей — примолех аз.

— Имам право да се почувствам виновна — поклати глава тя.

— Ако не я беше довела на Бекия, той щеше да я докопа по друг начин. Ти изобщо не си влизала в първоначалните му планове. В тях е имало място само за Крис, Алена и мен.

— Но ако не бях ви открила...

— Ако не беше ни открила, може би щяхме да сме мъртви всички, а не само тя.

Бриджит отново се размърда и аз обърнах глава, за да срещна очите ѝ. Беше легнала на една страна, със свити към гърдите крака и длан под бузата.

— Не е честно спрямо нея — прошепна тя.

— Не е — съгласих се аз.

— А ти си бил готов да умреш за... — Свободната ѝ ръка направи неопределен жест към палубата.

— Никой бодигард не иска да бъде пронизан от куршум, Бриджит — въздъхнах отново. — Това са митове. Никой здравомислещ човек не би се изпречил на пътя на куршума, предназначен за друг човек.

— Но ти би го направил — държеше на своето тя.

— Бих — признах аз. — Бих го направил за всеки, който ме наеме. Но това е мой избор, а не техен. И затова ми се плаща.

— Крис би трябвало да наеме теб, а не мен — прошепна Бриджит.

Яхтата се покатери върху голяма вълна, корпусът тихо проскърца. Мълчахме дълго, вслушвайки се в дишането на морето.

— Онзи доктор... — подхвърли най-послед Бриджит.

— Какво доктора? — ококорих очи.

— Каза, че никога вече няма да ходи нормално.

— О...

Тя отново се размърда в неудобната койка. Когато отново се обади, гласът ѝ прозвуча приглушено и аз разбрах, че се е обърнала към стената.

— И все пак не е честно...

Пътешествието до Маями протече спокойно, с едно-единствено незначително произшествие. То се случи, когато „Лутра“ се отби за зареждане с гориво в Кокбърн Харбър — главното пристанище на Южните Кайкови острови. Бяха изминали почти три дни, откакто напуснахме Сейнт Винсът. През цялото време аз седях при Алена и Миата, тъй като Бриджит престана да разговаря с мен, въпреки че продължавахме да спим в една кабина. Мълчанието ѝ определено беше враждебно, а няколкото думи, които успях да изтръгна от нея, винаги биваха изречени с крайно нежелание.

Изобщо не очаквах да видя нещо от Кокбърн Харбър просто защото нямах никакви причини да напускам борда. Пристанището изглеждаше доста приятно, макар че носеше следи на запустатост — това с най-пълна сила важеше за двата големи, но отдавна изоставени склада в близост до кея. Кери пътьом спомена, че навремето основният поминък на местните хора бил производство на морска сол. Беше доста изненадана от въпроса ми за сегашния им поминък, помисли малко, после сви рамене.

Акостирахме много рано сутринта и Джери веднага слезе, за да уреди зареждането. Дватамата с Алена излязохме на палубата и се опитахме да направим обичайната си сутрешна йога, но не успяхме да се отпуснем: тя — защото все още изпитваше силни болки, аз — защото мислех повече за нейното състояние, отколкото за своето. Прибавяйки към това и презрителния поглед на Бриджит, появила се по някое време горе, на мен ми стана пределно ясно, че едва ли ще

постигна онова душевно равновесие, без което практикуването на йога е невъзможно.

Когато Джери се върна, ние все още седяхме на палубата. Изражението му беше разтревожено и намусено. Без да ни каже нито дума, той се спусна долу. Върна се на палубата след по-малко от две минути и се насочи право към нас.

— Страхувам се, че ще се забавим — мрачно заговори той. — Албърт отказа да ни даде гориво, защото не иска да нарушава неприкосновения си запас. Предлага да почакаме, докато пак го заредят...

— Колко време? — попитах.

— Шест дни, а може би и седмица...

Алена рязко си пое въздух и поклати глава:

— Не, това е изключено!

— Нищо не мога да направя, Жизел — погледна я виновно Джери.

— Често ли правиш сделки с този Албърт?

— По-скоро редовно.

— И те са подобни на сделките, които правиш с мен?

— Не съвсем. Но той има представа за начина, по който Кери и аз си вадим парите...

Алена ме погледна и леко поклати глава. Разбрах какво иска да ми каже. Едноседмичното забавяне означаваше, че Оксфорд ще има предостатъчно време да ни настигне въпреки преднината ни до момента. А един сблъсък с него на борда, особено при сегашното й състояние, имаше всички изгледи да завърши печално за нас.

— Няма ли друг начин да се сдобием с гориво? — попитах.

— Проблемът е в документите — отвърна Джери. — С вас тримата на борда трябва да извърша някои манипулации върху манифеста... Докато бягахме от Бекия, изгорихме доста гориво над нормата. Ако някой ми поиска обяснения за този факт, той вероятно лесно ще го свърже и с онова, което сте оставили след себе си. Следователно това зареждане не бива да бъде регистрирано, а Албърт е подходящият човек за подобна операция.

— Той разполага ли с някакво гориво в момента? — попита Алена.

Джери изсумтя в знак на потвърждение, после разпери ръце:

— Но вече го бил продал на някакъв тип, чиято яхта е закотвена наблизо.

Алена ми хвърли още един поглед, после се пресегна за патериците. Наблюдавах как се изправя на крака, стъпвайки много внимателно на плътно увития в бинтове. Упражнението ѝ отне почти двадесет секунди, но когато патериците заеха местата си, стойката ѝ изглеждаше съвсем стабилна.

— Къде е този Албърт? — попита тя.

— Има офис в един от изоставените складове в края на града — отвърна Джери. — Няма смисъл да си губиш времето. Предложих му двойно по-висока цена, но той отказа.

— Кой склад?

Джери посочи по-малко разрушената конструкция в дъното на пристанището.

— Онзи, зеленият... Минава се отзад...

— Пригответи се да вдигнеш котва веднага след като заредим — разпореди се Алена и закуцука към трапа.

Офисът на Албърт се намираше зад тънка дървена врата с малко прозорче от матирано стъкло. Някога върху него е била изписана думата „мениджър“, но при инцидентно пропукване на стъклото буквата „м“ се беше изкривила на една страна, а следващата „е“ липсваше. Разстоянието между „Лутра“ и склада не беше повече от километър, но Алена се задъха, а лицето ѝ плувна в пот. Спря на прага да си поеме дъх, после се обърна и кратко ми кимна.

Аз почуках на вратата, изчаках разрешението на мъжкия глас отвътре и натиснах бравата.

Албърт се оказа по-стар, отколкото очаквах — бял мъж на около шейсет и пет, с махагоновата кожа на човек, който от години живее под палещите лъчи на слънцето. Косата му беше по-скоро бяла, отколкото сива, лицето му беше прорязано от дълбоки бръчки — сякаш някой го беше скицирал, преди да му вдъхне живот. Офисът беше точно толкова износен, колкото и собственикът. Когато се надигна иззад шперплатовото си бюро да ни посрещне, столът му жалостиво изскърца. Усмивката му разкри липсата на два резеца, а трети беше облечен в злато.

— Какво мога да направя за вас?

Акцентът му беше смесица от Южен Лондон и Ямайка.

— Вие ли сте Албърт? — попита Алена.

Човекът кимна и се усмихна, очите му се местеха от Алена на мен и обратно.

— Яхтата на Джери се нуждае от зареждане.

Може би заради патериците, а може би и просто поради ненавист към жените, Албърт насочи отговора си към мен.

— Вече казах на Джери, че не мога да му помогна. Горивото, с което разполагам, е уговорено за друг кораб... Това е положението.

— Къде се намира то?

— Защо питате? — стрелна я с поглед той.

— Питам дали зареждате от плавателен съд или от камион цистерна.

— Камион цистерна — отвърна Албърт. — Но вече ви казах, че...

— Закарайте цистерната на кея и напълнете резервоарите на „Лутра“.

Албърт се изсмя.

Усетих какво ще последва още преди да е започнало. Алена премести тежестта на тялото си по начин, който подсказваше начало на поредица от бързи движения, а аз само гледах и чаках.

Лявата патерица пое цялата тежест на тялото ѝ, а дясната се стрелна нагоре и с глух тътен потъна между краката на Албърт. Ударът беше силен и точно в тестисите. Възрастният мъж залитна и се прегъна напред. Алена издърпа патерицата със същата скорост, с която беше нанесла удара, и замахна отново. Насочен значително по-високо, и този удар се отличи с изключителна точност. Гумираният връх на твърдото дърво улучи Албърт малко под ключицата. В гърдите му и без това нямаше много въздух, а това, което беше останало, излетя навън с глухо клокочене. Тялото му политна назад и се строполи върху бюрото, което се разцепи под тежестта му и той тежко се стовари на пода.

Алена насочи патерицата си надолу и с едно бързо движение се озова над него. Върхът ѝ отново се стрелна към сгърченото тяло на мъжа и опря в средата на гърдите му, малко над стомаха.

Очите на Албърт бяха изцъклени от ужас, дишаше накъсано.

— Натисна ли, умираш — хладно го осведоми Алена.

Макар и леко комично, изражението на лицето му показваше, че абсолютно ѝ вярва.

— За да живееш, ще направиш следното: отиваш да вземеш ключовете от камиона, след което ще закараш мен и приятеля ми до „Лутра“. Ще заредиш резервоарите на яхтата и ще забравиш за нас. Имам начин да разбера, ако се разбъбриш... Ясно ли ти е?

Той кимна, после побърза да го стори още веднъж.

Алена бавно отмести патерицата от слънчевия му сплит. Ужасен от случката, той извърна умолителен поглед към мен, но това, което видя, не му донесе никакво успокоение.

— С нея съм — промърморих аз и леко свих рамене.

След по-малко от час вече напускахме акваторията на Южните Кайкови острови. Албърт остана в кабината на цистерната си, паркирана на кея. Джери честно му плати горивото.

След още двадесет и четири часа стигнахме до Маями. Алена, Бриджит, Миата и аз поехме директно към летището, откъдето взехме първия самолет за Ню Йорк. По време на полета Бриджит нито веднъж не се обърна към Алена, а и тя не прояви желание да завърже разговор. От изражението на Бриджит беше ясно, че се е досетила какво се е случило в Кокбърн Харбър, но въпреки това продължаваше да мълчи. Според мен беше убедена, че след нас е останал поредният труп, и просто не виждах смисъл да я убеждавам в обратното.

Полетът до летище Кенеди се оказа доста напрегнат.

Когато кацнахме, освободихме Миата от багажното отделение и напуснахме терминала, Бриджит се обърна към мен и хладно попита дали ще се прибирам у дома.

— Още не — поклатих глава.

— Искаш ли да съобщя на някого, че си се прибрал?

— Ще се оправя сам.

— Обръщам въпроса: има ли някой, който не бива да знае за появата ти?

— Не.

— Много добре. — Тя хвърли кос поглед към Алена, която се беше облегнала на патериците си и кротко говореше на все още затворения в клетка Миата. Уверила се, че не може да бъде чула,

приятелката ми отново се обърна към мен: — Ако промениш решението си, можеш да се обърнеш към първото ченге.

След тези думи се обърна и тръгна към пиацата на такситата.

Взехме кола под наем и Алена пое упътването в свои ръце. Оказа се, че трябва да се отбием в Бронкс, където се намираше един от тайниците ѝ — в някаква фирма, която дава под наем клетки с различна големина и предназначение. Парцелът беше разположен до огромно сметище, с лесен излаз на магистралата Крос Айлънд Паркуей. Алена се представи на управителя с името Ким Галахър и каза, че идва да прибере част от вещите на брат си. Показа валидна шофьорска книжка, издадена от щата Ню Йорк, а след кратка проверка в документацията си човекът откри, че брат ѝ наистина е оставил пълномощно за достъп до клетката му.

Прекарахме колата на метър от металната врата.

— Колко такива имаш? — попитах аз, докато се измъквахме навън.

— В Ню Йорк и петте предградия ли? — отвърна с въпрос тя. — Само четири... — Опря се на патериците и измъкна някакъв ключ. — Преди известно време имах шест, но миналата година едното от хранилищата беше разбито, а друго — сериозно компрометирано и аз спрях да ходя там. Това тук е изключително чисто, не съм го посещавала цели шест години. Всъщност никога не е било използвано.

Отключих вратата и я тласнах нагоре. Преди да влезем, Алена използва една от патериците си и издърпа тънко рибарско влакно от вътрешността. То беше опънато по цялата ширина на помещението, на височина десетина сантиметра. От реакцията му пролича, че до този момент е било силно изпънато.

— Допълнителна мярка за сигурност — обясни тя. — Ако влакното беше скъсано, значи някой е влизал.

— Но този някой спокойно би могъл да опъне друго влакно — изтъкнах аз.

— Вярно — кимна тя. — Но според мен това не е станало.

Влязохме и аз протегнах ръка към шнура, с който се палеше осветлението. Крушката беше слаба и светлината ѝ почти не стигаше до далечните ъгли. Но това не беше нужно, тъй като в помещението имаше съвсем малко багаж и той беше оставен в центъра: голям тъмносин сак и по-малка черна чанта с колелца. Пренесох ги в

багажника на колата и заключих клетката. Преди да се насочим към магистралата спряхме пред канцеларията на управителя да му върнем ключа.

Регистрирахме се в манхатънския хотел „СоХо Гранд“, където получихме просторна стая на един от етажите с разрешен достъп на домашни любимци. Аз използвах документите на Пол Либърг, а Алена се представи като Джесика Бетие.

Преди да поемем нагоре, аз се обърнах към момичето на рецепцията и го помолих да изпрати плика на „Федерал Експрес“, който извадих от сака си.

В стаята ни имаше широко двойно легло и разгъваем диван. Алена побърза да отвори вратичката на клетката и Миата изскочи навън. Доволен, че може да се протегне, доберманът тръгна на традиционната си обиколка на новото място, душейки старателно всички ъгли. Управата на хотела предлагаше отделно меню за домашни любимци и Алена веднага вдигна слушалката. Храната пристигна след по-малко от десет минути и Миата заби муцуна в купичките. Спокойна, че е осигурила най-необходимото за кучето, тя седна на леглото и остави патериците до себе си. Аз отворих саковете от склада, вдигнах ги и внимателно изсипах съдържанието им в другия край на леглото. Алена отдели няколко дрехи, три пистолета и един автомат „Хеклер и Кох“. Отдолу лъснаха три дебели пачки употребявани банкноти — най-вече двайсетачки и десетачки, пристегнати с ластиси.

— Колко са? — попитах.

— Вероятно около петнадесет.

— Във всяка клетка ли държиш пари?

— Абсолютно. В Щатите е скъпо.

— И Оксфорд ли работи по същия начин?

— Вероятно. Парите са неделима част от нашата работа. — Вдигна пистолетите и започна да ги зарежда. — Вече е време да поговорим за това, което ни предстои.

— Искам да те скрия на сигурно място — отсякох аз. — Място, на което спокойно да се възстановяваш.

Пръстите й ловко вкарваха патрони в барабана на колт с дълго дуло. След думите ми тя прекъсна работата си и вдигна глава.

— Няма как да се възстановя — рече. — Левият ми крак под коляното е непоправимо увреден и ще остане сакат. Вече няма да може

да издържа тежестта на тялото ми.

В подкрепа на думите си тя опъна ранения крак и внимателно го положи на леглото, с глезена към мен. Наведе се и дръпна крачола на панталона си, сръчно навивайки го до коляното. После отлепи голямото парче марля от пиццала и извъртя крака си към мен. Шевовите започваха от глезена и стигаха чак до сгъвката зад коляното: дебелият конец беше окървавен и вървеше зигзагообразно нагоре. Направи ми впечатление, че кракът беше поне два пъти по-слаб.

— Изгубила съм голяма част от крака си под коляното — каза с безстрастно изражение тя. — Възможно е да има счупвания или раздробявания на тибията и фибулата. Докторът в Кингстаун направи всичко, което беше по силите му в извънболнични условия. Успя да избегне инфекцията, кожата започна да зараства. Но аз никога вече няма да стъпвам нормално на този крак и вероятно винаги ще ми трябва помощ...

— Можем да ти осигурим най-добрата медицинска помощ на света — подхвърлих аз. — Не нелегален хирург, а за някой, който наистина знае какво да направи...

Тя върна марлята на мястото ѝ и започна да смъква крачола си.

— Дори да си прав, това означава допълнително време и пари, Атикъс. Парите не са проблем, но времето е малко... Ако Оксфорд още не е в Ню Йорк, всеки момент ще се появи...

— Още една причина да ти потърсим максимално сигурно място.

— Не споря — кимна тя, взе колта и вкара поредния патрон в барабана му. — Какво предлагаш?

— Искам да включа и колегите си.

Тя приключи със зареждането и с отмерено движение тикна барабана на мястото му.

— Ще им разкриеш ли истинската ми самоличност?

— Да.

Алена замислено завъртя револвера в ръката си.

— Няма да отида в затвора — прошепна. — Просто няма да го позволя...

— Те са мои приятели и ще изпълнят това, което им кажа — успокоих я аз. — Поискам ли мълчание по въпроса, със сигурност ще го получа.

— Убеден ли си?

— Да.

— Толкова, че да им повериш живота ми?

— Да.

Тя се усмихна и пусна револвера на леглото.

— Значи имаш страхотни приятели...

— Изключено! — тръсна глава Дейл. — Няма начин! Не мога да повярвам, че изобщо искаш подобно нещо от нас!

Очите му пробягаха по лицата на присъстващите. Около масата бяха насядали Кори, Натали и специален агент Скот Фаулър. От израженията им стигнах до извода, че и те мислят като Дейл.

Наближаваше полунощ, намирахме се в задната стаичка на „Каменната врана“ в Гринич Вилидж — същия онзи бар, в който няколко месеца по-рано лейди Ейнсли-Хънтър трябваше да изпие халба бира в компанията на студенти от Нюйоркския университет. По стените висяха най-различни изображения на врани — рисунки и снимки, част от които бяха точни до последния детайл, а други — доста свободни интерпретации. Над главата на Кори беше окачен плакат от филма „Враната“, а малко по-нататък имаше промоционален плакат за концерт на групата със същото име.

Организацията на това събиране ми отне повече от два часа, тъй като трябваше да действам с изключителна предпазливост. Никой не знаеше какво вече е под наблюдението на Оксфорд. В крайна сметка осъществих контактите с помощта на Скот, преценявайки го като най-опасен за наблюдение обект. Той прие задачата много спокойно. Единствената му забележка беше в смисъл „Чудех се кога най-сетне ще се обадиш“, след което се залови да осъществява контактите. Пристигна пръв в бара, следван по петите от Натали. Все пак му остана достатъчно време, за да ме дръпне настрана.

— Грейси и Боулс те търсят. Наистина трябва да си поговорим.

В момента Скот мълчеше и слушаше. Подозирах, че иска да чуе всичко и чак тогава да го свърже с фактите, които са известни единствено на него.

— Аз поддържам становището на Дейл, Атикъс — рече Кори.

— Тя е клиент, който си плаща като всеки друг — изтъкнах аз.

— Не мисля така — поклати глава Дейл.

— Виж какво, Дейл. Ние постоянно вземаме пари за охрана на хора, които не харесваме. Не е наша работа да правим оценки и да изказваме мнение.

— Стига лицемерие! — отсече Кори. — Може би ще си спомниш, че именно ти се оплакваше от онези развалени кучки, кинозвездите, от които винаги си искал да се отървеш!

— Но не съм го правил, нали? — погледнах го аз. — Просто никога не съм ги харесвал!

— Става въпрос за личен избор, Атикъс — поклати глава Дейл. — Аз например никога няма да приема да охранявам Големия мъдрец на Ку-клукс-клан. Пет пари не давам дали това ще прозвучи професионално или не. Мисля, че и ти ще се согласиш...

— Но тя не е такава, за каквато я мислиш — възразих аз.

— Тя е жената, която на два пъти за малко не ми видя сметката! — отсече Дейл. — Но много те моля, Атикъс — кажи ми за каква да я мисля? Как да забравя това, което ми е причинила?

— Аз го направих.

Натали, която до този момент ме беше наблюдавала, без да каже нито дума, изведнъж наведе глава към халбата си. Разбрах, че съм допуснал грешка.

— Да, направи го — тихо промълви Кори. — И честно казано, точно там е нашият проблем...

— Ти ни постави в изключително неприятно положение — каза Дейл. — Изправи цялата фирма пред огромен риск. Ако се разчуе какво си правил, какво се е случило с Хейвъл и къде и с кого си бил толкова месеци...

— Почакай малко, дявол да го вземе! — изгубих търпение аз.

В разказа си бях стигнал едва до смъртта на Хейвъл, посочвайки новия си клиент и нуждата от тяхната помощ. Все още не бях им споменал за Оксфорд.

Натали завъртя халбата между пръстите си.

— Следобед в кантората се появи Бриджит — съобщи тя. — Именно тя ни накара да се обадим на Скот.

Мамка му, рекох си.

— И ни разказа всичко — добави Кори.

— Не всичко — поклатих глава аз. — А само това, което се е случило според нея. Кое то, меко казано, не съвпада с реалните факти.

— Но Хейвъл е мъртва, нали?

— Да.

— А ти си живял с Драма повече от три месеца?

— Да.

— Кое беше по-важно за теб: да държиш Драма далеч от властите или да докладваш за убийството на жена, която, ако не ти е била приятелка, ти е била поне добра позната?

— Какво целиш с тези въпроси, Кори?

Той не хареса тона ми. Нещо напълно разбираемо, като се има предвид, че и аз не харесвах неговия. Опря лакти в масата и се наведе напред. Това принуди Скот да промени позицията си, за да може да ме вижда. Все още не беше отронил нито дума и аз нямах представа какво мисли.

— Ти плю на приятелството си с всеки от хората, които седят около тази маса! — отсече Кори. — Няколко месеца ние непрекъснато се тревожихме за теб, разболяхме се от тревога. Чакахме някакъв сигнал, чакахме поне една дума, да ни съобщиш, че си добре. Ние бяхме твои приятели, но ти ни предаде. Да си мислил някога по този въпрос?

— Мислех за вас непрекъснато. Но ситуацията не ми позволяваше просто да ви се обадя.

— Нямаше те цели четири месеца, по дяволите! Четири шибани месеца! Би трябвало да откриеш начин да се обадиш!

— Нямаше такъв начин! — повиших тон и аз. — Всеки опит в тази посока би означавал да изгубя доверието й! А вие пак нищо нямаше да разберете... Нима мислиш, че ми е било много лесно?!

Кори свали лактите си от масата и се облегна назад. Пръстите му опипаха халбата, после изведнъж я сграбчиха и я поднесоха към устата му. Изпи я до дъно.

— Нима си въобразяваше, че ще те посрещнем като герой? — тихо попита Дейл.

— Надявах се, че ще ме дарите със съмненията си.

— Точно това правим в момента — разпери ръце Кори. — Даряваме те със съмненията си...

— А когато свършите, Скот по всяка вероятност ще ме тръшне на пода и ще ми щракне белезниците, нали?

— О, моля те! — направи деликатна гримаса Натали.

Кори отново разпери ръце, сякаш търсеше думите си из въздуха наоколо.

— Добре, нека за момент да оставим настрана всички лични чувства. Нека говорим професионално. Знаеш ли какво ще се случи с нас, ако това се разчуе? Ще изгубим всичко, което сме спечелили с толкова много труд, ще се върнем там, където се намирахме в момента, в който Трент ни включи в черния си списък. Едва ли имаш представа през какво сме минали, докато те нямаше, Атикъс. Едва ли можеш да допуснеш какво сме правили, за да ограничим щетите. В резултат на твоето изчезване изпуснахме две много изгодни оферти, а три други успяхме да задържим с цената на огромни усилия.

— Тегли чертата — рекох.

— Добре, ще я тегля! — ядоса се не на шега той. — Но искам да те предупредя, че не съм малцинство по въпроса! Имам жена и дете, а второто е на път.

— Есме е бременна? — изненадано го погледнах аз.

— Да, бременна е в трети месец. И знаеш ли какво още ще ти кажа, Атикъс? Аз искам да осигуря покрив над семейството си, искам децата ми да учат в колеж, искам да бъдат нахранени и облечени, да имат това, което аз никога не съм имал... Но за тази цел са нужни пари, а аз предпочитам да ги печеля, като върша нещо, което ми носи удовлетворение, което ме кара да се чувствам горд... Независимо дали това ти харесва или не, КТМХ е бизнес, Атикъс. Това е фирма, която се нуждае от грижи и отговорност — неща, на които ти обърна гръб...

— В такъв случай има само един изход — изкупете моя дял.

Натали извърна глава и хвърли продължителен поглед на Дейл.

— Нали ти казах?

— Говоря сериозно — настоях аз. — Изкупете ги, нямам нищо против. Кори, ти изглежда не схвана, че аз разбирам това, което казваш, разбирам безпокойството ти и адски добре виждам докъде може да ни отведе всичко това. Не искам фирмата да загине, най-малко вследствие на някакви действия от моя страна.

— Тогава защо го правиш? — пожела да узнае Кори.

— Защото приех да свърша тази работа, да защитавам живота й. Приех, защото съм убеден, че го заслужава.

Около масата се възцари тежко мълчание. Първият, който го наруши, беше Дейл.

— Не мога да го направя, Атикъс — промълви той. — Съжалявам, но не мога. Ти си мой приятел отдавна, много неща са преминали през главите ни. Но това не мога да направя!

— Аз също! — отсече Кори.

Погледите ни бавно се преместиха към Натали.

— Готов си да ни продадеш акциите си от фирмата, така ли? — попита тя.

— Изтеглям ги утре сутринта, а следобеда ви ги прехвърлям — потвърдих аз.

— След като подпишеш, аз автоматично поемам управлението на фирмата.

Дейл и Кори зяпнаха едновременно, но тя махна с ръка и от тях не излезе нито звук.

— Всеки от нас има определен брой акции и заема точно определена длъжност — продължи Натали. — Аз ще поема длъжността на Атикъс и веднага ще подкрепя становището му, че не е наша работа да правим оценка на клиентите си. Ние трябва да ги охраняваме и пазим по най-добрия възможен начин — това е същността на работата ни и друга не може да има.

— Това, в което той не успя, непременно ще се отрази и на теб — предупреди я Кори. — А оттам и на всички останали...

— Ще се справя, не бой се — успокоително подхвърли Натали.

Двамата замълчаха, а Скот продължаваше да ни наблюдава от мястото си в дъното.

Дейл стана и се протегна да свали якето си от закачалката. Обърна се и напусна бара, следван по петите от Кори, който обаче спря и направи безуспешен опит да си вдигне ципа.

— Сега, когато всичко вече е казано, вероятно разбирате, че няма нищо лично.

— Спомням си времето, когато работеше в „Сентинел“ — подхвърлих му аз. — Адски мразеше Трент и нещата май пак опираха до чертата.

— Щом ти можеш да се промениш, вероятно и аз мога — намръщи се той.

— И още как.

Стиснах протегнатата му ръка и го загледах как се отдалечава.

Скот се прокашля и най-сетне се обади:

— Здравсти, помниш ли ме? Аз съм онзи, когото излъга в очите!

— Съжалявам за това, Скот.

— Предполагам, че съжаляваш, но все пак исках да го чуя.

— И тъй, откъде ще започнем? — попита Натали.

— Търся къща — отвърнах. — Тя има известни връзки. Искам първо да я скрием на сигурно място, а след това ще се занимаваме и с останалото.

— По какъв начин?

— Какво точно ти каза Бриджит?

Натали погледна към Скот, който протегна ръка и започна да сгъва пръстите си един по един:

— Драма. Оксфорд. Книга. Секс. Стокхолмски синдром.

— Тя очевидно не иска да повярва, че го върша по своя воля — горчиво констатирах аз.

— Според нея само си мислиш, че е по твоя воля — кимна Натали.

— А ти какво си мислиш?

— Не знам достатъчно, за да си съставя мнение.

— Скот?

— Не ми пука — поклати глава Скот. — Само миналата седмица Грейси и Боулс ме търсиха три пъти. Изричната им заповед беше да ги уведомя в момента, в който се появиш. Казаха, че си в голяма опасност.

— Уведоми ли ги?

— Не, разбира се. Не само Бриджит се правеше на детектив през последните няколко месеца. Някой е наел Оксфорд за изпълнението на мократа поръчка и никак не е случайно, че броени дни по-късно започнаха да ме притискат за информация относно твоята особа. Искам на всяка цена да разбера какво става. За момента това е достатъчно като ангажимент и аз мога да забравя кой е твоят клиент — разбира се, ако всичко останало е както трябва.

— Мислиш, че е било работа на Грейси и Боулс? — вдигна вежди Натали.

— Няма на кого друг. Ако не са директно те, значи е някой над тях.

— Но защо?

— Имам си теория. Веднага ще добавя, че доста си я харесвам, въпреки недостига на доказателства.

— Казвай!

Скот нагласи очилата си, на устните му изплува притеснена усмивка.

— Да речем, че нещата са се развили по следния начин: Хейвъл пише книгата си и тя привлича общественото внимание. Или по-скоро вниманието на важните клечки и на онези, които формират масовата култура... Изведнъж телевизиите започват да предават в пиковите си часове историите на разни ченгета, които преследват професионални убийци, на разни адвокати, които защитават въпросните убийци в съда. По същата тема се снима и пълнометражен филм. Всички говорят само за това, въпреки че едва допреди няколко месеца никой не е обръщал внимание. Интересът продължава да нараства и в един момент достига до своего рода „критична маса“. Колкото повече хора обръщат внимание на проблема, толкова повече от тях си казват „Исусе, около нас действително има убийци!“ и започват да задават неудобни въпроси.

— Въпроси от сорта на кой, какво, защо и как, нали? — вдигнах вежди аз.

— Именно. А сега си представи, че си един от „Анализи“ и си имал пръст в обучението на някой като Драма, в създаването на подобно чудовище... Оглеждаш нещата от всички страни и изведнъж осъзнаваш, че си на две-три седмици срок от призоваването ти пред някоя Специална комисия на Конгреса. Не можеш да спреш хората, които говорят на тази тема, не можеш да върнеш нещата назад. Но може би имаш шанс да отклониш вниманието им в друга посока...

— Според версията на Бриджит точно това се е опитал да направи Оксфорд — кимна Натали.

— Каза го лично — потвърдих аз.

— Много малко хора биха претърпели преки загуби от книгата на Хейвъл — продължи Скот. — Ако Грейси и Боулс не са сред тях, техните началници положително са!

— Трудно е да се открият доказателства за подобно твърдение.

— Но не и невъзможно — отвърна Скот. — Особено ако имаш достъп до човек, който познава системата отвътре. Да не говорим за твоя случай, при който пазиш беглец от същата тази система.

— Ти си гаден наемник — изгледах го аз.

— Наречи го връщане на услугата на приятел, който те е излъгал в очите — отсече Скот. — Възнамерявам да започна яко ровене с надеждата да разклатя няколко златни клетки. За целта искам да поговоря с... как ѝ беше името... Алена, нали?

— Алена — кимнах аз.

— Бих искал да проведе този разговор през следващите един-два дни. Мога да почакам само докато я прибереш на сигурно място.

— Това няма да ѝ хареса — поклатих глава.

— Направи така, че да ѝ хареса!

— Аз също мога да започна от утре — обади се Натали. — Разбира се, след като подпишеш онези документи.

— Искам да ми платиш дела, нищо повече.

— Ще получиш точно толкова, колкото ти се полага.

— Точно от това се страхувам — въздъхнах аз.

2.

През ноември в Брайтън Бийч не е останало нищо от очарованието на Нова Англия. Сякаш есенната палитра е заобиколила отдалеч този квартал. Всичко е сиво, на небето се тълпят буреносни облаци, които сякаш мрачно поклащат глава и питат: какъв е всъщност смисълът?

Паркирах колата на авеню У, на две пресечки западно от Кони Айлънд. Останах зад кормилото, а очите ми внимателно опипваха улицата. Студеният вятър гонеше облаците ниско над водата, а редките минувачи или носеха ръкавици, или бяха натикали ръце дълбоко в джобовете си. Нагласих огледалата за обратно виждане и проследих групичка от двадесетина бабаити, които бавно пресичаха платното. Насочиха се към ъгъла и влязоха в някакъв ресторант със светеща реклама на кирилица. Стъклата бяха запотени и фигурите им се стопиха като призраци във вътрешността на заведението.

Пистолетът в жабката беше чист и невъзможен за проследяване. Предишният следобед го бяхме извадили от склада на Алена. Полуавтоматичен Ч375, чешко производство, който можеше да се носи с патрон в цевта и вдигнат предпазител.

Извадих го от жабката, вкарах патрон в цевта и вдигнах предпазителя. После го затъкнах в колана зад гърба си.

Излязох от колата и се насочих към ресторанта. Още преди да отворя вратата в носа ме блъсна тежката миризма на пържена мазнина, а ушите ми доловиха високата глъч на посетителите. Никъде по стените нямаше рамка с лиценз за продажба на алкохол, но това явно не тревожеше присъстващите, всеки от които — дори при най-бегло виждане — беше горе-долу на бутилка водка. Въздухът тежеше от тютюнев дим. Тръгнах навътре с увереността на човек, който знае къде отива. Помогнаха ми подробните обяснения на Алена, а също така и фактът, че по нищо не се отличавах от редовните посетители. Никой не ми обърна внимание, ако не броим няколко бегли погледа — главно от мъжете, насядали на бара.

Пробивах си път по тясната пътечка между бара и препълнените маси. Всички посетители бяха мъже, изключение правеше само брюнетката с огромен бюст на касата и двете възрастни жени в малка будка до вратата на тоалетната. Поне сто коня бяха дали своят принос, за да бъдат облечени посетителите с кожа — най-вече ботуши и якета, но тук-там се виждаха и кожени панталони. Мнозина от мъжете имаха татуировки по ръцете и пръстите си — главно знаци и символи, характерни за руската мафия.

На вратата в дъното имаше табелка на английски, която забраняваше достъпа отвъд нея. Завъртях топката и влязох в задното помещение, озовавайки се на метър от изключително едър пубер, който седеше на пластмасова касетка със слушалки от уокмен на главата. Пуберът скочи на крака и ме попита нещо на руски, а аз махнах с ръка да не се мотае пред очите ми. Продължих към стълбището, което се виждаше в дъното, а с периферното си зрение успях да видя как едрият хлапак колебливо се връщаше на мястото си.

Почти очаквах да се натъкна на друг публичен дом, още повече че Алена ми беше дала доста мъгляви обяснения за помещението. То беше съвсем обикновена стая с две дървени бюра, зад които се трудеха двама мъже с вид на чиновници. Стреснати от появата ми, и двамата вдигнаха глава. От израженията им беше ясно, че очакваха друг човек. Седящият на по-близкото бюро — безличен дебелак с очила — ме попита нещо на руски.

В другия край на стаята имаше диван и масичка за кафе. Насочих се натам и седнах със самочувствието на собственик. Дебелият повтори въпроса си, този път гласът му не прозвуча особено дружелюбно. Другият, по-дребен и по-възрастен, бавно се надигна от стола си. На лицето му се беше изписало подозрение.

— Искam да видя Данилов — казах на руски аз, внимавайки да запазя точната интонация, която Алена ме беше карала да тренирам. — Кажете му, че съм приятел на Наташа.

После царствено махнах с ръка на по-дребния чиновник. Жестът ми би могъл да означава всичко: да използва телефона, да се върне на мястото си, или да се пръждосва по дяволите.

Той реши да седне. Дебелият хвана телефона, а по-възрастният ми хвърли любопитен поглед и ме попита нещо. Изгледах го мрачно, за

да му покажа, че никак не ми е до приказки. Той кимна с глава и насочи вниманието си към бумагите върху бюрото.

Продължавах да се усмихвам, но този път в усмивката ми имаше доста повече искреност. „Дръж се така, сякаш са твоя собственост — беше казала Алена. — След като поискаш да се видиш с Дан, млъкваш и не им казваш нищо повече. Ако направят опит да те заговорят, само бърчиш вежди и гледаш страшно. Ако направят втори такъв опит, вадиш пистолета, но внимаваш да не го насочваш към тях. Във всичко останало се дръж така, сякаш нямаш никакви грижи. Колкото по-дълго седиш и чакаш, толкова по-голям страх ще изпитват от теб. Това им е в кръвта, няма как да го избегнат. Руснакът се страхува само от своите. Те неизбежно ще те приемат за свой, а фактът, че не те познават, ще предизвика истински ужас в душите им.“

Оказа се дяволски права. Останах на дивана точно тридесет и седем минути. През цялото това време дебнех двамата нещастници зад бюрата и ги поглеждах страшно в момента, в който вдигнеха глави. Ефектът беше силен и мигновен — те виновно свеждаха глави и усърдно възобновяваха работата си. Не ми казаха нищо повече, не говореха и помежду си. В един момент дебелият стана и се приближи до малкия телевизор, поставен на метална лавица до насрещната стена. Обърна се и ми хвърли въпросителен поглед, на който аз отвърнах с безразлично свиване на рамене. На лицето му се появи широка усмивка, пръстът му натисна бутона. На екрана се появи логото на един от местните канали, а дебелият доволно се върна на мястото си.

Малко след пладне вратата се отвори и в стаята се появи Дан. Беше облечен в маркови дънки, рокерски ботуши и онова кожено яке, което вече познавах. Слънчевите очила с огледални стъкла, въпреки явно неподходящото време, някак допълваха образа му. Като ме видя, изненадано се закова на място. Спомних си, че при последната ни среща бях гладко избръснат и носех очила. Изминаха почти три секунди преди на лицето му да се появи познатата широка усмивка.

— Пресвета Дево, та това е господин Атикъс! — извика той, втурна се към мен и здраво разтърси ръката ми. Другата му ръка легна на рамото ми. Не я усетих толкова тежка, както при първата ни среща.

— Наистина ли те изпраща Наташа? Не ме ли будалкаш?

— Тя се нуждае от помощ.

Дан вдигна ръка.

— Няма да говорим тук за Таша. Ела с мен.

Изчака ме да стана, после отвори вратата и се дръпна встрани. Аз само се усмихнах и поклатих глава. Той избухна в искрен смях и мина пръв. Последвах го по стълбите надолу. Когато се изравнихме с пубера мутант, Дан го плесна зад врата и той стреснато вдигна глава. Прекосихме ресторанта и излязохме на улицата. Познатият ми мерцедес компресор беше паркиран на забранено — точно пред пожарния кран. Дан прекрачи направо вътре и се мушна зад кормилото, а аз предпочетох да използвам вратата и седнах отдясно. Моторът изръмжа, мерцедесът направи абсолютно забранен обратен завой и пое към морето по широкото авеню Кони Айлънд.

— Не си покойник — подхвърли Дан. — Това силно ме учудва.

— Никой не е по-учуден от мен самия.

Той избухна в гръмогласен смях.

— Таша те изпрати, а? — подхвърли. — А ти влизаш като едновременно комисар и окото ти не мига! Значи си куражлия... Казвай ми сега от какво се нуждае Таша. За нея съм готов да направя абсолютно всичко!

— От къща.

— Голяма или малка? А може би апартамент, мезонет?

— Обезопасена къща, с контрол върху достъпа — отвърнах. — На спокойно място, където може да остане известно време.

Излязохме на авеню Брайтън Бийч и Дан бавно кимна с глава.

— Значи те е изпратила да й уредиш къща? — извърна се да ме погледне той. — А защо не го направи лично?

— В момента й е малко трудно да се придвижва.

— Полицията?

— Горе-долу...

Той се почеса по брадичката и изсумтя.

— Добре, ще й намеря къща. Хубава къща, точно каквато й трябва. Но няма да е евтино.

— По-важно е да бъде сигурна.

— Сто процента — кимна Дан. — Намира се в Джърси. Оборудвана е с алармена инсталация и камери за наблюдение, а ако иска, мога да й предложи и охрана.

— Може би — отвърнах неопределено.

— Разбира се, за охраната се плаща допълнително — подхвърли Дан. — Но аз ще подбера хората лично. За Таша ще работят само най-добрите. — Погледна ме още веднъж, в очите му нямаше нито топли чувства към мен, нито ентусиазъм. — Ще ѝ предадеш, че съм готов да ѝ предложа най-доброто, нали?

— Тя твърди, че винаги си го правил.

Вниманието му най-сетне се върна върху пътното платно.

— Вярно, правил съм го. Човек не може да се ебава с Таша преди да си е направил завещанието.

— Колко време ще ти трябва? — попитах.

— До довечера съм готов. Къде да те намеря?

На това само поклатих глава и се усмихнах:

— Не работя така, Дан... Аз ще те намеря.

Той замълча за момент, после кимна с глава и изстреля цифрите на някакъв телефонен номер. Повторих го за изпробване на паметта си, а и за да проверя дали съм чул правилно.

— Колко ще струва?

— С охраната пет бона на ден — отсече очевидно подготвен Дан.

— На Таша ѝ правя голямо намаление.

— Първо трябва да каже дали иска охрана — напомних му аз.

— Разбира се, разбира се.

— Ще се радва да те види там, когато пристигне.

— Да, добре — кимна няколко пъти Дан и попита къде да ме свали. Казах, че ще ми е най-удобно, ако ме върне обратно до ресторанта и той моментално обърна. Известно време мълчахме, после той тихо подхвърли:

— Значи си бил с нея, а? През цялото това време си бил с нея...

— През цялото — потвърдих аз.

Излязохме на Хъбард и минута по-късно мерцедесът закова пред пожарния кран. Отворих вратичката и слязох, а той ме гледаше и мълчеше. Повика ме едва след като направих няколко крачки. Изчака ме да се върна обратно и едва тогава попита:

— Ад ли беше или рай?

— Още се опитвам да разбера.

Прибрах се в грандхотел СоХо малко преди два. От телефона на рецепцията набрах номера на стаята, изчаках първия звън и затворих. След това взех анансьора. Натали отвори в момента, в който спрях пред вратата. В ръката ѝ се поклащаше тежкия „Глок“. Дръпна се встрани, подвижна „той е“ към вътрешността на апартамента и побърза да залости след мен.

Алена се появи на патериците си откъм банята. През рамото ѝ висеше автоматът, на лицето ѝ беше изписано напрежение, което моментално се разсея. Миата ме удостои с леко повдигане на главата, но тялото му си остана в легнало положение.

Тази сутрин Натали бе дошла късно, малко преди да изляза за срещата с Дан. В ръцете си държеше тънка папка с документи и готова за нотариална заверка декларация, която удостоверяваше, че срещу собствените си акции в КТМХ ще получа грубо около седемстотин и петдесет хиляди долара. Тази цифра беше далеч над очакванията ми. Натали обясни, че ще ми бъде изплатена в рамките на шест месеца, аз подписах и я представих на Алена. Двете се поздравиха любезно и малко сковано, но без онази очебийна враждебност, която се появи между Алена и Бриджит от първия миг.

Бях преценил, че и Натали едва ли ще намери общи теми за разговор с моята клиентка, но с изненада установих, че нещата са се развили в съвсем различна посока. На масата лежеше купчина листа, изписани с почерка на Натали. Тук-там се виждаха някакви диаграми — сякаш Натали беше решавала математически уравнения. Бавно осъзнах, че двете си бяха намерили обща тема за разговор.

— Поговорихме си за снайперите — поясни Натали, след като залости вратата. — Алена ми разказа много интересни неща за „Драгунов“.

— Тренирала съм с „Драгунов“ — добави клиентката ми, но предпочете да смени темата: — Как мина срещата с Дан?

— Едва днес си дадох сметка, че той ужасно се страхува от теб.

Тя докуцука до дивана, остави патериците и бавно свали автомата.

— Така ли?

— Така мисля.

— Значи ще изпълни това, което искаме. — Тя внимателно седна и скръсти ръце в скута си. — Колко време ще му трябва?

— Твърди, че може да ни осигури къща до довечера. С аларма и камери, плюс екип от охранители.

— Колко души са охранителите?

— Не знам — отвърнах. — Вероятно трима или четирима... — Обърнах се да я погледна в очите и добавих: — Казах му, че ще пожелаеш да го видиш лично. Иска по пет бона на ден.

От гримасата ѝ заключих, че се е надявала на по-добра оферта, но е очаквала по-лоша.

— Дори и ние не вземаме толкова — обади се Натали.

— В нашия бранш цената се определя от продавача — казах аз. — В момента разполагаме с пари в брой, които ще покрият разходите за седмица, може би и за десет дни, но дотогава нещата едва ли ще приключат. От което следва, че ще ни трябват още пари.

— Аз ще ги осигуря — обади се Алена, премести се към края на дивана и посегна към телефона. Номерът, който набра, беше страшно дълъг, а когато връзката се осъществи, тя заговори на немски.

Седнах на дивана и измъкнах пистолета от колана си. Внимателно спуснах петлето и му сложих предпазителя. Натали седна зад бюрото и се зае да проверява изчисленията. Разговорът на Алена продължи няколко минути.

— Готово — каза тя, след като остави слушалката. — В центъра има филиал на банката „Креди Суис“, утре парите ще бъдат там. Двеста хиляди. Половината ще дадеш на Дан... — Очите ѝ критично пробягаха по фигурата ми, главата ѝ леко се поклати: — Май си занемарил тренировките...

— В момента съм на работа — оправдах се аз.

— Натали е тук, аз съм в безопасност. Направи поне няколко упражнения за сърдечна стимулация.

Натали се изсмя с ръка пред устата.

— Тя е личният ми треньор — обясних аз.

— Забелязах — отвърна Натали.

— Сериозно говоря, Атикъс — настоя Алена. — Не губи онова, което придоби с толкова много труд!

Изобщо не ми се тренираше, но тя беше права. Вече усещах последиците от едноседмичното прекъсване на тренировките. Чувствах се скован, от предишната ми гъвкавост и лекота нямаше и

следа. Най-много обаче ме изненада загрижеността, с която възприемах промените във физическото си състояние.

Алена ме побутна с патерица.

— Хайде, върви!

— Тръгвам — отвърнах аз и се насочих към залата за тренировки.

Къщата се намиреше в Маува, Ню Джърси, на около един час с кола от Манхатън. Отидох да я видя и взех Миата, а Алена и Натали предпочетох да оставя в хотела. С Дан, се срещнахме на детелината „Франклин“ в центъра на града. Беше паркирал пред някаква закусвалня. По изключение гюрукът на „компресора“ беше вдигнат заради студения дъжд, който монотонно се сипеше над града.

Последвах го с моята взета под наем кола. Движехме се по тесни улички с оголели дървета от двете страни. Маува е в самия край на Ню Джърси, съвсем близо до планината Кемпгоу, където някъде около Деня на благодарността започва активният зимен сезон. Хълмистата местност беше тиха и спокойна, а редките къщи се различаваха главно по възрастта — някои бяха на повече от един век, а други — едва на една година. Навътре в планината живееха ползващите се с лоша слава планинци, известни в щата с прозвището Джексън Уайтс. Те са известни главно с вродените си недъзи, най-забележителни от които са рунтавите вежди и ръцете с шест пръста.

Последвах „компресора“ по тесен второстепенен път, който се виеше надолу по стръмен склон към малка долина. Пътят свършваше в края на долината, пред триметрова порта, окачена на две масивни каменни колони. Ограда нямаше, но теренът от двете страни на портата беше напълно непроходим заради дървета и избуяли храсти.

Дан слезе, отвори портата и ми направи знак да мина. Дадох газ и се плъзнах напред. Пътят свършваше пред лошо поддържана ливада. Отбих встрани, изгасих мотора и слязох. Миата изскочи след мен, но остана до колата. Очите му подозрително оглеждаха непознатото място. Дан спря мерцедеса, но не изключи двигателя.

— Не искаш ли да видиш къщата? — попита той и махна с ръка към някаква постройка на петдесетина метра от поляната.

— Карай, идвам след теб — рекох.

Веждите му леко помръднаха в знак на изненада, но не каза нищо. Включи на скорост и потегли. Миата изгледа отдалечаващата се кола, после започна да души тревата наоколо.

Направих обиколка на периметъра. Това ми отне около четиридесет и пет минути, а после бавно се насочих към къщата. И тук нямаше ограда, не се виждаха нито камери, нито никакви други охранителни средства. Растителността наоколо беше толкова гъста, че дори в късната есен предлагаше надеждно прикритие. Непосредствено зад къщата се издигаше висок хълм, който доминираше над цялата околност.

Това не ми хареса.

Тръгнах да се връщам към тревистата алея, а Миата унило се повлече след мен. Къщата беше изградена в колониален стил и отвън изглеждаше съвсем скоро ремонтирана. Алеята и верандата бяха свързани с широко дървено стълбище, боядисано в бяло. Дан ме чакаше пред входната врата, в ръката му димеше цигара. Тръгнах по стълбите към него и той захвърли фасата си, който изсъска в близката локва. Очите му спряха върху Миата, доберманът също спря и го погледна. Бях готов да се закълна, че взаимно се преценяват.

— Без кучета вътре — рече той.

— Това куче е нейно.

Укорът в очите му бързо се смени с любопитство. Сякаш искаше да ми зададе някакъв въпрос, но му беше неудобно. В крайна сметка само сви рамене, обърна се и отвори входната врата. Влязох след него, а Миата остана в ариергарда на малката ни процесия. До слуха ми достигна продължителен звуков сигнал — очевидно стартиращ скритата електронно-охранителна система. Дан побърза да свърне зад близкия ъгъл, протегна ръката и набра кода на малката, прикрепена към стената клавиатура. Звукът изчезна. Започнахме обиколка на къщата. Дан вървеше начело и палеше лампите.

Огледът ми отне още един час. Проверих всички врати и прозорци, но най-много време ми отнеха мазето и изолационното пространство над втория етаж, в което можеше да се проникне само пълзешком. Осигуряването отвътре беше много по-добро. Макар и доста тромаво и видно, всички врати и прозорци бяха надеждно включени към алармената инсталация, която се управляваше от мазето. Къщата беше напълно обзаведена, като мебелите и украсата отговаряха

на колониалния екстериор. На втория етаж имаше три спални — една голяма и две по-малки, свързани с две бани. На приземния етаж имаше кухня, трапезария, дневна и гостна. На задната тераса беше монтирана отопляема вана.

Дан ме чакаше в кухнята. Седнал край масата, той отпиваше от бутилка бира „Будвайзер“. На масата имаше още една бутилка и той ми я посочи с жест. Поклатих глава и пристъпих към проверка на кухненските шкафове. Лавиците се огъваха под тежестта на консерви, пакети с равиоли, чили и други подобни боклуци. Във фризера имаше огромно количество „телевизионни“ вечери и замразени пици, а хладилникът беше запълнен почти изцяло с газирана вода, бира и подправки. В най-долното отделение бавно гниеше една зелка, която побързах да извадя и да хвърля в кофата за боклук.

— Какво ще кажеш? — попита Дан.

— Къде е свързана алармата?

— С една специална служба за наблюдение, която при всяко включване е длъжна да уведоми полицията.

— Кой е собственик на къщата?

— Една банка в Бруклин — отвърна Дан, забеляза гримасата ми и побърза да добави: — Документите са абсолютно редовни.

— Да, но като казваш Бруклин, имаш предвид само фасада, нали? А евентуалното име зад тази фасада може да бъде проследено.

— Няма да е лесно — поклати глава той.

— Това трябва да се промени още утре! — отсякох аз. — Прехвърли собствеността на някакво име, най-добре на семейна двойка. Нека да бъде максимално солидно. Няма да е зле, ако успееш да фиксираш продажбата със задна дата.

— Друго? — попита той и в гласа му долових леко раздразнение.

— Искам да ми потърсиш лекар. Най-добрият в областта на спортните травми, но да е готов за нерегистрирани действия. Предполагам, че ще откриеш такъв, на когото са отнели лиценза, защото е бъркал в собственото си шкафче с опиати. Искам максимална дискретност, защото лечението изисква повече от едно посещение.

— За Таша ли е? — попита Дан.

— Можеш ли да го направиш? — пренебрегнах въпроса аз.

— Струва само пари, нищо повече — кимна той. — Пак те питам, за Таша ли е докторът? Тя ранена ли е?

Станах и пристъпих към кухненския прозорец, от който се виждаше задният двор. Вече се беше мръкнало, навън цареше непрогледен мрак.

Усетил, че няма да получи отговор, Дан смени темата.

— Ще искате охрана, нали? — попита той. — Подбрал съм четири момчета, всичките добри стрелци. Ще ги въоръжа с каквото пожелае Таша — автомати, пистолети, дори гранати. Мога да ги доведа тук още довечера.

— Няма смисъл, по-добре утре — отвърнах аз. — Твои момчета ли са?

— Работят за мен — отвърна той.

— Имат ли представа от охрана? Имам предвид истинска охрана, а не разни циркаджилъци.

Столът му изскърца и аз се обърнах. По лицето му се беше изписало раздразнение.

— Виж какво, господин Кодиак! — изръмжа той. — Вече е крайно време да престанеш да се ебаваш с мен! Не ми трябва твоите поучения, добре знам какво трябва да се направи.

— Ще отговориш ли на въпроса ми? — хладно го изгледах аз.

— Веднъж вече те победих! — навъсено ме предупреди той.

— Вярно — кимнах. — Искаш ли да опиташ пак?

Той втренчено ме погледна, механично местейки тежестта на тялото си. Бутилката беше в дясната му ръка, вероятно щеше да започне именно с нея. Не отместих поглед от него, не се помръднах. С периферното си зрение опипах наличните кухненски съдове, питайки се с кой от тях бих могъл да блокирам атаката. Разбира се, ако той все пак се реши да започне.

В следващия момент тялото на Дан видимо се отпусна и той отпи от бутилката.

— Не, мисля, че не искам да опитвам.

Открих телефонна кабина по обратния път към детелината „Франклин“, слязох и набрах номера на хотела. Поисках да ме свържат със стаята на господин Либърг, изчаках вдигането на слушалката и побързах да кажа:

— Ще стане. Не е това, на което се надявах, и ще ни трябва екстри, но ще стане. Нейният приятел чака там.

— Къде? — попита Натали.

— Детелината „Франклин“ в Маува. Ще бъде пред сладкарницата на Дънкин Донатс.

— Ще ни трябва поне час.

— Нека бъдат и два, ако се наложи. Но гледай да няма опашка.

— Ясно.

Прекъснах връзката и се върнах в колата. Прекосих детелината и се насочих към търговския център „Интерстейт Мол“, който се намираше само на три километра по-нататък. Свалих на два пръста прозореца и оставих Миата в купето. Казах му, че няма да се бавя, и тръгнах към входа на центъра. Избрах един от магазините на GNC, където похарчих близо двеста долара за различни покупки. След това влязох в „Рейдио Шак“ и изразходвах още стотина долара за електроника. Купих също така малко дрехи и бельо, както за себе си, така и за Алена. Пренесох покупките в колата и подкарах обратно към Маува. Отбих пред първия гастроном и купих храна, най-вече плодове и зеленчуци, малко риба, два галона плодов сок, галон мляко и две лишени от мазнина пържоли. Не забравих и петкилограмовата торба с „Научна диета“ — модерната напоследък кучешка храна. Багажникът на колата почти се напълни.

Потеглих към Дънкин Донатс, спрях отпред и останах зад волана. Наблюдавах трафика и разсъждавах. Минута-две по-късно слязох и се насочих към телефонната кабина наблизо. Този път набрах номера на Скот.

— Свободен ли си тази вечер?

— Като чуя подобен въпрос от теб, сърцето ми се свива от радостно очакване — отвърна той.

— Винаги си бил най-добрият ми приятел и прекрасно го знаеш... След около час пак ще ти звънна и тогава ще ти дам един точен адрес. Тръгни към него, след като вземеш всички предпазни мерки, също така молив и бележник.

— Тя няма нищо против, така ли?

— Няма да има.

— Добре, чакам да се обадиш — отвърна той и затвори.

Появиха се точно два часа след обаждането ми. Бяха с новото ауди на Натали. Алена седеше на седалката до шофьора, палтото в скута ѝ прикриваше автомата.

— Проблеми? — попитах аз.

— Никакви — отвърна Натали. — Ако той е в Ню Йорк, очевидно не знае къде сте отседнали.

— Уреди ли сметката?

— Всичко е наред.

— Имаш нова кола — отбелязах.

— Харесва ли ти?

— А какво стана със старата?

— Продадох я.

— Нат, ти сменяш колите както обикновените хора си сменят чорапите!

— Обичам да ми мирише на новичко — отвърна тя. — Ще карам след теб.

Седнах зад волана на наетата кола и излязох на пътя. През десетте минути до къщата те караха плътно зад мен. „Компресорът“ си беше на същото място, в къщата светеше. Спрях и отворих вратата на Миата, а на Алена и Натали казах да почакаат. Дан беше в кухнята, на масата имаше още две празни бутилки. Долепил телефон до ухото си, той забързано говореше на руски. Видя ме, смени тона и побърза да приключи разговора. Апаратчето изчезна в джоба на якето му.

— Доведе ли я?

Направих му знак да ме последва.

Двете жени седяха в аудито, моторът тихо мъркаше. Натали ни забеляза, завъртя ключа и отвори шофьорската врата. Дан се насочи към вратата на Алена, а аз надникнах зад гърба му, опитвайки се да отгатна предпочитанията ѝ. Тя с нищо не показва, че е против присъствието му, и аз го оставих да ѝ помогне. Тръгнах към наетата кола, за да разтоваря багажа. Докато Алена стигна до верандата, ние с Натали направихме три курса, опразвайки и багажника на аудито. Дан крачеше зад нея, от стойката му личеше, че всеки момент е готов да скочи и да ѝ помогне, приличаше на по-голям брат, който е готов на всичко за малкото си сестриче. Всъщност той направи и практически опит в тази посока, но тя изсъска нещо на руски и той се отдръпна. Отново пролича, че се страхува от нея.

Докато разпределях продуктите, Натали направи кратка обиколка на къщата. Алена и Дан седнаха край кухненската маса. Аз работех мълчаливо, защото те поведоха тих разговор на руски език. Веднъж

или два пъти тя повиши тон, а той ѝ отговаряше успокоително. Започнах да сгъвам опразнените торбички и изведнъж усетих, че темата им, каквато и да е била тя, рязко се е сменила и в момента говорят за мен.

Натали се появи на прага и ми направи красноречива физиономия. Побързах да изляза в коридора.

— Знам, че не е нищо особено. Не е крайно лошо, но не е нищо особено.

— Добре е, че има вана на открито — рече тя.

— Разбира се, особено ако искаш да те вземат на мушка някъде от околните баири.

— Тя те научи да стреляш като снайперист, нали?

— Не. Снайперизмът е женска работа...

— В такъв случай да поговорим за мъжката работа. Какво мислиш да направиш относно алармената инсталация?

— Взех някои неща от „Рейдио Шак“. Утре ще монтираме един паникбутон в спалнята ѝ, в която ще я настаним. Не знам какво друго бихме могли да добавим.

— Ако Кори беше тук, никак нямаше да е зле — замечтано подхвърли тя.

— И Дейл, който да поеме превозните средства — добавих аз. — В коя стая предпочиташ да я настаним?

— Втората спалня горе — онази, която се намира между главната спалня и по-малката баня — незабавно отговори Натали. — А ти и аз ще заемем другите, оставяйки я в средата.

Погледнах стълбите и леко поклатих глава:

— Ако се наложи спешно извеждане, положително ще имаме проблеми.

— Господи, Атикъс! — въздъхна тя. — Ако се наложи спешно извеждане, едва ли някой от нас ще се измъкне жив.

— Трябва все пак да я попитаме какво предпочита.

Натали погледна към кухнята.

— Имаш ли идея за какво си говорят?

— Вероятно за мен.

— Доста егоцентрично изявление.

— Може би. Но чух Дан да споменава името ми и това съвсем не беше случайно. Не съм наясно какви са отношенията помежду им.

— Аз също — кимна Натали.

Понечих да добавя нещо, но Алена ме изпревари.

— Дан се връща в града — извика от кухнята тя. — Трябва да подготви нещата за утре.

Двамата с Натали се върнахме при тях. Дан действително се беше изправил с намерението да тръгва.

— Имаш ли нещо против? — погледна ме той. Тонът му беше преднамерено любезен.

— Нищо, благодаря — отвърнах.

— Таша каза, че ще ми платиш утре.

— Да, следобед ще разполагам с парите.

— В такъв случай всичко е наред.

Той оправи реверите на якето си, хвърли последен поглед към Алена и, тръгна към вратата. Натали отиде да заключи след него и остана край прозореца, докато светлините на колата му изчезнаха. Аз придърпах един стол и се настаних срещу Алена.

— Какво ще кажеш, ако те настаним на горния етаж?

— Ще ми бъде трудно със стълбите, но ще се справя — отвърна тя и опря патериците на масата. — Дан смята, че не си доволен от него.

— Не от него, а от къщата. Тя съвсем не е идеална, има сериозни недостатъци. Но мисля, че ще се оправим.

— Каза, че аз съм те променила.

— Това е вярно.

— Каза, че съм те направила като мен.

— Е, в това не съм много сигурен. Но в едно отношение успя — вече не съм пристрастен към кафето.

Тя се усмихна, после внезапно попита:

— Кога ще говоря с Фаулър?

Успях сравнително бързо да преодолея изненадата си.

— Чака да му се обадя.

— Най-добре да стане още тази вечер.

Това беше нова изненада.

— Мислех, че ще се наложи да те убеждавам.

— Не е нужно, защото нещата вървяха натам. Ако не беше направил контакта с него, аз самата щях да те помоля за това. Ще му предложа информация.

— Каква по-точно?

— Оксфорд със сигурност е бил нает от същите хора, които са ти казали, че съм извършила онези убийства в Далас. Излъгали са те с надеждата да им улесниш задачата — когато вляза в контакт с теб, веднага да ги информираш. Те положително са планирали да предоставят тази информация на Оксфорд с оглед да стеснят мащабите на издирването му. А това означава, че след като те са работодателите на Оксфорд, само в техните възможности е да прекратят договора. Ако аз обаче дам на Фаулър компрометираща информация за тези хора, той ще я сподели със своите началници. И в резултат те ще бъдат принудени да се укрият.

— Добър план, стига да проработи — кимнах аз. — Уверена ли си?

Тя бавно поклати глава.

— Не съвсем, но поне ще забави Оксфорд и ще ни отпусне повече време. Вероятно разбираш, че приемам да говоря с Фаулър само защото можем да го използваме.

— Той няма желание да те арестува — изтъкнах аз.

— Радвам се да го чуя, защото в никакъв случай не бих позволила да се случи.

— Ще направя нужното, за да му бъде ясно — промърморих аз.
— Не се безпокой, Скот е свестен тип.

— И ти е приятел, нали?

— Много добър приятел — кимнах.

— Забелязах, че само Натали е приела да ти помага.

— Дейл и Кори все още са ми приятели.

— Но ги няма тук...

Тя затвори очи, очевидно уморена от разговора. А аз едва сега досетих, че раната я боли, вероятно ужасно силно... Клепачите ѝ се повдигнаха, главата ѝ се наведе напред, устните ѝ докоснаха бузата ми.

— Хайде, обади се на приятеля си — прошепна тя.

3.

Разговаряха почти три часа и половина. Започнаха малко след полунощ и приключиха около четири сутринта. Останаха край кухненската маса. Алена пиеше сок, а Скот се мъчеше с някакво изстинало кафе. Попиваше всичко казано от нея, а писалката му неуморно запълваше листовите на адвокатския бележник. Тя му разказваше главно за инциденти, при които са били използвани наемни убийци, даваше му имена и дати, обясняваше как се стига до сключването на подобни договори. Нито веднъж не спомена себе си, макар че към разказа за екзекуциите включи и убийството на генерал Огъстъс Албъртс Юсуф Киване Нданга. Разказа му и подробности от занаята, които не беше споделяла дори с мен, обясни му какво да търси при опитите да засече Оксфорд и поръчителите на последната му задача. Спомена всичко — начини за контакт, избягване на контакт, делегиране на права, защита от евентуален провал.

Половината от въпросите на Скот бяха свързани с финансите. Пожела да научи как се извършват плащанията, как организациите могат да уредят финансирането на подобни задачи, как се превеждат парите. Освен това го интересуваха и начините, по която тя и такива като нея управляват личните си финанси. По тези въпроси Алена беше далеч пооткрита, но обясненията ѝ накараха Скот да зяпне от учудване. Оказа се, че тя изобщо не се занимава с управление на постъпващите средства.

— Искате да кажете, че се доверявате на друг да го прави вместо вас? — попита той.

— Да, разбира се. Доверявам се на банката.

— На банката?

— Няма друг начин — поясни Алена. — Да речем, че имам нужда от кола под наем или от хотелска резервация. За целта се налага да използвам кредитна карта, която не само трябва да бъде абсолютно законна, но и да отговаря на самоличността, която използвам в момента. Това може да ми даде само банкер, на когото имам доверие.

— Как точно става това?

— Повечето от парите ми са вкарани в тръст, който се управлява от избраната от мен банка и е регистриран на някое от имената, които използвам. Ако например взема под наем склад в Куинс, банката получава нареждане на всяко първо число да издава чек на името на фирмата наемодател.

— Значи довереният ви банкер би трябвало да знае коя сте вие и чрез него може да се стигне до вас.

— Той е запознат със самоличността на лицето, на чието име се води тръстът — отговори Алена. — Срещал се е с него, в случая става въпрос за жена, всичко на всичко два пъти. Заплащането му е изключително добро, агент Фаулър. По тази причина и той е изключително дискретен и не проявява никакъв интерес към начина, по който печеля парите си.

Скот вдигна глава от бележника и попита:

— Заплашвала ли сте го?

— Никога не е възниквала подобна необходимост.

— И Оксфорд ли прибегва до същите процедури? — обадох се аз. — Банкер плюс тръст, така ли?

— Не съвсем същите, но подобни.

— Според теб колко пари е натрупал той?

Тя се замисли, премести тежестта на тялото си и сбърчи вежди от болката в левия крак.

— Вероятно повече от мен... Може би около двадесет милиона долара, но това е само най-общо предположение.

— Колко често би трябвало да контактува с банкера си?

— Доста често. Със сигурност когато очаква превод, тъй като няма кой друг да потвърди неговото осъществяване.

— А хората, които го наемат, знаят ли кой е неговият банкер? — попита Скот.

— Не. Те получават нареждане да преведат парите във временна сметка без титуляр, а оттам нататък нещата се поемат от банкера.

— Значи тези хора не могат да влязат в контакт с Оксфорд чрез банкерите му?

— Не, те осъществяват вербовката по друг начин. В повечето случаи това означава, че преимущество е на негова страна, но при този едва ли е така. Ако поръчителят е правителствена организация,

например Ленгли, той автоматично се третира като служител на тази организация.

— Съществува ли директен начин за контакт? — попита Скот.

— Не разбирам въпроса.

Той докосна очилата си, затруднен в опита си да перифразира.

— Да речем, че някой от ЦРУ реши да използва Оксфорд за вашето отстраняване, като в хода на операцията бъдат премахнати също така Атикъс и Хейвъл. Този човек лично ли осъществява контакт с Оксфорд и уточнява условията на сделката?

— Не, не — тръсна глава тя. — Това може да се случи само при частен договор. Лицето А ме наема да ликвидирам лицето В. Това става по два начина — или А директно се свързва с мен, или използва посредника Б, който ме наема. Но направената по този начин поръчка може да бъде проследена, докато прекъсването на веригата е неизменен атрибут при договор, сключен с държавна институция. Лицето или лицата, които са възложили задачата на Оксфорд и са превели парите в шифрованата му сметка, не са тези, които са взели решението за неговото наемане.

— В такъв случай как може да се стигне до първоизточника?

— Не може.

Скот погледна към мен, а след това и към Натали.

— Това не мога да го приема — поклати глава той.

— Мисля, че не схващате същността на нещата, агент Фаулър — въздъхна Алена. — Тук не става въпрос за наемане, което тръгва от определен индивид. Тук става въпрос за политическо решение. Оксфорд ще бъде финансиран, докато изпълнява тази и други подобни задачи. Или докато се превърне в бreme за хората, които го използват.

— А кога ще се превърне в бreme?

— Когато позволи на някой да напише книга за него — усмихна се тя.

Скот и Натали избухнаха в смях, а нейната усмивка се разшири.

— Това ли е единственият начин? — подхвърли приятелят ми.

— Не, има и други. Ако Оксфорд започне да взривява сгради в Манхатън, да убива наред или поведението му излезе извън контрол, поръчителите ще бъдат принудени да прекратят контактите си с него. Може да се извлече полза и от всяко друго действие, което би им

причинило неудобство. Такава е и информацията, която ви давам в момента.

Скот си записа нещо в тефтера, после ме погледна.

— Много ли ще ти е неудобно да посетиш Грейси и Боулс? — попита той.

— Зависи как ще го направим. Ако се свържа с тях и поискам среща, те вероятно ще кажат „ама разбира се, няма проблеми“. След което ще предложат среща на някое тъмно и пусто място в четири сутринта, а аз задължително трябва да доведа и своята красива приятелка. Приема ли, Оксфорд ще бъде надлежно уведомен къде да ни чака.

— Ами ако аз поискам тази среща, а ти се появиш заедно с мен? — присви очи той.

— Това ще ги принуди да направят малка пауза.

— А ние ще ги предупредим, че знаем какво са направили с министър-председателя на Молдова или с някой от онези африкански офицери.

Алена се прокашля да привлече вниманието му и каза:

— Точно това трябва да направите.

— И в резултат вие двамата ще бъдете оставени на мира? — вдигна вежди Скот.

— В идеалния случай — да.

— Вероятно ли е?

— Те ще спрат. Друг въпрос е дали и Оксфорд ще спре. Но и в двата случая ще се стигне до някакви конкретни действия.

— Какви по-точно? — попита Натали.

— Анулиране на договора, отзоваването му. Възможно е и временно замразяване на изпълнението, макар че лично аз се съмнявам в това. Може би ще се опитат да купят Атикъс, да го привлекат на своя страна, да го насърчат да ме предаде. Има много възможности...

— Няма да те предам — рекох.

Тя извърна очи към патериците си, опрени на масата, и тихо промълви:

— Знам това...

Забелязах, че чашата на Скот е опразнена за седми път, напълних я и заредих нова кафеварка. Миризмата на кафе беше силна, с лек

превес на препеченото — точно такава, каквато я обичах. Останах изненадан, че не ми се пие. Алена и Скот продължаваха да разговарят. Скован от продължителното седене, станах и се насочих към стълбите. Възнамерявах да използвам парапета като опорна греда за изпълнение на няколко базисни упражнения. Натали дойде с мен, като преди това затвори вратата на кухнята. Облегна се на стената и с мъка потисна прозявката си.

— Можеш да си лягаш — подхвърлих аз.

— Ще изчакам още малко — отвърна тя и разтърка очи. — Това балет ли е?

— Да.

— Тя ли те научи?

— Не ме е научила, това би отнело поне осем-девет години.

— Руска школа — отбеляза тя.

— Е, това е ясно.

— Като дете ходех на уроци по балет — подхвърли тя, отлепи се от стената и седна на най-долното стъпало. Очите ѝ продължаваха да следят действията ми. Аз направих още едно-две движения, опитвайки се да разпусна вдървените мускули на тялото си. — Бриджит твърди, че си превъртял. Не повярвах, но сега го виждам с очите си.

— Лошо ли е да превъртиш?

— Не, по дяволите! — тя ме потупа по ръката, отпусната върху парапета, изчака ме да я погледна и попита: — Ще ми кажеш ли какви са отношенията ти с нея?

— С Бриджит ли?

— Отдавна съм наясно за отношенията ти с Бриджит. Особено след като нахлу в кабинета ми и каза, че си един тъпанар с промит мозък, а на всичкото отгоре и мръсник.

— Ако разбере, че ми помагаш, положително ще скъса всякакви връзки с теб — предупредих я аз.

— Кое то няма да мине без съответните словесни импровизации.

— Искаш да кажеш, че ще те нарече глупачка, но ще пропусне промития мозък?

— Точно така. А сега ме осветли за отношенията си с Алена.

Прекъснах упражненията си и се обърнах да я погледна:

— Те са горе-долу като тези, които поддържам с теб.

— Поласкана съм — сведе глава Натали. — И това е всичко, така ли?

От гърдите ми се откърти тежка въздишка.

— Защо всички смятат, че спя с нея?

— Не всички. Аз например не мисля така. И никога не съм го мислила. Но мога да разбера онези, които са на обратното мнение. В крайна сметка ти си нормален мъж, който никога не е обръщал гръб на секса. Няколко месеца живееш под един покрив с особено привлекателна жена, която на всичкото отгоре е в доминираща позиция... Лесно може да се предположи какво е станало между вас — особено когато човек има мръсно подсъзнание като моето.

Хванах перилата с две ръце и я погледнах.

— Като те слушам, наистина се питам защо не съм го направил.

— Защото преди да изчезнеш си имал връзка с друга — отвърна тя. — И те е обзело чувство за вина.

— И двете заключения са верни — кимнах. — Но Бриджит не си направи труда да стигне до тях.

— Вероятно ѝ е по-лесно да повярва, че си хлътнал по Алена, отколкото да приеме, че си се променил по своя собствена воля. Но ако трябва да бъдем точни, ти веднъж вече ѝ беше изневерил.

— По твоя вина — отвърнах аз. — Беше решила да ме изкушиш с женските си качества и в крайна сметка успя.

— Признавам, че като пийна, ставам страшно агресивна — кимна с въздишка тя.

— Значи Бриджит казва, че съм хлътнал по нея, така ли?

— Не с толкова думи. Но подхвърлянето за промития мозък и отпратките към Пати Хърст бяха достатъчно ясни — тя предпочиташе да повярва, че си жертва, а не партньор, че си бил манипулиран емоционално.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че не съм се променила чак толкова много — отвърна Натали. — В малцинство съм, но те познавам доста добре и знам, че цял живот си се борил с вятърните мелници. Но знаеш ли кое е забавното?

— Кое?

— Че и аз я харесвам. Прекрасно знам коя е и какво е вършила, но въпреки това ми е приятна. Цяла сутрин обсъждахме вятъра и

влиянието му върху балистичната крива, сравнявахме качествата на пушките с механичен затвор и полуавтоматите. Беше ми страшно приятно. Тя излъчва нещо много приятно, нещо, което се харесва на хората изобщо... Защо е така?

— Вероятно защото иска да бъде харесвана.

— Да, но защо?

— Не знам. Може би по психологически причини. От това, което ми е разказвала, стигнах до извода, че през цялото си детство е търсила одобрението на възрастните, но не го е получавала. Оксфорд също е бил такъв, макар с нищо да не показва, че иска да го харесвам. По-скоро искаше да ми покаже откъде идва и веднъж тръгнал в тази посока, трудно можеше да спре. Това са хора, чиито контакти с околните рядко са били открити и честни, те винаги търсят определен резултат от разговорите. Да кажат това, което мислят, за тях е адски освобождаващо.

Натали замислено прехапа устни. Вратата на кухнята се отвори и на прага се появи Алена, опряла се на патериците.

— Свършихте ли? — попитах аз.

— Да. Агент Фаулър отскочи до тоалетната. Мисля, че кафето му дойде прекалено много.

— Как се чувстваш?

— Уморена съм, кракът ме боли. Искам да си легна.

Натали стана, за да ѝ освободи стълбището, но Алена спря до мен и ме докосна по лакътя.

— Това, което сте намислили с него, е много опасно — промърмори тя. — Опитах се да му обясня, но не съм сигурна дали ме разбра.

— О, той е умно момче — уверих я аз.

— Не оспорвам интелигентността му, Атикъс. Но се опасявам, че ако господарите на Оксфорд бъдат подложени на прекалено силен натиск, той самият ще стане още по-непредвидим. А от това положението ще стане по-лошо.

— Ще му предам мнението ти.

— Ако обичаш — кимна тя и започна бавното си изкачване нагоре. Дватамата с Натали просто гледахме, но когато стигна петото стъпало, явно ѝ стана толкова трудно, че ми се прииска да ѝ помогна.

По челото ѝ избиха ситни капчици пот, пръстите ѝ побеляха от усилието да стискат патериците.

Спря едва когато стигна до втория етаж. Наведе се над парапета и погледна към нас.

— Колко време ми отне?

— Около осемдесет секунди — притеснено отвърна Натали.

— Осемдесет секунди — замислено повтори тя. — Утре ще го направя за седемдесет.

Натали се качи горе малко след като за втори път се увери, че Алена се е настанила удобно, а аз се присъединих към Скот, който дооформяше бележките си в кухнята. Когато завинти капачката на писалката си и затвори бележника, часовникът ми показваше четири часа и три минути сутринта. Станах да го изпратя до колата.

— Знаеш ли, тя е истинска златна мина! — сподели той. — Даде ми толкова много информация, че не знам откъде да започна. Още утре можем да ударим Грейси и Боулс.

— Рано е — поклатих глава. — Искам да напипам още нещо, свързано с Оксфорд, а не само преките му шефове.

— Например?

Не отговорих. Продължихме бавно към мястото, където беше оставил колата си. Дъждът беше спрял още вечерта, но всичко наоколо миришеше на влага. Беше толкова студено, че челното стъкло беше покрито с тънка слана. Скот си сложи ръкавицата и го почисти. Вятърът подгони листата над поляната.

— Алена се опасява, че не разбираш опасността — подхвърлих аз. — Страхува се, че ще стане по-лошо, ако притиснем Грейси и Боулс...

— Всичко, което си записах тази нощ, отива директно при моя шеф, а оттам във Вашингтон — увери ме Скот.

— Това може да се окаже недостатъчно.

— Какво друго мога да направя?

— Проблемът е там, че Оксфорд ще се откаже само ако бъде убит, ако убие нас или му заповядат да прекъсне операцията. В последното не съм много сигурен и затова ми трябва гаранции.

— Пак те питам, какви гаранции?

— Парите му.

Той отвори вратата на колата, настани се зад кормилото и запали мотора. Първата му работа беше да пусне на максимум вентилатора за стъклата.

— От сутринта започвам да пращам факсове, но от това, което научих от нея, разбирам, че едва ли ще стигнем далеч. В случай че Оксфорд получава държавни пари, те ще имат всички възможности да блокират запитванията.

— В такъв случай не отправяй никакви запитвания. Нека аз да се заема с тази работа.

— Искаш да си седна на ръцете, така ли?

— Не искам нищо такова — поклатих глава аз. — Само ти казвам, че няма смисъл да тръгваш по дирите на парите му, особено ако трябва да вървиш и по други писти. Оксфорд е фалшифицирал прехвърляне на пари между мен и Хейвъл, по-добре виж как е успял да го направи... Но започнеш ли да ровиш около произхода на личните му средства, това със сигурност ще вдигне тревога.

— Нали току-що каза, че трябва да открием парите му!

— Аз ще се заема с това.

— Исусе, май много ти се иска, а? — примигна насреща ми Скот.

— Ще отсъствам седмица, може би и повече. Ако искаш връзка с мен, обърни се към Натали.

— Толкова много време ли имаш?

— Оксфорд беше ранен при бягството си от Бекия и оттогава ние сме крайно внимателни. Ще му трябва време, за да ни засече отново.

— Толкова дълго, че си позволяваш да отсъстваш седмица, дори и повече?

— Оптимист съм — отвърнах уклончиво.

— Дано това да не означава глупост.

— Мисля, че ще имам достатъчно време.

Скот изсумтя и опря крака на педалите. Когато колата стигна границите на имението, железният портал автоматично се отвори. Останах да гледам след него, докато стоповете на колата му изчезнаха зад дърветата.

Чак тогава се сетих, че не му казах да внимава.

4.

Когато се събудих, Алена вече беше станала. Отидох да ѝ правя компания за йога. Тя направи малко упражнения, при това без да влага много старание. После влезе в голямата баня за един душ, а аз слязох долу. Приготвих закуска за Натали, а за нас с Алена само обичайните плодове. Тя се появи в кухнята, придвижвайки се енергично с помощта на патериците. Избухна в смях, като видя многобройните тубички и шишенца.

Изчаках я да изпие сока и витамините си и накратко я запознах с това, което бях намислил. Натали се появи още в началото на разказа ми, но не обели нито дума, заета с шумната кафемашина. Наложих се да повторя някои неща. Алена ме изслуша внимателно, без да ме прекъсва. После каза, че планът звучи солидно, но ако всичко е наред, трябва да се насоча не към Швейцария, а към Австрия.

— Трябва ти сметка в спестовната каса, вклат им шпарбух — уточни тя. — Открива се срещу паспорт, но иначе е напълно анонимна. За целта трябва да навиеш някой от местните граждани.

Отвърнах, че това изобщо не е проблем, после се качих горе за един бърз душ и опаковане на багажа. Дан се появи, докато се обличах. Водеше обещаните четирима пазачи — всички до един умалени и значително по-млади негови версии. Моментално разпознах две от муцуните в ресторанта в Брайтън Бийч. За другите ми трябваше малко повече време, но и тях ги разпознах — бяха двамината, които ме изненадаха пред стаята на Катрина в онзи бардак. Появиха се в пълно снаряжение с пистолети и пушки, а английският им варираше в широки граници — от почти неразбираем до напълно нечленоразделен. Натали ги запозна с терена и ги разпредели по двойки — докато едната охраняваше външния периметър, другата трябваше да пази къщата.

Малко преди да приключи инструктажа, пред портала спря още една кола. Докторът, който беше намерил Дан, се оказа петдесетгодишен мъж с болезнено бяла кожа и воднисти, леко кървясали очи. Беше слаб като наркоман или бегач на дълги

разстояния. Не се представи, не пожела и ние да му се представим. Носеше два доста обемисти сака, които прегледах внимателно преди да го пусна в къщата. В единия имаше комплект лекарски инструменти и внушителен запас от лекарства, а в другия — пълен набор шини и инструменти за обездвижване и гипсиране.

Алена напусна дневната, където присъстваше на инструктажа, и отиде в съседната стая за първия преглед. Наредих на Дан да остане пред вратата, а аз влязох вътре. Докторът ѝ каза да легне и тя се подчини, като първо свали панталоните си. Той я накара да изпъне ранения крак, свали марлите и започна да опипва пресеца, придвижвайки се бавно нагоре към средата на бедрото. Зададе ѝ един-два въпроса, свързани главно с движенията и усещанията в крака. В един момент пръстите му потънаха доста дълбоко в раната, но тя само се намръщи и не издаде нито звук.

Двадесет минути по-късно кльощавият беше готов с диагнозата, която се оказа доста песимистична.

— Без рентген не мога да бъда напълно сигурен, но по всичко личи, че са счупени и двете кости, които свързват коляното с глезена — обяви той. — Парченцата от тях са почистени, но костите не зарастват... Не знам името на касапина, който се е упражнявал върху крака ви, драга, но на ваше място бих си поискала парите обратно. Дори да не обърнем внимание на конфигурацията на костите, която за по-кратко ще нарека тиб-фиб, пак ще бъдем изправени пред изключително тежки мускулни увреждания. Много съм учуден, че изобщо имате някакви усещания в левия си крак. Да не говорим, че не крещите от адската болка... Виждам как мъже планини от отбора на „Ню Йорк Джетс“ реват като хлапета, при това с далеч по-леки наранявания от вашето.

— Можете ли да направите нещо? — попитах навъсено аз, тъй като ми писна от мрачните му дрънканици.

— Операция — без колебание отвърна докторът. — За съжаление това не е по моята част. Трябва ви човек, който да се залови с основно почистване, а след това може би и да замени част от костта с протеза. Разбира се, всичко е относително. Ако мога да видя нещата под рентген, ще бъда далеч по-категоричен какво трябва да се направи.

— Ще се възстанови ли кракът, ако се подложи на операция? — попита Алена.

— Вероятно не. Освен мускулните травми, имате и значителни нервни увреждания. С помощта на интензивни физически упражнения вероятно ще успеете да възстановите част от мускулната маса, но кракът никога няма да ви служи както преди. По всичко личи, че до края на живота си ще се опирате на патерица или бастун.

— Звучиш страшно оптимистично в присъствието на болен, докторе — подхвърлих аз.

Онзи се обърна към мен и избърса сълзящите си очи.

— Какво искаш от мен, умнико? — попита изненадващо враждебно. — Тук съм само защото грозният руснак отвън ми даде два бона да дойда с колата до Маува, като ми обеща още три на излизане. Долната част от крака на дамата е раздробена, най-вероятно от пушечен изстрел. Което автоматично ме навежда на мисълта, че вие сте някакви престъпници, нелегални емигранти или нещо друго, което не желая да знам... Ако я закараш в хирургията, може би ще спасят нещо, иначе кракът ѝ ще стане напълно безполезен.

Алена се надигна на лакти и промърмори нещо на руски.

— Какво можеш да направиш, докторе? — попитах аз.

— Мога да сложа шина на коляното, за да се обездвижи долната част на крака. Това ще намали болките. Мога да ѝ дам перкодан или друго лекарство срещу болката.

— Предпочитам шината — каза Алена. — А лекарствата си ги задръж, защото сигурно ще ти потрябват.

— Не споря — неочаквано се съгласи докторът, измъкна една шина от сака си и прецени на око размерите на коляното ѝ. Очевидно недоволен от това, което видя, той я върна обратно, и извади друга, значително по-дълга. Започна да я прикрепва към коляното с помощта на стърчащите от нея каишки. Алена изруга само веднъж, докато се оказа собственик на комбинация от метал и каучук, която се простираше от коляното чак до глезена.

— Ще ѝ трябва помощ, за да обува панталоните си — предупреди ме докторът и дръпна ципа на сака. — А сега, деца, желая ви приятни забавления. Къде е грозникът с мангизите ми?

Изведох го навън и поръчах на Дан да го изпрати до колата. Руснакът кимна, после надникна в стаята и попита нещо Алена на руски. Тя му отговори едносрично, той кимна и положи тежката си лапа върху кльощавото рамо на доктора.

Алена се изправи и предпазливо прехвърли част от тежестта си върху крака с новата шина. Прониза я такава болка, че тя неволно изхълца, а очите ѝ плувнаха във влага. Подадох ѝ патериците, тя излезе навън и закуцука към стълбището.

— Засечи времето — подхвърли през рамо и пое нагоре.

Изкачването ѝ отне петдесет и шест секунди, но вместо да се усмихне, тя се начумери още повече. Влезе в стаята си и седна на един стол до прозореца.

— Може би трябва да дойда с теб.

— В никакъв случай! Това би те изложило на още куп опасности, да не говорим за раната ти.

Тя изсумтя, но не каза нищо. След няколко секунди мълчание се обърна към мен и поръча:

— Като вкараш парите в банката, остави си минимум петдесет хиляди за разносните по пътуването. Преди да тръгнеш, можеш да изтеглиш десет хиляди в швейцарски франкове.

— Добре.

— Останалите можеш да смениш в Англия.

— Добре.

— В близост до Кент имам сигурен тайник, въпреки че няма как да използваш документите в него. Този в Женева също е добър, но в Австрия нямам нищо.

— Не се безпокой, Алена, ще се оправя.

Тя отново замълча. Пръстите ѝ се свиха в юмруци и бавно побеляха.

— Мразя всичко това! — прошушнаха едва чуто устните ѝ. — Мразя този крак, мразя шината! Мразя къщата, мразя доктора, мразя дори шибаната гледка през прозореца!

— Ако нещата се получат, няма да останеш дълго време тук — подхвърлих успокоително аз.

— Сигурен ли си, че Мур ще ти помогне? Няма ли да му се отрази инцидентът с Ейнсли-Хънтър?

— Мур ми е длъжник.

Очите ѝ ме подложиха на продължителен оглед, главата ѝ се поклати.

— Ако откриеш банкера на Оксфорд, ще трябва да бъдеш жесток, Атикъс. Със сигурност трябва да му причиниш болка — е, не

жестока и продължителна, но достатъчна, за да му вземеш страха.

— Може би трябва да му подхвърля нещо. Едно от фалшивите имена или нещо друго, за което да се залови Оксфорд.

— Не, в никакъв случай! — стреснато ме погледна тя. — Пипнеш ли банкера, трябва да му отправиш само общи заплахи. Нещо от сорта „проговориш ли, от теб ще намерят само езика“, такива неща... Но трябва да го кажеш свирепо, да е наясно, че си готов да го направиш.

— Ами ако ми повярва?

— Това е без значение. Ти ще бъдеш дяволът, когото той не познава. Но Оксфорд е другият — онзи, когото познава. Уверявам те, че той се страхува много повече от Оксфорд и ще продължава да го прави независимо от краткия му сблъсък с теб. Техните взаимоотношения се базират само върху две неща: страх и алчност. До този момент преобладаваща е била алчността. Но ти трябва да наблегнеш на страха, защото заплашиш ли живота му, той изобщо няма да се сети, че го манипулираш. Искрено ще вярва, че е проявил храброст и лоялност, които Оксфорд ще възнагради щедро.

— Говориш за него като за мъж — подхвърлих аз.

— Почти сигурно е мъж — кимна Алена. — Деветдесет и девет процента от банкерите за специални поръчки са мъже.

— Трябва да се върна до седмица.

— Ще бъда тук и ще те чакам — мрачно промълви тя.

Рано следобед Дан ме откара до Манхатън и остана да чака в мерцедеса, докато аз уреждах паричните преводи в клона на Креди Сюис на авеню Медисън. Представих се като Пол Либърг и се легитимирах със съответните документи, а жената зад гишето вкара името в компютъра. Изражението ѝ изгуби част от любезността си, която отстъпи място на снизхождението — вероятно защото изтеглих всичките двеста хиляди долара, вкарани преди време от Алена. Сто от тях наредих да бъдат прехвърлени с чек на името, което Дан ми даде в колата, петдесет отидоха в друг чек на името на Джесика Бетие, а последните петдесет изтеглих в брой. Спазих условието да обърна десет от тях в швейцарски франкове, а след това си позволих волността да обърна други десет в английски фунтове.

Върнах се в колата и подадох двата чека на Дан. Казах му да даде на Наташа този с по-малката сума и се разделихме. Аз метнах сака на рамо, а той бързо потъна в оживения трафик.

Часовникът ми показваше два без осем минути, а това означаваше, че разполагам с повече от пет часа, за да хвана самолета — разбира се, след като свърша в Ню Йорк нещо, което си бях намислил още преди три дни. Беше рисковано и дори глупаво начинание. Ако бях споделил с Алена или Натали къде възнамерявам да отида и кого искам да видя, и двете щяха да побеснеят от гняв.

Въпреки това го направих — хванах влака за Астър Плейс по линията Лексингтън. Върнах се на повърхността между кулите близнаци Старбъкс и тръгнах пеша към Бродуей. Извървях две пресечки на юг, после две на запад и хоп — озовах се в студентския град на Нюйоркския университет. Открих общежитието, което ми трябваше. Изправих се пред вратата и се запитах дали да натисна звънеца, но група момичета изскочиха навън и ми спестиха колебанието. Мушнах се между тях и тръгнах към асансьора, вратата се захлопна зад гърба ми. Натиснах бутона за шестия етаж.

Вратата на стаята ѝ беше облепена с разноцветни хартии и репродукции от плакати на прочути филми. В центъра се мъдреше лепенка за автомобил, която ме съветваше да питам властите, а непосредствено под нея — ксерокопие на изрезка от вестник, на която пишеше „К.С. и Ерика — най-добрата комбинация в света!“.

Не се наложи да чукам, защото вратата беше отворена. Протегнах врат и я видях да седи зад един лаптоп и яростно да чука по клавишите. От устата ѝ стърчеше запалена цигара.

— Може ли да вляза? — попитах.

Ерика се завъртя заедно със стола си, свали цигарата и се затича към мен. Прегръдката ѝ почти ме изтласка обратно в коридора. В резултат на тези буйни действия едва не залепи фасата си на врата ми.

— Къде се губи толкова дълго, по дяволите? — попита тя, забила нос в гърдите ми. Миг по-късно се дръпна и повтори въпроса.

— Да идем някъде — предложих аз.

— Влизай, влизай, К.С. не е тук — дръпна ме тя. — Отиде на курс по драматургия и едва ли ще се върне скоро.

— Нека те почерпя едно кафе.

Ерика отвори уста да повтори поканата и това ми позволи да забележа сравнително пресния пиърсинг, който беше направила на езика си. После изведнъж промени намеренията си и се обърна към компютъра. Запамети документа, върху който работеше, изключи компютъра, грабна черното си кожено яке — същото, което двамата с Бриджит ѝ бяхме подарили за рождения ѝ ден миналата година, — и тръгна до мен по коридора.

Мълчахме и в асансьора, и във входното фоайе. Излязохме на улицата, тя дръпна ципа на якето си и попита:

— Сега можем ли да говорим?

— Още не.

— По-надолу на Кристофър има едно заведение, в което сервират хубаво кафе ява, при това в големи чаши.

— Хайде, отиваме там.

Тя тръгна напред. След пресечка и половина, отново се обърна и ме погледна:

— Сега?

— Сега — кимнах аз и тя се хвърли на врата ми. Този път я прегърнах и здраво я притиснах към себе си.

— Бясна съм ти! — просъска на гърдите ми.

— И аз — рекох. — Защото си пропушила.

Ерика се дръпна и шеговито ме блъсна в гърдите.

— Не е същото! — отсече тя. — Не е същото!

— Освен това си пробила езика си!

— Ти пък си махнал очилата и си позволил на животинската козина да избие по лицето ти. О, извинявай, не схванах веднага, че това е брада!

— Използвам я за прикритие.

— На сводник ли се правиш?

— Глупости! Изобщо не приличам на сводник!

— Не знам на какво приличаш. — Отметна глава назад и отново ме огледа: — Е, добре, по дяволите... Бриджит казва, че си...

— Че съм превъртял.

— Бих използвала друг израз, но не мисля, че си луд.

— Ние, лунатиците, рядко превъртаме.

— Ще ми кажеш ли къде беше?

— Ще ти кажа всичко — обещах аз.

Ерика ме слушаше с чаша в ръце. Наистина голяма чаша. Държеше я пред себе си така, както тибетски монах държи молитвената си купа, яркосините ѝ очи бяха заковани върху лицето ми. При последната ни среща косата ѝ беше с естествения си тъмнорус цвят, но сега беше боядисана в черно, съвсем като якето ѝ. Пак беше праметната наляво, за да скрие ухото, обезобразено преди четири години от въоръжен с нож нападател.

Изглеждаше по-различна и нямаше нищо общо с тийнейджърката, която преди години се появи у дома и стана причина за огромен хаос. В момента беше млада жена на деветнадесет, която по мое мнение изглеждаше много добре. Толкова ми беше хубаво с нея, че дори забравих да ѝ направя забележка за поредната цигара, която запали.

Тя ме изчака да свърша, захили се, а след това изведнъж се задави с цигарения дим. Това обаче изобщо не се отрази на веселото ѝ настроение.

— Няма друг като теб — поклати глава. — Само ти можеш да изчезнеш, отвлечен в плен от някого, а след това да се появиш отново, вече като ангел хранител на същия човек!

— Уникална дарба, нали? — промърморих аз.

— Бриджит е права — ти наистина си луд!

— Кога си разговаряла с нея?

— Вчера обядвахме заедно. Беше категорична, че не желае да има нищо общо с теб. Попитах я дали само докато тази история приключи или изобщо, а тя отговори, че не знае.

— Бриджит има своите причини и те са напълно основателни. Разбирам я напълно.

— Според мен малко преиграва.

— Наистина ли? — учудих се аз.

— Да, наистина. Забрави ли, че миналата година самата тя ни приложи тоя номер с изчезването? А когато я откри — ти я откри! — беше надрусана до козирката и лежеше в собствените си лайна! Ти я прибра у дома, ти я почисти, ти пое грижата да я наблюдаваш. Мисля, че ти е задължена и би могла да ти отговори със същото.

— Ситуацията е друга.

— Винаги си й давал повече, отколкото тя на теб — констатира Ерика и пусна няколко кръгчета дим към тавана. Вържих се с търпение и зачаках да приключи с демонстрацията. Ръката й посочи сака, който бях оставил на пода до краката си. — Или заминаваш някъде, или вътре има нещо за мен.

— Заминавам.

— Разочарована съм. Надявах се на блузка или тениска, на която да пише нещо от сорта на „Моят юридически защитник замина на карибски остров с една професионална убийца, а за мен остана само тая шибана тениска“...

— Знаеш ли, ще взема наистина да ти поръчам нещо такова.

— Искам я черна, с бели букви — уточни тя. — Ще ми кажеш ли къде отиваш?

— Не.

— Значи си дошъл да кажеш здрасти и довиждане?

— И още нещо... Нещата около Алена могат да станат опасни, затова искам да бъдеш внимателна.

— Аз винаги съм внимателна, големи братко!

— Нямам предвид да носиш презервативи в чантичката си, Ерика! — погледнах я строго. — Искам да не поемаш глупави рискове. Излизай само с приятели, не се напивай, не се друсай, избягвай всички останали тъпотии, които са характерни за колежа.

— Никога не съм пушила трева! — заяви тя гордо.

— Говоря по принцип. А сега ще те запозная и с някои детайли: никога и при никакви обстоятелства не се отбивай в апартамента, който сигурно е под наблюдение. Заклучвай вратата си в общежитието, никога не я оставяй така, както я заварих днес. Искам да си нащрек, докато не ти кажа обратното. И не забравяй, че ще ти го кажа лично. Ако при теб се появи някой непознат и каже, че аз го пращам, веднага вдигай тревога и изчезвай! Ако искам контакт с теб, ще го направя лично или ще ти пратя общ познат — Натали, Скот или Бриджит... Ако забележиш нещо подозрително, колкото и незначително да е то, искам веднага да се свържеш с някого от тях. Не се притеснявай, че ще проявиш параноя, не мисли, че ще изглеждаш глупаво. Защото става въпрос за живота ти!

— Говориш съвсем сериозно, нали? — втренчи се в мен тя.

— Ерика — въздъхнах тежко, — ако нещо ти се случи, наистина ще превъртя! Моля те да бъдеш внимателна!

— Добре, ще бъда.

— Даваш ли дума?

— Разбира се. Знаеш, че можеш да разчиташ на думата ми.

— Много добре.

Погледнах часовника си и установих, че остават около два часа и половина до полета. Измъкнах пачка банкноти, отброих под масата пет хилядарки и ѝ ги подадох.

— Фонд „За всеки случай“. Не ги издухвай по хлапаци с бързи коли!

Тя прибра парите, без да ги брои. Бе изгасила цигарата си, явно очаквайки всеки момент да стана. В следващия миг вече беше на крака и пак увисна на шията ми.

— Ще се върна по най-бързия начин — прошепнах на темето ѝ аз.

— Знам — отвърна тя. — Ти винаги се връщаш при мен.

В седем и половина същата вечер вече седях на място 29-В в джъмбо-джет на „Бритиш Еървейс“, току-що излетял за Лондон. В списъка на пътниците се водех като Денис Мърфи.

5.

Достатъчно беше да разгърна първия брой на „Сън“, който попадна пред очите ми, за да разбера, че в момента лейди Ейнсли-Хънтър е в Лондон. Взех такси от летище Хийтроу и казах на шофьора да ме закара до хотел „Бърнс“ в Кенсингтън. Малко след седем сутринта най-после се озовах в удобна стая с огромно двойно легло и просторна баня, навих будилника за десет и побързах да изпробвам матрака. Събудих се навреме, направих няколко йога упражнения, взех душ и излязох да потърся телефон. Не след дълго си харесах един, дръпнах вратичката и набрах клетъчния телефон на Робърт Мур.

— Мур — обади се на второто позвъняване познатият глас.

— Обажда се господин Клайн. У вас се намира едно писмо, предназначено за мен.

Пълно спокойствие.

— Да, писмото пристигна преди няколко дни — отвърна с равен глас той. — Искате ли го?

— Да, моля. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Къде можем да се срещнем?

— На спирката на метрото Ърлс Корт.

— Мога да бъда там след петдесет минути.

— Много добре.

— Ще дойда с метрото — уточни той, замълча за миг, после добави: — Внимавайте с дупките!

Засмях се и прекъснах разговора.

Дори най-зле поддържаните станции на лондонското метро изглеждат като палати в сравнение с подземната железница на Ню Йорк, която сякаш е строена от гигантски плъхове и тези плъхове продължават да живеят в нея. Едно от предимствата на Лондон е далеч по-малката натовареност на композициите. Точно затова засякох Мур още в мига когато слезе от вагона. Беше с елегантен шлифер, в ръката му се поклащаше черна торбичка за пазаруване. Остана на перона чак до потеглянето на влака и едва след това тръгна към изхода.

Позволих му да ме подмине и едва тогава го извиках.

— Помислих, че си ти, но брадата ме заблуди — обърна се той.
— Бил си някъде на слънце.

— На силно слънце — кимнах аз и сърдечно разтърсих протегнатата му ръка.

— Пресвети Боже, адски съм щастлив, че си добре! — промърмори той.

— Аз пък си мислех, че ще бъдеш ядосан.

— Луд ли си? Ти я върна обратно и това беше най-важното! — Мур се огледа и едва тогава ми подаде торбичката: — Това ли ти трябваше?

— Всъщност не — поклатих глава аз. — Трябва ми мъничко помощ.

— Както винаги — усмихна се Мур. — Ела да ме черпиш една бира, пък ще видим.

Организирахме си малко закъснял, но затова пък много хубав обяд в една забутана кръчма в Челси с многозначителното име „Изненадата“. Намираше се на улица Крайстчърч — само на една пресечка от родната къща на Оскар Уайлд. Помещението беше удобно и спокойно, с под от излъскани до блясък дъски и дървена ламперия по стените. Малкият салон за хранене беше разположен в дъното и предлагаше предостатъчно уединение. Поръчахме храна, а Мур ме накара да опитам една от местните тъмни бири, наречена ейл, защото съм бил длъжен да опитам единствената истинска бира на света. Но аз поклатих глава и си поръчах Джинджър.

— Как е нейно благородие?

— Добре — отвърна той. — Ръководи тежката артилерия, както вероятно се досещаш. Ще бъде много разочарована, ако не те види.

— Никой не трябва да знае, че съм тук.

— Е, за това можех да се досетя — кимна той и побутна найлоновата торбичка с върха на обувката си. — Прегледах го още щом пристигна. Добра работа.

— Наистина е добра.

— И пробуди любопитството ми. Запитах се какво ли те е накарало да ми изпратиш комплект от тези документи, особено след всичко, което се случи. Ще ми обясниш ли?

— Не веднага.

— Значи ще говорим само за бизнес?

— Трябва да получа максимално бързо това, което ми е нужно.

— А то е?

— Едно име и един адрес. Моите източници не са в състояние да ми ги предоставят.

Той разпечата пакет „Дънхил“ и запали.

— Не е лошо да ми разкажеш нещо повече.

— Търся определен индивид. Има известен шанс да се окаже жена, но обратното е далеч по-вероятно. Той е счетоводител, banker или адвокат. По всяка вероятност работи в някой от големите финансови центрове в Европа.

— За хипотетична личност ли става въпрос?

— Не, за реална. Освен редовната си работа, която вероятно е свързала със събиране и изваждане или с отпускане на кредити, той управлява сметките и инвестициите на много специален клиент. Върши го в условия на дълбока секретност и с мъничко страх, срещу което получава хонорар от минимум един милион долара годишно.

— Значи специалният клиент е и паралия — отбеляза Мур.

— Да, казва се Оксфорд.

Робърт изпусна дим през ноздрите си, очите му внимателно ме изучаваха. Не можех да определя дали са приятни мислите, които минаваха през главата му.

— Търсиш банкера на Оксфорд? — попита накрая. — Сигурен ли си, че има такъв?

— Да, знам го от сигурен източник.

— И кой е този сигурен източник?

— Човек, който е запознат отблизо с тези неща.

Той дръпна още веднъж и хвърли кос поглед към бара и вратата. После очите му се върнаха върху лицето ми и веднага ми стана ясно, че е разбрал за кого говоря.

— Но защо се обръщаш към мен? Защо не използваш връзките си отвъд океана?

— Защото не искам да привличам вниманието на неподходящи хора.

— В какъв смисъл неподходящи?

— Ами в смисъл че са работодатели на Оксфорд, въпреки че при нормални обстоятелства именно те разполагат с търсената от мен

информация. Искам да ме разбереш добре, Робърт... Той не преследва само клиента ми, а и мен. Името ми е част от контракта, а той вече успя веднъж да се приближи достатъчно...

— Значи се обръщаш към мен на базата на какво? На старото ни приятелство?

— И на него.

— Не става — поклати глава той. — Това между нас са нормални бизнесконтакти, които не бива да бъркаме с приятелството. Съгласен ли си?

— Добре, нека бъде бизнес — кимнах аз.

Мур видимо се отпусна.

— Трябват ми две хиляди фунта и начин за връзка с теб — обяви след малко.

— Колко време ще ти отнеме?

— Довечера ще поговоря с едни хора и ако всичко е наред, утре сутринта ще имам някакъв резултат.

— В такъв случай ще ти се обадя утре сутринта — кимнах аз, извадих портфейла си и отброих десет банкноти от по сто лири стерлинги. — Останалите ще получиш след резултата.

Той преброи парите, прибра ги в джоба си и се усмихна:

— Май си станал по-добър бизнесмен.

— Информацията ми е необходима максимално бързо, Робърт. С всеки изминал ден този тип се приближава до мен, до клиентката ми и до хората, които обичам.

— Да допуснем, че утре ти предам това, което искаш. Какво ще предприемеш после? Ще споделиш информацията с... хм... клиентката си?

— Това не е твоя грижа — отсякох аз.

— Напротив, моя е — мрачно ме изгледа той. — И ако не получа задоволителен отговор, можеш още сега да си прибереш проклетите пари!

— Но нали ти самият настоя да правим бизнес? — изгледах го учудено.

— Така е — кимна Мур, размаза фаса си в пепелника, изпи остатъка от „истинската“ бира в чашата си и се изправи: — Звънни ми утре след девет.

Клетъчният телефон се лепна за ухото му още преди да напусне кръчмата.

Остатъка от деня прекарах в обиколка на книжарниците по Чаринг Крос Роуд, без да купувам каквото и да било. Някъде към седем се озовах в друг пъб, където си поръчах постна салата и още по-постно парче риба. След вечеря тръгнах пеша към хотел Бърнс, потискайки желанието на стомаха си да поеме известно количество дълбоко замразена храна. От рецепцията ме насочиха към кварталния фитнес-център, който работеше денонощно. Прекарах там точно три часа, работейки главно с каишите за стягане на мускулатурата. Когато свърших, изобщо не мислех за замразена храна. Единственото ми желание беше да се прибера в хотела и да се просна в леглото.

На другата сутрин позвъних на Мур. Точно в девет, но от друга телефонна кабина.

— До края на деня очаквам да получа нещо — каза той. — Но цената се вдига.

— Колко?

— Има едни наеми, които трябва да се оправят. Ще ти обясня, като се видим. Звънни ми в пет.

В пет нула-нула той ми съобщи, че най-късно до девет вечерта господин Клайн трябва да наеме стая в хотел „Хилтън“, след което затвори. Отидох в „Хилтън“ и уредих нещата за броени минути. Разполагах с близо четири свободни часа, които реших да убия с плуване в басейна на хотела. В един момент обаче ми писна и излязох да потичам въпреки досадния дъжд, който беше започнал да се сипе над града. След това се прибрах в хотела, взех душ и направих опит да не мисля за Алена и бавното ѝ катерене по стълбите, за четиримата ѝ пазачи и за представата как Оксфорд ще ги прегази като бърз влак.

В девет и една минута на вратата се почука и аз отворих на Мур. Преди да заключа, очите ми по навик огледаха пустия коридор.

— Чист съм — заяви той. — Никой не ме следи.

Беше със същия шлифер върху много добре скроен тъмносин костюм. В ръката му се поклащаше червеникаво кожено куфарче, което зае място между краката му, когато седна до масата.

— Четири хиляди — обяви Мур.

— Май започваш да злоупотребяваш с вродената ми щедрост — подхвърлих аз.

— Вече ти споменах, че става въпрос за едни наеми. Хората, от които получих информацията, ми направиха услуга, но тя не е безплатна. Искам да си покрия разходите... — Свали самото си, преметна го на облегалката на стола и добави: — Нали се разбрахме, че правим бизнес.

— Искам да видя какво получавам срещу парите си — стегнах се аз.

— Вземаш назаем, а не получаваш — уточни Мур, сложи куфарчето върху леглото и щракна ключалките.

Вътре имаше няколко папки от кафява хартия, с маркирани в червено предупреждения срещу нарушаването на Закона за държавната тайна. Робърт ме гледаше така, сякаш всичко трябва да ми е ясно.

— И кога трябва да ги върнем обратно?

— Не по-късно от пет сутринта. В противен случай липсата им ще бъде регистрирана. Разполагаш с почти осем часа, за да ги прегледаш.

Бръкнах в джоба си и извадих буцата банкноти. Този път Мур ги прибра, без да ги брои, извади папките и ми ги подаде.

— Къде ще бъдеш? — попитах.

— Тук, разбира се — изръмжа той. — Нямам намерение нито за миг да ги изпускам от погледа си.

— Не бой се, няма да ги открадна — обидено го погледнах аз.

— Заради теб извършвам държавна измяна! — гневно рече той. — Това би трябвало да те ориентира относно границите на доверието ми. Но колкото и широки да са те, нямам никакво намерение да мърдам оттук — просто защото съществува вероятност да се появи някой друг, който има интерес към документите на Нейно величество. Тъй че оставам. Което означава, че можеш да поръчаш някаква вечеря, а тези папки трябва да бъдат непрекъснато пред очите ми.

— Менюто е до телефона — промърморих аз, седнах зад бюрото и отворих първата палка.

Документите бяха подготвени от човек на военното разузнаване въз основа на сведения от най-различни източници, включително

британското разузнаване, Интерпол, ЦРУ и Агенцията за борба с наркотрафика, известна като ДЕА. Докато се подготвях за работа, Мур ми обясни, че един от основните проблеми е бил свързан с обединяването на информацията. Вероятно никой досега не си беше правил труда да търси ковчежника на Оксфорд.

— Блоук се казва човекът, който ми помогна да се сдобия с тези папки — уточни Робърт. — Но според него шансовете ти да откриеш нещо са малки.

Съдържанието на папките включваше досиетата на петима мъже, чиито финансови машинации бяха привлекли вниманието на правителствени или правоохранителни органи. Беше направена подборка от разпечатки на документи, копия и факсове, прихванати с кламери документи, тук-там по някоя фотография. Изгубих цял час, докато ги подрежда в годни за използване купчини. Но после нещата потръгнаха — главно защото знаех какво търся.

Обект на първото досие беше англичанин на име Медоус, който живее в Лондон и работи в „Лойдс“. Прикрепената към вътрешната страна на корицата кратка анотация сочеше, че е женен за трети път, без деца. Редом с личните му данни имаше копия от полицейски рапорти. Медоус е бил арестуван общо три пъти — два за шофиране в нетрезво състояние и веднъж за осигуряване клиенти на проститутка, която се оказала полицейски агент под прикритие. Досието му било открито по настояване на ДЕА, която го подозирала в пране на пари на група оръжейни търговци от Близкия изток.

Нямаше как Алена да повери парите си на такъв човек.

Следващото досие принадлежеше на швейцарец на име Жуно — наближаващ четиридесетте юрист от Женева, с жилище на самия бряг на езерото. Служител на „Бруншвиг Витмер“ с двадесет и две години стаж. Личните му данни бяха най-отдолу. Оказа се разведен, а деветгодишният му син и бившата му съпруга загинали от лавина по време на скиваканция в Алпите. Привлякъл вниманието на Интерпол преди три години, когато купил на международен аукцион мраморен бюст на богинята Нике. Всъщност вниманието на международните полицаи било привлечено от продавача на антиката, който бил известен като най-големият трафикант на хероин в Турция. На едно листче беше отбелязано питане относно произхода на парите на Жуно,

но разследването явно не беше открило никаква друга връзка с продавача, освен тази единична трансакция.

Този беше по-вероятен и затова реших да го отделя настрана.

Третият беше американец на име Колиър, служител на Бенк ъф Америка. Това ми се стори доста забавно. Колиър бил специалист по международни кредити за развитие на инфраструктурата, наближаваше четиридесетте, женен, с три дъщери. От време на време изпълнявал ролята на консултант по високорискови кредити на чуждестранни клиенти, но съвсем друго беше привлякло вниманието на ЦРУ: преди шест години пътувал до Китай по бизнес и завързал връзка с млада жена, която уж работела в областта на софтуера, а се оказала агентка на китайските служби за сигурност. Периодично Колиър ѝ предавал технологична информация.

И този отиваше на боклука.

Четвъртият пак беше швейцарец. Името му беше Бланк и живееше в Цюрих. Отхвърлих го в момента, в който прочетох, че е лежал десет години за прегазване на пешеходец и бягство от мястото на инцидента. Дори не се поинтересувах с какво е привлякъл вниманието на специализираните органи.

Петият беше гражданин на ЮАР на име Мартинс, стар ерген, петдесет и шест годишен. Банкер, когото ЦРУ, ДЕА и Интерпол единодушно сочеха като счетоводител на сицилианската мафия, въпреки че тази дейност със сигурност беше приключила преди поне десетина години.

Този също заделих настрана.

Минаваше един, когато най-сетне приключих с документите.

— Има ли радост? — вдигна глава Мур.

— Може би. На двама от тях бих поверил парите си. Останалите са прекалено ненадеждни — имали са проблеми с наркотиците или закона, а в един от случаите очевидно става въпрос за психическа лабилност.

Мур стана от дивана, където се беше отпуснал да гледа телевизия. Изправи се зад мен и хвърли поглед към пръснатите по масата документи.

— Значи шансът ти е горе-долу петдесет на петдесет — промърмори той.

— Проблемът е там, че нямам време за залози — рекох. —
Затова съм склонен да избира Жуно.

— Дай да видя.

Подадох му досието, после станах и пристъпих към прозореца. Нищо не се виждаше, защото над Лондон беше паднала мъгла, разкъсвана единствено от слабото сияние на уличните лампи. Чувах как пръстите на Мур прехвърлят документите в папката.

— Защо Жуно? — попита най-сетне той.

— Защото няма предварителни данни.

— Мартинс също ми се струва доста чист.

— Но за него се е чувало.

— Оксфорд американец ли е?

— Почти съм сигурен, че е американец.

— Следователно това ще го прикачи към ЦРУ...

— И Мартинс е известен на ЦРУ.

— Аз също мисля така.

— Но ако се замислиш малко повече, ще разбереш, че не може да бъде друг, освен Жуно. Разбира се, ако нашият човек изобщо е един от тези петимата.

— Не мислиш, че мъртвите съпруга и дете могат да бъдат проблем, така ли?

— На практика са бонус. Жуно живее изолирано, около него няма много хора. Едва ли ще тръгне да говори с някого за тези пари.

— Колекционерите на древни произведения на изкуството обичат да се хвалят.

— Зависи от причините, поради които събират шедьоври. Прочети досието на Жуно и ми кажи дали нещо в него ти говори за човек, който обича да се фука. На мен лично ми прилича на човек, който прекарва голяма част от времето си в самота.

— Мартинс... — проточи Мур. — Прилича ми на хомосексуалист. В средата на петдесетте, никога не се е женил. Може би е дискретен.

— Но никъде в досието не е казано категорично, че е педал — поклатих глава аз. — Което може да означава, че призракът е в гардероба, но всеки момент може да изскочи. И да го превърне в обект на шантаж, което автоматично го прави рисков обект.

— В днешно време? — присви устни Мур.

— Никога не съм бил в Южна Африка и нямам представа как гледат на педерастите там. — Върнах се пред бюрото, събрах останалите папки и ги подадох на Мур, който ги върна в куфарчето си. — Благодаря ти.

— Моля — сви рамене той и щракна ключалките. — Вероятно разбираш, че не върша такива услуги на всеки срещнат.

— Разбирам и ти благодаря за риска.

— Това горе-долу ни прави квит.

— Нали беше само бизнес? — погледнах го с изненада аз.

— Ако беше само бизнес, още сутринта щях да ти кажа да се пръждосваш по дяволите! — намръщено отвърна той. — Трябва ли ти още нещо?

— Всъщност да — отвърнах аз. — Но то ще е по-лесно. Трябва ми доверен човек в Австрия — някой, който ще е готов да изкара известна сума, като наруши законите, но съвсем лекичко.

— Колко пари и колко лекичко?

— Да речем десет бона... Срещу тези пари искам да ми се открие сметка в местна банка, една специфична сметка. Тя трябва да бъде на името на австрийски гражданин, а аз не притежавам нито достатъчно познания по немски, нито нужните документи.

Мур свали сакото си от облегалката на стола и замислено го облече.

— Познавам една жена, която ще ти свърши работа — обяви най-сетне той. — Но преди това трябва да я попитам, разбира се...

— Разбира се — кимнах аз. — Ще ми трябва най-рано след два-три дни...

Мур вдигна куфарчето от леглото и тръгна към вратата.

— Звънни ми, когато ти потрябва.

— Добре — рекох.

Спря на крачка от вратата.

— Вървиш по много тънък лед — изгледа ме предупредително той. — Внимавай да не пропаднеш.

— Няма да убивам никого, Робърт.

— Гледай наистина да се въздържаш — рече с въздишка той.

— Обещавам, стига някой да не си го потърси сам — отвърнах аз и затворих вратата подире му.

6.

Алармата се включи и аз притиснах дулото на браунинга си в шията на мъжа. Избутах го навътре, той се препъна в прага и щеше да падне, ако не го бях задържал. Ухото му се озова на удобно разстояние и аз побързах да прошепна в него една от фразите, която тренирах през всичките петнадесет часа, откакто бях напуснал Лондон. Бях се упражнявал да я изричам на френски, немски и италиански, тъй като не знаех кой от трите езика ще ми се наложи да използвам. Разбира се, не бях сигурен, че я произнасям правилно, но се надявах тонът да бъде достатъчно недвусмислен.

— Изключи алармата или си покойник!

Мъжът енергично кимна с глава и посегна към клавиатурата на стената. Аз го изчаках да набере шестцифрения код. Над клавишите имаше екранче от течни кристали и три светлинни индикатора. В момента единият от тях мигаше в яркочервено. После на екрана се изписа последната цифра от кода, разнесе се тихо пиукане и червената лампичка угасна. Светна съседната, в успокоително зелено.

Мъжът зашепна дълга и уплашена тирада на немски, извъртайки очи в опита си да ме види, без да мърда главата си. Отдръпнах пистолета от шията му и го фраснах с дулото. Това се отрази зле на оръжието, но още по-зле на него. Коленете му се подгънаха, тялото му политна напред. Видях кръвта, която започна да се процежда през оредяващата коса на тила му, прогоних осъзнаването на това, което върша, и го ударих още веднъж.

Мъжът падна на пода и не помръдна.

Забих коляно в гърба му, вдигнах пистолета и се огледах. Тъмният коридор свършваше в някакво още по-тъмно помещение, най-вероятно кухня. Не долавях нищо — нито движение, нито шум. Протегнах свободната си ръка и напипах сънната му артерия. Пулсът му беше ускорен, но стабилен. Бръкнах в левия си джоб, извадих ролка изолиран банд и бързо пристегнах китките на мъжа, като преди това извих ръцете му на гърба. Същото сторих и с глезените, а за финал издърпах вратовръзката и здраво я натиках в устата му. Тук не посмях

да използвам лентата, за да не го задуша, но трябваше да изключа възможността да се освободи и да се развика в момента на оттеглянето ми. Вероятно излишно се тревожех, но ми се струваше, че не съм го ударил прекалено силно и той не би трябвало да е в безсъзнание.

Обаче беше. Когато го пуснах и започнах да се изправям, тялото му остана неподвижно в краката ми.

Прибрах ролката в джоба на якето си и отново се ослушах. Над главата ми се появи шум от течаща вода, спускаща се по тръбите. После отново настъпи тишина, нарушавана единствено от тържественото тракане на стария стенен часовник в хола и тихия плясък на вълните на Женевското езеро отвън.

Тръгнах да търся мишената си. Дебелият и очевидно скъп килим погълна без остатък шума от стъпките ми.

Дадох двадесет минути аванс на Мур и слязох по стълбите. Освободих стаята, хванах едно такси и се върнах в „Бърнс“. Дремнах до шест, скочих от леглото, облякох се и поех към летище Хийтроу. В джоба си имах билет на „Суиоеър“ за Женева. Продължавах да се придвижвам като Денис Мърфи и това ми осигури абсолютно безпрепятствено преминаване през граничния контрол. Хванах влакчето, което ме стовари в центъра на града за някакви си нищожни седем минути. Не бях идвал в Швейцария от младежките си години, когато обикалях Европа с билет на компанията Еурорейл-пас и списък на студентските общежития в джоба. Помнех, че местата за спане в тази страна бяха спартански, без никакви глезотии, но в замяна на това много чисти. Този път предпочетох хотел „Интерконтинентал“ на Пти Саконекс — един огромен и свръхмодерен небостъргач, който също блестеше от чистота, но беше далеч по-гостоприемнен от онези общежития. В стаята ми имаше килим в бежов цвят и златиста покривка на леглото, а от прозореца се разкриваше спираща дъха гледка към Алпите, езерото и града.

Тайникът се намираще на двадесет и девет километра извън града, в близост до малко населено място на име Нион. За укритие служеше малка яхта, закотвена в близост до един от многобройните пристани, с които беше осеяно крайбрежието. Спрях едно такси и успях някак си да обясня на шофьора къде точно искам да отида. Използвах доста особена комбинация от английски и френски, но

човекът все пак ме разбра. Когато пристигнахме, употребих още три минути, за да му стане ясно, че искам да ме почака. В кристалночистата и студена дори на вид вода в близост до плаващия пристан бяха закотвени петнадесетина лодки и яхти. Достъпът до тях се ограничаваше от лека бариера — едно от онези съоръжения, които са по-скоро любезно напомняне да стоим настрана, отколкото реална преграда. Прескочих я и се насочих към края на пристана. В движение оглеждах плавателните съдове и лесно открих този, който ми трябваше.

Оказа се малка яхта с абсолютно празна палуба. Отстрани на борда беше изписано името ѝ — Малката Мария. Изправих се пред вратичката на кабината, снабдена с цифрова ключалка. Втрених се в нея и започнах да ровя в паметта си за цифрите, които Алена ми съобщи с изричната препоръка да запомня наизуст и да не записвам никъде. Измина цяла вечност преди да направя първия опит, последван от още два. Когато ключалката най-сетне изщрака, изпитах толкова огромно облекчение, че ми се прииска да запея.

Лодката беше построена за максимум двама пасажери, които според мен би трябвало да са задължително в интимни отношения. Вътрешността на кабината миришеше на влага и изкуствени тъкани, към това се прибавяше едва доловим плодов аромат — сякаш някой бе хапнал портокал, а след това е забравил да изхвърли кората. Край една от стените беше монтирана тапицирана пейка, която опираше в тесен гардероб. При свалянето на облегалката се разкриваше редица от вградени в стената чекмеджета. В последното открих това, което търсех. Измъкнах тъмносинята торбичка от винил, изправих облегалката и заключих кабината.

В началото на пристана стоеше момче на около четиринадесет години, което внимателно ме наблюдаваше. То ме изчака да прескоча бариерата и ме попита нещо на немски. Отговорих му, че не разбирам, използвайки най-добрия си френски. Момчето махна по посока на Малката Мария и ми зададе друг въпрос. Този път само свих рамене, усмихнах се и побързах да вляза в таксито. Момчето остана да гледа след колата, която направи обратен завой и потегли към Женева. В последния момент го зърнах да крачи по пристана, вероятно по посока на малката яхта.

Съмнявах се, че това хлапе е агент на Интерпол или ЦРУ, но за всеки случай накарах шофьора да ме свали пред главната квартира на Международния Червен кръст. Извървах пеш около две пресечки и открих един отворен бутик за дрехи. Купих си чифт кожени ръкавици, които бяха достатъчно тънки, за да не изгубя чувствителността на пръстите си, и бях упътен към английската книжарница на улица Версонекс, откъдето излязох с практичен френско-английски разговорник. Прибрах се в хотела, пуснах резетата и едва тогава отворих торбичката, която бях взел от малката лодка.

Алена си беше направил труда да сложи вътре два пистолета — браунинг и берета със заредени пълнители. Парите се оказаха почти тридесет хиляди швейцарски франка плюс десет хиляди долара. Комплектът документи за самоличност беше на името на Жьоневиев Поншардие — млада жена с местожителство в Берн и работа в една от тамошните банки. В торбичката имаше още дрехи и тоалетни принадлежности, бинокъл и фотоапарат. Ако не бяха пистолетите и парите, това можеше да се приеме като багаж на човек, който иска да си направи неделна екскурзия в околностите на езерото Леман.

Изгорих над тоалетната чиния документите на Жьоневиев Поншардие, после прехвърлих вещите в моята чанта. Парите разпределих в три плика с емблемата на хотела, които натиках във вътрешния си джоб. Хвърлих торбичката в кошчето за боклук и се спуснах във фоайето. Почти всички служители на хотела говореха отличен английски. Избрах администратора зад гишето. В отговор на запитването си за някоя дискретна банка наблизих леко пренебрежителна усмивка.

— Всички наши банки са дискретни, мосьо Мърфи — отвърна той, после взе една от картите на Женева, които държеше на купчина до себе си, и старателно ми начерта маршрута. — Там говорят отличен английски, мосьо. Ще бъдете обслужен по най-добрия начин.

Благодарих и помолих да ме насочи към някой добър ресторант. В резултат получих възможността да се насладя на най-хубаво приготвената пъстърва в живота си, а след това и да платя най-високата цена, която някога бях плащал за риба. След обяда се насочих към банката. За откриването на лична шифрована сметка с първоначален капитал 30 000 швейцарски франка и 10 000 щатски долара ми беше необходим по-малко от час. Нещата се оказаха

обезпокояващо прости. Срещу базисна и напълно анонимна информация бях помолен да подпиша декларация, че съм законен собственик на парите, които желая да депозирам. И това беше всичко. Тръгнах си, обзет от съмнения. Започнах да подозирам, че всичко, което бях слушал и чел за затягане на швейцарската банкова система, беше само димна завеса.

Накрая, след като приключих със задължителните неща, аз се прибрах в хотела, заредих браунинга и го тикнах в палтото си. Разопаковах новите си ръкавици и ги сложих в един от другите джобове, а към тях добавих и ролката с лепенка. Взех бинокъла и отново излязох навън. Този път наех кола и тръгнах да огледам вилата на мосьо Лоран Жуно.

Ако разполагах с повече време и ако Оксфорд не ми дишаше във врата, бих помолил Мур да ми наеме минимум пет души, които да гледат под лупа всичко свързано със задачата; да го правят така, както го прави той преди поредната обществена изява на лейди Антония Ейнсли-Хънтър. Бих организирал наблюдение на Жуно за минимум шест или седем дни, за да разбере как се придвижва до службата и обратно, с кого се среща и разговаря, къде и защо го прави. Бих инвестирал средства в скъпа електроника, за да подслушвам телефоните и къщата му, със сигурност бих отделил време и ресурс, за да се запозная отблизо с алармената инсталация. Да не говорим за малката планина от снимки, които бих направил. Иначе казано, бих се отнесъл към задачата с изключително внимание.

За съжаление не разполагах с достатъчно време за всичко това. Седях в наетата кола, наблюдавах къщата през бинокъла и усещах как безпокойството ми расте. Причина за това не беше единствено предстоящата задача, а и усещането, че времето тече, че Оксфорд вече със сигурност е в Ню Йорк и може би се намира по-близо до Маува, отколкото би ми се искало; че вероятно вече се занимава с някое от нещата, за които самият аз нямах време... Това ставаше в друг град, на другия край на света, вършеше се от друг човек, набелязал си друга мишена... Никой с изключение на мен не можеше да спре този човек, но само при условие, че успея да ускоря нещата. Започнах да съжалявам, че казах на Скот да ме изчака да се върна, а след това двамата заедно да се свържем с Грейси и Боулс.

Времето ми изтичаше.

За начало направих един кръг на района, после зарязах колата на около километър нагоре по пътя и се върнах пеша за повторен, вече по-подробен оглед. Когато стъпих в периметъра, следобедът вече преваляше, а откъм езерото задуха леден вятър. Сложих си новите ръкавици, придърпвайки пръстите максимално нагоре.

Вилата беше много внушителна, а добре поддържаната поляна пред нея полегато се спускаше към езерото. До частния пристан се виждаше малък навес за лодки, а към кея беше привързана яхта с размерите на „Малката Мария“. Но от външния ѝ вид можеше да се заключи, че по-скоро би потънала, отколкото да плава редом със своята по-бедна братовчедка. Парцелът беше в безупречно състояние и изглеждаше абсолютно недокоснат от лошото време, известяващо за приближаването на зимата. От задната врата се излизаше на малка веранда, по всяка вероятност използвана за хранене през по-топлите годишни сезони, отвъд нея имаше още една, доста по-малка, която със сигурност водеше към помещенията за прислугата.

Самата сграда беше построена изцяло от дялан гранит, дограмата на прозорците беше от солидно тъмно дърво, а вратите вероятно можеха да издържат на пушечен огън — макар че това едва ли е минавало някога през ума на собственика. На два пъти видях хора — мъж с тъмен костюм и жена с черна рокля.

В седем и четвърт пред парадния вход спря черно бентли. Вдигнал бинокъла пред очите си, проследих как шофьорът изскочи навън и почтително отвори вратата на мосьо Лоран Жуно. Ако можех да вярвам на снимките от папките на Мур, това действително беше моят човек. Европейски тип, някъде около четиридесетте, с леко оплешивяваща глава. Раменете му бяха закръглени, гърбът изправен, а походката му беше на човек, който прекарва по-голямата част от живота си зад бюро. Нищо в него не беше необичайно. Помислих си, че ако бях на мястото на Оксфорд, бих избрал точно такъв човек.

Пред къщата Жуно беше посрещнат от мъжа в тъмния костюм. Фразите, които си размениха, явно бяха кратки, тъй като собственикът дори не забави крачка. Шофьорът свали от колата солидно на вид черно куфарче, предаде го в ръцете на иконома и двамата размениха няколко думи. После се върна при колата си. Веднага след това излезе жената, каза нещо на мъжа с куфарчето и се насочи към гаража.

Мъжът в черно изчезна в къщата, а шофьорът запали бентлито и го вкара в гаража. Миг преди вратата да се затвори, успях да зърна вътре хищните очертания на едно порше. В близост до гаража имаше още две коли, много по-обикновени — пежо и старичко ауди.

Жената последва шофьора, изчака го да излезе навън и го целуна по бузата. Той пристъпи към аудито, отвори ѝ предната дясна врата, а сам седна зад волана. Моторът изръмжа и колата потегли.

Осветлението на първия и втория етаж на къщата остана включено и аз потърсих укритието на борчетата и смърчовете, които не само очертаваха южните граници на имота, но служеха и като преграда срещу любопитни погледи. Ако можех да се доверя на точността на наблюденията си, в къщата имаше само двама души, единият от които беше моята мишена. Това ме задоволяваше напълно, но все пак ми трябваха допълнителни доказателства, че в къщата няма и други хора. За няколко секунди бях обзет от изкушението да се оттегля до първата телефонна кабина и да поискам мнението на Алена.

Разбира се, прекрасно знаех какво би ми казала: че на мое място непременно ще влезе в къщата, тъй като времето ни притиска. Фактът, че това никак не ми харесва, не променяше нищо. Колкото по-скоро дойде примирението, толкова по-лесно ще е изпълнението на останалата част от задачата. Всичко се свеждаше до ефективността и аз прекрасно го знаех. Това беше ръководният принцип на самата Алена и — както би го дефинирала Бриджит — основна тема на моята индоктринация по време на престоя ми на Бекия.

Наблюдавах още час и половина както къщата, така и парцела около нея. Но няколко пъти улових силуети на хора, минаващи в близост до някой от прозорците. Нощта се спусна неусетно, ръцете и краката ми започнаха да изтръпват от болка и студ. Външно осветление липсваше и теренът тънеше в мрак. Не забелязах никакви охранителни прожектори върху или около къщата, но нямаше как да разбера дали това се дължи на небрежност на обитателите ѝ или на изострено естетическо чувство. Малко преди девет и половина предпазливо се насочих напред, решил да хвърля поглед отблизо.

Докато заобикалях главната постройка, забелязах, че светлините на приземния етаж гаснат една по една. Спрях и напрегнах слух, сърцето ми ускори ритъма си. Двадесетина секунди по-късно долових отварянето на вратата за прислугата и побързах да приклекна. На прага

се появи мъжът с тъмния костюм, който се спря, обърна се към вътрешността на къщата и подвижна „лека нощ“ на немски. Звукът на зареждащата се електронна аларма най-сетне ме накара да се раздвижа, вероятно защото си дадох сметка, че друг шанс едва ли ще имам.

С два скока стигнах до мъжа, който се готвеше да затвори вратата...

Звукът от течаща вода заглъхна в момента, в който излязох от кухнята. Озовах се в помещение, където най-впечатляващата мебел беше един тежък, украсен със сложна дърворезба бюфет. Над правоъгълната и безупречно лакирана маса в средата висеше тежък кристален полюлей. Светлината, доколкото я имаше, се процеждаше откъм входното антре. Там се виждаше и началото на добре поддържано стълбище, което водеше към втория етаж. Движех се бързо и тихо, стъпките ми потъваха в дебелия килим. В подножието на стълбите изведнъж се заковах на място, тъй като зърнах фигурата на Жуно да минава директно над мен. Беше с копринена пижама и държеше книга. Не забави ход, вероятно защото не ме видя. Четиридесет секунди по-късно до слуха ми достигна щракването на електрически ключ и стълбището остана тъмно.

Стенният часовник в хола отбеляза кръгъл час. Поех нагоре. Проскърцването на стъпалата ме накара да прехвърля тежестта на тялото си върху пръстите. Скърцането намаля, но не изчезна. Когато най-сетне стигнах до горната площадка, пред очите ми се появи тънка светла черта — вероятно от спалнята на домакина. Часовникът отмери десет удара, последният от тях заглъхна сред нещо като ехо.

До слуха ми достигна шумолене на хартия като прелистване на страници. Тиктакането на часовника отдолу сякаш стана още по-силно.

Продължавах да чакам.

Мелодичният звън отбеляза четвърт час. Бялата черта под вратата на спалнята изчезна заедно с удара, обозначил изтичането на половин час.

Ръкохватката на браунинга се затопли в дланта ми. Раменете ми бяха пронизани от остра болка, която се появи по трапецовидните мускули и тръгна надолу. Започнах да броя ударите на часовника,

сякаш за да маркирам хода на времето с максимална точност. Отвъд вратата на спалнята се възцари пълна тишина.

Изведнъж ми хрумна, че вероятно греша, че Жуно изобщо не е човекът, който ми трябва, и в момента би трябвало да се намирам в дома на един човек от Южна Африка. Тази мисъл никак не ми хареса, но въпреки това остана в съзнанието ми. Започнах да се питам дали не съм пропуснал нещо и какво още бих могъл да направя.

Раздвижих се точно в единадесет. Пристъпих към вратата, сложих ръка върху бравата и изместих тежестта на тялото си.

Отварях шест минути — време, за което дръжката на бравата бавно премина от нормалното си хоризонтално положение към вертикално. Натискът ми беше съвсем лек, но постоянен. В крайна сметка езичето изскочи от ямката си и вратата се откряхна. Отдавна свикналите ми с мрака очи веднага уловиха очертанията на леглото и тялото в него. Макар и тихи, звуците бяха напълно достатъчни, за да се уверя, че човекът спи и изобщо не е усетил присъствието ми.

В този момент ме обзе чувство на безгранична власт, усещане за абсолютен контрол, който сякаш се излъчваше от тялото ми и подчиняваше всичко, което можех да видя или докосна. Но в гърдите ми потрепна нещо друго; нещо, което наподобяваше скръб...

Не беше трудно да стигна до леглото, да се изправя над спящия мъж и да вдигна пистолета. Нощната лампа представляваше стъклена дъга, закрепена към основа с форма на пирамида. В центъра ѝ беше вграден дигитален часовник, който излъчваше мека светлина. Отстрани имаше бутон за включване, благодарение на който крушката светваше с постепенно усилваща се светлина, като изгряващо слънце. Натиснах го и стаята бавно започна да се изпълва с цветни отблясъци. Ударих спящия мъж с дулото на пистолета. Не особено силно, но точно в носа.

Мосьо Лоран Жуно извика и се събуди, от носа му рухна кръв. Като усети кръвта по устните си и видя насочения в главата му пистолет, той нададе още един вик, този път на ужас. Устата му се разкриви, от гърлото му излетя звук, който наподобяваше свирене на автомобилни гуми на остър завой. Сините му очи се втрениха в мен и изведнъж овлажняха. Не успя да ме разпознае и доби въпросително изражение.

— Не съм този, когото очакваш — казах на английски. — Но ти вече се увери в това.

Той се изтегли назад и нагоре. Едната от възглавниците му тупна на пода, езикът му изскочи и облиза устните.

Когато повторно отвори уста, аз забих левия си юмрук в корема му. Болката и натискът го принудиха да се превие на две, въздухът напусна гърдите му със силно свистене. Сграбчих го за яката на пижамата и рязко го дръпнах. Тялото му се строполи на пода, коприната изпука. Озова се по очи върху ориенталския килим, ръцете му безпомощно задраскаха, търсейки опора. Изчаках го да надигне средната част на тялото си и му забих един силен ритник в ребрата. Той простена и се преобърна по гръб, а аз го сграбчих за предната част на пижамата и рязко го изправих на крака. Забих браунинга в корема му и го залепих за стената. Лявата ми ръка се стрелна напред и го хвана под брадичката, принуждавайки го да ме погледне.

— Не съм този, когото очакваш — повторих. — Разбираш ли?

Жуно направи безуспешен опит да кимне с глава, после се закашля. Беше болезнено за него, тъй като кашлицата изискваше движение, а аз не му го позволявах. Изпусна въздуха от гърдите си и сподавено рече:

— Да, да, разбирам...

— Ще ми дадеш всичките му пари — изръмжах аз, отлепих дулото от корема му и го опрях в лявото му око. — Ще го направиш веднага, иначе ще се наложи да боядисаме шибаната ти спалня с модерната напоследък боя „Банкерски мозък“!

Той се подхлъзна, а аз го задържах на крака с по-силен натиск на пистолета в очната му ябълка. Кръвта от носа му капеше по копринената пижама.

— Значи разбираш, а? — подхвърлих аз.

— Да, да — забързано рече той.

Блъснах го рязко с пистолета, после още по-рязко се отдръпнах. Той загуби равновесие и краката му се плъзнаха по килима. Успя да се задържи, кимна с глава и вдигна ръце над главата си.

— В кабинета ми има компютър — рече. — От него имам достъп до всички сметки...

Отново използвах лявата си ръка. Сграбчих яката му и го принудих да се обърне. Фината материя беше напоена с кръв.

Притиснах браунинга в главата му и го подкарах към вратата.

— Ти водиш, задник! — изръмжах заплашително. — И гледай да не ти хрумне някоя глупост, защото едва ли си достатъчно бърз!

— Няма — отвърна с изгънял гласец Жуно.

Прекосихме коридора и се насочихме към стълбите. Светлината на спалнята остана зад гърба ни. Той протегна ръка и отвори вратата в другия край на площадката. Действаше преднамерено бавно. Давах си сметка, че това не е единствено заради мен, а и заради нуждата да спечели време. Трябваше да измисли нещо, да направи опит да избегне това, което исках от него.

— Запали осветлението — заповядах аз.

Ключът беше вляво от вратата и той изгуби известно време да го търси. Лампата в ъгъла светна с изненадващо ярка светлина и аз притиснах дулото на пистолета до главата му. Той видимо се напрегна, но остана напълно неподвижен.

Стаята беше по-голяма, отколкото очаквах, но и тук, както навсякъде в този дом, обзавеждането напълно отговаряше на предназначението ѝ. Трите стени бяха заети от лавици с книги, които започваха от пода и опираха в тавана. Ако не беше голямата стъклена витрина с колекция ръчни часовници от марката „Патек Филип“, случайният посетител би останал с впечатление, че това са тапети имитация. Самата витрина беше покрита с фини гравюри и имаше малък електромотор, благодарение на който изложените в нея часовници получаваха достатъчно движение, за да се самонавиват. Писалището беше модерно, черно на цвят. Би трябвало да изглежда не на място, но не беше така. Върху него имаше компютър, също черен, с плосък монитор от течни кристали.

Побутнах домакина натам. Усетих, че възнамерява да седне на стола, изритах го настрани и изръмжах:

— Ще останеш прав!

Той понечи да кимне, после протегна ръка и включи компютъра.

— Ще отнеме съвсем малко време — прошепна.

Замълчах точно защото той очакваше някаква реплика.

По тила му се плъзнаха ситни капчици пот, които скоро стигнаха до дулото на браунинга и се разделиха на две отделни вадички. Компютърът започна да зарежда стандартните си програми, малките

му вентилатори бяха значително по-тихи от уплашеното дишане на Жуно.

На екрана се появи искане за парола и той без колебание я набра на клавиатурата. Файлът, който му трябваше, беше на десктопа, и той го отвори. Веднага разбрах, че виждам това, което ми трябва. Макар и минимални, компютърните ми познания се оказаха достатъчни.

Жуно се прокашля, понечи да се обърне към мен, но след това усети дулото и се отказа.

— Аз... Вероятно разбирате, че не мога да извърша всичко оттук... Мога да изтегля част от парите, но... Утре сутринта, ако дойдете с мен в банката, ще видите, че...

Значи това беше измислил, докато прекосяхахме коридора!

— Колко можеш да изтеглиш?

— Само два, може би три милиона долара — прошепна той с извинителен тон.

Плъзнах дулото надолу по гърба му. Спрях едва когато опря в основата на гръбначния му стълб и кротко казах:

— Лъжеш, мой човек. Искам всичките пари.

— Не, мосьо! — извика той. — При тези обстоятелства аз не...

— Млък! — свирепо изкрещях аз и той се сви.

Изваках няколко секунди, оставяйки го да се чуди дали няма да го гръмна всеки момент. Обадих се едва когато мълчанието стана непоносимо.

— Колко? — повторих.

— Може би четири или пет...

Лявото ми кроше го улучи точно там, където го бях сритал преди малко. От устата му се изтръгна болезнен вик, тялото му се прегъна. Използвах това и още по-силно забих дулото в гърба му.

— Чуй ме добре, нещастнико! Май се налага да ти разясня някои неща преди да те превърна в пълен инвалид! Хич не се и опитвай да ми внушаваш, че ще откажеш на човека, който за теб е по-страшен дори от Сатаната, ако ти звънне в три през нощта и поиска след десет минути да му бъдат преведени двайсет милиона долара в Богота... Нали разбираш, че няма смисъл? И двамата знаем, че това е лъжа. Затова ти предлагам да прехвърлиш всичките му пари — повтарям, ВСИЧКИТЕ! — в една сметка, която ще ти продиктувам. Откажеш ли,

започвам да натискам спусъка и ще спра едва когато започне да кънти на желязо!

Той затрепери още в средата на монолога ми, а след края просто започна да чука по клавишите. Когато ме попита за номера на сметката и името на банката, гласът му трепереше точно толкова силно, колкото и тялото му. Дадох му номер на сметката, която си бях открил по-рано през деня, и той се наведе над клавиатурата. Изправен зад гърба му, следях внимателно изписването на цифрите върху екрана и бавно си давах сметка, че май съм успял да го прекърша.

След три минути и половина сметката ми набъбна с точно двадесет и седем милиона и триста четиридесет и две хиляди, осемстотин и шестнадесет долара и седемнадесет цента. Изчаках го да излезе от програмата и да изключи компютъра, после отново придвижих дулото към тила му.

Мониторът угасна, а Лоран Жуно наведе глава и тихо прошепна:

— Моля ви, мосьо... Не искам да умирам така!...

Вдигнах го на крака, отстъпих встрани и му позволих да се обърне с лице към мен.

— Ако му кажеш нещо за мен, ако признаеш, че съм бил тук, ще се върна и ще те направя на решето!

Последният израз видимо го затрудни. Вероятно защото беше идиоматичен, а може би просто се страхуваше да го възприеме. Когато кимна, една капка кръв се отлепи от върха на носа му и полетя към пода.

— Моля ви!

Това не беше човешки глас, а някакво животинско скимтене. Стана ми гадно.

Погледнах тази развалина, която само преди броени часове беше уважаван банкер, в душата ми се появи онова чувство на властна тъга, което изпитах до леглото му. После завъртях браунинга с помощта на пръстите си и го ударих с приклада. Той усети движението, но беше прекалено бавен, за да успее да реагира. Ръцете му леко помръднаха, вероятно с намерение да ги вдигне и да предпази слепоочието си.

Черепът му зловещо пропука под твърдия метал, тялото му се строполи като подсечено. Гравираната витрина с часовниците леко се разтърси.

Трябваша ми няколко секунди преди да се овладеея и да приклекна, за да проверя пулса му. Беше жив, точно като прислужника долу. Искрено му пожелах да се размине само с главоболие, пожелах същото и на прислужника и се оправих.

Изключих осветлението и се насочих към изхода. Напуснах вилата от същата врата, през която бях влязъл. Погледнах часовника си и установих, че след полунощ са изтекли само три минути.

Въздухът беше студен и ме накара да се разтреперя. Почувствах се замаян, почти като пиян. На два пъти се спънах, докато стигна до брега на Женевското езеро, въпреки че разстоянието беше десетина метра. Хвърлих браунинга във водата, изпратих след него и ролката с лепенка, а след това се обърнах и започнах да подтичвам по посока на колата. Тя ме чакаше там, където я бях оставил, моторът запали от първия път. Изкарах я на пътя и стъпих здраво на газта. Скоро навлязох в града и намалих скоростта. Улиците бяха пусти, но съобразяването с ограниченията не беше излишно.

Паркирах на едно от свободните места пред агенцията за коли под наем, пуснах ключовете в специалния процеп на входната врата и отидох до контейнера за смет на ъгъла, където се освободих от окървавените ръкавици. После спрях едно такси и поисках да ме закара в Интерконтинентал. Фоайето на хотела беше абсолютно празно. Дежурната на рецепцията се обърна към мен на английски с „мистър Мърфи“, но ѝ се наложи да го повтори два пъти, преди да включи.

— Харесвате ли Женева? — попита ме тя.

— Никъде не съм се чувствал толкова добре — уверих я аз и се качих в стаята си.

Наложи ми се да погледам тавана преди да заспя. Глождеше ме непонятна тъга...

7.

На следващата сутрин веднага след отварянето на банката изтеглих двайсет хиляди щатски долара в брой, а останалите пари прехвърлих с платежно нареждане. Закрих сметката и се върнах в Интерконтинентал, събрах багажа си и освободих стаята. В мъжката тоалетна на Гар дьо Корнаван успях да изхвърля беретата в един от контейнерите за боклук, а след това си купих билет втора класа за първия влак за Австрия. В самия край на перона открих телефонен автомат, който поиска щедра порция монети за привилегията да разговарям с Робърт Мур.

— Клайн — рекох аз, когато чух гласа му в слушалката.

— Как върви бизнесът, господин Клайн? — с интерес попита той.

— Доста съблазнително.

— О, радвам се да го чуя.

От тона му не успях да определя дали наистина се радва.

— Възнамерявам да правя бизнес и във Виена.

— Вече ми казахте. Открих една дама, която ще ви свърши много добра работа. Казва се Зигрид Колер, вече говорих с нея...

— Къде мога да я срещна?

— На Щефанплац има един бар, казва се „Оникс“. Отваря рано, още в девет. Идеално място за вашия бизнес. Госпожица Колер ще ви очаква там утре сутринта в десет без петнадесет.

— Как изглежда?

— В това отношение нямаш грижи, приятел — засмя се Мур. — Да й кажа ли, че започвате?

— Ще бъда там.

— Много добре. Желая ви успех в бизнеса, господин Клайн.

— Благодаря — отвърнах, но той вече беше затворил.

Проспах по-голямата част от пътя до Виена и това беше добре, защото буден щях да си хапя нервите от тревога. Жуно вече би трябвало да се е свързал с Оксфорд, или поне да е направил някакви

опити в тази посока. Разбира се, той щеше да се нуждае от чисто технологично време, за да се свърже с работодателя си — най-вече за да се чуе където трябва, че иска спешно да говори с него. Приех най-неблагоприятното за мен развитие на нещата — че куражът на Жуно се е върнал почти едновременно със съзнанието му, а това означаваше само едно: Оксфорд вече знае, че е бил ограбен, или съвсем скоро ще научи.

Какво можеше да се очаква оттук нататък? Едва ли ще му е необходимо много време, за да проследи номера на сметката и да открие, че Денис Мърфи е получил депозит от двадесет и седем милиона долара, а още на следващата сутрин е изтеглил цялата сума. След още малко рутинна работа несъмнено ще открие къде съм отсядал, ще получи и подробно описание на външния ми вид. Дори ако веднага след обаждането на Жуно не е допускал моето участие в кражбата, физическото описание ще прогони и последните му съмнения.

Важният въпрос сега беше колко време ще му отнеме всичко това? До този момент бях действал с презумпцията, че Оксфорд все още е в САЩ, най-вероятно в Ню Йорк, и може би вече стеснява кръга си около Маува. Дали тази кражба ще успее да го забави? Дали ще реши да прекрати лова, за да отлети до Женева и да се заеме с разследване на кражбата? Или директно ще предположи, че тя е мое дело? Няма ли да стигне до заключението, че и Алена е с мен?

Това последното ми даваше най-големи надежди — ако Оксфорд приеме, че кражбата е наше общо дело, ще реши, че и двамата се намираме в Европа. Този ход на мисли без съмнение щеше го накара да напусне Щатите и ако имах късмет, може би щях да излитам за дома точно в момента, в който той се приземява в Женева...

Но само ако имах късмет.

Нещо, което не изглеждаше особено вероятно. Ако Грейси и Боулс все още поддържаха контакт с него, той изобщо нямаше да напусне Щатите, а просто щеше да ги помоли да направят съответните проверки. При техните възможности това означаваше, че той ще знае името на крадеца още преди да съм се приземил на летище Кенеди. При тези обстоятелства малко или повече ще се върнем на изходни позиции, с леко предимство на моя страна.

В крайна сметка аз държах парите му и пет пари не давах колко голям и опитен професионалист е Оксфорд. Една сума от близо тридесет милиона долара при всички случаи ще го накара да промени тактиката, а може би и цялостните си планове.

Тези мисли ми донесоха известно успокоение, но то се стопи веднага щом помислих за Алена и си представих как измерва времето, за което преодолява онези стълби в Маува...

Виенският „Хилтън“ се оказа точно срещу гарата. Прекосих уличното платно и се регистрирах, използвайки документите за самоличност на Клайн. Етажът за непущачи се оказа изцяло ангажиран и аз се озовах в една стая с огромно легло, която беше изненадващо далеч от стандартите на „Хилтън“ — най-вече по отношение на обзавеждането, пропито от застояла миризма на цигарен дим и изветрели ароматизатори. Хвърлих саковете на леглото, смених дрехите си и слязох във фитнес-центъра на хотела. Останах там цели четири часа и сам се учудих на енергията си. Никога не бях допускал, че притокът на адреналин може да трае толкова продължително време.

Вечерта прекарах в стаята си. Поръчах храна от румсьорвиса и гледах австрийска телевизия, която по неизвестни причини ми се стори странна и някак тревожна. Заспах рано, но по някое време се събудих и изпитах чувството, че в стаята ми има някой. Останах по гръб, опитвайки се да контролирам дишането си, да звуча така, сякаш продължавам да спя и сънувам. В същото време налягах всички сетива в опит да засека точното местоположение на невидимия пришълец. Обичайните хотелски шумове се превърнаха в далечно драскане, някъде откъм ъгъла между прозореца и вратата се разнесе пропукване — сякаш непознатият прехвърляше тежестта на тялото си от единия на другия крак, правейки отчаяни опити да остане неподвижен...

Нямаше нищо друго. Никакъв шум. Страхът бавно се плъзна по тялото ми. В продължение на няколко минути правех отчаяни опити да запазя спокойствие, но в крайна сметка не издържах и преминах към трескави действия. Скочих от леглото и заех такава позиция, че то да остане между мен и нападателя. После грабнах радиочасовника от нощното шкафче, приклеках и с всичка сила го запратих към ъгъла. Изтекоха още няколко секунди, после предпазливо се надигнах.

Бях сам.

Включих нощната лампа и видях счупения часовник между телевизора и прозореца. Станах да проверя пространството зад завесата, уверих се, че прозорецът е затворен. Едва след това си дадох сметка, че се намирам на твърде висок етаж, за да очаквам посетители точно оттам. Вдигнах часовника и се опитах да го включа в контакта, но веднага открих, че бях успял да откъсна и кабела. Пуснах го в кошчето за боклук, в душата ми се бореха неудобство, притеснение и страх.

Изпих пълна чаша с вода от умивалника в банята, после се върнах в леглото. Сърцето ми се беше качило в гърлото.

Нищо чудно, че Алена имаше толкова много кошмари...

„Оникс“ се оказа американски бар — тоест австрийската версия на това, което би трябвало да представлява един американски бар. Вероятно точно по тази причина го отваряха още в девет сутринта. Намираше се на шестия етаж на сградата Хаас Хаус, едно ниво под заведение с наименование „До & Ко“, което се оказа суши ресторант. Помислих си, че цялата сграда на практика е един странен интеркултурен експеримент, превърнал се в пълен провал. От прозорците се разкриваше красива гледка към катедралата „Щефансдом“. Появих се в десет без двадесет и с изненада установих, че неколцина добре облечени мъже и жени вече се наслаждаваха на първите си коктейли за деня, като преобладаващи бяха мартини и „Блъди Мери“.

Взех си един портокалов сок и седнах на най-близката свободна маса. Минута по-късно столът насреща ми бе зает от една дама. В момента, в който вдигнах очи към нея, разбрах защо Мур ми беше казал да нямам грижи.

Годините ѝ бяха доста над тридесет и може би приближаваха четиридесетте. Кожата ѝ беше точно толкова тъмна, колкото тази на Мур, но беше съвършена като фино кадифе. Беше облечена в черни кожени панталони — от онези, които винаги са ме карали да се питам как всъщност успяват да ги обуят жените и дали не ги изстъргват, вместо да ги събуват. Нагоре носеше поло с цвят на засъхнала кръв, над което бе наметнала мъжко сако от туид.

— Господин Клайн? — попита тя на мелодичен немски с австрийски акцент, зад който можеше да се долови академичен английски.

— Госпожице Колер! — направих лек поклон аз. — Радвам се да ви видя.

— Робърт каза, че имате желание да ми платите много пари за нещо съвсем дребно — игриво подхвърли тя.

— Имам нужда от помощ за някои финансови операции.

— Защо тогава не сте в Швейцария? — вдигна вежди тя.

— Бях, но те не предлагат това, от което имам нужда. Искам да си открия сметка от типа шпарбух...

— Вероятно имате предвид пасбух — поправи ме тя.

— Знам само, че това е една много особена сметка — смънках аз.

Зигрид Колер протегна ръка към недокоснатия ми портокалов сок, поднесе го към устата си и отпи една глътка. Очите ѝ пробягаха по лицето и фигурата ми, после се преместиха към бара и панорамата зад прозореца. Портокаловият сок бавно се върна на масата.

— Знам какво имате предвид — отвърна тя. — Няма да ми отнеме много време.

— Радвам се да го чуя.

Тя стана, оправи сакото си и ми се усмихна. Принудих се да я последвам към изхода под втренчените погледи на двама подранили любители на „кървавата Мери“. Изчаках да влезем в асансьора и ѝ подадох двата плика, които извадих от джоба си. Тя ги разпредели в джобовете на мъжкото си сако — по един от двете страни.

— Във всеки има по десет хиляди долара — рекох. — Единият е за сметката, а другият за вас.

— Плащате ми предварително? — вдигна вежди Колер.

— Думата на Робърт е достатъчна гаранция за много хора...

— За мен също е напълно достатъчна — кимна тя. — Дайте ми време до обед. Къде ще се срещнем?

— Във фоайето на хотел „Хилтън“ — онзи, който е срещу централната гара...

Асансьорът спря и вратите безшумно се плъзнаха встрани.

— Точно по обед — повтори тя, след което всеки от нас пое по пътя си.

Резервирах си място за самолета, който излиташе в пет следобед за Хийтроу, защото имаше най-пряка връзка с презокеанския полет за летище Кенеди. После освободих стаята, оставих багажа си на съхранение при пиколото и излязох за кратка разходка из Виена. Тук беше по-студено от Женева и почти толкова чисто. Позяпах витрините, влязох в един антиквариат и купих на Ерика автоматична писалка, която се надявах да ѝ хареса. В дванадесет и пет бях отново във фоайето на „Хилтън“. Зигрид Колер се беше настанила на едно от креслата с местен вестник в ръка. Отидох да си взема сака от пиколото и отново излязох навън. Тя ме последва на тротоара, изчака зеления светофар на известно разстояние зад мен и ме настигна пред входа на гарата.

— Изпуснахте си вестника, сър — промърмори чернокожата дама и тикна сгънатото издание в ръката ми.

— Благодаря! — кимнах аз.

— За нищо — дари ме с усмивка тя, обърна се и продължи надолу по улицата. Само миг по-късно направих крачка назад и излязох на тротоара, но от нея вече нямаше никаква следа.

В прегънатия вестник имаше плик, а в плика — пластмасова кредитна карта. Върху плика беше изписано името на някаква банка, плюс четирицифрено число — вероятно ПИН-кодът на картата. Изхвърлих вестника в кошчето за боклук, тикнах картата в портфейла си и наредих на първия шофьор, който реагира на вдигнатата ми ръка, да кара към банката, изписана върху плика.

Припомних си обясненията на Алена за предимствата на сметката от типа шпарбух. В Швейцария анонимните банкови сметки са разрешени, но за сметка на това достъпът до тях е сравнително лесен — включително и по начина, по който аз получих такъв достъп от мосьо Лоран Жуно. Докато тази австрийска сметка е далеч по-сигурна, защото аз като неин титуляр оставам анонимен, но реалното теглене на пари става едва след тройна проверка. Достъп се получава след проверка на самоличността и вкарването на ПИН-кода, но в допълнение трябва да се използва и съответната карта. А картите, както е известно, е почти невъзможно да бъдат фалшифицирани. Те са създадени от „Моторола“ и съдържат специален трансмитер, който действа в определен периметър около банката майка и получава от нея специален, надеждно зашифрован код за достъп. Недоброжелателят

може да се добере до номера на сметката и ПИН-кода, но ако не притежава съответната карта, банковите компютри моментално блокират трансакцията.

На практика картата е равносилна на парите, вкарани в сметката. Без картата те стават недосегаеми.

След като депозирах платежното, поисках да ми се издаде нов чек — този път за половин милион долара. Ако не друго, Оксфорд би могъл да финансира моята малка операция срещу него. След това хванах такси за летището.

Двадесет и девет часа по-късно двамата със Скот Фаулър тръгнахме за хотел „Холидей Ин“ на Таймс Скуеър, където ни предстоеше среща с двамата представители на ЦРУ.

8.

Добрах се до Маува малко след два сутринта, напълно изтощен физически и емоционално. Напрежението през последните няколко дни най-сетне ме беше повалило. Руснакът, който ми отвори портала, включи радиостанцията си и съобщи за пристигането ми. На вратата ме посрещна Натали, която явно току-що бяха вдигнали от леглото. Тя ме прегърна и веднага започна да докладва, без дори да съм я попитал.

— Никаква следа от него. Дан казва, че някакъв тип от Бруклин задавал доста въпроси в района на Брайтън Бийч. Хората били единодушни, че това е Оксфорд, но никой не го е виждал и никой не е съобщил, че е имало директни опити за контакт.

— Ако разследва в Брайтън Бийч, съвсем скоро ще стигне и дотук — отбелязах аз.

— Дан не мисли така — поклати глава Натали. — Той е убеден, че момчетата му ще умрат, но ще ни предпазят от онзи гаден тип.

— Дан винаги се изхвърля.

— Но в повечето случаи с основание — леко се усмихна тя.

Примигнах насреща ѝ, после изведнъж ми светна.

— О, ти май си хлътнала по този руски мафиот! — едва не се задавих аз.

— Присмял се хърбел на щърбел! — погледна ме с обидено достойнство Натали.

— Браво бе! Мен поне ме отвлякоха и ми промиха мозъка! Интересно ми е да чуя с какво ще се оправдаеш ти.

— Не допускаш ли, че пет дни под ключ в тази къща са напълно достатъчни, за да се развие Стокхолмски синдром?

— Съветът ми е да внимаваш много, момиче! В противен случай скоро и на теб ще ти се наложи да продаваш дялове на партньорите си!

— За разлика от някои хора аз умея да пазя тайна — успокои ме тя, после в погледа ѝ се появи съчувствие. — Изглеждаш ужасно, Атикъс. Не успя ли да дремнеш в самолета?

— Малко.

— Значи ти трябва още сън.

— И още как! Алена добре ли е?

— Благодаря, добре е — обади се самата Алена от горния край на стълбището.

Очевидно беше зарязала патериците, тъй като лявата ѝ ръка се опираше на тънък метален бастун — от онези, които раздават в болниците. С гумено покритие на ръкохватката и квадратна платформа на четири крачета в основата, предлагащо максимално надеждна опора. Шината беше поставена от външната страна на анцуга и беше различна от тази, която носеше при заминаването ми.

Измъкнах от портфейла си картата на австрийската сметка шпарбух и я размахих над главата си.

— Победа!

Алена кимна, на лицето ѝ се появи нещо като усмивка. Пусна парапета и прехвърли тежестта си върху специалния бастун. От погледа ѝ разбрах, че очаква да се кача горе. Насочих вниманието си към Натали, която наблюдаваше мен, а не нея.

— Трябва да планираме преместване още утре — рекох. — На ново място, задължително извън Манхатън. Нямам никакви специални предпочитания. Ще бъде добре, ако можем да използваме услугите на Дан.

— Имам готова квартира в Алъндейл — рече Натали. — Помалка е от тази къща.

— Има ли стълби? — попита Алена.

— За съжаление има — отвърна Натали и отново се обърна към мен: — Най-късно утре следобед ще бъдем готови за евакуация.

— Още ли съм настанен в „господарската“ спалня? — попитах аз.

— Да, все още си господар. Заредих я с някои неща. В чекмеджето на писалището има пистолет, но за съжаление не е П7...

— Трябваше да поискаш от Дан — подхвърлих аз.

— А за теб е крайно време да се оттеглиш — посъветва ме тя.

Кимнах и поех нагоре. Алена се завъртя на здравия си крак, за да ми направи място. Влязох в голямата спалня и видях, че леглото наистина е оправено. Хвърлих сака си върху него и разкопчах якето. Алена ме последва, прехвърляйки тежестта си върху бастуна. Подадох ѝ картата, после се приближих до бюрото и издърпах най-горното чекмедже. Между неразпечатаните пакети с бельо и чорапи лежаха

един ЗИГ П225 и кутия с деветмилиметрови патрони. Дъното на чекмеджето беше застлано с милиметрова хартия на сини квадратчета. Пистолетът беше с изтрити номера, което ме наведе на мисълта, че е бил доставен от Дан. Пълнителят се оказа празен. Разпечатах кутията с патрони и започнах да го пълня.

— Как мина? — попита Алена.

— Успешно. Прибрах му близо трийсет милиона долара.

— Това са му спестяванията за цял живот.

— Значи мислиш, че ще привлечем вниманието му?

— Моето със сигурност би било привлечено — сви рамене тя.

— Не съм убеден, че това са всичките му пари — рекох. — Предполагам, че е направил и някакви инвестиции.

— Пълната ликвидация на активите му би отнела прекалено дълго време — промърмори тя. — Мисля, че тридесет милиона са... хм... достатъчни...

Приключих с пълнителя и го натиках в ръкохватката на оръжието, но без да вкарвам патрон в цевта. Оставих го на бюрото, прибрах патроните обратно в чекмеджето и насочих цялото си внимание към Алена. Тя беше седнала на леглото и очите ѝ не се отделяха от мен.

— Тренира ли?

— Опитах се.

— Трудно се поддържа форма, когато работиш.

— Така е.

— А диетата?

— Забравих си добавките, но иначе гледах да я спазвам.

Тя се замисли за момент, после кимна.

— Променяш тежестта на тялото си. Пак е започнала да се качва нагоре към гърба ти. Май ти липсват упражненията по балет.

— Нямаше къде — оправдах се аз. — В хотелските стаи можех да практикувам единствено йога.

— Когато пътувах, балетът винаги беше на първо място — отбеляза тя, сведе очи към картата, след това отново ги вдигна към мен. — Утре сутринта ще се видиш ли с агент Фаулър?

— Вероятно. Най-добрият вариант е да отскочим до Грейси и Боулс по времето, в което Натали ще те премести в Алъндейл. Все пак Оксфорд не може да бъде на две места едновременно.

— Добра тактика — кимна тя. — По-вероятно е да информират Оксфорд за мястото на срещата си с теб, откъдето той ще иска да те проследи, за да стигне до мен.

— Това е възможно само ако Грейси и Боулс знаят предварително за посещенията ми. Но те няма да знаят, тъй като Скот ще го уреди в последния момент.

Тя отметна кичур коса и отново кимна.

— Ще ми разкажеш ли за всичко, което си свършил?

— Няма кой знае какво за разказване.

— Въпреки това бих искала да го чуя.

— В момента предпочитам да се наспя, Алена — погледнах я право в очите.

Тя веднага разбра какво искам да кажа, премести тежестта си върху бастуна и се надигна. Ходеше видимо по-бързо отпреди, но аз подозирах, че болките ѝ са все така силни. Спря на крачка от вратата и се обърна.

— Как спиш напоследък?

— Не много добре. Имаш ли някакви предположения?

Тя само поклати глава.

На другата сутрин тренирахме йога заедно, а след закуска аз слязох до Маува с една от колите. От телефонна кабина близо до детелината „Франклин“ набрах номера на Скот. Съобщих му, че съм се върнал и ще го потърся в рамките на един час.

В близкото магазинче продаваха комикси. Лъскавите корици ми напомниха, че купих писалка на Ерика. Сега оставаше да намеря време, за да ѝ я подаря.

После изведнъж се сетих, че независимо от развоя на събития, аз няма да се прибера у дома. Дори всичко да се получи добре — тоест Оксфорд да бъде купен, или по-скоро изнуден да се оттегли, — аз пак не виждах начин да се върна към стария си начин на живот. Прекалено много неща се бяха случили както на мен, така и на близките ми хора. Нямах как да се появя обратно — ей така, сякаш изобщо не бях заминавал.

Запитах се къде всъщност бих могъл да отида. Отговор, разбира се, не намерих.

Обърнах се и излязох от магазинчето, без да купя каквото и да било. Седнах зад волана и подкарах по едно от многобройните и

постоянно преплитащи се платна на детелината. Изминах няколко километра преди да открия поредната телефонна кабина. Погледнах часовника си и останах в колата, внимателно наблюдавайки движението в двете посоки. След петнадесет минути излязох и се насочих към кабината.

— Не могат да насрочат среща преди утре сутринта — информира ме Скот. — В седем нула-нула, хотел „Холидей Ин“ на Таймс скуеър. Казах им, че съм открил връзка между Хейвъл и Драма и те проявиха голям интерес.

— Но не чак толкова голям, че да поискат среща още днес — отбелязах аз.

— Не. Може би искат да осигурят повече време за Оксфорд.

— Те ли предложиха мястото на срещата или ти?

— Те предложиха да се видим извън офиса, а аз предложих „Холидей Ин“. Това устройва ли те?

— Мисля, че да. Ти ли ще имаш грижата за всичко останало?

— Оперативният ми шеф вече е получил рапорта ми, вероятно още днес ще пътува и за Вашингтон. Скалпих част от детайлите, но повечето от това, което ми каза Алена, отговаряше на истината. Това ще ми осигури временно спокойствие. Мисля, че ще съумея да я държа настрана поне докато фактите могат да се проверяват от независими източници.

— Нямах друг избор — напомних му аз. — Тя просто няма да играе ничии игри.

— Вече го обясних на шефа, но той отказа да повярва. Пак ще повторя обаче, че за момента този проблем не стои на дневен ред.

— Гледай да направиш така, че никога да не стои — подхвърлих аз.

— Престани да ме дразниш, Атикъс! — изведнъж се ядоса той. — Държа нещата под контрол и ти прекрасно го знаеш!

— Винаги си ги държал — съгласих се аз. — Ще се видим утре в седем сутринта...

Следобед двамата с Натали преместихме Алена в новата квартира — двуетажна къща в непосредствена близост до авеню Кресънт. Кварталът беше сравнително нов, а самата къща е била

построена преди двадесетина години — когато наоколо е имало предимно зеленчукови градини.

— Имотът се дава под наем — обясни Натали. — Ние сме го ангажирали до края на зимата.

— Флорида? — присвих очи аз.

— Бермуда — поклати глава тя.

Алармената инсталация беше идентична с тази в Маува, но без шок-детектори. Оградата на задния двор опираше в полегат склон, който свършваше в едно на пръв поглед недокоснато от цивилизацията бласто. Нито Натали, нито аз харесахме изложението, но и тук бяхме принудени да работим с това, което ни се предлага. В предната част на двора имаше покрит с брезентово платнище плувен басейн. Миата побърза да се разходи по брезента, но изскочи навън в момента, в който лапите му се намокриха.

Остатъка от деня използвахме за разполагане на охраната. Между мен и Натали възникнаха разногласия относно начините за охрана на предния двор. Тук нямаше нито ограда, нито нещо друго, което да разделя терена от улицата. Една ограничена тревна ивица опираше в асфалта, а алеята за автомобили минаваше встрани, директно покрай къщата. В крайна сметка постигнахме съгласие и един от пазачите зае място в стаята към улицата, а задачата му беше да следи само това, което се случва на платното. Вторият бе изпратен отзад с инструкции да охранява разположените там спални. Аз отново получих главната спалня. Стаята до нея беше заета от Алена, а за Натали остана третата — разположена срещу нашите.

В осем вечерта се появи Дан заедно със смяната за охранителите, които бяха дежурили през деня. Всеки от новите имаше раница на гърба си, а в ръцете си държеше кутия с пица. Хапнахме и старите пазачи се оттеглиха. Изправих се и кимнах на Алена да ме последва нагоре по стълбите. Тя се подчини, но без да ме кара да й засичам време.

Проверих стаята й, която ми се стори точно толкова сигурна, колкото и при пристигането. Отидох да погледна какво прави пазачът. Седеше на стола, а до очите си беше долепил портативен прибор за нощно виждане, с чиято помощ внимателно оглеждаше задния двор. Оставих го да си гледа работата и се спуснах в кухнята, където Дан и Натали бърбяха над чаши с кафе.

— Инфрачервените очила са добра идея — подхвърлих аз, докато се настанях зад масата.

— Благодаря! — кимна Дан и Бог ми е свидетел, че изглеждаше истински трогнат от похвалата.

След няколко минути обях, че си лягам, и отново потеглих нагоре. Първо проверих дали всичко около Алена е наред и едва след това се прибрах в стаята си.

На масата до дивана имаше кана с кафе, до която беше изправена тясна и висока купа с пакетчета захар и изкуствени подсладители, явно поръчани от Грейси или Боулс. Зад писалището се беше настанил Боулс, пред него имаше отворен лаптоп. Гледаше ме с присвити очи, в които не можеше да се прочете никакво чувство. Сякаш му беше трудно да обхване чертите на лицето ми. Грейси пръв се окопити и махна с ръка към подносите.

— Съжалявам, но разполагаме само с три чаши — подхвърли той.

— Никакъв проблем, защото едва ли ще се забавим много — отвърнах аз. — Предполагам, че записвате този разговор, нали?

Боулс се намръщи, а Грейси леко поклати глава.

— Не сметнахме това за наложително — отвърна той. — Чухме, че сте се поразходил из Европа, Атикъс...

— Грешно сте чули — отсякох аз. — В Европа не съм ходил от години.

— В такъв случай е бил някой, който много прилича на вас.

Грейси си сипа кафе в една от чашите, добави сметана и две пакетчета захар. Разбърка сместа с една от лъжичките, облиза я и я върна обратно върху подноса. Операциите по осигуряване на всичко според вкуса му отнеха повече от една минута — време, през което аз ясно си давах сметка, че колелата се въртят на все по-високи обороти. Той обаче се владееше добре и с нищо не издаде чувствата и мислите си. Боулс използва паузата, за да натрака нещо на клавиатурата на лаптопа.

Грейси опита кафето си и кимна, очевидно доволен от вкуса. После заби тежък поглед в лицето на Скот.

— Вие доста ни разигравахте, агент Фаулър! — тежко отрони той. — Отначало твърдахте, че не знаете къде се намира

присъстващият тук Атикъс, и това съвсем не ви прави чест. За такова нещо лесно бихте могъл да се опарите, при това жестоко!

— Я, каква злопамятност! — светкавично реагира Скот. — Надявам се, че последните ви думи не бяха заплаха, господин Грейси. — Куфарчето му кацна върху покривката на леглото, ключалките изщракаха. — Особено предвид факта, че съм записал всичко, което присъстващият тук Атикъс се готви да ви каже, а моят надзорник го намери за достатъчно интересно, за да го изпрати във Вашингтон. В този момент то може би вече се намира на бюрото на директора...

Грейси пусна в ход широката и добродушна усмивка, която беше използвал доста често по време на първата ни среща пет месеца по-рано. Химикалката в ръката му посочи папката, която му подаваше Скот:

— Това е нашето копие, така ли?

Скот изчака известно време и хвърли папката на леглото, тъй като Грейси не протегна ръка да я вземе. Боулс обаче я вдигна и започна да я прелиства. На лицето му се изписа леко отегчение.

— Парични преводи — информира колегата си той.

— Без майтап?

— Без майтап — потвърди Скот. — Подредени от неизвестно лице така, че да оставят определено впечатление, а именно, че госпожица Крисчън Хейвъл е изплатила на господин Атикъс Кодиак малко повече от триста хиляди долара срещу неидентифицирани услуги. Странното в случая е, че паричните преводи са били осъществявани без нито един от двамата да има понятие за това.

Грейси надникна през рамото на колегата си, после се извърна към мен и попита:

— Кой знаеше, че сте така добре тапициран?

— Спестявах за черни дни — свих рамене.

— Навън времето е доста мрачно — подхвърли той. — Нека приемем, че денят е достатъчно черен, за да чуем разказа ви. Нали така, Матю?

— Да, предполагам, че ще е добре да го чуем — отвърна Боулс, затвори папката и я подаде на Скот.

— Задръжете я, разполагам с достатъчно копия — каза Фаулър.

Боулс остави папката до компютъра си и кимна:

— В такъв случай не е зле да чуем историята на Атикъс.

— Ще започна с хипотезите.

Грейси се засмя и седна на дивана до прозореца, наведе се над масичката и допълни чашата си. Зад гърба му се виждаха неоновите светлини и огромните рекламни пана на Таймс Скуеър. Оживлението по тротоарите бързо нарастваше, тъй като хората тръгваха за работа. Направиха ми впечатление рекламите на няколко нови постановки на Бродуей, на които дори не бях чувал заглавията. Това ми напомни, че дълго време съм отсъствал от града; Боулс завъртя лаптопа си така, че да може да ме вижда над него, пръстите му продължаваха да бягат по клавиатурата.

— Имало едно време една журналистка, която написала книга за реално съществуващ професионален убиец. Била страхотна книга, която бързо влязла в списъка на бестселърите. Хората говорели за нея. И колкото повече говорили, толкова повече хора искали да я прочетат. Преди тази книга рядко се сещали за професионални и наемни убийци, автоматично приемали, че тази тема е присъща на Холивуд. Разбира се, мнозина били готови да повярват, че правителствата губят свои представители вследствие на поръчкови убийства, но сега за пръв път им се предлагала възможност да видят как точно става това. Естествено, на тази тема са писани и други книги, но никоя от тях не бе успяла да получи нужното внимание. По неизвестни причини обаче тази книга получава всичкото внимание на света. Може би защото главният герой е жена убийца, може би просто заради по-добрата реклама. На практика това няма значение. Но хората започват да задават въпроси и това вече има значение. Те искат да знаят как е възможно съществуването на тази убийца. Те искат да знаят как е била обучавана тя, как работи, кой я финансира. Искат да знаят дали има и други като нея. Определени хора забелязват зараждането на проблема и си вземат бележка. Разтревожени са, защото те са работодателите на убийцата. Започват да стават нервни, спомнят си афери от сорта на „Иран-контри“ и фрази като „комисия за надзор“. Те не желаят това. Искат проблемът да се разреши максимално бързо. И така, тези хора наемат друг убиец — подобен на описаната в книгата жена, но и различен от нея. Този убиец си има специалитет и наистина може да ликвидира проблема. Той е в състояние да дискредитира авторката на книгата, главната героиня, а дори и още един от играчите. А когато те бъдат дискредитирани и мъртви, когато излязат наяве отвратителни

подробности за техните взаимоотношения, книгата бързо ще бъде забравена. Което означава, че бизнесът ще продължи както преди...

Боулс престана да пише, веждите му леко се повдигнаха. Грейси остави празната си чаша върху подноса и започна да си играе с химикалката. Езикът му механично издуваше вътрешната страна на бузата.

— Нямате никакви шансове с тази история, приятелю — осведоми ме той. — Дори да накарате някой да седне и да ви изслуша, едва ли ще ви повярва. Нещата, за които говорите, са напълно недоказуеми.

— Това е теория — отвърнах аз. — Затова не е нужно да я доказвам.

— Нима дойдохте тук, за да ни занимавате със скапаните си теории?

— Не точно — отвърнах аз и погледнах към Боулс: — Отбелязахте ли всичко?

— Нямате грижа — рече той.

— Много добре, защото държа да не пропуснете това, което ще последва.

Грейси се облегна назад, разпери ръце по протежение на облегалката и сви рамене.

— Преди три години и два месеца помощник държавният секретар по строителството и урбанистичното развитие отпуска четири милиона долара на един фонд за проучване на проблемите на децата, страдащи от аутизъм, и техните семейства, обитаващи общински жилища на територията на Съединените щати — започнах аз. — През следващите шест месеца въпросните милиони се разпределят между „А&М Консълтинг“ със седалище Бетезда, Мериленд, и „Корсар Индъстриз“ в Провидънс, Роуд Айлънд. Четири месеца след последния превод двете фирми изпращат до Министерството съвместен доклад от четиридесет и осем страници.

— Това е горе-долу близо до истината — кимна Грейси.

— На практика обаче става нещо друго — без знанието на помощник държавния секретар въпросните четири милиона долара са прехвърлени на някой си Саймън Фрайдих... — Направих си труда да изрека името буква по буква. — ... като заплащане за убийството на Александър Ахметов, по онова време министър на енергетиката на

Казахстан. Убеден мюсюлмански фундаменталист с връзки в Афганистан и Либия, Ахметов се обявява против строителството на петролопровод, който ще позволи на Израел достъп до качественото черно злато, произвеждано в родината му, при това на преференциални цени. Убийството му осигурява доставките на този петрол, обещани от тогавашния държавен секретар на САЩ, а това от своя страна дава гаранции за успешното провеждане на американската блискоизточна политика през следващите година и половина... Саймън Фрайдих е известен на всеки от тук присъстващите като Оксфорд.

Скот се размърда до мен и попила очилата си. Грейси престана да си играе с писалката.

— Ако проявите желание, мога да ви разкажа и за убийството на генерал Огъстъс Албъртс Юсуф Киване Нданга в Уганда, също финансирано от ЦРУ — подхвърлих аз.

— Имате ли доказателства? — попита Грейси.

— Не ми трябва. Чухте какво ви каза агент Фаулър. Знаят достатъчно хора. Пожелаят ли да намерят доказателства, ще успеят.

Грейси изсумтя и опита да прикрие това с нещо като прочистване на носоглътката, после седна на ръба на дивана и погледна към Боулс. Онзи затвори капака на компютъра, бръкна в джоба си и измъкна миниатюрен мобилен телефон. Натисна едно копче и връзката беше осъществена почти моментално.

— Господин Харис? — каза в мембраната той. — Да, поръчката ви пристигна...

Прекъсна връзката, прибра телефончето и тикна лаптопа под мишницата си. Очите му бавно се местеха от мен на Скот и на Грейси. Колегата му въздъхна, свали сакото си от облегалката на стола и го облече. Боулс тръгна към вратата.

— В интерес на истината, нямаме абсолютно никаква представа за какво говорите! — гневно отсече Грейси.

— Че как ще имате? — рече Скот.

Грейси пристъпи към мен и изразително кимна към Фаулър.

— Той ще остане — осведомих го спокойно.

— Надявам се, разговаряме неофициално — въздъхна Грейси.

— Разбира се.

— Дръпнахме щепсела. Каквото и да направи от този момент нататък, прави го на своя глава.

— И аз така си помислих.
— Той си иска парите.
— Да ми се обади, ще го обсъдим.
— Твърди, че сте бил с нея цели четири месеца, през които тя ви е обучавала.

— А вие сигурен ли сте, че можете да му вярвате?

— Извадил сте му окото.

— Съжалявам, исках да му извадя мозъка.

— Край на тази история! Поначало не беше добра идея. Подобни глупости се случват веднъж на десет-петнадесет години и винаги свършват по един и същ начин. Нищо не се променя. Надявам се, че разбирате...

— Естествено.

Грейси се поколеба, после на лицето му изплува широка усмивка.

— Ако не сте лунатик, значи сте фанатик! — обяви той.

— Не мога ли да бъда и двете? — погледнах го аз.

Той се обърна и тръгна към Боулс, който го чакаше на вратата.

— Пак ще се видим, макар че това ще стане след малко повече време...

Скот ги изчака да излязат, пристъпи към бюрото и взе папката, която Боулс беше оставил на плота. Натика я в куфарчето си и вдигна глава.

— Защо имам чувството, че той току-що се опита да те наеме?

— Вече си имам ангажимент — напомних му аз.

— Ама май ще си имаш и още един — промърмори той и бръкна в джоба си за мобилния телефон, който яростно писукаше.

Две секунди по-късно изхърка в знак на съгласие и ме погледна. Аз се възползвах от паузата и отидох да дръпна завесите. Грейси и Боулс ги бяха оставили събрани и това ни правеше силно уязвими за евентуалния нападател, който би заел позиция отсреща, в сградата на Седмо авеню. Тази мисъл никак не ми беше приятна.

Разбира се, ако можеше да се вярва на Грейси, този нападател не би трябвало да е Оксфорд. Още повече че с едно здраво око от него снайперист не ставаше.

Скот приключи разговора си с „Благодаря, детектив!“ и аз моментално наострих уши. Мобилният телефон изчезна в джоба на

сакото му.

— Кой беше?

— Един детектив от Седемнайсети участък, който се оказа с отлична памет — отвърна Скот. — Бях оставил официално съобщение в участъка на твоя район, че искам незабавно да бъда уведомен, ако нещо се случи с апартамента ти. Опитвах се да бъда полезен за Ерика, знаеш...

— Изтарашили са апартамента ми, така ли?

Това можеше да се очаква. Оксфорд си търси парите и няма как да не провери жилището ми. Изпитах чувство на лека обида от факта, че ме възприема толкова елементарно.

Скот кимна утвърдително и попита:

— Познаваш ли жена на име Маргарет Хорн?

— Това трябва да е Мидж... Живее един етаж по-долу.

— Мъртва е. Някой е проникнал в апартамента ѝ и я накълцал с нож. Гледката не била приятна. Все още не е известно дали е била изнасилена.

Балонът на паниката бързо се наду и притисна дробовете ми. Беше ми трудно да дишам.

— Мисля да отскоча дотам, да поговоря с детективите и да разбера какво е станало. Дай ми два часа преди да се обадиш.

— Оксфорд — рекох аз.

— Може и да не е той.

Прииска ми се да изкрещя, че такова нещо не е случайно, че оттук нататък не може да има нищо случайно, а смъртта на Мидж не е обикновено послание. Актът по прибиране на парите започваше да губи смисъл — просто защото той беше наясно, че за мен има далеч по-ценни неща. Беше се появил в дома ми и като не ме е заварил там, се прехвърля на близките ми. Беше се появил в дома ми, за да извърши убийство. Дори не бях сигурен, че е търсил точно мен.

Помислих за Ерика и глупавия начин, по който държеше вратата на спалнята си широко отворена, обърнала гръб към евентуалния нападател, стиснал в ръце пистолет, нож или въже...

Станах и хукнах навън. Тичах с всички сили, тичах да спася живота ѝ...

9.

Вратата беше затворена, а надписът върху нея беше променен и гласеше: К.С. & ЕРИКА: НЕ СМЕ, НО МОЖЕМ ДА БЪДЕМ.

Първоначалното ми намерение да почукам бързо се изроди в яко блъскане. Понечих да я извикам по име, но в същия момент вратата се отвори. Момичето срещу мен приличаше на Ерика само по ръст, но във всичко останало ми беше напълно непозната. Косата ѝ беше разрошена и боядисана в ексцентричен цвят електрик, а под и над устните ѝ се поклащаха големи обеци.

— Така ли се чука бе, нещастник! — извика тя, после изведнъж замълча и отстъпи крачка назад, като разбра, че не съм студент. Ръката ѝ механично понечи да затвори.

— Къде е Ерика? — запъхтяно попитах аз.

— Или се махай по дяволите, или почвам да крещя! — заплаши ме тя и направи нов опит да затръшне вратата под носа ми.

Пристъпих напред и я подпрях с рамо.

— Моля ви! Казвам се Атикъс и трябва на всяка цена да открия Ерика!

— Пусни вратата, гадняр!

— Къде е Ерика?

Тя прекрати натиска, но не се отмести. Вратата остана полуоткрехната. В процепа се виждаха очите ѝ, блеснали от омраза.

— Атикъс не носи педерастка брадичка, гадняр! — просъска тя. — Освен това е с очила! Ако не се махнеш веднага, ще повикам отбора по ръгби, който обитава съседните стаи. Всичките му титуляри са наши приятели!

Напразно прерових мислите си, опитвайки се да намеря подходяща реплика.

— Коженото ѝ яке! — изведнъж се сетих аз. — Онова, черното! С Бриджит ѝ го подарихме миналата Коледа! Косата ѝ е естествено руса, носи я пусната над лявото ухо, за да скрие белега... Един тип на име Стерит отрязва част от него...

Върху лицето на момичето се появи объркано изражение.

— Никога не ми е казвала това.

— Ти си К.С., нали? Нейната съквартирантка, която ходи на курсове по драматургия — каза ми го при последната ни среща... Тогава дойдох да я предупредя, че заминавам и може да си има неприятности. Сигурно го е споделила с теб и те е предупредила, че ако се появи някой и се представи като Атикъс...

— Дръпни се от вратата! — прекъсна ме с категоричен тон тя. — Ако наистина си Атикъс, ще ми позволиш да затворя!

Отдръпнах се крачка назад. В същата секунда синекосата затръшна вратата и сложи резето. Изругах и понечих да си отмъстя с тежък ритник, но очите ми попаднаха на двама яки младежи, които се бяха изправили пред вратите на стаите си и ме гледаха с открито подозрение. Устоях на изкушението да им направя гримаса и вдигнах ръка да почукам. Резето изщрака и вратата се отвори. В ръката на синекосата мадама имаше снимка в рамка, която бързо зае позиция до лицето ми. Сравнението се проточи цяла вечност.

— Ти си — най-сетне промърмори тя. — А аз съм К.С.

— Трябва открия Ерика — настоях аз. — Веднага!

Тя кимна, обърна се и изтича към бюрото на Ерика, оставяйки вратата отворена. „Нашата“ половина от стаята беше видимо поразхвърляна от тази на К.С. По пода и леглото бяха пръснати книги и илюстрирани списания, имаше и дребни части от облекло. Пристъпих към гардероба, измъкнах сака, който Ерика задигна от мен в началото на учебната година, и започнах да го пълня с дрехите от чекмеджетата.

К.С. беше сложила снимката на стола до себе си и аз успях да я погледна. Оказа се една от онези, които двамата с Ерика си бяхме направили на стадиона на „янките“ преди около две години — когато Торе беше в зенита на славата си. Самата К.С. продължаваше да рови по бюрото, като придружаваше това със забързани слова.

— Съжалявам, но тя ме предупреди да внимавам. Тоя град е пълен с извратени типове и аз просто не знаех какво да мисля за теб... Тук някъде трябва да е седмичната ѝ програма. Страшно е натоварена, да знаеш!... А, ето я! В момента е на упражнения по английски, темата е „Ренесансова драматургия“, а мястото — централната аудитория...

— Не знам къде се намира — промърморих аз.

К.С. грабна палтото си от пилона на гърба на вратата — тричетвърти, в синьо и черно, с фалшива кожена яка — навлече го и

напрегнато каза:

— Ела, ще те заведа!

Когато стигнахме до аудиторията, установихме, че там наистина се провеждат упражнения. Това разколеба К.С., но не и мен — отворих вратата и започнах да оглеждам банките. За онази част от секундата, в която преподавателят озадачено млъкна, а студентите любопитно се извърнаха към мен, аз изобщо не успях да я открия. Паниката ми се завърна, двойно по-силна отпреди. После тя се надигна от мястото си — някъде около средата, събра си нещата и тръгна към мен. Облекчението ми беше толкова голямо, че чак свят ми се зави. Изобщо не ми пукаше, че съм я поставил в неудобно положение пред цялата група.

Тя се спусна по стъпалата с наведена глава, притиснала чантата с книгите до гърдите си. Когато вратата се затвори след нас, книгите се озоваха в ръцете ми и тя започна да ги подрежда в отворената си чанта.

— Благодаря за особено приятното умъртвяване — процеди Ерика.

— Напускаш града — съобщих ѝ аз.

— Напускам града — събщи тя на К.С.

— Значи това все пак е Атикъс — въздъхна с облекчение приятелката ѝ.

— Разбира се, че е Атикъс. Само той умее да ме унижава така...

Тя приключи с пълненето на сака и го метна на рамото си. Аз нежно я прегърнах и я поведох към изхода на сградата. Крачех бързо и двете момичета изпитваха значителни трудности, за да не изостават.

— По-бавно, да те вземат мътните! — изруга Ерика. — Поне ми кажи къде отивам!

— Не знам и не ми пука, стига да е по-далеч от този град! — отсякох аз. — Надявам се, че К.С. ще дойде с теб.

— Имам лекции — поклати глава К.С.

Улових част от гримасата на Ерика, която се измъкна от прегръдката ми, но не забави ход. Ръцете ѝ притиснаха сака малко по-здраво, вероятно за да спре да подскача върху рамото ѝ.

— Случи ли се лошото, което очакваше? — намръщено ме попита тя.

— Случи се — отвърнах. — Мидж е мъртва.

— Коя е Мидж? — попита К.С.

Никой не отговори и К.С. разбра, че нещата са сериозни. Лицето ѝ изгуби част от цвета си, докато ни следваше навън, към Юнивърсити Плейс. Ръката ми отново легна върху раменете на Ерика, а очите ми търсеха такси. Тук обаче не минаваха никакви такситата и това ме принуди да се насоча към Пето авеню. И там не беше лесно, но след като три последователни жълти коли се оказаха пълни, четвъртата все пак намали. Отворих вратата и направих знак на Ерика да се качва. К.С. ме гледаше така, сякаш току-що бях слязъл от увиснал над асфалта космически кораб.

— Значи е сериозно, а?

— Качвай се в шибаната кола! — изръмжах аз.

— Ерика?

— На твоє място бих се подчинила — обади се Ерика.

К.С. се плъзна на седалката, а аз побързах да я последвам. Дадох на шофьора адреса в Челси, който все още помнех наизуст.

— У Бриджит ли отиваме? — погледна ме Ерика. — Тя не е ли на работа?

— Часът е едва девет и шестнадесет — отвърнах аз. — А тя никога не отива в офиса преди десет...

— Бриджит е онази частна детективка, нали? — попита с възбуда в гласа К.С.

— Къде ще ни отведе тя? — продължи да ме разпитва Ерика.

— Не ми пука, стига да е извън Ню Йорк и по-далеч от този щат.

— Може би в Ню Орлиънс? — тихо се обади К.С. — Винаги съм искала да отида в Ню Орлиънс...

— Нямам нищо против Ню Орлиънс — кимна Ерика. — Стига да не се обадиш след още четири месеца, за да ме уведомиш, че мога да се върна.

— Ще ти се обадя най-късно след три дни — обещах аз. — Или никога повече...

Бриджит отвори на второто почукване и ни посрещна с обичайната сърдечност.

— Пак ли ти, по дяволите! — изръмжа тя, очевидно обръщайки се само към мен.

— Трябва да ги изведем извън града — казах. — Желанието им е да отскочат до Ню Орлиънс...

— Идеята беше на К.С. — обади се Ерика.

— Което означава, че ти си К.С., така ли? — попита Бриджит и се втренчи в синекосата.

— Здравсти! — протегна ѝ ръка К.С. — А ти си Бриджит...

— Всичко това е много приятно, но ви напомням, че все още стоим на стълбите — обадох се аз.

— Ами влизайте тогава — промърмори Бриджит и ни направи място да минем.

К.С. влезе първа, следвана от Ерика, която спря на прага и се обърна.

— Този път не забравяй да кажеш довиждане, моля те!

— Няма — обещах аз.

Фигурата ѝ се изгуби във вътрешността на апартамента, откъдето долиташе приятният глас на Джо Джаксън. Музиката със сигурност би ме накарала да се усмихна, ако насреща ми не беше киселата физиономия на Бриджит, която изглеждаше притеснена както от мен, така и от ситуацията. Но това не променяше факта, че именно аз я бях запалил по песните на Джо Джаксън.

Опразних портфейла си от банкноти, оставих съвсем малко в джобовете си. Събраха се някъде към седем хиляди долара. Бриджит ги пое безмълвно.

Не попита колко сериозно е положението, вероятно защото вече знаеше отговора. Ако на света беше останало нещо, което да има значение и за двама ни, това несъмнено беше Ерика. Фактът, че я бях довел тук по този начин, беше ѝ казал всичко, което би пожелала да знае.

— Кого е убил? — тихо попита тя.

— Мидж. Снощи или тази сутрин. Не знам нищо повече.

Безпокойството ѝ се превърна в тъга, но не каза нищо.

— Ще ти се обадя веднага щом връщането ви стане възможно. — Ако ти трябват още пари или нещо друго...

— Не ми трябват парите ти. Ще се оправим.

— В такъв случай тръгвайте веднага! Няма съмнение, че той изгаря от желание да пипне Ерика, но едва ли ще се откаже и от теб...

— Нима допускаш, че не го знам? — остро попита тя.

— Просто ти казвам, че...

— Знам какво ми казваш! Изпуснал си контрола върху ситуацията — точно по начина, по който очаквах. И сега започваш да се сригаш, а около теб падат трупове. Или скоро ще започнат да падат... Дано ти е хубаво. Дано си искал именно това. Искрено се надявам, че животът ѝ го заслужава...

Преглътнах тирадата ѝ, без да продумам, а Бриджит спря сама, вероятно за да си поеме дъх.

— Дано и твоят да го заслужава — добави след кратката пауза тя.

Погледнах покрай нея, очите ми търсеха вътрешността на апартамента. Джо пееше „Бавна песен“. Повиках Ерика и тя изскочи толкова бързо, че нямаше начин да не е чула последните ни реплики. Разперих ръце и тя се сгуши в прегръдката ми. Наведох се и я целунах по челото, а тя ме прегърна през кръста и ме стисна с всичка сила. Но веднага побърза да ме пусне, явно напипала пистолета на гърба ми.

— Заслужава си — прошепнах на Бриджит.

— В такъв случай не трябва да го пропиляваме! — сопнато каза тя.

Изчаках пред жилището, докато трите излязоха навън. Проследих ги до ъгъла, където спряха такси. От ниско надвисналите облаци започна да вали студен дъжд, който бързо накваси раменете на палтото ми. Изчаках таксито да изчезне в трафика, намерих телефонна кабина и набрах мобилния на Скот.

— Къде си? — попита той.

— В Челси. Бриджит и Ерика напускат града.

— Умно. Ако е бил Оксфорд, а не някой побъркан лунатик, това със сигурност е послание. Грейси спомена, че си му извадил окото...

— Аха...

— Кое от двете?

— Би трябвало да е лявото.

— Съвпада.

Прилоша ми, като си представих какво е направил онзи изверг с лявото око на Мидж. Молах се на Бога по това време тя вече да е била мъртва.

— Още ли си там?

— Аха.

— Трябва да се срещнем.
— Пеша ли си?
— Аха. След девет минути мога да бъда на Медисън Скуеър Парк.
— Значи ще се видим там.

Добрах се до парка за осем минути, но през повечето време тичах. Първо минах по цялото протежение на Осмо авеню, след това се прехвърлих на Двадесет и трета. Както винаги, тротоарите бяха задръстени от хора с чадъри и дъждобрани и това ме принуди да ги заобикалям по уличното платно. В един момент нагазих с левия крак в някаква локва, чорапът ми бързо подгизна. Минувачите бяха навели глави, скрили се кой под каквото може — качулки, чадъри или прегънати вестници. Въпреки че тичах през цялото време, най-малко трима просяци ми поискаха пари.

Направих опит да разсъждавам. По всяка вероятност Оксфорд беше ликвидирал Мидж рано, още преди срещата ми с Грейси и Боулс. Някак не можех да си представя, че те са благословили убийството на невинната жена. Но това означаваше и друго: Оксфорд бе скъсал юздите и бе станал неуправляем. Вършеше точно това, от което се опасяваше Алена — след кражбата бе станал още по-безмилостен и напълно ирационален и това беше много обезпокоително. Същевременно означаваше, че парите могат да бъдат използвани като примамка, на която той ще реагира — нещо, което все пак ми даваше някакво предимство, колкото и незначително да е то...

Достигнах южния край на парка, прекосих платното срещу движението и за награда получих порция рядка кал в лицето от някакъв товарен микробус. Намирах се едва на три минути пеша от кантората на адвокатата си, но за момента този факт беше абсолютно безполезен и само пречеше на трезвите ми разсъждения. Тръгнах по алеята към спирката на метрото, а очите ми сканираха парка в опит да открият Скот. На алеята за домашни любимци вляво от мен някакъв пудел с бежова окраска преследваше дребен мопс. И двете кучета лаеха от щастие, въпреки че бяха мокри до кости. Собствениците им бяха, разтворили чадъри и небрежно бърбреха, облеgnати на телената мрежа.

На стотина метра от тях забелязах Скот, който тъкмо влизаше в парка през входа от североизток. Той ми махна с ръка, аз кимнах и тръгнах да заобикалям някаква жена в инвалидна количка. Скот спря на няколко метра навътре в парка. В същия миг видях как някакъв бездомник с моряшко наметало с качулка посяга към него изотзад. Скот се обърна и понечи да бръкне в джоба си с очевидното намерение да извади някакви дребни пари. Зърнах бинтованото лице и изведнъж разбрах какво ще се случи. Но то вече се случваше. Когато извадих пистолета си, Оксфорд вече беше с гръб към Скот и тичаше по диагонал към Двадесет и шеста улица. Направих опит да се прицеля, но той вече бягаше по Медисън. Още веднъж изпитах безсилието, което ме беше обхванало при смъртта на Хейвъл.

Когато се добрах до Скот, той се беше отпуснал на едно коляно, силно приведен напред. Чу гласа ми и бавно вдигна глава, а аз с ужас видях дръжката на големия нож, която стърчеше от гърдите му.

— Господи, как боли! — промълви приятелят ми и се строполи по гръб.

Подхванах го с една ръка, а с другата натиках пистолета в колана. От устата му излетя ужасен писък, тялото му започна да се гърчи. Усетих присъствие около себе си, но бях зает да полагам тялото му върху мокрия асфалт. В ноздрите ме удари воня на кучешки лайна, мокра трева и развалена храна. Очите ми продължаваха да фиксират дръжката на ножа, който бе потънал дълбоко в гръдния кош. Аленият кръг около нея бързо се разширяваше. Пуделът зад гърба ми избухна в яростен лай.

— Мръсникът ми поиска един долар — задъхано рече Скот.

Дъждът плющеше върху стъклата на очилата му и му пречеше да вижда. Отпуснах ръце на раменете му, после ги преместих върху лицето му. Кожата му бързо изстиваше. Главата ми заплашваше да се пръсне всеки момент, гласът ми се загуби. Проклетият пес продължаваше да лае.

— Един долар — повтори Скот.

После тялото му отново се разтърси, този път по-лекичко. Последният въздух напусна дробовете му с нещо като въздишка и той утихна.

10.

Оставих го там с убеждението, че точно така трябва да постъпя. Разбутах зяпачите, които и без това не вършеха нищо, хванах китката на един, който направи опит да ме спре, но предпочете да запази ръката си читава и ме пусна. Насочих се с равномерна крачка към пресечката на Бродуей, завих на юг и веднага след това на изток — към парка. Там отново смених посоките и поех на север, към спирката на метрото на Трийсет и трета. На перона тъкмо беше спряла една композиция. Прескочих въртящата се бариера и хукнах към нея. Успях да вляза в последния момент. Влакът беше по северната линия и стигаше чак до Шеста улица.

Слязох на Гранд Централ и се насочих към стълбите. Там ми стана лошо. Вкопчих се в перилата и повърнах направо на перона, след това продължих нагоре и успях да хвана совалката за другия край на града, която тръгваше от Таймс Скуеър. Слязох на станция Пен, отново излязох на повърхността и извървах пеша пряката, която ме делеше от спирката на Трийсет и трета улица. Качих се в една чакаща композиция, седнах, натиках ръце дълбоко в джобовете си и направих всичко възможно да не повърна за втори път. Композицията остана на място още цели три минути, после вратите се затвориха. Потеглихме на юг и прекосихме Хъдзън по посока на Хобокен.

Използвах един от автоматите на гарата, за да набера клетъчния телефон на Натали. Изчаках я да се включи и казах:

— Ерика, съквартирантката ѝ К.С. и Бриджит вече напуснаха града. Искам от теб да се свържеш с Кори и Дейл и да ги помолиш от мое име да изчезват веднага! Да събират близките си и да изчезват, защото не знам къде ще удари онзи тип!

— Атикъс! — прекъсна ме Натали. — Задръж, ако обичаш. Какво е станало?

— Тази сутрин уби Мидж, но това е само началото — поясних аз. — По всяка вероятност е наблюдавал апартамента, за да може да ни засече. Направил го е нарочно, Нат, искал е да видя как...

— Атикъс!

Замълчах, за да си поема дъх. Изчаках, докато се овладее, и тихо добавих:

— Той уби и Скот... Бях на десет метра от него и не успях да направя нищо!

Оттатък настъпи мъртва тишина.

— Нищичко! — повторих аз.

— Къде... Къде си? — попита тя, успяла да овладее треперенето на гласа си.

— В Хобокен, на станцията на метрото.

— Има ли наоколо място, където да седнеш?

— Има един бар — отвърнах. — Казва се „При релсите“.

— Влез вътре и ме чакай. Ще дойда по най-бързия начин.

— Трябва да ги предупредиш, Нат. Трябва непременно да се обадиш на Кори и Дейл...

— Ще им се обадя от колата. А ти влез в бара и ме чакай.

В слушалката зазвуча сигналът за свободно. Послушах го няколко секунди, после бавно се обърнах. Продължаваше да вали. Изведнъж разбрах къде се намирам — на някакви си десетина минути пеша от мястото, където бях намерил лейди Ейнсли-Хънтър и Алена беше намерила мен. Теренът, наречен „блестящата нова надежда на Хобокен“, беше разкопан за основи на сграда, но това едва ли щеше да бъде някоя от ултрамодерните кули небостъргачи на Тръмп и Льофрак. Запитах се дали в завръщането ми на това място няма някаква ирония, замислих се за всичко, което отново ме беше върнало в Ню Джърси.

Барът беше почти празен. Избрах си едно сепаре в дъното и се настаних до стената, откъдето добре виждах входната врата. За поръчката ми дойде уморена жена, която се беше гримирала в търсене на обратния ефект. Поисках един Джинджър.

— Сигурен ли сте, че не вие се пие нещо по-силно? — изглежда ме подозрително тя.

— Джинджър — настоях аз и бръкнах в джоба си.

Наложи се да огледам добре банкнотите в шепата си, за да преценя колко да ѝ дам. В крайна сметка се спрях на една двайсетачка и ѝ предложих да задържи рестото. Тя ми донесе поръчката и ме остави на мира.

Забих поглед в мехурчетата, които пъргаво пълзяха по стените на чашата. Трябваше да реша какво да предприема. Когато газираната

течност изчезна и на дъното на чашата останаха само кубчетата лед, решението вече се беше оформило в съзнанието ми. Трябваше да го убия.

В заведението се появиха нови клиенти — главно хора, облечени като строителни работници. Взеха си по една бира, настаниха се на високите столчета пред бара и се обърнаха да ме огледат. Уморената жена ми донесе нова чаша Джинджър.

Когато Натали се появи, стомахът ми вече се беше успокоил. Тя ме засече още от вратата, но първо се отби на бара за една сода. Строителните работници изобщо не я видяха в лице, тъй като се занимаваха с пропорциите на тялото ѝ. Престанаха да зяпат едва когато разбраха, че ще седне при мен, и решиха да отпразнуват появата ѝ с трета или четвърта бира. Неволно се запитах дали между тях има оператори на тежки машини, които трябва да работят и следобед.

Очите ѝ изглеждаха подпухнали, а кожата под тях — малко потъмня от обичайното. Може би вече беше плакала, а може би чакаше по-подходящо време за това. С тих глас ме помоли да се отместя, седна до мен и отпусна глава на рамото ми. Седяхме неподвижни така повече от минута.

После тя въздъхна, вдигна глава и промърмори:

— Обадох им се. Пътуват насам...

— Не бива да го правят! Трябва час по-скоро да съберат близките си и да се махат от града!

Главата ѝ бавно се поклати.

— Той вече е бил в кантората...

Стомахът ми се преобърна. Не бях в състояние да изрека дори една дума.

— Всичко е наред — успокои ме тя, очевидно усетила какво изпитвам. — Дори не са разбрали, че е той. Дейл току-що ми каза, че някакъв тип с превръзка на окото оставил на секретарката запечатана кутия за теб, придружена от някаква бележка. После се обърнал и си тръгнал.

— Проверили ли са какво има в кутията?

— Не съдържа предавател, а химическата проверка не реагира на експлозивни. Прекарали я през рентген и според Кори вътре има клетъчен телефон...

— Прочели ли са бележката?

— На нея пишело, че ще се обади довечера в девет. И че ще умрат още хора, ако не чуе твоя глас...

Строителните работници си тръгнаха, а на тяхно място се появиха неколцина бизнесмени и дами, които явно умираха за топъл обяд. Бяха далеч по-комуникативни от предшествениците си и компанията им скоро стана шумна и весела. Особено противен беше един от тях — човек горе-долу на моята възраст, чието тяло издаваше редовни занимания с гимнастика или бягане за здраве. Говореше толкова високо и се държеше толкова нахално, че ми се прииска да скоча и да му друсна един юмрук в зъбите.

Натали също не беше очарована. Търпя няколко минути, после започна да мърмори за неизбежните задници, които ни заобикалят отвсякъде.

Дейл се появи малко след един, следван по петите от Кори. Лицата им бяха разтревожени и мрачни. Без да каже нито дума, Кори остави пред мен кутията и бележката. Изрисуваната жена бавно се приближи към масата.

— Ако уреждате сделка с наркотици, ще трябва да си поръчате нещо — обяви тя. Макар и казани като шега, думите ѝ легнаха над масата с тежестта на кутията, която стърчеше в средата. Очевидно забелязала мрачните ни физиономии, нарисуваната побърза да добави: — Но вие не ми приличате на наркочилъри...

Поръчах си още един Джинджър, а Натали избра диетична кола. Дейл и Кори се задоволиха с минерална вода. Изчакахме поръчката в пълно мълчание. Разгънах бележката чак когато жената се отдалечи. След това отворих и кутията. Телефонът беше лимоненожълт, малък и евтин, без никакви екстри. Тикнах го в джоба си, без изобщо да го включвам.

— По пътя насам чух новината по радиото — промърмори Дейл. — Агент на ФБР наръган с нож в парка Медисън Скуеър...

— Издирва се извършителят — добави Кори. — Описанието му поразително прилича на твоето...

— Изчезвайте от града — тихо рекох аз. — Вземете Итан и Есме, вземете бебето и изчезвайте от града! Идете където ви харесва, но се дръжте заедно. Само така ще можете да се охранявате взаимно. Аз или Натали ще ви съобщим, когато връщането ви стане безопасно...

— Как? — попита Дейл.

— Предполагам, че сте затворили кантората, нали? — попита Натали.

— Разбира се — кимна Кори.

— Ще променя посланието на телефонния секретар. Когато чуετε, че кантората отново работи, значи можете да се връщате.

— Имаш ли представа колко ще трае това?

Въпросът му беше отправен към мен, а не към Натали.

— Само тази нощ — отвърнах.

— И това е всичко? — погледна ме с недоверие той.

— По един или друг начин всичко ще свърши довечера — кимнах аз. — Той е оставил този телефон по една-единствена причина: иска да се свърже с мен. А когато се обади, аз ще му предложа това, което иска...

— Нима ще му я предадеш?

— А ти наистина ли мислиш, че нещата продължават да се въртят около нея? — отвърнах с въпрос.

— Аз изобщо не знам какво става, Атикъс! — изръмжа Кори, скочи на крака и изчака ставането на Дейл. Явно не можеше да ме понася, тъй като очите му бяха заковани във вратата на бара.

Дейл се измъкна от сепарето и мълчаливо се насочи към изхода. Кори го последва.

Шумният бизнесмен на съседната маса приключи с разказването на някакъв виц, в който ключовите думи бяха „полак“, „евреин“ и „царевичен хляб“.

— Давай да се махаме, преди да съм го убил! — изръмжах на Натали.

Насочихме се към изхода. Натали мина между мен и онзи тип, когото бях заплашил. Едва когато спряхме пред новичкото й ауди, аз разбрах, че тя е приела заплахата ми съвсем сериозно.

Не мога да кажа как точно ми се отрази това.

Когато се прибрахме в къщата в Алъндейл, часът приближаваше четири. Натали предпочете да мине по заобиколния път, прекосявайки няколкото предградия по протежение на магистрала 17 север. Един или два пъти се върнахме обратно и направихме няколко безцелни обиколки за освобождаване от евентуална опашка. Не допусках това,

защото Оксфорд разполагаше с по-ефикасни средства да ме засече. Бях сигурен, че за момента предпочита да изчака.

Натали включи радиото на новинарския канал. Наложил се да чакаме точно три минути, докато чуем съобщението за убийствения специален агент на ФБР. Не съобщавах името на Скот, тъй като все още не бяха уведомили близките му. Продължаваше и издирването на мъжа, когото свидетелите видели наведен над трупа. Накрая обещаха нова информация в рамките на един час и преминаха на други новини. Натали изключи радиото и в продължение на няколко километра тишината в купето се нарушаваше само от ритмичното движение на чистачките.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Ти ще охраняваш Алена, а аз ще се срещна с него.

— Ще те убие.

— Ще му предложа сделка: или слага край на операцията, или няма да види нито цент от парите си.

— Той няма да допусне да...

— Неговите работодатели дръпнаха щепсела, Натали — прекъснах я аз. — В момента той действа на своя глава. Но парите му трябва и ще направи каквото искам от него, за да ги получи.

Тя се намръщи, премести ръцете си върху волана и ме стрелна с очи. В погледа ѝ прочетох, че изобщо не ми вярва и вече ѝ е омръзнало да ме гледа как се правя на глупак.

— Нима наистина вярваш, че той ще се откаже?

— Разбира се, че вярвам — излъгах аз. — Нали всички сме професионалисти?

Дан отвори с пистолет в ръка. Оставих на Натали да ми съобщи новината, че скоро отново ще сме на път. Върху лицето му беше изписано притеснение, което със сигурност не беше предназначено за мен. Отново се запитах какви ли са отношенията му с Натали. Пазачът отпред ми съобщи, че Алена е в мазето, и аз бързо се насочих натам, като не забравих да затворя плътно след себе си. Спуснах се по стъпалата, прескачайки ги по три наведнъж. Предишните собственици бяха оставили в подземното купища спортни уреди и оборудване и Алена използваше част от тях — най-вече стария тренажор с гумени каиши за тежести и една пейка за тренировка на краищата и

коремните мускули. Беше облечена в черна тениска, шината все още стягаше крака ѝ. От потта по лицето ѝ разбрах, че е прекарала тук доста време.

Видя ме и пусна щангата върху стойката.

— Кой беше този път?

— Скот.

— Как?

— Заби нож в гърдите му наред парка Медисън Скуеър.

Тя протегна ръка към бастуна си и бавно се изправи. Вдигна свободния край на тениската и избърса потта от лицето си. След това ме погледна и каза:

— Критичното пространство.

— Довечера в девет ще ми се обади — продължих аз. — Ще ми каже, че знае къде живеят родителите ми, брат ми, началната ми учителка... Ще заплаши да ги убие, ако не му върна парите.

Тя кимна и проследи с очи нервната ми разходка по циментовия под. На една от лавиците имаше купа по боулинг, оставена до кутия лампички за елха и недовършен модел на мустанг кабрио, модел шейсет и осма. На отсрещната стена висеше плакат с репродукция на Съкровищата на Сиера Мадре.

— Какво ще му кажеш?

— Ще предложа да му върна парите срещу прекратяване на преследването. Днес сутринта Грейси и Боулс излязоха от играта. В момента той работи сам и аз възнамерявам да му го напомня. Ще му напомня и една много проста истина — ако ме убие, никога няма да види парите си. Вярвам, че това ще го накара да се замисли.

— Положително — кимна Алена и прехвърли тежестта на тялото си върху бастуна.

— След това ще му предложа време и място, на което да се видим. Ще му дам всички гаранции, че ще бъда сам, защото наистина мисля да го направя... — Един бегъл поглед ми беше достатъчен, за да уловя скептичната извивка на устните и безпокойството в кафявите очи, които отново ми се сториха прекалено големи за лицето ѝ. Потта от челото ѝ започна да се стича по бузите, очертавайки вадички като от сълзи. Испитах странното чувство, че съм играл балет с тази жена не преди някакви си две седмици, а преди много години.

— И после? — попита тя.

— После ще го убия.

Лицето ѝ не издаде никаква реакция. Нищо не говореше, че думите ми я бяха обезпокоили, уплашили или дори развеселили. За един кратък миг в душата ми потръпна ослепителна ярост. Мразех я заради липсата на чувства, заради каменното ѝ сърце. Мразех я за всичко, което причиняваше на моето сърце — живо и туптящо...

— Ще ти трябва подходящ терен — промълви тя.

— Вече имам нещо предвид — отвърнах. — Готов съм да ти го покажа, стига да можеш да си позволиш една кратка разходка...

Предполагам, че Алена отгатна за какво говоря, тъй като незабавно се отправи към стълбите.

— Ще си облека нещо и ще се видим пред входа...

В оградата отзад имаше малка желязна портичка. Отворихме я и стъпихме на пътеката край мочурливия терен, който някога е бил част от голяма ферма. Миата се шмугна покрай нас и затича напред в лек тръс. Земята беше покрита със сухи листа и съчки, а повърхността на пътеката беше прорязана от коренища с различна дебелина. Закрачихме бавно напред, а аз хванах Алена за ръката. Отдалеч вероятно приличахме на обикновена семейна двойка, извела кучето си на вечерна разходка.

Пътеката се раздвои и мина от двете страни на огромен клен, който е бил голям дори и в далечното минало — когато фермата е била жива и добре поддържана. На един от по-ниските му клони беше окачена стара автомобилна гума, а влажната земя около основите му беше покрита с празни бирени бутилки и смачкани станиолчета. Поехме по лявото разклонение и пътеката започна да се стеснява. Миата шареше напред-назад, носът му почти опираше в земята. Между клоните и храстите вдясно от нас проблясваха водите на блатото, пронизани от стройни тръстики. Изглеждаше плитко — по-скоро като голяма локва...

Шест минути по-късно стигнахме до малка дървена платформа, издигната за наблюдателен пост. Беше построена от порядъчно изгнили дъски, които някога са били зелени. Изкачих се горе, а Алена остана да ме чака на пътеката. Гледката към блатото и околностите му наистина беше забележителна. Местността беше гориста, но ограничена по площ. Разбрах това, когато слухът ми долови далечния

грохот на автомобилите по детелината „Франклин“. На отсрещния бряг се виждаше още една вишка за наблюдение, която изглеждаше точно толкова запусната, колкото и тази под краката ми. Северно от мен край самия ръб на водата белееха стените на малка къщичка.

Върнах се при Алена и ѝ разказах какво съм видял. И двамата бяхме единоподушни, че къщичката заслужава по-внимателна инспекция. Тя пак ме хвана за ръката и продължихме по пътя си. Миата изчезна зад завоя пред нас. А когато и ние стигнахме там, заварихме го да се пощи насред пътеката.

Добре очертана пътека до къщата нямаше и това ме принуди да си пробивам път сред гъсталациите. Сградата се оказа съвсем малка. Прозорците на единствената стая бяха отдавна счупени, а през тях можеше да се види продълженият под от изгнили дъски. Оставих Алена на пътеката и предпазливо се промъкнах натам. Оказа се, че единствената врата е откъм блатото. Нагазих във водата, обувките ми моментално подгизнаха. Натиснах бравата и влязох.

Веднага ми стана ясно, че изоставената къщичка е била използвана за детско скривалище. Хлапетата от околните квартали са се събирали тук и за разлика от мен със сигурност са усещали романтичната обстановка. По пода бяха пръснати пожълтели вестници и празни консервени кутии. В ъгъла се беше насъбрала вода, в която плуваха поне двеста-триста фаса. След година, две или пет тази сграда щеше да се срути окончателно, но засега се бореше да запази стабилността си. Между все още здравите ѝ стени със сигурност щяха да изгубят девствеността си представителките на поредното поколение тийнейджъри.

Тук ще го направя, рекох си, после излязох навън и се върнах при Алена.

— Входът е само един. Ако не реши да пробие дупка в някоя от стените, задължително ще трябва да заобиколи, за да стигне до него. Оттеглянето е възможно пак по същия път.

— Звучи много добре — кимна тя.

— Първо ще те прибера в къщата, а след това ще се върна и ще оставя картата в далечния ъгъл...

Тя не отговори. Хвана ме за ръката и тръгнахме след Миата да обиколим тресавището. Когато стигнахме до оградата на парцела, небето вече потъмняваше. Часовникът ми показваше шест. Прибрахме

се в къщата, качихме се на втория етаж и Алена извади шпарбух-картата от чантичката си. Отидох да я оставя на избраното място, а когато се върнах, навън вече властваше нощта. Краката ми бяха премръзнали от ледената вода, в която отново се наложи да газя.

Смъкнах панталоните, обувките и чорапите си, хвърлих ги в сушилнята, а след това се качих горе и навлякох последния си чифт чисти джинси. Алена беше останала в стаята си, където беше отишла и Натали.

— Къде е гранатометът? — попитах ги аз.

— В аудито — отвърна Натали.

— Трябва ми.

Натали погледна Алена в очакване на някакви възражения и се изправи.

— Ще ида да го донеса.

— Ще му трябва и бронежилетка — обади се клиентката ми. — Донеси една...

Останахме да я чакаме в мълчание. Миата беше седнал до леглото и блажено примигваше. Пръстите на Алена нежно обработваха ушите му.

— Защо си го кръстила Миата? — внезапно попитах аз.

Ръката ѝ се плъзна по врата на кучето.

— Това ми хрумна тогава...

— Но защо точно Миата?

— Беше последното куче... Стрелях и в него, но той остана жив и ме гледаше. Вдигнах го и го сложих в колата. Когато се оттеглихме, опитах да спра кръвта, но не се получи. Наложих се да потърся ветеринарна болница, където казах, че някой е стрелял по кучето ми... Те попитаха за името му. Първото, което ми хрумна, беше марката на колата, която карах. И така стана Миата...

— Моите родители са ме кръстили Атикъс, защото са обичали книгата — промърморих аз.

— Коя книга?

— „Да убиеш присмехулник“. Чела ли си я?

— Не.

— Ще ти хареса.

— Трябва да си я купя...

Тя престана да гали Миата и леко въздъхна. Кучето изпусна едно поразително точно копие на въздишката ѝ.

— И през ум не ми е минавало, че ще стане така, Атикъс...

Замълчах.

— Не се колебай — посъветва ме след известно време тя. — Вкараш ли го в капана, трябва да действаш решително. Поколебаеш ли се, той ще те ликвидира.

— Няма да се колебая.

Тя изглеждаше така, сякаш се готви да ми каже още нещо, но в този момент се появи Натали с гранатомета и бронежилетката.

— Искам да я преместиш — обърнах се към нея аз. — Кажи на Дан, че не ни трябва лукс, но мястото трябва да бъде максимално отдалечено оттук...

— Вече избрахме — отвърна тя. — В покрайнините на Колд Спрингс...

— Много добре — кимнах. — Ще се обадя веднага щом приключа и ще се видим там...

— Ако можеш — уточни с престорено небрежен тон Натали.

В девет без десет включих мобилния телефон на Оксфорд, излязох в задния двор и седнах на една от лежанките край покрития с брезент басейн. Дан и Натали разговаряха до кухненската печка, но и двамата не ме изпускаха от очи. Изцяло остъклената плъзгаща се врата беше леко открехната. В стаята на Алена светеше, но нямаше движение. Прозорецът на пазача беше тъмен, но аз знаех, че седи до прозореца и внимателно оглежда околните дървета с прибора за нощно виждане. Според информацията на Натали всички пазачи бяха бивши руски военни, а двама от тях — бивши барети, също като Дан.

Облегнах се назад и вдигнах очи към небето, покрито с тъмни, бързо бягащи облаци. Студът се усилваше, звездите мигаха и гаснеха — сякаш подчинявайки се на невидим галактически ключ.

Когато телефонът изписука, часовникът ми показваше девет и две минути.

— Закъсняваш — започнах пръв.

— Часовникът ти е избързал — отвърна Оксфорд. — Също като собственика си... Днес следобед мислех да ударя Ерика Уат, но ти ме лиши от това удоволствие.

— Както и от разни други неща — уточних аз. — Как е окото ти?

— Стига любезности — засмя се в ухото ми той. — Знаеш какво искам и какво бих направил, за да го получа. Веднъж вече те подцених, но няма да се повтори. Освен това съм ти много ядосан. Знаеш ли колко е трудно да смениш доверен банкер?

— Жуно направи каквото можа...

— Но ти го уби, защото е отказал да ти даде всичките ми пари, така ли?

Облаците се разкъсаха, по небето замигаха нови звезди.

— Беше жив, когато го оставих.

— Сигурен съм в това — отвърна Оксфорд. — Но ченгетата са го открили мъртъв. Това им е проблемът на ударите в главата — човек никога не знае какво ще се случи по-късно...

— Искаш си парите, които са у мен — смених темата аз. — Ще ти ги върна още тази вечер в замяна на спиране на всякакви враждебни действия от твоя страна. Играта свърши.

— Разбира се, че свърши! — изръмжа Оксфорд. — Свърши в момента, в който онези куци коне от ЦРУ издърпаха щепсела. По мое мнение те са шибани аматьори, също като теб! Даваш ми парите и нещата спират дотук. Но ако се опиташ да ме ебаваш или открия някакви липси, ще бъда жесток! Ще ликвидирам всеки шибан нещастник, когото някога си обичал, а дори и всеки твой далечен познат! Добре знаеш, че мога да го направя!

— Парите срещу нашия живот — отсякох аз. — На мен и на всички, които спомена!

— Съгласен съм. Ще държа на думата си, докато ти държиш на своята. Но искам нещата да приключат още тази нощ!

— Аз също — уверих го. — В Манхатън ли си?

— В града съм — уклончиво отвърна Оксфорд.

— Ще се наложи да се разходиш до Ню Джърси. Тръгни по околоръстния и излез на Шосе 4. Карай до магистрала 17 север и излез на отклонението за Алъндейл. Оттам по авеню със същото име до детелината „Франклин“. На един километър по-надолу ще видиш отклонението за резервата Алъндейл. Няма указателна табела, затова трябва да внимаваш да не го пропуснеш. След това спираш и излизаш от колата. Ще тръгнеш по пътеката, която ще видиш пред себе си.

Прекосяваш малка горичка и стигаш до една стара къщичка. Вътре ще те чака картата за достъп до сметката...

— Не се прави на задник! — сопнато ме прекъсна Оксфорд. — Ще ми трябва и ПИН-кода!

— И ще го получиш. Докато се намираш в къщата, аз ще затисна под чистачката на колата ти едно листче с кода. Пристигаш в три и половина, тръгваш си в четири без петнайсет. Ако подраниш или закъснееш, ако нещо не ми хареса, просто вземаш картата, но не получаваеш кода. Сега ясно ли ти е?

— Значи засичаш появата ми и оставяш кода? — пожела да бъде сигурен той.

— Нали това ти обяснявах досега? — изръмжах с престорено нетърпение.

— А откъде да съм сигурен, че няма да ме фраснеш по главата, като се върна при колата си?

— А аз откъде да съм сигурен, че ще удържиш на думата си?

— Аз съм професионалист!

— Значи това ще бъде общата ни гаранция — отсякох аз. — Точно в три и половина! Не забравяй двете минути разлика, която се получи при обаждането ти!

Прекъснах връзката и изключих телефона. Вдигнах очи към звездите и се запитах дали са погребали Лоран Жуно отделно, или са го сложили при мъртвите му жена и дете. После се запитах къде ли ще бъде погребението на Скот, дали ще присъствам на него. Всъщност дали ще мога да присъствам...

Накрая се запитах какво означава фактът, че въпреки най-добрите си намерения се бях превърнал в убиец...

11.

Алена дори не ме погледна, докато я качвах в аудито на Натали и затварях вратата след нея. Единствен Миата ме дари с прощален поглед през задното стъкло, използвайки забавянето на Натали, която изчака „компресора“ на Дан. Керванът завършваше с микробуса на охранителите. Мълчанието на Алена не промени настроението ми. Повече от всякога разбирах, че няма какво да ми каже; вече ми беше безкрайно ясно защо е такава, каквато е...

Качих се в спалнята и се залових за работа. Първо смъкнах дрехите от себе си и дълго стоях под горещата вода. След това взех ножицата и премахнах по-голямата част от брадата и мустациите си. Остатъка ликвидирах с ножче за бръснене с двойно острие. Когато свърших и се огледах, изпитах чувството, че срещу мен стои стар познат, когото отдавна не съм виждал. Човек, с когото съм си играл като дете и заедно сме ходили на летни лагери...

Облякох се отново. Бронежилетката беше последна преди якето. Специално внимание обърнах на дългите върви за прикрепване, от които зависеше дали кевларът няма да притисне шията ми, ако се наложи да бягам или да пълзя. Натиках личните си вещи в раницата, а нея хвърлих в багажника на наетата кола, която бяха оставили на мое разположение. Пистолетът отиде в предния джоб на якето, а гранатомета гушнах под мишница. Напуснах къщата, след като изключих всички лампи и заключих всички врати. Бях сигурен, че когато собствениците се приберат от Бермуда, едва ли ще разберат, че някой е пребивавал тук в тяхно отсъствие.

Часовникът ми показваше дванайсет без шест минути. Минах през задната порта, за да се прехвърля на територията на резервата. Наоколо цареше мъртва тишина. Вятърът разклащаше голите клони на дърветата, водата тихо се плискаше в основата на тръстиките. Липсваха животинските звуци, при това напълно. Дори грохотът на магистралата в далечината беше заглъхнал. Облаците меко отразяваха светлината на далечните улични лампи. От мястото, където се намирах, те изглеждаха така, сякаш излъчват свое собствено сияние.

Стигнах до платформата за наблюдение, от която няколко часа по-рано бях оглеждал околността. Беше време за гранатомета. Спрях на място и издърпах мерника в горната част на тръбата, после освободих сгъваемата ръкохватка отдолу. Сложих металния селектор на позиция троен залп на запалителните заряди, подпрях оръжието на дясното си рамо и предпазливо тръгнах напред. Крачех бавно и непрекъснато се оглеждах. Точно за двадесет и три минути покрих разстоянието до завоя, от който се виждаше къщичката на брега. Там спрях и замръзнах на място. Ослушвах се в продължение на пет минути, но единствените звуци, които долавях, бяха причинени от вятъра, водата и далечния трафик. В крайна сметка реших, че Оксфорд все още го няма. Бях сигурен, че той никога не би приел да играе по моите правила независимо дали някой му плаща, или действа на своя глава. Но сега беше принуден да ги приеме, защото без ПИН-кода автоматично се приравняваше с последния бедняк.

Гранатометът е далеч от квалификацията далекобойно оръжие, а това означаваше, че когато натисна спусъка, трябва да съм максимално близо до целта. Ако не изпитвах твърде силно чувство на срам, положително щях да поискам карабина от Натали и щях да заема позиция на една от двете наблюдателни вишки. Но това би означавало да призная един факт, който беше очевиден за всички, но който аз упорито отказвах да приема: убийството представлява акт на страхливост, независимо с какви други епитети го кичат тъй наречените „експерти“.

На изток от полуразрушената къщичка имаше нещо като малък полуостров, който започваше на не повече от десетина метра от вратата. Тръгнах през храстите и внимавах за всеки звук извън тихото пропукване на сухи съчки в краката ми. Добрах се до полуострова за по-малко от пет минути, проснах се по корем и избрах най-добрата позиция за наблюдение. Земята беше студена и влажна от скорошния дъжд, миришеше на гниеци листа. Лежането върху нея беше като покаяние.

Слушах тиктакането на часовника си и чаках. Влагата бавно се просмукваше през дрехите и смразяваше тялото ми. Разтревожен от присъствието ми, един червей реши да се оттегли точно през китката ми. Сякаш знаеше какво правя, защото най-спокойно ме олигави и изчезна в пръстта от другата страна.

В три и двадесет и осем долових тихото бръмчение на колата му. В три и тридесет моторът заглъхна, затръшна се врата. Изгубих го от поглед веднага щом навлезе в резервата. Долових стъпките му отново едва когато започна да си пробива път през храстите. Придвижването му беше маркирано от пропукването на сухи клонки, което изведнъж прекъсна, но после се възобнови. Явно беше осъзнал, че вдига много шум, а след това си беше дал сметка, че просто няма друг избор. Стъпи на верандата пред къщата, дъските тихо проскърцаха. Обувките му не издаваха никакъв звук, но стените на съборетината отразяваха всички негови движения.

Водата се развълнува и отрази слабите светлини наоколо. Това ми позволи да го видя в момента, в който изскочи иззад ъгъла и се насочи към вратата. Всъщност видях само тъмна сянка, която почти се сливаше с околността. Беше облечен в черно, дори бинтът на главата му беше боядисан или добре покрит с тъмна материя. Двете му ръце стискаха някакво оръжие. Изчаках лекото завъртане на тялото му, за да го идентифицирам: картечен пистолет марка „Берета“. Това можеше да се очаква. Беше се отказал от финеса за сметка на огневата мощ и търсеше компенсация за осакатените си сетива.

Пред вратата спря и се поколеба, после приклепна откъм страната на пантите. Откачването му отне близо минута. Когато вратата най-сетне се освободи от ръждивите си ограничители, той рязко я блъсна навътре и веднага отскочи встрани. След пет минути пълна тишина главата му предпазливо хлътна в полутъмната вътрешност на постройката. Десет сантиметра пред нея вървеше дулото на картечния пистолет. Увери се, че не съм вътре, наведе дулото към земята и бръкна в джоба си. Миг по-късно включи електрическо фенерче. Тънък лъч започна да изследва стените и пода. Вероятно търсеше следи от капан, жици или нещо подобно... После лъчът спря да се движи и аз разбрах, че е попаднал върху картата.

Надигна се и прекрачи прага. Къщата простена под тежестта на тялото му, блатото звучно млясна в каменните основи. По водата плъзнаха малки вълни.

Качих гранатомета на рамото си, взех на мушка отвора на вратата, където трябваше да се появи главата му. Слепоочията ми пулсираха от напрежение. Отново си спомних за Жуно и болезненото

пропукване на костта под удара на приклада. Представих си как кръвта нахлува в пространството между черепа и мозъка, как количеството ѝ бързо се увеличава и в крайна сметка предизвиква фаталния мозъчен колапс...

Фигурата му се изправи в рамката на вратата. Стана толкова внезапно, че ме хвана неподготвен. Стиснали беретата, двете му ръце очертаха бавен полукръг, който обхващаше максимална част от околността. Главата му изплува в окуляра на мерника и аз опитах да обер а луфта на спусъка. Помислих си за Скот и Крис с искрена надежда, че това ще ме улесни. Не се получи.

Нещо ме издаде. Може би чувството за триумф, че съм го хванал на мушката, може би някакъв шум, който несъзнателно бях направил. Не знам какво беше, но тялото му рязко се завъртя и дулото на беретата се насочи право в главата ми. Аз продължавах да се боря със спусъка. Миг по-късно лявото му коляно сякаш се разтопи във въздуха, последва оглушителен трясък от пушечен изстрел. Ехото започна да го разнася над смълчаните води на тресавището.

Оксфорд се люшна на една страна, беретата клюмна надолу. Главата му се надигна да потърси противника в мига, в който от дулото на гранатомета излетя силен пламък. Видях как бедрото му буквално се разцепва и зарядът се забива в дъските зад него сред облак от камъни и трески. Тялото му се завъртя от силата на попадението и се стовари върху здравото коляно. Пистолетът излетя от ръката му и плъосна във водата. Той отвори уста да изкрещи, но в същия момент тресна нов изстрел. Зарядът отнесе тила и част от темето му.

Той рухна на една страна, тялото му се претърколи по склона и падна във водата.

С усилие скочих на крака, обърнах се и хукнах по пътеката към вишката, като продължавах да стискам в ръце проклетия гранатомет. Щом изскочих иззад завоя, зърнах Натали. Тя изобщо не ме погледна, заета да помага на Алена да се спусне по дървените стъпала. Пушката не се виждаше никъде наоколо, явно вече лежеше на дъното на блатото. Заковах се на място и мълчаливо гледах как Натали ѝ помага да излезе на пътеката и ѝ подава бастуна.

Пуснах гранатомета. Тя направи крачка напред, препъна се и политна. Успях да я уловя миг преди да се строполи на земята. Ръцете ѝ се увиха около шията ми, тялото ѝ силно се притисна в моето. Гласът

й беше дрезгав и натежал от сълзи — същите, които набъбваха в очите й. Никога не бях я виждал да плаче.

— Беше на кантар — заговори задавено. — Той теб или ти него... Но аз не можех да допусна да умреш заради мен, разбираш ли?

Неподвижната фигура на Натали започна да се размазва пред погледа ми. Почти не чух предупреждението й, че ако не тръгнем веднага, няма никакъв смисъл да тръгваме въобще.

Спомних си как лейди Ейнсли-Хънтър прегази Орин Маклафлин като булдозер, сякаш не беше там. Спомних си изражението на Алена, която заплашваше да убие един възрастен мъж с патерицата си.

Спомних си за всички, които бяха мъртви — Оксфорд и Скот, Мидж и Крис...

Спомних си и за Жуно, който се беше изправил между мен и това, което трябваше да свърша.

— Не можех да ти позволя да станеш като мен — прошепна Алена.

— Вече е късно — отвърнах аз, взех я на ръце и я понесох по стъпките на Натали, която бързаше към колата. В ръцете й видях гранатомета и бастуна — уликите, които доказваха всичките ни престъпления...

Издание:

Грег Рука. Лична охрана

Critical Space

Greg Rucka

© 2001, by Greg Rucka

© Веселин Лаптев, превод, 2004

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 2004

© ИК „БАРД“ ООД, 2004

ISBN 954-585-550-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.